

SEN NE YAPTIN?

AŞIK FAE SERİSİ

JENEANE O'RILEY

ÖLÜMSÜZ BİR AŞK. KAÇINILMAZ BİR İNTİKAM. VE KADERLERİ EBEDİYEN DEĞİŞECEK ÜÇ AİLE.

Nihayet ailesiyle Seelie Diyarı'nda yeniden bir araya gelen Caly, orada kalabilmek için feda ettiği şeyleri kabullenmekte zorlanmaktadır. Kalbinin diğer yarısını alacağı töreni sabırsızlıkla beklerken karşısına çıkan bedel rahatsız edicidir: Seelie Sarayı'ndaki yerini sağlamlaştırmak için en yakın arkadaşı Prens Aurelius'la evlenmek zorundadır.

Tören günü yaklaşırken, Unseelie Prensi Malum Mendax'ın anısı, krallığında paylaştıkları bağ ve aralarındaki günahkâr kıvılcımlar, Caly'nin zihnini rahatsız etmeye başlar. Ama onu rahatsız edenin sadece Mendax'ın anısı olmadığını fark eder. Caly'nin suikast girişiminden sağ kurtulan Mendax geri dönmüştür; hem düşmanlarından intikam alacak hem de sevgilisini cezalandıracaktır.

Mendax'ın dönüşüyle birlikte Caly'nin Seelie'deki konumu, geleceği ve hayatı tehlikeye girer.

Ama Caly, Mendax'ın ona hissettirdiklerini düşündüğünde, bir kez daha ona dokunabilmek için her şeyi riske atmaya hazırdır.

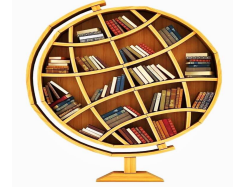

SAHİP OLMAYA
DEĞER SEYLER.
BEKLEMeye DE
DEĞERDİR.

SEN

NE YAPTIN?

JENEANE O'RILEY

Düzenleme

Ny.ozlem

Juno Kitap - 32

SEN NE YAPTIN?

Jeneane O'Riley

Orijinal Adı: **What Did You Do?**

Yayına Hazırlayan: Nazlıcan Kabaraş

Çeviren: Selin Saraçoğlu

Düzeltili: Aylin Boz

Kapak Uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2025

ISBN: 978-625-96376-3-1

Copyright © 2024 by Jeneane O'Riley

Cover design by Cat at TRC Designs

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP

Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127

A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul

info@junokitap.com

Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

SEN NE YAPTIN?

JENEANE O'RILEY

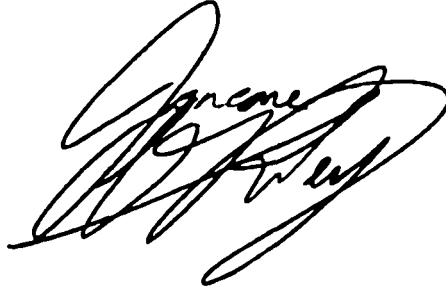
ÇEVİREN: SELİN SARAÇOĞLU

Sevgili okurlar,

Zıp zıp zıplıyor musunuz? Çünkü ben zıp zıp zıplıyorum! Birlikte bu yolculuğa çıkabildiğimiz için çok mutluyum. İlk kitabın olay örgüsünde-ki o ters köşeden sonra, ciğerlerinizdeki bütün havayı adımı haykırmak için boşuna tükettiğiniz ân, sanki dün gibi. Bu kitabın tüm bölümleri siz harika okurlarıma armağan. Bu hikâyelerin her biriyle birlikte Caly ve Mendax'a duyduğum sevginin zerreleri, ateşböcekleri gibi parlayarak dünyaya süzülüyor. Kitabın taptaze sayfaları açıldıkça, ateşböceğim sayfaların arasından sıyrılıp yanınıza geliyor. Hikâyelerimi okuduğunuz ve ateşböceklerimi koruyup kolladığınız için teşekkür ederim. Siz olmasanız, mantarlara olan sevgimi ve gün içinde pantolon giymeme alışkanlığımı asla tam olarak kabullenemezdim. Bunun için ebediyen minnettar olacağım!

Sevgi ve minnetle,

Sana.
Bir bölümün verdiği keyfi,
yalnızca bir hikâyenin acısı bastırabilir.

YAZAR NOTU

Sevgili Okur,

Merhaba. Harika görünüyorsun.

Pekâlâ, bu kitap karanlık. Hassas biriysen ve korkunç, iğrenç, mide bulandırıcı ve pis şeylerden çok çabuk tetikleniyorsan tebrikler, gayet normalsin (peki bir insan gerçekten normal olabilir mi?) ve bu kitabı kapatmak için hâlâ vaktin var. Gözlerimi kapatacağım, görünmez bir anahtarı ağzımda çeviriyormuş gibi yapacağım ve bundan bir daha asla bahsetmeyeceğim... *markette gözlerimizin buluştuğu, ikimizin de saklanmaya çalıştığımız ama artık iş işten geçtiği için saklanamadığımız o garip anlardan birini yaşamadığımız sürece. Çünkü öyle bir durumda tabii ki sana söyleyecek bir şeyler bulmam gerekecek.*

Tüm ciddiyetimle söylüyorum, ruh sağlığı şakaya gelmez. Aklıma gelen bütün tetikleyici unsurları burada listelemek için elimden geleni yapacağım ama bu, birinin bile gözden kaçmamış olduğu anlamına gelmez, bu yüzden şüphen varsa lütfen risk alma. İsteyeceğim son şey, sana acı ya da rahatsızlık vermek.

Bu kitap şunları içerir **AMA BUNLARLA SINIRLI DEĞİLDİR: yetişkin cinsel içerik, (sözlü, fiziksel, duygusal, zihinsel) taciz, kemik kırma, insan kaçırma, baş kesme, kan, vahşet, çok sayıda öfkeli erkek, ölüm, ebeveyn kaybı, cinsel**

saldırı, ruh sağlığı problemleri, rızaya dayalı sert seks, cinayet, aldatma, güvenilmez anlatıcılar, röntgencilik, ters köşeler, hayvan ölümü (kötü adamların hak ettiklerini alacağına YEMİN EDERİM), saplantılı takip, kemer oyunu, bıçak oyunu, araç kazası, uzuv kesme, çocuk cinayeti (Bu kitap karanlık demiştim... Bu olay çocukların arasında yaşıyor; biri zorba, ayrıca geçmişten üç kısa cümle anlatılıyor), zehirleme, somnofili, alkol kullanımı, rızaya dayalı rıza dışı ilişki (bunu sadece birisi rüyasında bir şey gördüğünü düşündüğü için ekliyorum ama gerçekten oldu ve oradaydılar ama yine de rüya olduğunu sanıyordu); evet, işte böyle.

Şimdi kitapta geçen birkaç iyi şeyden bahsedeyim.

Caly ve Mendax'la birlikte başka bir âleme gideceksin. Etiketlerin ve dış görünüşün hiçbir şey ifade etmediğini ve ne kadar imkânsız görünürse görünsün harika şeyler başara-bileceğini öğreneceksin. Birkaç tatlı hayvan, zeki kadın ve yakışıklı fae'ler de var.

Şimdi bir uyarı daha geliyor.

Biliyorum, biraz da tersine bir boklu sandviç oldu, değil mi? Kötü – iyi – kötü.

Bu, dört kitaplık bir serinin ikinci kitabı. Bu kitapta diğerlerine nazaran daha fazla arka plan hikâyesi okuyacaksın. Bu hikâyenin gerçek kahramanının ve gerçek kötü karakterinin kim olduğu konusunda kafan bir hayli karışacak ve benim istediğim de tam olarak bu. Nasıl görünürsek görünelim, nasıl hareket edersek edelim, neye sahip olursak olalım, neyi başarırsak başa-ralım, nerede yaşarsak yaşayalım, nereden gelirsek gelelim, kim olmak istediğimize karar vermenin dünyanın ne düşündüğüne değil *bize* bağlı olduğunu size göstermek istiyorum.

XOXO✧

Jeneane

ŞARKI LİSTESİ

- “Castle” — Halsey
“How Villains Are Made” — Madalen Duke
“Inferia” — Eternal Eclipse featuring Merethe Soltvedt
“Soul Without a Home” — Glasslands
“Mirage” — Eternal Eclipse
“Come Hell or High Water” — Imminence
“Darkness Inside” — Astyria
“noose” — Nessa Barrett
“keep me afraid” — Nessa Barrett
“Sand” — Dove Cameron
“Not Strong Enough” — Apocalyptica
“Change (In the House of Flies)” — Deftones
“Be a Hero” — Euphoria featuring Bolshiee
“No Time to Die” — Billie Eilish

19. BÖLÜM:

- “Suicide Note” — Jurrivh

TÜM ATEŞLİ SAHNELER:

“Karma” — Amanati

“Invicta” — Amanati

“9/8” — Amanati

BİRİNCİ BÖLÜM

SEELIE KRALİÇESİ SARACEN

GEÇMİŞ

VAZODAKİ SİYAH GÜLLERİN YAPRAKLARINI KOPARDIKÇA, HER biri şatonun giriş salonunun zeminine süzüldü.

“İşte buradasın.” Pullarla kaplı omuzlarıma bir rahatlama yayılırken altın renkli minik yansımalar da karanlık duvarlarda oynasarak karşılık verdi. Bana yaklaştığı sırada sesimi sabit tutmaya çalışarak “Komutanın denekleri arka girişten içeri aldı. Bu seferki gruptan çok memnun kalacaksın. Aralarından birkaçı, insanların ‘seri katil’ dediği türden. Nakliye aracını, yüksek güvenli hapisanelerin birine giderken ele geçirdim,” dedim.

O korkutucu bir adamdı. Sadece varlığı bile diğer herkesin sinip kalmasına sebep oluyordu çünkü dikkatini çekeceklerinden ve ona av olacaklarından korkuyorlardı.

Kral bana doğru yürümeye devam ederken hiçbir şey söylemedi ve beni konsol masasının yanındaki duvara yasladı.

Beni takip eden kelekler Unseelie Şatosu’nun çevresinde kanat çırpıp yerine içimde dans ediyormuş gibi karnım kasıldı ve beklentiyle altüst oldu.

Thanes beni duvara itti ve aç öpücükleriyle boynumu hırpalamaya başladı.

Gururla doldum.

Onu memnun etmiştim.

Ağır nefeslerin arasında "Test nasıl gidiyor?" diye sordum. İri yarı, otoriter bedeni benimkini bir mengene gibi sıkıştırıyordu.

Bir eliyle pantolonunun kemerini çözüp diğeriyle beni duvara bastırırken "Çok azı hayatta kaldı," diye homurdandı. "Bunun işe yarayabilmesi için daha güçlü olmaları lazım."

Elleriyle elbisemi yukarı kaldırdı; sert ve talepkârdı. Altın pullar uyluklarımın üzerinde minik çiviler gibi sürtünüyordu.

Güneşler aşkına, o inanılmazdı.

Sözleri midemden bir sıcaklık dalgasının yükselmesine yol açıyordu.

Bu işe yaramalıydı. Yaramak zorundaydı.

Tek yol buydu.

"Ama aşkım," dedim mırıldanarak. "Daha güçlü olan şey insan olamaz ve insan olmadıkları sürece de zihinlerine giremezsin," diye hatırlattım ona.

Güçlü elleri, istekli bedenimi çekip sıkarken daha da sertleşti.

İğrenç, yeşil bir güve bir an için omzuna kondu, sonra duvardaki kral keleklerimden birinin yanına gitmek için tekrar havalandı.

"Kuzeyli kan cadısı, Duman Avcısı'nın güçlerinden birazını alabileceğine inanıyor." Sert bir hamle ve alçak sesli bir inlemeyle kendini içime doğru kaydırды. "Birkaçına bir miktar Duman Avcısı gücü eklenecek. İlk olarak oğlumun üzerinde deneyip bu gücü ondan alacak."

Gözlerini kapadı; sebebinin ben olduğunu bildiğim için yükselen inlememi bastırmak zorunda kaldım.

“Oğlum, Tenebris’in Duman Avcısı gücüyle birlikte benim zorlama gücümü de almış. Mendax bir gün her birimizden daha güçlü olacak. İşe yarayacak. Yaramazsa, o zaman ondan kurtulmam daha iyi olur. Bunca güçle kontrolden çıkması kaçınılmaz.”

Bacaklarımı onun çevresinde kenetledim.

Onu hissetmeye odaklanırken dişlerim altdudağımı ezdi. Beni böyle kullanmasını çok seviyordum.

Ayakkabılarımın yanlarındaki ufak düğmeler bileklerime batarken onu daha da yakınıma çekiyordum. Daha derine. Her gidiş gelişinde biraz daha sertleşmesinin verdiği sıkı ve kaygan hissin zevkiyle gözlerim arkaya doğru yuvarlandı. Felix bana karşı daima çok nazik ve çok saygılıydı.

Oysa Thanes’le işler hem kirliydi hem de cüretkârlıkla doluydu. Tam da istediğim gibiydi.

Thanes, boynumun derisini vahşi bir hayvan gibi ısırp hassas etimi parçaladığında dudaklarımdan dehşet dolu bir çığlık yükseldi. Bazen bir gün beni *gerçekten* parçalayacağından endişe ediyordum. Bundan zevk alıyordum.

Bu beni, onun gözünde daha güçlü kılıyordu. Karısının, onun saldırgan tavırlarına vereceği tepki kesinlikle benimki-ne benzemezdi. “Kurtul ondan,” diye inledim. Kalçalarımı canım yanana dek ona bastırdım. Kendimi aletin etrafında bir kılıcın kını gibi sıkarak “İkisinden de kurtul, aksi takdirde ben yokum,” dedim.

Kendini içimden çıkarıp bacaklarımı da bırakmadan önce “Bu yaratıkları ne için yaptığınızı sanıyorsun?” diye homurdandı.

Onu fazla zorlamıştım.

Bu hâliyle tehlike arz ediyordu: şehvet ve öfkeyle doluydu.

Kendimi tutamadım. “Sen bir *Zorlayıcısın*. Ona ihtiyaç duymadan da hükmedebilirsin,” dedim.

Yetenek ya da güç bakımından Unseelie Kralı Thanes'e denk olamazdım belki ama unvan olarak denktim.

Zırhımın -Seelie tacımın- başımın üstünde düzgünce durduğundan emin olduktan sonra altın renkli elbisemi aşağı saldım ve vücut sıvılarımızın tarlatanıma bulaştığı yerlerdeki ıslak kırıksıklıkları elimle sildim.

“Ona *ihtiyacım* yok elbette ama Duman Avcıları'nın bir saygınlığı var. Unseelie fae'leri, insan âleminde atıldığım için benden zaten nefret ediyor. Geriye kalan iki kahramanlarını öldürmek, bana daha fazla düşman getirmekten başka işe yaramaz.”

Hâlâ pantolonunun dışında duran yarı sertleşmiş aleti, duvar apliklerinin yaydığı yumuşak ışıpta parlıyordu.

Yarı sertleşmiş aletini elime alırken “Sana söyledim ya sevgilim, bununla ben ilgileniyorum. Sana getirdiğim her bir insan fiziksel açıdan güçlü ama ruhsal olarak zayıf ve zihinleri de eritilip küçük ahmak yaratıklara dönüştürülmek için ideal. Plan sonunda gerçekleşiyor aşkım,” diye fısıldadım. Tekrar sertleşen aletini çekip “Tenebris ve Mendax'tan kurtul,” diye mırıldandım. “Yalnız sen ve ben olalım istiyorum. Seelie, Unseelie ve insanlar âlemine hükmettiğimiz zaman birlikte neler başarabiliriz, bir düşünsene.” Avucumda tuttuğum aletin sertleşmiş ucunda başparmağımı gezdirdim.

Bunu ona ben *yapmıştım*.

Thanes, elini uzatıp da boğazımı tutmadan önce kısık sesli bir inilti koyuverdi.

“*Onun* burada ne işi var?” Geniş duvarlarda yankılanan ses, tırnakların yazı tahtasına sürtünmesi gibi tiz ve rahatsız ediciydi.

İrkilerek Thanes'in omzunun üzerinden baktım, ardından karısına doğru kurnaz bir ifadeyle gülümsedim.

Thanes elime sertçe sürtünmeye devam ederken irkilmedi.

“Merhaba Tenebris. Korkarım o meşgul,” diye mırıldandım, hâlâ gülümsüyordum.

Bu fazla mükemmeldi.

Tenebris alaycı bir edayla “Kocacığım, senden fahişelerle şatonun *dışında* düzüşmeni rica ettiğimi sanıyordum. Parasını ödemeyi de unutma. Görünüşe göre bu yardıma umutsuzca ihtiyaç duyuyor,” dedi.

Unseelie Kraliçesi kollarını bağlayıp bizi izledi. Sinirle gözlerini kıstı ama buz mavisi gözlerinde gördüğüm acı pırlı-tısını maalesef gizleyemedi.

Oysaki herkes bir Duman Avcısı’nı incitmenin imkânsız olduğunu düşünürdü.

Thanes “Defol git,” diye bağırdı karısına.

Yüzümdeki gülümseme, tahmin ettiğimden çok daha fazla genişledi. Daha şimdiden Tenebris’in yerine beni tercih ediyordu ve ordumuz henüz tamamlanmamıştı bile.

Kim bilir, bu inanılmaz adamın kendi evinde Tenebris’i değil de beni seçişini izlerken ne kadar üzülüyor, kendini ne denli zavallı hissediyordu.

Ben, hemen hemen hiç gücü olmayan bir Seelie olarak onu korkutuyordum. Bunu düşünmek bile başımı döndürüyordu.

Gücüm, Seelie kralları için bir gelin adayı olmak üzere yetiştirilmemi garanti altına almaya zar zor yeterdi. Kocamın beni sadece o küçük yeteneğimin taşıdığı ironi uğruna seçtiği, *herkesin* bildiği bir şeydi. Felix sembolizmi sevmişti.

Birden arkamdaki parlak turuncu ve siyah kanatlar hafifçe ortaya çıktı. Kendimi daha güçlü hissetmeme sebep olmamışlardı hiç. Tam tersine, Unseelie diyarının kral ve kraliçesinin yanında dururken aslında ne kadar zayıf olduğumu biraz daha vurguluyorlardı.

Tenebris güldü. Söz konusu güçler olduğunda beni kolayca alt edebilirdi ve o bunu biliyordu.

Yüzünde bir gülümsemeyele “İkinizi de hemen şimdi öldürmeliyim. Sizi kimse özlemez. Hem siz ikiniz öldünüz diye saraylar da gücünü kaybedecek değil ya,” dedi sert bir tavırla.

Mürekkep rengi bir karanlık, parmaklarının arasından yukarı çıkıyor, bir yaratık gibi el bileklerine tırmanıyordu.

Onun sinirini bozuyordum.

Thanes bir anda benden uzaklaşıp ona döndü. Kendimi boş ve küçümsenmiş hissettim.

“Hiç durma.” Ona doğru yürüdü. Rahat adımlarındaki kibir tüylerimi ürpertti. “Oğluna da gidip beni, yani en yakın dostunu *öldürdüğünü* söylersin. İdolünü. *Lanet olası babasını*.” Tenebris’in porselen gibi yüzüne yaklaşan Thanes’in gök gürültüsünü andıran kahkahası şatonun içinde yankılandı.

Bana daima korkutucu ve güçlü görünmüş olan bu kadın şimdi zayıf ve korkak gibi geliyordu. Thanes’in varlığı onu sindirdiği için neredeyse onun adına üzülecektim.

Herkes için Tenebris durdurulamaz, boyun eğmez bir güçtü ama kocasının karşısında bir köpek misali boyun eğiyordu.

Aşk insanı aptallaştırırdı. Bunu hiç kimse benden daha iyi anlayamazdı.

“Atlatır,” diye tersledi Tenebris.

Kraliçenin ayaklarından gelen duman, ikisi arasında koruyucu bir bariyer oluşturuyordu.

Thanes yüzünde küstahça bir gülümsemeyele “Mendax beni idolü olarak görüyor, Tenebris. Beni öldürürsen o çocuğun yapacağı ilk şey senin sonunu getirmek olur,” dedi. “Gerçi fark etmez.” Tenebris’in kararmış olan elini tuttu. “Bana zarar vermezsin zaten. Beni *seviyorsun*. Fae’ler, Duman Avcıları’nın çok sert olduğunuzu düşünüyor olabilir ama ben gerçeği biliyorum.”

Eğilip onu şefkatle öptü. Gözlerini kapatsa da bedeninin tamamı bir odun gibi kaskatıydı.

Yumruklarımı o kadar sıktım ki şeftali renkli uzun tırnaklarım az kalsın avuç içlerimdeki deriyi delecekti.

“Biliyorum ki bir kez âşık oldunuz mu,” -dudaklarına tekrar yumuşak bir öpücük kondurdu- “ve birine bir kere bağlandınız mı,” -bu kez alnından öptü- “siz avcılar bunu durdurmaz ya da seçtiğiniz o kişiye zarar veremezsiniz. Sizi ne kadar incitmiş olursa olsun.” Düz, siyah bir saç tutamını karısının yüzünden çekerken onları dehşetle izliyordum. “Görünen o ki beni seçerek her şeyi mahveden sensin aşkım.”

Kıskançlık içimde ateşli bir güneş gibi alevlendi. Eğer bana Güneş Dizginleyici’nin güçleri bahşedilmiş olsaydı, ikisini de bin güneşin hararetiyle yakardım.

Onu manipüle ettiğini ve gerçekten sevmediğini biliyordum. O beni seviyordu.

Ama bu soğuk, loş ışıklı şatoda öylece dururken, içimde bir şey filizlenip büyüdü. Dikenleri ve dişleri olan, karanlık ve keskin uçlu bir şey kendini açığa çıkardı.

Bana meydan okuduğu, gücüne ya da güzelliğine yetişemediğimden bana kendimi değersiz hissettirdiği her sefer için onu pişman edecektim.

Duman Avcısı değildim ama bu durum, onun bütün hayatını ve değer verdiği her şeyi mahvetmeme engel olamayacaktı. Bunun gerçekleşmesini sağlayacaktım.

Bu artık sadece Thanes’le ilgili değildi.

Krallığı benimdi.

Asıl değerli olan bendim; hem karısını hem de oğlunu benim için öldürmesini izleyecektim.

Ben de güçlü olabilirdim.

İKİNCİ BÖLÜM

MENDAX

GÜNÜMÜZ

S ICAK KAN, ZEMİNİ ÖRTEN KURU YAPRAKLARA DOĞRU SÜZÜLE süzüle ilerlerken pek kimsenin fark etmeyeceği yumuşak bir ses çıkarıyordu. Ama ben o kişilerden biri değildim.

Kulaklarım daima o sesi arıyor, tutkulu notalarıyla kut-sanma umuduyla öne eğiliyordu. Bu, beni besleyip ateşleyen orkestraydı; ruhumun özü dökülen kanın şarkısını duymamı, maestro olmamı istiyordu.

Sızlayan göğsümün kaldırabileceği en derin nefesi içime çektim ve nemli orman havasını ölümsüz ciğerlerime doldurdum. Topraksı orman kokusu bile aklıma onu getiriyordu.

Her şey aklıma onu getiriyordu.

Henüz değil cümlesi, nefesimi verirken ve sabırsızlığımın bir kısmının da nefesimle birlikte bedenimden çıkmasını isterken kafamda tekrar tekrar dönüyordu.

Daha şimdiden gücümü kaybediyordum. Bunu hissedebiliyordum. Sabırsız öfke, bedenimi ve zihnimi kuşatmaya başlamıştı çoktan. Gittiğinden beri her gün biraz daha hızlanıyordu. Bu adamın yüzüne vurmak yetmezdi.

“Onu. Benden. Saklama.” diye uyardım adamı.

Henüz değil! Kendime yalvarıyor, bir yandan da adamın boynundaki parmaklarımı hafifçe de olsa gevşetmeye çalışıyordum. Parmak uçlarım isyan ederek boynundaki sert sakala daha fazla bastırdı.

Zayıf adam “S-söyledim ya, hiçbir şey b-bilmiyorum. Onu sizden katiyen uzak tutmam lordum,” diye kekeleydi.

Tüm soğukkanlılığımı yitirirken “Dirac! Al şunu çabuk!” diye bağırdım. Titreyen adamı loş ışıklı ve sisli ormandaki diğer fae’ye doğru fırlattım.

Arkadaşım -eğer öyle denebilirse- dağılmış hâldeki Ağaç Dizginleyici’yi topladı ve hemen arkamızdaki ağaca çarptı.

Kendimi kaybediyordum ama bunu göze alamazdım; şimdi olmazdı. Onda cevapların olma ihtimali varken. Farklı cevaplar. Duymam *gereken* cevaplar.

Dirac yüzündeki sırtışıla tekrar adama dönmeden önce bana endişeli bir bakış attı.

İri yarı fae “Hissediyorsun, değil mi dostum?” diye fısıldadı. Dirac yaralarından kanlar akan adama sırttı ve pürüzsüz, gri renkli bıçağını boynunun aşınmış derisine daha da sert bastırdı. “Eskiden onun kafayı yemiş olduğunu düşünüyordun, değil mi? Prensimize bir de şimdi baksana.” Sırıtarak beni işaret etti. “Elf ve Hanabi geçitlerinden birkaç kilometre ötedeki fısıldayan meşeleri görmeye gittiğin geldi kulağımıza; insan suikastçının gittiği gün.”

Ayaklarım çok tanıdık bir ritimle kendi kendine ilerlemeye başladı. Eklem yerlerimi kaplayan deri öyle gergindi ki kendi kemiklerimi kıracağımdan emindim.

O bana aitti.

Tanrıçayı, *benim* tanrıçamı, adamın aklına soktuğu için onu öldürmek istiyordum.

Kahretsin, o benimdi.

Yeri başkasının zihni değil benim zihnimdi. Yıldızlar biliyordu ki yokluğunda her boş alanı o kaplardı. Düşünebildiğim tek şeydi o.

Yumruk yaptığım ellerimle başımdaki dağınık ve siyah saç tutamlarını çekmeye başlarken hayal kırıklığıyla dişlerimi sıktım. Sırtımda, tam da beni bıçakladığı yerdeki o yara gergin, taze bir etle örtülmüştü ve ona ulaşmak için çektiğim onca acıyı getiriyordu aklıma.

Adamların ikisi de rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Duman kanatlarım zonklasa da her zamanki gibi sırtıma sabitlenmiş şekilde duruyordu. Etrafımda dalgalanan siyah duman, Dirac'ın köylü adamı tuttuğu yere gitgide yaklaşıyordu.

"Yemin ederim!" Adam dumanımı görünce çılgın bir heyecana kapılmıştı.

Bir Duman Avcısı'nın tehlikesi dumanıyla ölçülürdü ve ben çevreye resmen asit tutamları saçıyordum.

Adamın kalp atışı, kulaklarıma davul sesi gibi geliyordu; senfonik bir kreşendo çalan davullar, acıyla dolu çığlıklarını da dahil etmem için bana yalvarıyordu.

"Kimseyi görmedim, yemin ederim! Tüm gün boyunca ormanda kimse yoktu. Siz... siz bunun arkasında kimin olduğunu biliyorsunuz. *Hepimiz biliyoruz!* Diğer hain insanlar gibi! Herkes onun Seelie prensiyle birlikte olduğunu biliyor—"

Onu tuttuğum anda ellerimde yankılanan bir çatırtıyla boynu kırıldı. Bu ses omurgamdan aşağı bir rahatlama yaydı; sanki kendi boynumu çatlatmışım gibi.

Onu yere bırakıp kol ve bacaklarını dumanımla sararken ve son cümlesini kafamın içinde tekrarlarken gözlerim adamın bedeninde bir delik açtı.

Uzuvlarının rahatlatıcı bir sesle bedeninden çekilmesini izledim. Boynunu kırdığımda zaten ölmüştü ama öfkemin bir kısmını boşaltmaya deliler gibi ihtiyacım vardı.

Kontrolümü ele alamazsam tüm Unseelie yakında ölecekti; bir tahtım olacaktı ama yöneteceğim kimse kalmayacaktı.

Bu bile -normalde ruhumu sarsacak bir düşünce olsa da- önemli değildi artık. Tüm diyarlarda sadece o ve ben kalsaydık da umursamazdım.

Ona hükmederdim.

Ona tapardım.

Onu cezalandırırdım.

O solucanın Callie'ye -ya da evcil hayvanımın gerçek adı her neyse işte ona- hain dediğini düşününce göğsüm bir homurtuyla titredi. Alt çenesini bir hareketle çekip çıkardım ve sisler altındaki ormana fırlattım. Siyah kanın keskin kokusu burnuma gelirken gerginliğim az da olsa zayıfladı.

Dirac "Haklı olduğunu biliyorsun," dedi.

Az kalsın düşecektim, boğazını sıkmak için ona döndüm. Arkadaş olsun ya da olmasın, kimse onun hakkında konuşmayacaktı.

Az önce durduğu karanlık orman boştu artık. Hakkını veriyim, akıllı ve hızlıydı.

Boş ormana doğru "O haklı *değildi*," diye haykırdım, çaresiz sesim yaşlı ağaçlardan yankılandı.

Haklı olmasına dayanamazdım.

Haklı olması, onu asla geri alamayacağım anlamına gelirdi, gerçek anlamıyla geri alamazdım.

"Kim bütün diyarlarda öldürmesi için bir *insanı* gönderirdi, Mendax? Seelie'yle birlikte olduğunu *biliyorsun*. Söylentileri duydun." Gaipen gelen sesi şimdi arkamda yankılanıyordu.

Ona bağırarak için döndüm. "O Seelie'yle birlikte falan değil. O söylentiler de sadece köylü dedikodusu," diye bağırırken sesimin bütün bedenimi titrettiğini hissettim.

Uzaktan gelen ağustosböceği sesleri ağır nefesimle ve çıplak dalların serin gece esintisindeki hışırtılarıyla harmanlandı.

Önümde uzanan alan önce bulanıklaştı, sonra da yaklaşık iki metre boyunda, tank gibi görünen bir fae teslim olmuş şekilde ellerini kaldırıp karşıma çıktı. Keskin gözleri endişe ve nezaketle benimkilere dikildi ve içimde onu bıçaklama isteği uyandırdı.

Omuzlarım çökerken “Beynin olsaydı, seni zorlardım,” diye homurdandım.

“Sorgulamaya çalıştığın herkes gibi mi demek istiyorsun?” Fae sırtıttığında eksik kesici dişleri gözler önüne serildi.

Gittiği günden beri kendimi dizginleyememiştim. O olmadığına kontrolsüz kalmıştım. Sorgulamaya çalıştığım son dört kişi, bu Ağaç Dizginleyici’den çok daha sert bir şekilde ölmüştü.

Bir kez zihinlerinin içine girdim mi, kendimi durduramamıştım.

İstememiştim.

Çatlayıp kırılmalarını *istiyordum*, böylece ben yapmak zorunda kalmayacaktım.

Bana hissettirdiği şeyi özlemiştim ve hissedebildiğim tek şey acılarıysa, varsın öyle olsun.

Bu, onun ellerindeydi.

Beni güçlü ve derin bir hisse zorlamıştı ve sonra yumuşak teni ve ateşli gözleriyle birlikte hepsini benden almıştı. Ölüm-leri onun hatasıydı.

Söylemeye gerek yok, zihinleri o kalın kafataslarının içinde çalkalanan işe yaramaz su birikintilerine dönene kadar kimseden umut verici bir cevap alamadık.

“Onun nerede yaşadığını biliyorsun, dostum. Sana yardım etmek için geri döndüm ya da senin çılgınlıklarına karşı Unseelie’lere yardım etmek mi demeliyim? Nabızı atan her şeyi

öldürmeyi bırak ve bir plan yap,” dedi Dirac koluma vururken kararlı bir sesle. “Sen yokken ben her şeyi kontrol altında tutarım. Gidip onu al, Mendax. Seni terk ettiği için ona bir ders ver. Buradaki hiçbir şey için endişelenme. Annenin Hanabi komutanlarının arkadaşlığından hoşlandığını duydum,” dedi göz kırparak ve ortadan kayboldu.

Aklımın derinliklerinde, evcil hayvanımı kimin gönderdiğini biliyordum; aslında en başından beri biliyordum. Bunu söylemişti ama yine de Seelie’ye katıldığına inanmayı reddetmiştim. İnsanlara yaptıkları her şeyden sonra olmazdı. Seelie için çalışıyorsa, başı fark ettiğinden çok daha fazla belada demektir.

Bu, benim de başımın belada olduğu anlamına geliyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CALYPSO

GÜNÜMÜZ

NEFES ALIRKEN GÖĞSÜMDEN BİR HIRILTI YÜKSELDİ, BİR KARTON kutuyu daha dolabımın alt kısmına bıraktım. Titreyen ellerimle, şeffaf bandı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde çekip çıkardım. Kan çanağına dönmüş gözlerimle dolap kapısındaki ufak çatlağa baktım ve yatak odamın duvarındaki çeşit çeşit kanat resimlerinden birini hayranlıkla izleyen uzun boylu fae'e odaklandım. Sadece bir anlık tereddütten sonra bakışlarımı dolabın dağınık alt kısmına çevirdim. Ayaklarımın hemen dibinde duran deri spor çantasına çabucak bir şeyler daha attım. Kalbim -hâlâ bende olan yarısı- kullanılmaktan yıpranmış bir davul gibi gümbürdüyordu. Acele etmem lazımdı. Geç oluyordu ve Eli bugün gidebileceğimize dair söz vermişti.

Bir keresinde şöyle bir şey duymuştum; *bir şeye kızırırsanız bunun sebebi aslında o şeye üzülmenezdir*. Belki doğrudu, belki de değildi. Bildiğim tek şey her zaman kızgın olduğumdu ama kendimi bunun nedenini düşünmeye bırakırsam öyle çok ağlardım ki gözyaşlarım gökteki tüm kuşları boğardı.

İçimde bomboş bir mağaradan başka bir şey olmaması acaba nasıl bir his olurdu?

Mutlu olmalıydım. Ejderhayı öldürmüştüm. Son kutucuğu işaretlemiştim. Artık nihayet aileme gidecektim.

Benim ailem.

“Bütün bunları kaldıramayacağının farkındasın, değil mi?” Derin ses beni sardı ve düşüncelerimden irkilerek uzaklaşmama sebep oldu.

Gözlerimi bir an için kapadım, sonra tekrar açtım ve üzerimde beliren, yaratılmış en bulaşıcı ve karizmatik gülümsemeyle bana bakan adama odaklandım.

Eli burada.

Bu büyük fae’i bu isimle çağırabilen tek kişi benim. Diğer herkesin çağırdığı isimse Seelie Krallığı’nın Prensi Aurelius ya da buna benzer kibirli bir şey işte. Ama ben onun en yakın arkadaşayım, bu yüzden ona her şekilde hitap edebilirdim (ve bunu sık sık da yaptım) ve başıma hiçbir şey gelmeden bundan sıyrılabilirdim. Biz çocukken, çok uzun zaman önce yani, ilk tanıştığımızda ondan bu hakkı talep etmiştim. Uzun adını hiçbir zaman doğru şekilde söyleyemedim ve *Or-ell-ee-us-ssss* diye bağırıp girdiğim pek çok kahkaha krizinden sonra ikimiz de Eli’nin daha iyi olduğu konusunda anlaştık.

Ayrıca bu özeldi. Sadece ikimizin arasında olan ve kimse-nin bizden alamayacağı bir şeydi.

Dolabın ışığı koyu bal rengi gözlerinden yansıyor, neredeyse ışıldamalarına sebep oluyordu.

“Cal? İyi misin?”

Eli’nin bronz teni ve sarı saçları, kulübemin beyaz duvarlarıyla kontrast yaratıyordu. Buraya ait gibi görünmüyordu.

“Gerginim. Fae’lerin hâlâ insanlardan nasıl nefret ettiğini biliyorum ve sonunda gidecek olmak tuhaf hissettiriyor. Siz ikinizin beni... her bıraktığınızda nereye gittiğinizi görmek

için sabırsızlanıyorum.” Başımı salladım ve söyleyeceğim sözleri yuttum. düşüncelerimin şu an oraya gitmesini hiç istemiyordum.

Kendimi zaten zor tutuyordum. Artık çok yaklaştım. Yakında her şey yoluna girecekti.

Gözlerim, Eli'nin iri gövdesinin ötesindeki odaya boş boş bakıyordu. Tüm evlerin arasında en çok bu evden keyif almıştım. Yetişkinlik hayatımın tamamı gümüş güveleri aramak için o kasaba senin bu kasaba benim dolaşmakla geçmişti.

Gümüş güveler, fae geçitlerine ilgi duyuyordu, bilhassa da Unseelie geçitlerine. Daha sonra *ondan* öğrendiğim gibi, bu çok mantıklıydı. Gümüş güveler, Unseelie'nin seçilmiş sembolüydü; isterseniz işareti de diyebilirsiniz.

Nadir güveler, sadakat testlerimin sonuncusunu tamamlayabilmem için beni bir geçide yönlendirmek amacıyla buradaydı. Seelie'ye gidip tekrar ailemle birlikte olabilmem için yapılması gereken son büyük görev. Her şey buna bağlıydı.

Her şeyi onun için yapmıştım.

Geriye dönüp bakınca Saracen'in, bütün nafle çabalarımın karşın pes etmemeyi ne kadar süre başaracağımı test edip etmediğini merak ediyordum. Belki de en nihayetinde gerçek sadakat testi buydu. Güveler, bir sonraki -en son- işaretimi bulana kadar takip edeceğim kırıntılardı. Emirle işlediğim son cinayet olacaktı. Resmen bir Seelie olmak ve ailemle yeniden bir araya gelmek için ödemem gereken bedel.

Şakaklarım acıyla zonkluyordu; içimde çok fazla savaş vardı.

Birkaç hafta öncesinin anıları beni ele geçirdi; sürekli bir kenara itilmekten sabrım tükenmişti.

Soğuk zindan. Kahverengi sıçan... Kaçmama yardım eden Walter.

Şekil değiştiriciyi düşününce dudaklarımda sahici bir gülümseme belirdi. Onunla tanıştığım için kendimi çok şanslı hissediyordum; ama gülümsemem uzun sürmedi. Şatonun çatısından kendi ölümüne atıldığını hatırlayınca yüzüm bir anda asıldı.

Unseelie prensinin bana evcil hayvanım diyen boğuk sesi. Annesinin, bir evlilik töreni hazırlığı için isteğim dışında bizi birbirine bağlaması ve *çok şükür ki* bunun hiç gerçekleşmesi.

Bacaklarımda arasındaki dilinin verdiği kadifemsi his.

Tüm bu zaman boyunca ne olduğumu görüp beni yine de istemesi. Ruhumun derinliklerini bu kadar iyi gördükten sonra bu mümkün olmamalıydı. Asla kurmamamız gereken ama engel olamadığımız bir bağ.

“Hançerimi sırtına saplayıp onu öldürdüğümde, gözlerinde beliren o kocaman ve boş bakış da anı selinin içindeydi.

Elimdeki tohum zarflarının kutusu pat diye yere düştü; bedenim zihnime direniyor, tohumlarla birlikte yere yığılmaya can atıyordu. Bunların hiçbirini düşündüğüm kadar kolay değildi. Her nefes fazlasıyla ağır... fazlasıyla sancılıydı.

Nefret ve ahlaksızlıkla dolu birini sevmezsin.

Ama en önemlisi, sevdiğin birini öldürmezsin.

Canavarlar bile bunu yapmaz.

Eğilip zarfları yerden topladım, gözyaşlarımda akmasına engel olmak için dudağımın içini ısırdım, ağızımdaki belli bir nokta bu tanıdık eylemden dolayı soyulmuş ve hassaslaşmıştı. Dilimin üzerini bakır tadındaki tükürüğüm kapladı ve gözyaşlarım kendi zindanlarında kaldı.

Benim için daha şimdiden kanını mı akıtıyorsun?

Kutu tekrar yere düştü, o kadar hızlı döndüm ki dolabın dış tarafına doğru geri düştüm.

Bu onun sesiydi.

Aynı...

Gözümü kırpmama fırsat olmadan Eli önümde belirdi.

“Ne oldu? Ne var, Caly?” Eli küçük odayı taradı, kehribar gözleri dönüştüğü tilkinin hızı ve vahşiliğiyle parlıyordu.

“B-ben... Sen hiçbir şey duymadın mı?” diye sordum, zihni sesler duymaya yönlendiren hayali bir sis bulutundan kurtulmaya çalışıyordum.

Malum Mendax, aramızdaki bağ aracılığıyla benimle konuşamazdı. Bu imkânsızdı... çünkü onu öldürmüştüm.

Ve bu gece Seelie'ye girmeme izni verilmesinin tek sebebi de onu öldürmemdi.

“Hayır, hiçbir şey duymadım.”

“Çok gerginim, bir şeyler duyuyorum,” diye homurdandım.

“İssız topraklardan geri döndüğünden beri kaotik haftalar geçirdin. Döndüğünden beri düzgün bir gece uykusu çekmediğin de ortada. Her gece uyanıp odanda volta attığını, bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Evde bir hayalet varmış gibi geliyor.” Usulca kıkırdadı.

Bedenimdeki her bir tüy diken diken oldu.

Döndüğümünden beri kütük gibi uyumuştum, nerede uykuya daldıysam tam olarak orada uyanıyordum. Duyduğu şey her neyse ben değildim.

Rüyalar artık beni rahatlatan tek şeydi.

Fae en yakın arkadaşım sarılmak için bana yaklaştığında bütün bedenim gerildi.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve açıkta kalan ön kollarımdan yükselen siyah dumanı fark edip hızla geri çekildi.

Hastanede uyandığımdan beri oluyordu bu.

Eli ne zaman dokunacak kadar yaklaşırsa oniks duman, karanlık bir uyarı fısıldıyor gibiydi. Bunun Mendax'a bağlanmam ve onun ölmesiyle alakalı bir şey olduğuna kanaat getirmiştik ama ikimiz de bu tuhaf durumu tam olarak

açıklayamıyorduk. Bu ne zaman olsa, Eli'nin gözlerini dolduran o milisaniyelik hüznün dikkatimden kaçmamıştı. Benim bilmediğim bir şeyi biliyordu sanki.

“Seelie’ye girdiğimde ve Saracen kalbimin diğer yarısını verdiğinde bu karanlık da sona erecek. Onunla ilgili bütün düşünceler bitecek ve ben sonunda, *sonunda* yeniden huzur bulacağım. Nihayet onlarla birlikte olacağım,” diye fısıldadım, buna inanmam gerekiyordu. Ölmeyi hak edip etmemesi benim için önemli değildi. Keşke onu öldürmek zorunda kalmasaydım ama bunu yapmak beni Seelie’ye götürecekse hepsini yine yapardım. Seelie’ye gitmek için her şeyi yapardım.

Mendax hazineme ulaşmak için öldürülmesi gereken ejderhadan başka bir şey değildi. Beni sevmiyordu; beni tanı-mıyordu bile... ben de onu sevmiyordum.

Sevmiyorum.

Bizim gibi insanlar sevemezdi ya da o şekilde sevemezlerdi. Bu sevgi değildi.

Değildi işte. Şehvetti büyük ihtimalle.

Belki de beni ölüm noktasına getirmek yerine orgazm olmama izin verseydi, onu bu kadar düşünmezdim.

Ne olursa olsun bu sevgi değildi.

Hastaneden ayrıldığımdan beri bu benim mantram hâlini almıştı. Kendimi binlerce kez azarlamış ve cezalandırmıştım ama hiçbirinin önemi yoktu.

Onu hâlâ özlüyordum. Acı verecek kadar.

Hiç kimse gerçek beni -her yanımlı- görmemişti ve gerçek beni sahiden, isteyerek görmesine izin verdiğim an korkunç bir ironiydi... Sırtına bir hançer saplıyor ve onu öldürüyordum.

Bu beni ne yapardı?

Ne tür bir canavara dönüşmüştüm ben?

Çenem kaskatı ve gergindi.

Bazen sevdikleriniz için canavar olurdunuz.

“Onu düşünüyorsun,” dedi Eli.

Kıpırdanarak yüksek sesle hiçbir şey söylememiş olmayı diledim.

Başımı iki yana salladım, Mendax'ın anısının beni rahatsız etmeyi beş dakika olsun bırakmasını ummaktan başka elimden ne gelirdi bilemiyordum. Sonunda ailemle olacaktım, buna odaklanmalıyım. Eli'yi gerçekten görmeyeli yıllar olmuştu; bunun tadını çıkarmalıyım.

Gülümsedim, her şeyi bir kenara ittim ve bir anda göğsümde bir coşku hissettim. Görmemem gerekenleri görmezden gelme işinde daha iyi olmuşum.

Aurelius “Yarın sabah, güneş doğar doğmaz yola çıkmalıyız,” dedi.

Başımı sallayarak onayladım. Seelie'ye gitmek için can atıyordum ve Eli benim etrafımdayken biraz tuhaf hissediyordum. Kişiliğimin bazı kısımlarını ondan hâlâ saklıyordum çünkü derede oyunlar oynadığım o genç adam değildi artık. Çekici, yakışıklı ve rahatlatıcı varlığı, duygusal fırtınamı çözmeye katıyen fayda sağlamıyordu.

“Saracen'i görmek için sabırsızlanıyorum,” dedim, ufak tefek sarışın kadını görme düşüncesi bile biraz başımı döndürüyordu. “Oraya vardığımda ona sıkı sıkı sarılacağım. Yarın, resmî bir Seelie olarak güçlenecek miyim?”

Duvara yaslanmak için kımıldadı, büyük kollarını önünde kavuşturdu. Kaslı ve zayıftı ama Mendax'a hiç benzemiyordu. Malum Mendax'ın vücudu savaşmak için yapılmıştı, kıvrım kıvrım kaslarıyla bir saldırı bekliyor, bunu istiyordu. Oysa Eli bana bir atleti anımsatıyordu, o da iri ve kaslı, hatta güçlüydü... ama eksik bir şeyler vardı.

“Cal...”

Hızla gözlerimi açtım. Bunun arkasından neyin geleceğini beklerken “Aurelius,” dedim. Yetişkin hâlimizle birlikte çok

fazla zaman geçirmemiştik ama o tonu hemen tanımıştım. Son üç saniye içinde yüz ifadesi belirgin bir şekilde sertleşmişti. Keskin çenesinde bir kas seğiriyordu ve aniden onu tanıyamadım. Golden Retriever karakterli en yakın arkadaşımın yerini yatak odası penceresinden dışarı tamamen donmuş bir şekilde sertçe bakan hiç tanımadığım bir adam almıştı.

Onu böyle değiştirenin ne olduğunu görmek için dolaptan uzaklaşırken diken diken olmuş tüylerimi yatıştırmak için kolumu ovuşturdum. Tek bir soluk yeşil gümüş güve, yatak odamın açık penceresinin önünde sakın sakın uçuyordu.

Kör edici bir umut, beni yarım saniyeliğine bütünüyle yuttu, sonra tozlu havaya karıştı.

Eli, pencereden dışarı bakmaya devam ederken “Bağdan kaynaklanıyor olmalı,” dedi. “Duman, güveler... öldüğünü fark etmedikleri için hâlâ onun büyüünün peşinden geliyorlardır. Yakında biter.”

Gözlerimiz birbirine kenetlendi.

“Peki ya... Peki ya...” diye konuşmaya başladım, nabzımın hızlandığını hissediyordum.

“O değil, Caly. Güvendesin. Ve başka bir Unseelie de değil bu. Kral Thanes’ten sonra insan âlemine girmeleri yasaklandı...” Durakladı, başını salladı, şimdi biraz öfkeli görünüyordu. “Unseelie’lere uzun, çok uzun zaman önce erişim izni verildi ve galiba hâlâ ara sıra geliyorlar. Perdeyi aşabilecek kadar güçlü olanlar bazen bir yol buluyor ama bu çok nadiren olur. Duman Avcıları’nın daha önce geçtikleri olmuştu ama senin sayende, geride tahtı terk etme riskini göze almayacak tek bir kişi kaldı.”

Karnım kasıldı.

“Kral Thanes mi?” diye sordum temkinli bir şekilde.

Eli ve Saracen’den bilgi almak her zaman zordu. Bana güvenseler de benim türüme bir şey söylerken hâlâ tereddüt

ediyorlardı. Ben Seelie'ye, onların türünden biri olarak gele-
ne kadar paylaşacakları çok şey vardı.

Eski Unseelie Kralı, yani Mendax'ın babasının bahsi ge-
çince Eli'nin gözleri titreşti. İkimiz de diğerinin ne söyleye-
ceğini bekleyerek birbirimize baktık. Hava aniden ağırlaştı.

“Hayır, Kral Thanes bir Duman Avcısı değildi. O bir Zor-
layıcıydı ve geçişine kesinlikle izin vermezlerdi. Girişleri
yasaklamalarının sebebi de zaten oydu,” dedi tanıdık bir ba-
kışla. Kraliçenin kişisel suikastçısı olarak sık sık gördüğüm
bir bakıştı bu; sadece bir şey saklamaya çalıştıklarında gör-
düğüm bir bakıştı.

Beyaz çoraplarımdan görünen kırmızı ojeye baktım. Göz-
lerinin içine bakamıyordum.

Mendax da annesi gibi bir Duman Avcısı olmuştu. Ne var
ki diğer Duman Avcıları'ndan farklı olarak, babasının zor-
lama yeteneği ona bahşedilmemişti. Bu kombinasyonun ne
kadar tehlikeli olduğunu bu zamana dek hiç düşünmemiştim.

Eli hâlâ bir şeyler söylüyordu, bu yüzden sürekli aklımda
olan Mendax düşüncesini bir kenara attım.

“Neden Seelie'ye gizlice giremediğimi hâlâ anlamıyorum.
Bana nerede olduğunu söyleyebilirdin. Ben insan âleminin
fae katiliyim. Gerçekten birinin eşliğine ihtiyacım var mı
yani?” diye homurdandım.

“Seelie geçidini kendi başına bulmayı başarsan bile nöbet-
çileri geçemezdin. Girerken seni öldürürlerdi. Kraliyet muha-
fızlarıyla uğraşılmaz.”

Haklıydı. Seelie'den uzak tutulduğum için sinirleneceğim
zaman değildi bu; etrafımda yükselen sisli duman da bu dü-
şünceyi doğruladı. Bu güçler garipti. Birdenbire kendi yete-
neklerim için minnet duydum.

Yanımda götüremediğim şeyleri eliyle göstererek “Bütün
bu şeylerle ne yapacaksın?” dedi.

Parmaklarım çerçeveli bir gümüş güve resmine dokunmak için uzandı. Eli, onu duvardan kaldırıp yere çarparak param-parça edişimi izledi. Ellerim daha fazlasına uzandı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Eli.

“Ne fark eder ki? Bunların hiçbirisi gerçekten ben değilim, değil mi?”

Ellerim değerli mikroskobuma uzandı. Sahip olduğum en pahalı şeye. Bir umut parçası gibi hissettiren tek eşyaya. Bir süreliğine kendimden ve tüm yükümlülüklerimden kaçmamı sağlayan şeye.

Ama o da ben değildim, değil mi? Fae diyarında insan bilimi ne işe yarardı? Bilim, zihnimin tek kaçış yoluydu ama uyum sağlamam gerekiyordu. Seelie’de öğrenmem gereken yeni şeyler vardı. Daha önemli şeyler. Bilim, kullandığım bir araçtı.

Kutuyu açtığımda yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzüldü. Çıtırtı, kasvetli bir edayla patladı. On dokuz yıl. On dokuz kahrolası yıl, plan buydu.

Beni tüketmek için savaşılan karanlığın evcilleştirilmesi günden güne zorlaşıyordu. Sadece bir şeye razı olan ağır, gizli düşünceler...

Eli’nin *göremediği* bir parçamdı bu.

Çıplak ayağımın üstüne bir şey değdi ve bir tekme savurarak geriye sıçramama ve o şey her neyse onu en az yarım metre uzağa fırlatmama neden oldu.

Eli’nin kolunu tutarken “Bu da ne be —” dedim.

Bir papatya kadar küçük bir tarla faresi, parlak siyah gözleriyle bana bakıyordu.

“Aman Tanrım!” diye bağırdım, küçük fareyi almak için aceleyle yere eğildim.

Çoğu insandan nefret ediyor olabilirdim ama hayvanlara karşı zaafım vardı. Bana her zaman küçük kız kardeşim

Adrianna'yı hatırlatırlardı. Bu yüzden de asla bir hayvana zarar veremezdim.

Sadece insanlara.

Küçük fare tereddüt bile etmeden elime kıvrıldı; büyük, yuvarlak kulağını avcuma bastırırken beyaz karnını tenime sürttü.

Kendimi hemen daha iyi hissettim. Öfkem azalırken yerini bir rahatlama aldı. Aileme yakın hissediyordum şimdi.

Onu okşamayı sürdürürken “Çok şeker bir kız. Üzgün olduğumu biliyor sanki,” diye mırıldandım. Sessizlik, başımı kaldırıp Eli'nin beni izlediğini fark etmemi sağladı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Oh. Acaba biliyor muydu?

Öğle yemeğinden kalan sandviçim midemde ters döndü. Sonunda bunların hepsi olacaktı. Plan buydu.

Kendine geldi ve gülümsedi. “Onun dişi olduğunu nereden biliyorsun ki?” dedi.

“Bilmiyorum,” dedim gülerek.

Tüm endişelerim gitgide uzaklaşırken minik fareyi yanağıma hafifçe sürttüm. Sadece bir an için.

“Sadece anlayabildiğimi hissediyorum. Sanırım bu garip ama...” Beni nasıl izlediğini fark edince bir kez daha sustum. Ön kapıyı açmak için hareketlenirken dikkatimi yeniden elimdeki tatlı hayvana verdim.

“Caly, neredesin...”

Sıcak, nemli hava yüzüme çarptı. Gözlerimi kapatarak nefes aldım. Gece havasında yazı hatırlatan, yeni biçilmiş çimler ve civarda yakılmış şenlik ateşleri gibi şeyler vardı.

Evimin yan tarafına, kuş yemi kovalarını koyduğum yere geçtim. Fare, elimde gergin bir şekilde zıplamaya başladı.

“Şşşt, bir şey yok,” diye fısıldadım usulca.

Duman kokusu evin bu tarafında daha güçlüydü. Yanan sedir veya ardıç gibi odunsu ve pürüzsüz bir koku.

Kamp ateşlerini sevmiyor olmalıydı. Zihnimi taradım, bu kadar yakınlarda kimin ateş yakabileceğini düşünmeye çalıştım. Az ötede bir kamp alanı vardı. Metal çöp kutusunu hafifçe araladım ve içini dolduran kuş yemlerinin üzerine yarattığı bıraktım.

“Teşekkür ederim. Sabaha kadar kapağın altında kal ve istediğin kadar ye,” dedim ve son bir kez okşadım.

Arkamı döndüğümde Eli’nin göğsüne çarptım.

Nasıl bu kadar sessizce arkamdan gelebilmişti?

“Kahretsin!” diye bağırdım. “Seni duymadım bile.”

“Tilki kadar kurnazımdır,” dedi sırtarak.

Güldüm, yanına doğru geçtim, beni kendine yasladı ve açık ön kapıya geri döndü.

Sineklik kapısında üç tane gümüş güve vardı.

“Sana ilgi duyuyor olmalılar,” dedi Eli beni içeri doğru itip kapıyı da arkamızdan kapatırken.

Saracen ve ben anlaşmamızı yaptıktan sonra, kraliçenin oğlu kim olursa olsun onu öldürmek için Unseelie’ye gitmem gerektiğini biliyordum ama ailemin onlardan nefret ettiği haricinde hiçbir şey bilmiyordum. Ve işi bitirmekten başka hiçbir şey de umurumda değildi. Oraya nasıl gideceğimden de emin değildim. Saracen bana sadece gümüş güveleri takip etmemi söylemişti, vakti geldiğinde haber verecekti.

Masamdan eski deri kitabı alıp şömineye attım ve bir sonraki odun yığınıyla birlikte yaktım.

“Opusu mu atıyorsun?” diye sordu Eli.

“Artık lazım değil. Sen ve Saracen bana büyülü bir kitap aracılığıyla mektup göndermek zorunda kalmayacaksınız. Hemen koridorun ilerisinde olacağım,” dedim gülümseyerek.

Kaşlarını çattı. "Sana mektup yazmayı biraz özleyeceğim," dedi. "Akşamları başka ne yapacağım şimdi? Şef Samuel'in ahırın yeni efendisine olan aşkı hakkında seninle nasıl dedikodu yapacağım? Ya da Tarani'nin ısrarla kullandığı o korkunç parfüm hakkında? Dürüst olmak gerekirse, şaka yaptığımı düşünüyorsun ama denizati gibi kokuyor."

Şömineden diğer yana döndüm, parfüm ve dedikodu hakkında gülebilmeyi her şeyden çok isterdim.

"Beni Unseelie'de ölmeye gönderdi, Eli," dedim yatak odasına geri dönerken.

"Sen onun suikastçısıydın. Teknik olarak bu işe girerken bunu bilmiyor muydun zaten? Senin üstesinden gelebileceğini biliyordu," diye cevapladı pencerenin yanında dikilirken.

Onu şahin gibi izlerken "Suikastçı olayım ya da olmayayım, o benim insan olduğumu biliyor," dedim.

"Onun nasıl olduğunu biliyorsun. Tek yolu buydu. İnan bana, başka bir olası yol düşünmeye çalıştım. Ama Seelie kuralları farklı ve sen onları anlamıyorsun. İster inan ister inanma, o seni seviyor. Annem, hepimizin içinde o canavarları alt edebilecek tek kişinin sen olduğunu biliyordu. Ne kadar güçlü ve zeki olduğunu biliyor. Sence neden Tartarus seni bu şekilde eğitti? En başından beri onu öldürmek için eğitiliyordun."

İlginç.

Onun bakış açısına göre ben, ona borçlu bir silahtım ve beni insan âlemindeyken düşmanlarını yok etmek için kullanmıştı. Sadece en güçlü fae'ler buraya girebilirdi. Seelie kurallarını çiğnemedi ve düşmanı olan Unseelie kraliçesi kadar karanlık ve kötü görünmeden onları öldürmesi mümkün değildi. Fae diyarları hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Seelie'lerin iyi ve sağlıklı olması gerektiğini biliyordum.

Ve bunun doğru olmadığını da biliyordum.

Tabiri caizse onlar “iyi taraf”tı. Ama bu Saracen’in düşmanlarının olmadığı veya insanların onun tacının peşinde olmadığı anlamına da gelmiyordu. Ve eğer insan âlemine gönderilirlerse ve bir insan onları öldürürse, kraliçenin elleri kana bulanmamış olacaktı.

Hepsi insanlardan nefret ediyordu, bu yüzden suçu bize atmak kolaydı.

Şakaklarımı ovuşturdum, yerleşmiş olan baş ağrısını durdurmaya çalıştım. Tanrım, canım acıyordu. Tüm bunların vücuduma zarar verdiğinden hiç şüphem yoktu.

Anlaşmamızı biliyordum. Bunu öneren zaten bendim. Annem ve kız kardeşim öldüğünde beni yanına aldığı için Saracen’e çok şey borçluydum ve Seelie’ye vardığım vakit ona olan borcumu ödeyecektim.

Artık Seelie kraliyet ailesinin bir parçasıydım.

Döndüm ve evin salonuna geri yürüdüm, en değerli varlığımı almadan önce içime son bir derin nefes çektim. Beni ben yapan şey. Bir bilim insanı olarak şerbet yeşili güveleri aradığım tüm sıkı çalışmalarımın ödülü.

Mikroskobu fayans zemine fırlattım. Narin parçaların dağıldığını duymak, gözlerimin sıkıca kapanmasına neden oldu.

Biyoloji derslerine kim bilir kaç kez Eli’yi özlediğim için ağlaya ağlaya girmiştım.

Arkamı döndüm ve yarattığım karmaşayı inceledim. Güçlü kollar beni mandalina ve güneş ışığı gibi kokan sert bir göğse doğru çekti.

“Annem seni çok seviyor; hepimiz seviyoruz. Biz senin aileniz, Cal. Neyi neden yaptığının yarısını bile anladığımı iddia edemem ama sana yemin ederim ki senin bizimle olmanı hayal edebileceğinden daha fazla istiyoruz. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve Seelie’ye geleceğin günü iple çekiyorum. Son birkaç yıldır hayatının bir parçası olamadığım için

üzgünüm. Bundan nefret ediyorum ama artık bitti. Yarın sabah erkenden gideceğiz ve annem bize her şeyi açıklayacak."

Beni sıkı sıkı sardı ve içimdeki bir şey uyarı fişekleri gönderse de kendimi bu sarılmaya bıraktım. Çok sıcaktı, neredeyse fazla sıcak.

"Alman gereken başka bir şey var mı?" diye sordu.

Eli beni saran kollarını açtı. Sağ kanadını açıp kırık cam parçalarını kendine doğru ve benden uzağa çekmeye başladığında yakaladığı ışıkla altın tüyler parladı.

"Kız kardeşimi almam gerek."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MENDAX

GÜNÜMÜZ

YASLANDIĞIM AĞACIN SERT VE DOKULU KABUĞU SIRTIMA BATTIYORDU; bedenim gecenin gölgeleriyle gizlenemeyecek kadar iriydi ama bunun bir önemi yoktu. Gece bendim. Bu insan âleminin görüp görebileceği en karanlık şeydim.

Gözlerimin üzerine düşen bir tutam saç görüşümü daha da kararttı. Ama elimi kaldırıp saçları bir kenara çekmedim; hiç kırmılamadım. Kımlıdayamıyordum. Bunun yerine onu izledim.

Hızlı hareket ediyor, eşyaları bir seyahat çantasına koyuyordu. İnsan kulübesinin penceresinden onu izlerken dikildiğim bu yerden bile kalbini hissedebiliyordum. Gece ormanının toprak kokusuyla dolu bir esinti, gözümün üstüne düşen siyah saçları yana attı.

Gözlerim yaptığı her hareketi, tişörtündeki her bir kırılgılığı, parmaklarının her gergin dokunuşunu izledi. Callie'nin -ya da adı her neyse işte- yaptığı hiçbir hareketi bir daha kaçırmayacaktım.

Arkamdan bir ses geldi. Dönüp bakmak istedim ama gözlerimi ondan ayıramadım. Önemli bir şey olamazdı zaten. Beni bu dünyada tehdit eden tek şeyi izliyordum.

Çenemi hareket ettirdim. Altın fae onun olduğu odaya girdiğinde sıktığım dişlerimin yoğun, ezici baskısını hissettim.

Başımı yana çevirip bir an için gözlerimi kapadım, kulağımı omzuma bastırdım ve boynumu yüksek bir sesle çıtlattım.

Onunla aynı odada olduğu için Seelie'yi öldürme ihtiyacıyla tüm bedenim zonkluyordu. Güneş Dizginleyici olduğu için ne kadar şanslı olduğundan bihaberdi ve ben de zihnini zorlayamamıştım çünkü bunu yapabilseydim onu büyük ölçüde yok ederdim.

Eski tanrılar, daha kudretli güçleri birbirlerine karşı korumalı hâle getirerek adil davrandıklarını zannediyorlardı.

Zihninin içine girebilseydim ona neler yaptıracağımı hayal ederken bir heyecan ürpertisi tenimde gezindi.

Konuşurken onları dinledim.

Ona karşı farklı konuşuyordu. Nazikçe, yumuşakça.

Ona Calypso diye hitap ediyordu ve bu öyle zekiceydi ki neredeyse kahkaham geceyi bölecekti. Lakapta kasıtlı bir yazım hatası yapmak zekiceydi. Ona güçlü bir şekilde bağlı olmadığı için kullanamazdık ama söylendiğinde kimsenin tepkisinden şüphe etmeyeceği kadar da yakındı. Calypso normal bir insan adına benzemiyordu; belki ona da yalan söylemişti.

İnsan olduğunu biliyordum. Kırık kalbini avcumda hissetmiştim.

Adının ne olduğuyorsa zerre umurumda değildi.

Hak ettiği tek ad *benimkiydi*.

Akıllıydı, bu yüzden sadece benim olduğunu hemen anlardı.

Gözleri, içinde bulundukları loş odayı taradı ve sonra, benim onları izlediğim pencereden dışarı baktı.

Bir an için gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Tek gördüğü karanlıktı ama bakışlarını bir an için üstüme çekmek bile nefesimin kesilmesine sebep oldu.

O bir tanrıçaydı.

Görevlerine geri dönmesini izlerken tenimin altındaki öfke kaynadı. Onu elimde tuttuğum süre boyunca bana ihanet edip yalan söylemesi değildi bu öfkenin nedeni. Hayır; onu gördüğüm ilk anda farklı olduğunu ve içindeki ateşi örtmeye çalıştığını zaten biliyordum. Fark etmediğim şey sadece bir güve gibi aleve çekileceğimdi. Beni bıçaklayıp öldürmeye çalışmasına... beni öldüreceğine inanmasına bile kızmamıştım. Tam tersine, bu onu daha çok istememe sebep olmuştu; beni karanlığını serbest bırakmaya ve zincirleri koptuğunda neler yapabileceğini görmeye itmişti.

Ağacı öyle sıkı tuttum ki solgun, pul pul dökülen gövde ellerimin altında parçalandı ve geride derin bir oyuk kaldı.

Yaşlı ağaç itiraz edercesine gıcırdadı.

Aurelius konuşmaya devam ederken ona yaklaştı.

Yüzüm sertleşti, bu sefer sebebi saf öfkeydi.

O beni terk etmişti.

Gerçekten istemediği hâlde beni terk etmişti. Bu, kukla iplerini tutanın başka biri olduğu anlamına geliyordu ve benim işime yaramazdı. Onlar için de pek işe yaramayacaktı. İpleri tutanın kim olduğunu biliyordum. Listeye eklenecek başka birileri olup olmadığına bakmam gerekiyordu.

Seelie ve Unseelie kraliçeleri her zaman bir savaşın eşiğindeydi ve bu insanın muhtemelen hepimizi mahvetmiş olabileceğinden korkuyordum; bilmeden de olsa. Seelie kraliçesi hakkındaki her şeyin farkında değildi, bunu biliyordum; öyle olmasaydı şu anda ona katılmak için bir çanta hazırlıyor olmazdı.

Onu kurtarıp diğerlerinden güvenli bir şekilde uzaklaştıracak tek şey bağımız olabilirdi. Seelie'de onu hayatta tutacak tek şey muhtemelen bu olsa da buna karşı ne kadar mücadele ettiğini görmek komikti. Eğer benim diyarımda bir

insan olarak bulunmanın güvenli olmadığını düşünüyorsa, büyük bir şok onu bekliyor demektir.

Bağlandığımızda güçlerimden bazılarını aldığına şüphe yoktu ama ne kadarını aldığı veya bunun neden olduğu belirsizdi. Annem ve ben böyle bir şeyin olduğunu hiç duymamıştık. Genellikle bağ kurulan kişi, evlilik seremonisinin tamamlanmasının ardından Duman Avcısı'nın güçlerinden bazılarını alırdı ama dumanın yumuşak teninden aşağı doğru akışını yeterince izledim ve durumun bu olmadığını anladım. Bağ aracılığıyla duygularını hissedebiliyorum. Seyreltilmiş ve silik olsa da oradaydılar. Kontrol altında tutmadığımda, o da benim duygularımı hissediyor ama bunları kendisine ait sanıyordu.

Bu eğlenceli olacak.

Dudağımın kenarı gergin bir sırtmayla kıvrıldı.

Altın bok ona sarılmaya çalıştı. O ise geri çekildi, muhtemelen onun güneş ışığı gibi parlamasından tiksindi, sonra tenini okşayan kömür dumanını izlediler.

Titriyordum, dumanımın teninde dans ettiğini hissediyordum. Bu his onun da hoşuna gitmişti. Ona beni hatırlatıyordu.

“Kahrolası yıldızlar,” diye homurdandım.

Nihayet Aurelius onun mutfağından bir şeyler almak için odadan çıktı. Kız çılgınca hareket ederek başka bir kutuyu karıştırdı, o yokken çantasına ıvır zıvır doldurdu, çantasına telaşla daha tuhaf şekilli bir şeyler koymadan önce de ara sıra geri dönüp dönmediğini kontrol etti.

Beni terk ettiğinden beri ilk kez, göğsümde bir şeyin çatlayıp açıldığını hissedebileceğim kadar büyük bir gülümseme yayıldı yüzüme.

Küçük cehennem tazımla oynamak için sabırsızlanıyordum. Ölmediğimi anladığında yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum ve özellikle de beni terk ettiği için onu cezalandırmayı iple çekiyordum.

Ona benden asla ama asla kurtulamayacağını söyledim ve bunda ciddiymdim. Beni öldürmüş olsun ya da olmasın, geri dönüp ona musallat olurdum ve şimdi de yapmayı planladığım şey tam olarak buydu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

CALY

GÜNÜMÜZ

SEELIE'YE AÇILAN GEÇİDİN DİĞER TARAFINA GEÇTİĞİMİZDE, yumuşak kahverengi teni ve omuz hizasındaki kıvrıcık saçlarının rengiyle uyumlu, ucu turuncu renkli bir kılıcı olan güzel bir kadın karşıladı bizi.

Geçitlerden geçmenin başımı döndürmesine hâlâ alışamadığım için mantar çemberinden çıktığım an, az kalsın canlı yeşil çimenlerin üzerine kusuyordum.

“İyi misin—”

Eli'nin sözleri, muhafız kocaman kılıcını boynuna bastır-
dığı anda yarıda kaldı.

En yakın arkadaşımın boynuna dayanmış bıçağı görünce nabzım hızlandı.

“Siz de kimsiniz?” diye sordu.

Eli'nin boynundaki bıçağı alıp ona doğrultmaya hazır bir şekilde ikisine doğru bir adım attım.

Eli gözlerini devirdi ve beni uzaklaştırmak için avucunu kaldırdı.

“Mia, kim olduğumu biliyorsun. Seni eğitmelerine ben de yardım ettim,” diye homurdandı Eli.

Kadın gülümsedi. Karşısındaki kişi Seelie prensi değilmiş gibi “Kanıtla o zaman. Çabuk ol, nöbetim bitmek üzere,” diye bağırdı.

Keskin ela gözleri bana her çevrildiğinde bir tehdit barındırıyordu.

İçini çekti ve sağ elinin serçe parmağını ona doğru uzattı.

Kılıcının ucuyla parmağını deldiğinde ona doğru koştum.

“Caly, bu—”

Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve kendimi çimlerin üzerinde yatarken buldum.

Muhafız, küçük bir ışık topunu havada tutarken bir diziyle de boynuma vurdu.

“Mia, bırak da kalksın. O da benimle beraber ve sadece ben yanıdayken geçide erişim izni var, anlaşıldı mı?”

Eli ayağa kalkmama yardım ederken başını sallayan muhafıza dik dik baktım.

“Bu senin güvenliğin için, inan bana,” dedi.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde gülümsedi.

“Kanımı kontrol etmesi gerekiyordu. Seelie fae’lerinin kanı altın rengindedir ama Seelie kraliyet kanı yanardönerdir. Işığa tutulduğunda altın renginin iki farklı tonunda görünür.”

Temiz ve düzenli bir toprak yolda ilerlemeye devam ederken Eli, Mia’nın Seelie geçidinde görevli bir Lumins muhafızı olduğunu söyledi. Görünen o ki yakın zamanda koruma düzeyini artırmaları ve diyara açılan her geçide muhafız yerleştirmeleri gerekmişti.

Kadın muhafızlarının olması içimde bir takdir duygusu uyandırdı.

“Bekle, Seelie kraliyet ailesi mensubu olduğum zaman nasıl seyahat edeceğim? Büyü kanımı mı değiştirecek yoksa başka bir şey mi olacak?” diye sorup güldüm.

Eli'nin bakışları yere sabitlendi. "Sanırım bu anneme soracağın bir soru."

Elim, boynumdan sarkan silindirik kolyeye gitti; karmaşık tasarımını, kız kardeşimin küllerini tutan küçük kapsülü saran beyaz altın sarmaşıklarını okşadım. Tarlamızın öte tarafındaki bir komşumuz onları kurtarmaya çalışan sağlık görevlilerinden biriydi... ya da onlardan geriye kalanları. Kız kardeşimin küllerinden birazını bana getirmişti ve hayatımda başka hiçbir şey için bu kadar minnet duymamıştım.

Bu güçlü kolye boynumdaki yerinden sadece bir kez çıkarılmıştı, kraliçeden emir aldığım da. Kolyemi almış ve ben dönene dek küçük kırmızı bir kadife çantada saklamışlardı.

Adrianna'nın dönüştüğüm bu canavarı görmesine gerek yoktu.

Kolye ucunu tenime doğru bastırdım ve yağ sarısı yazlık elbisemi düzelttim.

Elbiselerden nefret ederdim.

Bir fae diyarına yaptığım son seyahat, bir zindanda hapsolup aynı kanlı elbiseyi uzun süre giymemle sonuçlandığı için bir daha asla elbise giymeyeceğime dair yemin etmiştim.

Ama işte, her zamanki gibi bu özel fae ailesini memnun etme ihtiyacı tüm duygularıma üstün geliyordu. Kraliçe Saracen'in, rolüme uygun görünmemi beklediğini biliyordum ve ben de beklediği şeyi ona verecektim.

Beni gerçek bir kız gibi elbiseler içinde görmeyi tercih ediyordu ve bunu bana bildirmekten de hiç çekinmiyordu doğrusu.

Onu memnun etmek istiyordum; kötü bir prensi öldürerek, sarı bir yazlık elbise giyerek... Ne gerekiyorsa yapacaktım, beni kabul etmesini umutsuzca istiyordum.

"Oraya vardığımızda öğle yemeği hazır olur umarım çünkü açlıktan ölüyorum. Bizim yemeklerimizle kıyaslandığında

insan yemeği gerçekten berbat,” diye homurdandı Eli yürümeye devam ederken.

“Ama dün gece buzdolabımın yarısının berbat olduğunu düşünmemişsin gibi geliyor bana,” diye takıldım.

Gücenmiş numarası yaparak “Sana iyilik yapıp iğrenç buzdolabını temizliyordum,” diye cevapladı.

Gözlerimi devirdim ve öyle çok güldüm ki bu yabancı ses beni ürküttü. Hiç böyle hissetmemiştim.

Gözlerim Eli’nin göğsünü örten beyaz gömleğe takıldı. Kolları yanlarında sallanırken göğüs kasları gömleğin kumaşını geriyordu. Ne zaman bu kadar... erkeksi olmuştu?

“Annem aşçıbaşına senin için fıstıklı dondurma yaptırmıştır, her iddiasına varım,” dedi neşeyle. Kendimi çabucak toparladım ve toprak yolda yürümeye devam ederken gülümsedim.

Yedi yaşındaydım, sekizinci doğum gününden çok kısa bir süre önceydi, çok mutlu bir ailenin fıstıklı dondurma dolu kâselerini kaşıkladığı bir dondurma reklamı izlemiştim. Gü-lümsüyor ve kahkahalar atıyorlardı, her birinin yüzü o güne dek gördüğüm en derin sevgiyle doluydu. Baba gülüp çocuklara takılıyordu.

O an artık vanilyalı dondurma seven bir kız olmadığımı anladım.

Hayır, fıstık benim yeni favorimdi.

Fıstığın *tadını* bile bilmememin hiç önemi yoktu. Onların sahip olduğu şeyi, o sevgiyi ve yakınlığı istiyordum. O reklamdaki her şeyi, hatta dondurmayı bile canım çekmişti.

Bu bahsettiğim olay, zihnimin en karanlık girintilerine ebediyen kazınacak günü, saati, dakikayı barındıran o hafta olmuştu.

Annem ve kız kardeşimin araba kazasında öldüğü haftaydı.

Aynı hafta, Saracen yanımda kalmış ve Bayan Claire'i de bana göz kulak olması için getirmişti.

Ne kadar uyumuş olduğumu gayet net hatırlıyorum.

O hafta benim için çok şey değişti.

Saracen ve Bayan Claire'in yanımda olmasını istemiyordum.

Annem ve Adrianna'nın geri dönmesini istiyordum. Ben de o araba kazasında onlarla olmalıydım. Onlarla gitmeme izin verilmemiş gibi hissediyordum.

Bu bir *cezaydı* ve çok acı vericiydi.

Bugüne dek, ailemle birlikte o arabada ölmekten daha çok istediğim hiçbir şey olmadı.

Ama hayır. Bana düşen, burada geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendirmektir artık.

Seelie kraliçesine küçücük hâlindeyken rastlayıp onu karakuştan koruduktan sonra bir şeyler olmuştu. İnsan âleminde büyülerinin çoğunu harcayan fae'lerin kendi diyarlarına geri dönünceye dek küçüldüklerini öğrenmiştim. Karakuşun aslında farklı bir forma geçen Unseelie Kraliçesi Tenebris olduğunu öğrenmiştim. Ve altın kraliçeyi sık sık görmeye başlamıştım çünkü kendi işleriyle ilgilenirken oğlunu ziyaret etmeye geliyor ve beni de onunla oynamaya bırakıyordu.

Kraliçe Saracen, ailemin ölüm haberini bana ileten kişiydi.

Kapımda belirdiğinde, o pembe dudaklarından gerekli sözcükleri çıkarabilmek için verdiği mücadeleyi hiç unutmu-
yorum.

O ve Eli, güvende olduğumdan ve tanımadığım bir koruyucu aileye gönderilmeyeceğimden emin olmak için haftalarca yanımda kalmışlardı.

Bildiğim kadarıyla annemin hiç arkadaşı yoktu ve aileden de geriye benden başka kimse kalmamıştı. Büyükbabam ve büyükannem öleli çok oluyordu; babamsa hayatımızın bir parçası değildi. Kimsem yoktu. Annem, hayatımızdaki

insanlar söz konusu olduğunda daima biraz endişelenir ve paranoyakça davranırdı.

Aradan kısa bir süre geçince Eli, küllerini saklamam için bana küçük bir kolye ucu hediye etmişti. Bunu Seelie'den gizlice getirtmiş ve hatta üzerine yazı bile yazdırmıştı. Külleri örten narin beyaz altın renkli asma yapraklarının arasındaki küçük bir menteşede minik oval bir topaz parlıyordu ve açtığınız zaman ufak şişeye kazınmış bir yazı ortaya çıkıyordu:

FEUHN—KAI—GREEYTH

Eli bana bu yazının eski bir fae dilinde olduğunu ve “ebedi sevgi ve dostluk” anlamına geldiğini söylemişti. Artık birbirimize sürekli söylediğimiz bir şey haline gelmişti bu. Gerçekten eski bir dil olmalıydı çünkü Bayan Claire gibi diğer fae’ler bile anlamını bilmiyordu. Bu durum, cümleyi daha da sevmeme neden oldu; sadece ikimizin arasında özel bir şey daha olmuştu.

Saracen nazik ve şefkatli davranmaya çalışıyordu. Ama o, insanların girmesinin yasak olduğu bir fae diyarının kraliçesiydi. En nihayetinde o ve Eli, krallıklarını yönetmek için geri dönmek zorunda kaldılar. (Eli yönetmeye uygun değildi, benim yaşlarıma yakındı, bu da fae standartlarına göre bir bebek sayılacağı anlamına gelirdi ama fae’lerin yaşlanması konusu her zaman kafamı karıştırmıştır.) Kendisinin yerine benimle ilgilenmesi içinse, insan âlemine yaptığı çok dağınık ziyaretler arasında bakımımı üstlenecek bir dadı olan Bayan Claire’i bırakmıştı.

O hafta, küçük evimin ortalama büyüklükteki dondurucusu, akla gelebilecek her türlü dondurmayla tıka basa dolmuştu; o kadar ki minik dondurucuya tek bir dondurma kutusu daha eklense kapanmayacaktı. Görünüşe göre kaza haberi küçük kasabamıza çoktan yayılmıştı ve herkes de dondurmanın, yetim kalmış bir çocuğun tam da ihtiyaç duyduğu şey olduğunu varsayıyordu.

Dondurmaya boğulmak istemiyordum, tek istediğim birini boğmaktı.

O zamanlar öfkemi kontrol etmekte cidden zorlanıyordum.

Bir gün, bilhassa zor geçen bir öğleden sonra dondurucuyu açtım ve pek çok dondurma kutusu arasında fıstıklıyı gördüm. Öyle bir hâldeydim ki beni azıcık bile olsa rahatlatacak her şeyi denemeye hazırdım.

Zihnimde reklamın görüntüleri canlandı ve bana istediğim şeyi, onun vereceğini biliyordum.

Her şeyin ne kadar zor olacağını ilk fark ettiğim gün buydu.

Bundan kısa bir süre sonra bir gün, evimin arka bahçesinde, Saracen'in olağanüstü kral kelebeğinin kanatlarının sırtında belirdiğini hatırlıyorum. Saraydaki görevlerini yerine getirmediği için bağırıp çağırırken Eli pancar misali kızarmıştı. Saraydaki görevlerini yapmak yerine, beni ziyaret etmek ve büyük çayırılıkta şahinlerle yarışmak için gizlice bu tarafa geçmişti.

Eli'nin yapmayı en sevdiği şeydi bu.

O zamanlar fae'ler hakkında bildiğim sadece birkaç şey vardı: Kanatları olan fae'ler genellikle bir tür kraliyet soyundan gelirdi ve sadece sistemlerini ele geçirecek kadar güçlü bir şey hissettiklerinde kanatlarını açarlardı. Bu tamamıyla kontrolleri dışında gerçekleşirdi ve genellikle kötü ve tehlikeli bir şeyin olacağını bariz bir işaretiydi.

En azından benim deneyimime göre böyleydi.

Kraliçe Saracen, Eli'nin dikkatini dağıttığım için bana öyle kızmıştı ki, Eli'nin beni görmek amacıyla insan âlemine girip durmasını önlemek için geçitlere sihirli bir engel koymakla tehdit etmişti. Bunu yapmadı tabii.

En azından o zaman.

Eli birkaç hafta sonra geri döndü ama o öğleden sonra o kadar acele ederek gitmişlerdi ki bozulan moralim günlerce

düzelmemiştir. Ona zarar verecek miydi? Geri dönecekler miydi? Çok sinirlenip Bayan Claire'i de benden alır mıydı? O zaman tamamen yalnız kalırdım.

Sistem ve diğer herkes açısından bakınca ben yoktum. Devletin ve diğerlerinin benimle kimin ilgilendiğini sorgulamasına mâni olmanın tek yoluydu bu. Kraliçe Saracen, var olduğuma dair tüm kanıtları silmişti.

İşe de yaradı; öyle ki kimse gelip beni götürmeye veya görmeye falan çalışmadı.

O gün gittiklerinde kendimde değildim, altın şatoya gidip ona bunun benim hatam olduğunu ve Eli'nin hiçbir suçu olmadığını söyleyebilmeyi her şeyden çok istiyordum. Ama yapamadım.

Onlarla birlikte olmayı çok istesem de yapamadım.

İnsanların fae diyarlarına girişi yasaktı; kraliyet ailesini öldürmeye çalışan insanların varlığı sorun yaratıyordu. Bu yüzden Seelie Diyarı'na gidebilmek yerine endişelerimi fıstıklı dondurmayla boğdum, bana reklamdaki insanların hissettiği her şeyi vermesi gerekiyordu.

Ondan nefret ettim.

O keskin, bozuk tatlılık dilime değer değmez, ondan nefret ettim. Harika bir şeymiş gibi görünen korkunç, sahte bir lezzetti bu. Fıstık mide bulandırıcıydı ama yine de kendimi hayal kırıklığıyla dolu bu kutunun hepsini bitirmeye zorladım. Her lokma bana sahip olamayacağım, hissedemeyeceğim bir şeyleri hatırlatıyordu. Plana olan bağlılığımın ne kadar güçlü olması gerektiğini hatırlatıyordu bana. Tereddüt etmememin önemini.

O zamandan beri sadece fıstıklı dondurma yiyorum; dilime değer değmez, sonunda ailemle birlikte olabilmek için güçlü olmam gerektiğini hatırlıyorum. Ancak o zaman reklamdakilerin sevgi dolu hislerini deneyimleyebileceğimi...

Şimdi altın şatoya, tüm hayatımı ulaşmaya çalışarak geçirdiğim o şatoya bakarken hissettiğim de buydu.

Arazinin tuğla yolunda durdum ve tiksindirici altın anıta baktım. Güneş, parıldayan altın kulelere çarpıyor ve doğruca gözlerimin içine yansıyor beni kör ediyordu.

Karnıma çöreklenen o rahatsız edici hayal kırıklığı hissine engel olamadım.

Bunu yapabilirdim. Onlar için yapmak zorundaydım.

Ama çok büyüktü, çok parlaktı.

Çok... mutluydu.

Bir mutluluk hissinin beni sarıp sarmalayacağını ya da hemen bir başarı hissedeceğimi düşünmüştüm. Kraliyet ormanındaki geçitten Seelie şatosunun girişine kadar olan kısa yürüyüşte güneş tamamen cildimi yakmaya odaklanmış gibiydi ve tenime yalnızca bebek suaygırlarında gördüğüm nahoş bir pembelik veriyordu. Bunun insan âleminde alışkın olduğum güneşin aynısı olmadığı belliydi.

Eli, neon pembe ön kollarıma bakıp suratını buruşturarak "İçeri girdiğimizde, hükümdar cadıdan cildine biraz güneş koruması eklemesini isteyeceğim," dedi anlayışlı bir tavırla.

Cevap olarak başımı salladım, başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Unseelie Diyarı'nda, çoğunlukla zindanda ve Unseelie şatosunun içinde hatırı sayılır bir süre geçirdikten sonra, gözlerim ve cildim karanlığa daha da alışmıştı.

Görünüşe göre erkekler konusundaki zevkim için de aynısı geçerliydi.

İkimiz de dev şatonun girişine bakıyorduk, elimi tutup "İyi misin?" diye sordu.

Gerginlik midemi bulandırıyor; gösteri zamanı gelmişti.

Eli'nin sıcak elini sıkarken gözlerim yanıyordu. Elimden hafif duman tutamları yükseldi ve bu sefer ikimiz de görmezden gelmeye çalışarak gözlerimizi kaçırdık.

“Evet,” dedim, kendimi debelenmekten kurtararak. “Sanırım sadece gergin ve yorgunum.”

Yorgunluk kelimesi çok hafif kalırdı. Unseelie prensi Mendax’a yaklaşmak için ettiğim mücadeleden sonra şimdi de kendimi ondan uzak tutmak için mücadele etmeye adanmıştım.

Bana anlattıkları gibi biri değildi.

İçimi çektim ve bu nefesin ayak bileklerime kadar gittiğini hissettim. Mendax ve onun kaltak annesinin beni katılmaya mecbur ettikleri mücadelelerde hayatım için savaşmıştım. Bıçağın ağırlığını hâlâ elimde hissedebildiğimi fark edince titredim.

Ahhh!

Nefesim kesildi, elimi göğsüme bastırmak için Aurelius’un elini bıraktım.

Acı verdi; hem duygusal hem de fiziksel olarak.

Asla unutamayacağım bir acıydı.

Zamanım tükeniyordu.

“Her şey yoluna girecek. Annem seni görünce çok sevinecek,” dedi Eli.

Daima yumuşak olan sesinde huzursuzluğunu gösteren titreşimler olduğunu fark ettim. Sıcak ter damlaları bedenimin her miliminden aşağı kayıyordu. Göz kapaklarımı sımsıkı kapadım ve tekrar açmaya zorlamadan önce bir an kımıldamadan durdum. Tekrar dev, parıltılı şatoya odaklandım.

Uzun kır çiçekleri, tatlı bir esintinin etkisiyle hışırdayıp bacağımı gıdıkladı. Bir avuç sapı tutup kopardım ve yere attım.

Eli ayaklarımın dibindeki buruşuk çiçek yığınınına bakarken “Belki de kraliçeyi görmeden önce dinlensen iyi olur,” dedi nazikçe.

“Hayır,” dedim kararlı bir şekilde. “Acının sona ermesini istiyorum, kalbimin en kısa sürede tekrar tek parça olmasını istiyorum.”

Belki kalbim yeniden tek parça olsaydı, onu dolduran bu korkunç acı da dinerdi.

Eli, elini sırtımın alt kısmına koyarken “Caly?” dedi.

“Ne var, Aurelius?” diye çıkıştım, geriye doğru çekilir çekilmez tam adını kullandığıma pişman oldum.

Ama gözlerimiz buluştuğunda içimi bir rahatlama kapladı. Anladığını biliyordum.

Dokunuşlarının artık uzun sürdüğünü fark etmiştim. Bazen beni izlerken gözlerinde beliren karanlığı...

Bu olamazdı.

Bunun Mendax’la zerre ilgisi yoktu.

Mendax’la gördüğüm o kısa ânın dışında Eli’yi şahsen görmeyeli yıllar olmuştu. Ve rahatlık veren bu en yakın arkadaş temaları, şimdi daha derin, daha kırılgan bir şey gibi geliyordu.

Benim gözümde Aurelius, ne kadar zor olursa olsun, her zaman mükemmel şeyler yapan ve söyleyen, kırık parçalarım çok acı verdiğinde bana daima bir yara bandı yapıştıran altın çocuktur. Kahramanımdı o benim.

Peki o zaman neden kötü adamı düşünmeyi bırakamıyordum?

Ya Mendax kötü adam olsaydı, bana, onu sırtından bıçaklayan kişiye ne yapardı? Bazı hikâyelerde, kötü adamı öldüren kişi ânında kahraman olurdu.

Kahraman olmadığımı biliyordum. Bu da Eli’nin benden uzak durması için bir başka sebepti. Yakında benden nefret edecekti.

Şu an durduğum yerde olmak için hayatımın her zerresini feda etmiştim.

Öyleyse neden bundan korkuyordum?

Çok güzeldi. Hafif tuzlu bir deniz meltemi esiyordu. Belki de suya yakındık. Yüzlerce canlı kral kelebeği çevrede uçuşuyordu. Çoğu insan âleminden beri bizimle birlikteydi ve şimdi

sallanan çiçeklerin tepesinde dans ediyorlardı. Kuşlar neşeyle cıvıldıyor, parlak mavi gökyüzünde keyifle süzülüyordu. Tepesi turkuaz tüylü bir mavigerdan, canlı bir ifadeyle bizi izlemek için yakınlardaki bir meşe dalına konmadan önce yüzümün önünde uçtu ve yemin ederim ki bir sincap bana gülümsedi.

Şaşkınlıkla açtığım gözlerimle Eli'ye bakmak için döndüm.

“Ne oldu?” dedi omuz silkerek. “Artık Seelie’desin.”

Gözlerime akın eden bir renk cümbüşü içindeki çiçeklere döndüm. Beni yanlış anlamayın. Çok güzeldi; sadece bu güzellik başka birine aitmiş gibi hissettim.

Başımı salladım, duygularını incitmemek için ne söyleyeceğimi bilmiyordum, neden beni rahatsız ettiğinden de emin değildim.

Ne vardı, fazla mı mutluydu? Herkes mutlu olmak ister.

Benim istediğim buydu. Çok sert, çok duygusuz davranıyordum.

Ensemdeki tüyler, biri beni gözetliyormuş gibi diken diken oldu ve bana verilen eğitim devreye girdi, avuç içlerim terlemeye başladı. Ben hızla dönüp ormanın uzak ucuna bakarken Eli her şeyden bihaber görünüyordu. Muhafız bizi takip mi etmişti?

Hiçbir şey yoktu.

Ama hissedebiliyordum. Avcı onlara nişan aldığında hayvanların kapıldığı o panik duygusu.

Düşüncelerimi hissetmiş gibi sessizliği bozdu ve hafifçe kıkırdadı. “Burası karanlık ve canavarlarla dolu Unseelie Diyarı gibi değil,” dedi gülümseyerek. Parlak prens, aramızdaki dar yolun sonuna ve şatonun ana girişine doğru ilerlemem için eliyle işaret etti. “Burası iyi taraf, Caly.” Kulağımın arkasına bir papatya sıkıştırdı.

Ve tam o anda, hangi kısımlarımı saklamam gerektiği geldi aklıma.

ALTINCI BÖLÜM

MENDAX

GÜNÜMÜZ

CALY, KÖTÜ ADAMIN BEN OLDUĞUMU SÖYLEMİŞTİ. Kötü adam denen şeyin ne olduğunu, kendisine zarar vermek isteyen birinden öğrenmiş olmalıydı çünkü kötü adamın gerçekte ne olduğuna dair zerre kadar fikri yoktu.

Ondan nefret ettiğim zamanlarda beni berbat biri olarak görüyordu. Ne kadar korkunç olduğumu ise ona âşık olduğumda öğrenecek.

Beklenti tenimi karıncalandırıyordu.

Başımı eğip güçlerime uzandım. Duman hayaleti, tenimin üstünde bir şimşek çakması gibi belirdi; geçitten bir gölge gibi geçerken kara ruhuma tatlı, mazoşist sözler fısıldıyordu.

Girişte bir muhafız olması hiç de şaşırtıcı değildi. Düşmüş fae'lerle ilgili olayları düşününce kraliyet geçitlerinde muhafızlar olması normaldi tabii. Düşmüşler, şatomu ele geçirmeye çalışanlarla aynı kişilerdi.

Muhafız beni göremiyordu, hem zaten zayıf bir Seelie muhafızı beni durdurabilecek de değildi. Ona ulaşmama Kader Tanrıçaları bile engel olamazdı ve yoluma çıkan herkes, bunu yaptığına çok pişman olacaktı.

Boynumdaki bir iptе sallanan dişine uzandım ve pürüzsüz, beyaz kenarını altdudağıma sürttüm. Kendimi ona daha yakın hissetmek için hiç düşünmeden acı çekiyordum ve Unseelie zindanında bana azı dişini tükürdüğü anda gözlerinde yanan ateşi hatırlıyordum.

Ona ulaştığımda benimle kavga eder miydi? Büyük ihtimalle. Sorun değıldi. O da benim kadar derin bir aşka düşmüştü. Sadece henüz bunu bilmiyor olabilirdi.

Bilmesini sağlayacaktım.

Muhafızın yanından görünmeden geçtim, boncuk boncuk Seelie gözleri benim olduğum tarafa doğru titreşiyordu. İlkel bedeninizin tehlikede olduğunuzu fark ettiği zaman olduğu gibi o da yakınında korkunç bir şey olduğunu hissedebiliyordu. Ama fark edeceği tek şey buydu.

Niyetim yaşamasına izin vermektir. Seelie şatosuna gidip eşyalarımı almadan önce hiç görünmeden geçmeyi düşünüyordum ama olmadı.

Seelie kemiklerini çatır çatır kırma ihtiyacına yenilen siyah kanım, etimin altında karıncalandı.

Gözlerimi kısıp muhafızın önünde durdum. Yıldızlardan uzak bu diyarda görülebilecek en yüksek parlaklık. Gölge formumdayken çıplak gözle bana bakan biri için tamamen görünmezdim. Karanlığa ve geceye karışmayı tercih ederdim ama kendimi gün ışığında da kısa süreliğine yeteri kadar gizleyebiliyordum. Duman Avcılarının en güçlü fae'ler arasında sayılmasının nedenlerinden biri de buydu.

Başkaları sizi göremezken birini öldürmek olağanüstü derecede kolay bir işti.

Yine de istediğim sadece bu muhafızı öldürmek değıldi.

Olay çıkarmak istiyordum.

İnsan âleminde o altın piçin evcil hayvanıma dokunduğunu gördüğümden beri hemen hemen hiçbir şeyi öldürmemiştim.

O anda, başka hiçbir şeye benzemeyen bir ölümü tecrübe edeceğini biliyordum. Aşkımın uğraşmasının bedeli. Aurelius bana bulaşmaması gerektiğini hiç şüphesiz biliyordu ama bunu ona tekrar hatırlatmaktan memnun olurdum.

Sözüm ona kötü adamla kahraman arasındaki fark buydu işte. Mevzu, kimin daha büyük bir gücü ya da numaraları olduğu falan değildi. Mevzu, kimin kendini en güçlü hissettiği ve bu gücün boyutlarıydı. En büyük hırsız ve katillerin bile insanı şaşırtacak ölçüde güçlü ahlaki pusulaları olurdu. Bu pusulanın ibresi, onlara ekmek çalmanın veya aç aileleri için köydeki birini soymanın sorun olmadığını ama masum insanlara zarar vermemeleri gerektiğini gösterir.

Ben kime zarar verdiğimi hiç umursamadım. Birine verdiğim zararın karşılığında bana bir şey verilmesini beklemedim ve acı çektirmek için de motivasyona gerek duymadım. Öfke dolu olmak yaradılışımın bir parçasıydı.

İstediğim şeye ve istediğim yere ulaşmak için güçlerimi kullandım. Ulaştığım başarılar, övgüler, mükâfatlar, unvanlar veya yoldaşlar ne ve kim olursa olsun, asla başkalarının hissettiği gibi hissetmemiştim. Arkadaşlarım, ailem, sevgililerim -eğer onlara böyle demek isterseniz- vardı tabii ama bu bana hiçbir şey *hissettirmemişti*. Kendimi serbest bırakıp öldürdüğümde hissettiğim gibi olmuyordu. Yardım edebileceğim insanlar da oldu muhakkak: Alistair, Walter; en azından onu çatıdan Seelie geçidine atmadan önce.

Eğer Walter'la geçitten geçmeyi ve bana bağlanmadan Seelie'ye inmeyi becerebilseydi aşkımın başına neler gelebileceğini düşününce, boğazımdan derin bir homurtu yükseldi.

Önümde duran muhafız donakaldı, yürüyüşünü kesip bana baktı. Terli tenindeki ufacık tüyler diken diken oldu. Zırhları nasıl da çirkindi.

Kol mesafesindeydim. Bronz altın yanakları hafifçe sarktı. Kapıldığı dehşetin sebebini bulmak için etrafı tarayan gözlerinde ufak bir titreşim gördüm. Kalp atışları iki katma çıktı, benim için neredeyse sağır ediciydi.

Walter'ı bulmak kolay olurdu. Onunla başlardım, böylece Caly konusunda bana yardım edebilirdi. Onu attığım geçit, Seelie şatosunun ötesindeki küçük köyün hemen dibindeki altın denizlere doğru gidiyordu. Akıllı biri olsaydı, köyün sınırlarında bir fareye dönüşürdü fakat ikimizin de Seelie'den nefret ettiğimizi bildiğim için, bir kavgaya karışarak kendini ifşa ettiğine ve bir yerlerde bir zindana tıkıldığını bahse girerdim.

Önümdeki Seelie muhafızı “Hey, kim var orada?” diye bağırdı.

Öldürmeye hevesli dumandan kanatlarım yumuşak bir sesle açıldı. Duman kıvrımları, muhafızın vücuduna ağır ağır tırmandı ama dokundukları her santimle birlikte hızlandılar. Dumanı gizlemek pek kolay değildi; karanlığı bu ışıkla tamamen örtülemeyecek kadar yoğunlu. Muhafızın burun delikleri genişledi, gözleri benimkilerle buluştuğunda dumanımın odunsu kehribar kokusunu fark etti.

Önemi yoktu. Seelie Diyarı'ndaki herkes geldiğimi öğrenmek üzereydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

CALY

GÜNÜMÜZ

“**B**uradasın!” KADIN BENİ KENARA İTEREK ELİ’YE DOĞRU öyle bir güçle fırladı ki hepimizi harika şekilde biçilmiş çimlere fırlatacaktı neredeyse.

Neyse ki Eli kız kardeşinin bu hareketini tahmin etmiş ve Prenses Tarani’yi selamlarken beni sabit tutmuştu.

Fae, kollarıyla Eli’nin çevresini öyle sıkı sarmıştı ki onu bırakana kadar kaburgasından gelen yumuşak çıtırtıları dinledim. Pelerin misali omuzlarına düşen altın sarısı saçları, güneşin ışıltısını yansıtıyordu. Kaç yaşında olduğunu hatırlayamıyordum ama bunun bir önemi de yoktu zaten. Fae’ler insanlarla aynı şekilde yaş almıyorlardı ama işin mantığını da kesinlikle anlamamıştım. Yirmilerine geldiklerinde, görünüşleri yıllar boyunca aynı kalıyordu.

Doğal yüzlü ve fildişi kulesinde büyümüş on sekiz yaşında bir insan gibi genç görünüyordu. Tüm fae’ler gibi, inanılmaz bir güzelliği vardı. Büyük kehribar gözleri, hafifçe yuvarlak yüzünün odak noktasını oluşturuyordu. Tatlı gözlerinin çekemediği dikkati, bulaşıcı gülümsemesi üzerine topluyordu. Saracen ve Eli aynı parlak gülümsemeye sahipti, hani şu

gördüğünüzde gülümsemekten kendinizi alamadığınız türden gülümsemeler gibi.

“Geri döndüğüne çok sevindim! Gittiğinden beri sıkıntıdan patlıyordum.” Gülümsedi. Pırıltılı gözleri, yanında başka birinin daha olduğunu yeni fark etmiş gibi bana çevrildi. Gülümsemesini kaybederek “Hakkında çok şey duyduğum insansın sen,” dedi. Yüzü sertleşti ve sözlerinden damlayan zehre tamamen hazırlıksız yakalandım.

“Şey... ben...” diye bir şeyler kekeledim.

“Güneşler adına, Tarani, önce bizi içeri al. Cal, tahmin ettiğin üzere bu benim küçük kız kardeşim Tarani,” dedi Eli yüzünde kocaman bir sırıtmayla. Kız kardeşinin saçlarını karıştırmak için elini uzattı.

Sevgiyle birbirlerine baktılar ve ben de kalbimde bir sızı hissetmekten kendimi alamadım.

Gülümseyip birbirlerine takılıyorlardı, hayatım boyunca muhtemelen hiçbir zaman bu ikisinin görüldüğü kadar mutlu olmadığımı fark ettim. İkisi şımartılıp sevilirken ve kendilerini seven bir aileyle çepeçevre sarılırken ben kendi âlemimde tıkilip kalmıştım. Bir ailem bile olmadan, böceklerin peşine düşerek ve bu ikisinin annelerine kötü davranan fae’leri öldürerek yaşayıp gitmiştim.

İkilinin gülümsemeleri, kurduğum set yıkılıp da birkaç damla gözyaşımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü fark ettiklerinde kayboldu.

Beni rahatlatmak için yanıma gelerek “Ne oldu, Calypso? Tarani hiçbir şey ima etmedi, sadece koruyucu davranıyor,” dedi Eli.

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim ve diğer yaşları da aynı şekilde akmayı akıllarına bile getirmesinler diye sessizce tehdit ettim. Bir gülümseme ve elimin gevşekçe bir hareketiyle vurgulayarak “Sonunda burada olduğuma inanamıyorum,” diye yalan söyledim.

Bizi içeri almadan önce Eli gözlerini bir an için gözlerime dikti. Muhafızlar etrafımızda dolandı, bir tanesi çantamı elimden aldı.

Dikkatimi muhafıza çevirerek “Çantamı ben taşıyım, lütfen,” dedim ve deri spor çantasını altın bir zırh giymiş muhafızdan almaya çalıştım.

“Bu onun işinin bir parçası, Caly. Bırak taşıyın. Artık şatoda yaşayacağın için sana yardım eden insanlar olmasına da alışman lazım. Çanta odana götürülecek. Gel içeri girelim, annemin seni görmek için can attığını biliyorum,” dedi prenses, sesi biraz fazla sinirlenmiş gibi çıkmıştı. Eli’nin koluna girdi, Eli de benim koluma girdi ve bizi ileriye, eşyalarımın uzağa götürdü.

Kocaman gülümsedim, gülümsemenin gözlerime de yansıdığından emin oldum. Eli’nin kolunu hafifçe sıktım ve onlar ilerlemeye devam ederken ustalıkla kolundan ayrıldım. “Bana sadece bir saniye verin,” diye mırıldandım.

Yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak, çantamı alan muhafızın yanına yürüdüm ve altın zırhını inceledim. Ya gerçekten güçlüydüler ve çok iyi bir zırha ihtiyaçları yoktu ya da aptaldılar ve zırh sadece dekoratif amaçlıydı. Her iki durumda da etkisizdi. Birkaç atardamarının tamamen açıkta olduğunu fark ettim. Miğferleri bile yüzlerini saldırıya açık bırakıyordu. İnsan âlemindeyken öldürdüğüm fae’lerde sihirle öyle pek uğraşmadım, bu yüzden de göründüklerinden çok daha tehlikeli olduklarını varsaymak zorundaydım. Muhafızların her birinin yüzünde küçük, ürkütücü bir sırıtış olmasının da faydası olmuyordu. Buna uyum sağlamam gerekecekti.

Çantamı alan muhafız bir an durakladı, ona neden yaklaştığımı anlamaya çalışıyordu muhtemelen.

Gülümsemeye devam ederek eğildim ve küçük, beyaz kıl tutamlarının görüldüğü sivri kulağına “Çantamı bana

vereceksin,” diye fısıldadım. Yüzüne bakmak için geri çekildim, ona parlak bir gülümseme gönderdim ve kıkırdadım. Gülümsemesi zayıfladı ama tekrar kıkırdadığım an geri döndü. “Çantamı derhal bana vereceksin yoksa onu senden alırım ve bunu yapmamı istemezsin, inan bana.” Güldüm ve omzuna dokunmak için elimi uzattım.

İyi bir muhafızın yapacağı gibi, gözlerini devirip başını sallayan Eli’ye baktı, tilki kulaklarıyla fısıldadığım her kelimeyi duyduğuna şüphe yoktu. Muhafızın omzundaki elim hafifçe karıncalandı, o ve diğer herkes elimden gökyüzüne doğru yükselen duman tutamlarını fark ettiğinde, çantayı ondan almak için elimi çektim.

Burada neler oluyordu böyle? Birkaç deneme yapmam ve verdiği tepkiye tam olarak neyin yol açtığını anlamam gerekiyordu. Geçit muhafızı bana dokunduğunda duman oluşmamıştı ve Eli dokunduğunda bile birkaç kez hiçbir şey olmamıştı. Hiç anlamı yoktu.

Çantamın askısını omzuma geçirdim ve gülümsememi koruyarak yeniden gruba katıldım. Zihnimde yapacağım deneyimlerin listesini hazırlamayı istiyordum ama bu tür şeylerde nereden başlayacağımı bile bilmezdim. Yerleşir yerleşmez Eli’ye kütüphane olup olmadığını soracaktım.

Bir kez daha Eli’nin koluna girdim, bakışlarımı fark etmeden önce yürümeye başladım, başını hafifçe eğdi. Gerçekten iyi miyim diye bakmak isteyen en yakın arkadaşın klasik kontrolüydü bu. Pek de gizleyemediği bir endişe, bal rengi güzel gözlerinden sızıyordu. Bu sefer gerçek bir gülümsemeyle başımı salladım ve kocaman taş basamaklardan yukarı tırmanarak Seelie şatosuna doğru yürümeye devam ettik.

Seelie şatosunun dışının iğrenç olduğunu bir an aklımdan geçirmiştim belki ama esas içi yüzüme atılmış bir yumruk gibiydi.

Mendax ve Kraliçe Tenebris'in şatosu gösterişliydi ama Seelie şatosuyla kıyaslandığı zaman küçük bir malikâne gibi kalıyordu. Dışının garabetine karşın içerisi aldatıcı derecede büyüktü. Mide bulandıracak ölçüde büyük ve altındı.

Parlak, ışıldayan altındı ama insan takılarında kullanılan yoğun, koyu altın değildi; içerisinin her santimini kaplayan, gözlerimin titreyip kısılmasına yol açan neon, ıslıl ıslıl, pırıl pırıl bir altındı. İnanılmaz yükseklikteki tavanlar, mermer zeminler, karmaşık kalıplar ve sonsuza uzanıyor gibi görünen koridor boyunca sıralanan oymalı kapılar tamamen altındandı.

Aman Tanrım.

Ben ne yapıyordum burada? Buraya ait değildim.

Tarani, Eli'yle beni girişte bırakırken "Annemi bulmaya gidiyorum. Sizi gördüğünde çok heyecanlanacak," dedi kurnazca gülümseyerek.

Başımı kaldırdım ve tavanın sadece altın olmadığını, parlak güneş ışınlarının her çatlak ve yarığa sertçe vurduğunu gördüm.

Daha şimdiden karanlığın nazik konforunu özlemiştim. Bu gözlerimi acıttı ve kendimi... ifşa olmuş gibi hissetmem neden oldu. Alev alev yanan bu tavanın altında herkes böyle mi hissediyordu? Belki de bunu kasten böyle yapmışlardı.

Yüzümü rahatlatmaya çalıştığımı görünce "Sadece koridorlara güneş ışığı alsınlar diye büyü yapılmış," diye ekledi Eli. "Seelie kraliyet ailesi güneşin yuvasıdır ve bizler ışığın hükümdarlarıyız. Kraliçe, Prenses Tarani ve ben, geriye kalan tek Güneş Dizginleyicileriyiz," dedi gururla, aynı zamanda tepkimi ölçüyordu.

"Langmure, Güneş Dizginleyici miydi?" diye sordum ve derhal pişman oldum.

Dişlerini sıkarak “Evet. Mendax onu öldürmeden önce kardeşim de bir Güneş Dizginleyiciydi,” deyip bakışlarını ayakkabılarına çevirdi.

“Özür dilerim, Eli. B-ben bu konuyu açmak istememiştim,” diyerek kendimi affettirmeye çalıştım.

Ne oluyordu? Seelie şatosuna yapabileceğim en kötü giriş buydu.

“Cal, özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok. Kardeşimin katilini öldürdün. Asıl ben sana teşekkür etmeliyim.”

Ciğerlerimdeki yanma, beni yere serecekti sanki.

Ailem için yaptığım şeyden dolayı ne zaman kendimi iyi hissedecektim? Bir gün bu doğru gelecek miydi?

Daha önce birçok kez öldürmüştüm. Bir suikastçi olarak *çok sayıda* ölü bırakmıştım ardımda. Bildiğim tek şey buydu.

Birinin hayatını elinden aldığım onca seferden sonra, Mendax’ta hissettiğim kadar yıkılmış ve boş hissetmemiştim.

Ne aptalmışım.

Mendax’a âşık olmaya başladığımı saklamanın yolu yoktu. Böyle bir aptal olduğum için yaşadığım her boş ânı da hak etmiştim. Kalbimin diğer yarısını geri kazanınca daha farklı hissedecektim. Hissetmek zorundaydım. Onu düşünmeyi bırakacaktım. Onu özlemeyi bırakacaktım. Hepsi geçmişin bir parçası hâline gelecekti.

Geçmişe dönebilseydim, onsuz kendimi zavallı hissettirdiği için Mendax’ı bir kez daha öldürürdüm.

“Annemi görmeden önce odana yerleşip yıkanmak istemediğinden emin misin? Onu görmeyeli uzun zaman oldu.” Eli, bir çocukla konuşur gibi yumuşak bir tonla konuşuyordu.

“Lütfen, Eli.” Kendimi tuttum ama bir damla daha gözyaşı aktı. Kehribar gözlerine bakıp “Kendimi tekrar tek parça hissetmeye ihtiyacım var,” diye mırıldandım. En yakın arka-

daşımla yeniden yan yana olmak çok güzeldi. Ondan bir daha ayrılma fikri bile acı veriyordu.

Ciddi bir tavırla başını salladı ve şatonun içinde ilerlemeye devam ettik. Hizmetçilerden birkaçı kuşkulu bakıyordu. Bunun şimdi buruş buruş olmuş yazlık elbisemden mi (buradaki hizmetçiler bile Unseelie şatosundaki hizmetçilerden çok daha gösterişli, şık kıyafetler giyiyorlardı) yoksa kısmen sivri olmayan kulaklarım ve sıkıcı, tanıçaya benzemeyen yüz hatlarımla bariz bir şekilde insan olmamdan mı kaynaklandığından emin değildim.

Arkamızdan haşın, keskin bir ses yükseldi. “Hemen dur, Prens Aurelius.”

Eli hareket etmeyi derhal bıraktı, tam silah almak için çantama uzanmaya niyetlenmişken kolumu yakaladı. Kolumu kurtarmadan önce kaşlarımı çatarak arkadaşşıma baktım.

“Güneşin ülkesi aşkına, bütün bunların anlamı da ne? Bu şatoya bir insan getiremezsin. Kadimler seni öldürsün mü istiyorsun?”

Eli nazikçe “Sorun yok, Samuel,” dedi ve teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı.

Böyle sert sözleri söyleyen adamı incelemek için döndüğümde hoşnutsuzluğumu güçbela gizledim.

Karşımdaki adam benden daha uzun olmayan, sert, keskin hatları olan biriydi; hafif asimetrik yeşil gözlerinin üzerindeki dağınık kahverengi kaşları çatılmıştı. İnsan yaşına göre altmışında gibi görünüyordu, bu yüzden gerçekte kaç yaşında olduğunu söylemek imkânsızdı. Fae’lerin yaşlanma şekli düşünülürse birkaç yüz yaşında olabilirdi. Bir muhafızın parıldayan zırhını ya da Eli’nin Unseelie Diyarı’nda giydiğini gördüğüm beyaz tören kıyafetini görmeyi bekliyordum ama bu kendinden emin adamın bir insan aşçı ceketine fena hâlde benzeyen bir şey giydiğini görünce kapıldığım şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

“Bana *Sorun yok Samuel* deme Aurelius!” diye bağırdı adam, bana doğru dengesiz bir adım atarak.

Eli önümü kapatmak için çabucak aramıza girdi ama benden ziyade yaşlı adamı koruyormuş gibi görüldüğünü fark ettim. “Bu o, Samuel; bu Calypso.” Eli, aksi adamın omuzlarını tuttu.

Hafifçe geri çekildim, kahverengi babetlerim cilalı zeminde biraz kaydı. Eli’nin cevap verme biçiminde bir tuhafılık vardı; bir aşçıyla değil de aileden yakın biriyle konuşur gibiydi.

Adam aniden hareketsizleşti ve bir an için birbirlerine bakmaya devam ettiler.

Adam bir şeyler mırıldandı.

Birbirlerine sırtarak o kadar uzun süre dikildiler ki ilgimi kaybettim ve bu fırsatı, kafamda bir harita oluşturup şatonun neresinde olduğumu anlamaya çalışmak için kullandım.

Hiç beklenmedik bir anda göğsüme sıcak bir kuvvet bastırdı ve kürekkemiklerimi sıkıca kavradı. Sinirlerim galip gelerek bedensel refleksimi tetikledi. Sıcak bir sobadan elimi çeker gibi ben de hızla hareket ettim; öyle hızlıydım ki kendim bile şaşırdım.

Yaşlı şef olduğunu fark edince bir saniye içinde kuvveti düşürdüm ve ayakkabımı soluk borusuna sıkıca bastırarak onun üzerinde durdum.

Beni Samuel’in boynundan uzaklaştırmak için hızla hareket ederek “Aman Tanrım! Calypso!” diye bağırdı Eli. “Calypso! Adamın üstünden çekil! Sana sarılmaya çalışan birine verdiğin karşılık bu mu gerçekten?” Sesi telaşlıydı ama gözlerinden biraz da eğlendiği belli oluyordu. “Samuel benim değerli bir arkadaşımdır, benim için bir baba gibidir, Cal. Bırak adamı. Senin hakkında *her şeyi* biliyor,” diye haykırıırken yüzünde kocaman, çocuksu bir sırıtış belirdi.

Yanaklarıma bir kırmızılık yayıldı. “Asla bir suikastçıya gizli gizli yaklaşma,” dedim gergin bir şekilde.

Eli bana sert bir bakış attı.

“B-ben özür dilerim, Samuel,” diye kekeledim adamın kalkmasına yardım ederken. “Düşündüğümden biraz daha gerginim. Lütfen beni affet. Eli bana senin hakkında çok şey anlattı.”

Şefe zayıfça sarıldım.

Her şeyi mahvetmeden önce kendimi toparlamam lazımdı. Boğazımı temizledim, daha ikna edici bir özür dilemeye ve fae dünyasında insanları utandırdığım için kendimi eleştirmeye hazırlanıyordum ki önümüzdeki koridordan güzel bir ses duyuldu.

“Ve sen de bu sabah fazla pişmiş yulafım için sana sert davrandığımı düşündün, değil mi?”

Ağzım geniş bir tebessümle yukarı kıvrıldı, yüz ifademi bu ses kontrol ediyordu sanki.

Aydınlık koridorda durup bana bakarken pürüzsüz, bronz yüzü kahkaha ve neşeyle dolup taşan bir zarafet ve güzellik timsaliydi.

Yemin ederim ki aydınlık şatonun içinde kraliçeyi aydınlatmak için daha da fazla güneş ışığı belirdi. Göz kamaştırıcı keten elbisesi parıltıyordu, elbisenin kuyruğu arkasında küçük bir havuz oluşturmuştu. Elimdeki V şekilli yara izini hissederken gergin göğsümde tuttuğum nefesi bıraktım.

“Kraliçe,” dedim. Şu an konuşmak zordu. Söylememem gereken bir şeyi ağzımdan kaçırmak istemiyordum.

Burada olduğuma inanamıyordum. Nihayet.

Şef Samuel dağılan dikkatimden yararlanarak benden uzaklaşmıştı ama hiç ayağa kalkmadı. Bunun yerine diz çöküp başını eğerek selam verdi.

Boğazından zoraki bir öksürüğe benzeyen bir ses çıktığında Eli'nin arkadaşını incittiğim için kendimi biraz kötü hissettim.

Neredeyse sonuna gelmiştik. Buradaydım. Eli'ye baktım, o da arkadaşıyla aynı garip sesi çıkarıyor ve yerlere kadar eğilerek reverans yapıyordu.

Samuel yan yan baktığında göz göze geldik, başını kısa hareketlerle sallayıp reverans yapmamı işaret etti.

Reverans yapmayan tek kişi olduğumu fark edince, hemen iki büklüm oldum ve filmlerde gördüğüm şekilde beceriksizce reverans yaptım. Kendimi çok aptal hissettim.

İnsan dünyasındaiken, Kraliçe Saracen'e reverans yapmam hiç söylenmemişti. Aurelius da annesine reverans yapmamıştı. Kraliçeyi bir anlığına görmek için etraftaki düzinelerce odadan koridora çıkan birkaç hizmetçiyi ve muhafızı fark ettim. Hızlı bir bakış atınca birkaçının, sonsuz yüksekliklere tırmanırmış gibi görünen dallı budaklı altın tırabzana yaslandığını gördüm.

“Calypso. Unseelie katilim, en sevdiğim çocuğum!” Eli'ye bakıp göz kırptı. “Gel, Aurelius, Caly'yi de salona getir. Sizinle konuşmak istediğim çok şey var. Son mektubu gönderdiğimden beri neredeyse hiç uyuyamadım. Tarani'ye de bizimle çay içmeye gelmesini söyle.”

Prencesi tekrar görmeye hazırlanırken derin bir iç çektim. Eli'nin ona olan düşkünlüğü dokunaklıydı.

Onu öldürmek zorunda olmam ne acıydı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KRALİÇE SARACEN

GEÇMİŞ

COK MUTLUYDULAR.
Tarani ve Aurelius küçük kelebek kümesinin peşinden zarafetle koştular. Langmure çeşmenin yanında oturmuş, dadısının ona bu hafta hediye ettiği insan hikâyesini okuyordu. Yukarıdaki kütüphanenin yüksek penceresinden, güneşli bahçede oynayıp gülmelerini izliyordum.

Kelebeklerin peşinden koşanın onlar değil de aslında onları ve safkan Seelie bedenlerini kovalayanın kelebekler olduğunu anlayamayacak kadar küçüklerdi. Evlilik düzenlemeleri sayesinde bu çocukların, Seelie'nin en safkanları olması ayarlanmıştı.

Olaakları bilmek, vücudumda bir ağırlık oluşturdu. Aurelius dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi haşhaş toplamaya başlamıştı; mutlu, kaygısız Seelie fae'lerinin harika bir örneğiydi.

Asla işe yaramayacaktı. Asla Thanes'le yarattığımız dünya için gerekli olan lider olamayacaktı. Bence çok az gerçek Seelie bunu başarabilirdi.

Langmure işe yarayabilirdi belki ama o da burada uzun süre kalmayacaktı. Çocuk, kötü sonuçlanan bir anlaşmada

Kaohs tarafından lanetlenmişti ve Nether Kralı onu almaya karar verir vermez Tartarus'un çukurlarını boylayacaktı. Ama bunu bilmiyordu bile.

Güneşin konumuna dikkat ettim.

Her an olabilirdi.

Deri ciltli kitabı yanıma aldım ve aşağıda kaygısızca oynayan çocuklara son bir bakış attım. Bu gece, Aurelius ve Tarani'yi insan âlemine götürecektim ve orada kalacaklardı.

Onları bırakacaktım.

Zayıf bir davranıştı ama onları öldürmeye kıyamazdım. Onları gerçekten seviyordum, sadece artık bir işime yaramayacaklardı. Yaşamalarına izin verdiğimden Thanes'in haberi olmayacaktı. Unseelie Kralı tam da bu anda Mendax ve Tenebris'i öldürüyor olacaktı.

Bugün erken saatlerde bana "düşmüş fae'lerden" birkaç tanesinin umut edebileceğimizden çok daha güçlü olduğunu ve Duman Avcıları'nı öldürmek için onları kullanıp böylece güçlerini test edeceğini söylemişti.

Ağır ve yorgun gözlerim kapandı ve deri kokan havayı derin derin içime çektim. Tenebris ve Mendax'ın nihayet ölmesiyle dünyanın aydınlığa kavuştuğunu neredeyse *hissedebiliyordum*. Thanes insan zihinlerini yeniden düzenleyip bu kadar güçlü hâle getirebildiyse -iki Duman Avcısı'nı öldürebilecek kadar güçlü- belki de sadece insanlar üzerinde çalışmakla hedefimizi çok küçük tutuyorduk. Pencereden uzaklaşırken son anda hareketsiz kaldım, kardeşine dik dik bakarken Tarani'nin yüzünde beliren alışılmadık derecede karanlık ifade dikkatimi çekti.

Aurelius ona bağırmaya başlamıştı, sesi çiğ ve keskindi. Sinir krizi geçirmenin eşiğindeydi, kendini Tarani'nin ayaklarının dibine attı.

İzlerken dudaklarımda bir tebessüm belirdi.

Tarani muziplik peşindeydi, yakınında uçuşan kelebekleri yakalıyordu. Küçük parmakları kelebeklerin kanatlarını ustalıkla koparıp yere atmadan önce kıkırdadı ve ağabeyi ayaklarının dibinde ağlarken bir başka kelebeği yakaladı.

Göğsüm gururla kabardı. Tarani farklıydı; bunu şimdi görebiliyordum.

O kalacaktı.

Thanes ve ben, zamanı geldiğinde güçlü ve istikrarlı şekilde hükmedecek kadar acı çekip çekmediğini kontrol edebildik. Fakat şatoda bizimle olmasına izin verilmeyecek kadar güzeldi, Thanes'in dikkatini çekeceğine şüphe yoktu ama karanlığının düzgün bir şekilde beslenmesine dikkat edecektim.

Sonradan aklıma geldi de aslında belki Thanes'in dikkatini çekmesi onun için iyi olurdu. Thanes onu daha dayanıklı hâle getirecekti.

Karar verilmişti. Aurelius insan âlemine yalnız gidecekti. Kapıda yumuşak bir tıklama duyuldu. Zamanı gelmişti.

"Majesteleri?"

Elimde tuttuğum kitabı sıkı sıkı kavradım. Bunun olması gerekiyordu. Neşeli, basit fikirli bir Seelie'den ibaret olmadığını kanıtlamalıyım. Bir tilkiye dönüşmemem beni onlardan daha az Seelie yapmazdı. *Tam olarak* neler yapabileceğimi hepsine gösterecektim.

"Kral Felix gece çayı için hazır olduğunda gelip sizi almamı istemiştiniz," diye mırıldandı hizmetçi, gözlerini kaçırıyordu.

"Evet, teşekkür ederim, Evelyn. Majesteleri bu gece benim hazırlamamı istedi." Kapıyı açık tutan genç hizmetçiye doğru yürürken küçük masada duran deri keseyi aldım.

Attığım her adımda dizlerim titriyor, düşecek gibi oluyordum.

Bunu yapabilirdim. Sonunda her şey daha iyi olacaktı.

Kapıdan çıkmadan önce bir an durakladım ve kıza doğru eğildim, gizli bir şey söylüyormuşum gibi “Yeni pozisyonunu nasıl buldun canım?” diye sordum nazikçe. İşe alınlı sadece iki hafta olmuştu.

Boynuna bir kızarıklık yayılırken “Ah, hanımefendi çok kibarsınız. Bu iş için bizden daha fazla minnettar olacak bir aile daha yoktur hanımım,” diye yumuşak bir sesle cevapladı.

“Memnun oldum. Söylesene, ailen ikramiyen hakkında ne diyor? Aldın değil mi? Bu kadar kısa sürede işe başlama ikramiyesini yani?”

Bana şaşkın bir şekilde baktı, bir şey söyleyemedi.

Deri keseyi uzatarak “Ben de öyle düşünmüştüm. Al bakalım,” dedim. “Minnetimizin bir simgesi olarak Kral Felix’in kişisel koleksiyonundan. Yanına kraliyet hazinesinden birkaç parça da ekledim.”

“Ah! Hanımefendi!” diye bağırdı, yüzü sevinçle doluydu.

“Bunu hak ettin.” Eğildim ve sesimi alçalttım. “Bunu sana söylememem gerekiyor ama hizmetçilerin odasına gidip yaygara koparırsan, istediğin her şeyi sana verirler. Mary dünya-daki en muhteşem günlük boneleri yapar. Sana da kesinlikle çok yakışır!” Elini hafifçe sıktım.

“Öyle mi dersiniz? Bana kızmazlar mı?” diye sordu.

“Aman Tanrım, hayır! Onlar hiçbir zaman böyle bir hediye alacak kadar şanslı olmadılar. Senin heyecanını paylaşmaktan sevinç duyacaklar.” İçten görünmesine dikkat ederek gülümsedim.

“Ah, teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim! Hemen gidiyorum! Hanımefendinin Kral Felix’in çayını hazırlamak için yardımına ihtiyacı olmayacağından emin misiniz?”

Biraz daha eğildim. “Aramızda kalsın ama kocam son birkaç haftadır çayına bir şeyler karıştırıldığından şüphelendiğini söyledi. Görünüşe göre ne zaman içse fena hâlde hasta

oluyormuş," diye fısıldadım ama koridorda beliren iki uşağın da duyabileceği kadar yüksek sesle olmasına dikkat ettim.

"Ama hanımefendi..."

"Eminim bir şey yoktur. Yine de geçen hafta Duneberry'deyken oldukça solgun görüldüğünü duydum. Seyahatinden döndüğünde şifacıyı hemen yukarı gönder lütfen. Felix'i-me bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum."

Yerlere kadar eğilerek reverans yaptı ve başını salladı; ben salonuma doğru ilerlerken o da hizmetçilerin odasına koştu.

Zamanı geldiğinde şifacı çağrılarına cevap vermeyecekti çünkü ölecek ve Altın Deniz'de yüzüyor olacaktı.

Salonuma doğru giden köşeyi döndüm ve içi oyulmuş kiptan zehir kesesini çıkardım. Titreyen parmaklarımla, Felix'in ve benim masamda duran küçük hatıra küpümüzün yanındaki ufak yeşil dökme çay kutusunu aldım.

Küçük cam kutuya baktım ve minik ışık figürlerimizin harika valsini izledim. Opak bedenlerimizin zarafetle hareket eden altın parıltısını.

Çok mutlu görünüyorduk. Düğün törenimizde ilk kez tanıştığımız zamandı.

Ben Seelie'nin veliaht prensiyle evleneceğimi bilerek yetiştirildim. Seçebileceği sadece birkaç gelin adayı vardı ve kanatlarım bu pozisyonu neredeyse garantilemişti. Başka hiç gücüm yoktu ki bu bir safkan için duyulmamış bir durumdu. Bana kral kanatları bahşedilmemiş olsaydı bu benim lanetim olurdu. Herkes bunun kader olduğuna inanıyordu ama ben sadece bir maskot olduğumu biliyordum.

Kraliyet ailesinde eş seçimine izin verilmiyordu, gerçek anlamıyla bir seçim değildi yani. Kraliyet kanından safkan aileler eşleşiyordu. Seçen taraf erkeklerdi. Tamamen uygun kadınlarla bir balo salonunda dans edip saatler sonra da onlarla evlenmeleri üzerine kurulu bir sistemdi. Anı illüzyonu

küpünü tuttum, sağlam ağırlığını ellerimde hissettim. Felix'in yakışıklı yüzü bana bakıyordu, koyu kehribar gözleri camın arkasından gelip ruhuma saplandı.

Onu, bana diğer kraliçelere davranıldığı gibi davranmayacağına yemin ettiği an sevmiştim. Onunla eşit olmamı ve yanında hüküm sürmemi istediğini söylediğinde. Bu bir kral için duyulmamış bir şeydi.

Felix bana tapıyordu. Beni mutlu eden her şeyi, sadece bir kralın yapabileceği şekilde güzelleştiriyordu. Bir roman istedim, bana bir kütüphane kurdu. Savaş stratejisine ilgi gösterdim, Unseelie Savaşı alayı hakkındaki bilgilendirmelerde benim de bulunmama izin verdi. Bana her zaman dengiymişim gibi davrandı, bilmek isteyebileceğim her şeyi bana gösterdi.

Ama sorun da buydu işte.

Bana onun dengi olmak istemediğimi göstermişti. Benim istediğim onun gücüydü.

Anı illüzyonu küpünü bırakıp zehri aldım, kurutulmuş ot-ları çay poşetine döktüm ve kısa, krem rengi ipleri sıkıp çay fincanına yerleştirdim, cesaretimi kaybetmeden evvel salonumdan çıktım.

“Demek buradasın, çiçeğim.”

Felix'in göğsüne çarptım ve elimdeki kırılğan fincanı az kalsın düşürüyordum. “Felix.”

Tanıdık elleri belimi sardı. “Ah, çayla gelen kadın. Şef Samuel bu gece çayımı senin getirmek istediğinden bahsetmişti. Baş belası gibi davranmaktan nefret ediyorum ama geçirdiğim günün ardından korkarım ki *gayet* sert demlenmiş bir çaya ihtiyacım var,” dedi karnımı sıkarak.

Ah, ben de ona *gayet* sert bir çay verecektim.

Oturup sıkıcı günü hakkında bir şeyler anlatmasını dinlemek zorunda kalacağım aklıma gelseydi dozu iki katına çıkarırdım. Zor bir günün ne anlama geldiğini bilmiyordu. O

ve Seelie'deki herkes, Seelie'nin perdesinin ardında yaşanan dehşetten bihaberdi.

“Ben de tam getiriyordum canım. Çalışma odanda mı içeceksin?” diye sordum, kolunun altında taşıdığı solmuş parşömeni fark edince.

“Evet, birkaç şeyi yakılacaklara koymam gerekiyor.” Kolunu belimden çekip alını ovuşturdu.

Merdivenlerden çıkıp çalışma odasına doğru tek kelime etmeden yürüdük. İyi aydınlatılmış çalışma odasının köşesindeki sıcak ferforje çaydanlığa ilerledim. Biraz sıcak su dökerek elimde tuttuğum çay fincanını doldurdum. Siyah çaydanlık, masaya geri koymama bile fırsat olmadan kendini sıcak suyla tekrar doldurdu. Çay poşeti demini bırakırken berrak suya mor renkli küçük bir girdap sızdı.

Bunu yapamazdım. Bu aptalcaydı ve yanılttı. Felix iyi bir adamdı, iyi bir kraldı. Bana karşı çok kibardı.

Ne yapıyordum? Ben Seelie'ydim. Böyle şeyler yapamazdım.

“Senin ve benim güçte bir dengimiz olmayacak. Sen tüm diyarlara gerçek mayanı göstereceksin. Bu kadar güçlü bir orduyla bizi kimse durduramaz.”

Thanes'in baskın vaatleri zihnimde yankılanıyordu; bir grup insanı parçalaması için ona verdiğimde bana söylediği, her biri bir öncekinden daha uğursuz sözler. Yine de bulduklarımın onu etkilemek gitgide zorlaşıyordu. Sıradan bir insandan daha güçlü birine ihtiyaç vardı ama sorun şuydu ki daha güçlü olan herkes, Thanes'in zihnine girmesini kolayca engelliyordu.

Gözlerimi sıkı sıkı kapadım.

Diğer diyarlar üzerinde güç elde etmemin tek yoluydu bu.

Tahtı kendim için talep etmem ve var olan en güçlü kraliçe olmam gerekiyordu. Bir tilkiye dönüşmemem ya da seçilmiş

bir gelinden ibaret olmam sorun değildi. Bir kez olsun, tüm güç benim olacaktı.

Gözlerimi açtım ve çay poşetini hareket ettirdim. Suyun rengi koyulaştı.

Felix elini önünde sallayarak şömineye gitmişti, bu hareketiyle isli siyah iç kısma parlak bir ışığın yansımalarını ve alevlerin yükselmesini sağladı.

“Çayın geldi canım. Yakılacak parşömenlerin varsa, hareketli bir gün olmuş demektir,” dedim, bana bundan bahsetme ihtiyacı hissetmesin diye içimden dua ediyordum.

Felix parşömeni şömineye koymaya başladı, sonra durakladı. Yakma işleminin ateşi, tekrar görmek isteyene kadar parşömeni onunkiler hariç tüm gözlerden gizleyecekti. En önemli belgelerin hepsine bunu yapardı.

Fildişi çay fincanını aldı, ateşe dönük duran iki kişilik koyu yeşil koltuğuna büyük bir homurtuyla oturdu.

“Tartarus’un yedi katından çıkıp gelmiş gibi bir gündü. Öğleden sonra Zef’in sırdaşıydım.” Çayından bir yudum almak için durakladı.

Nefesim kesildi. Tadına bakacak mıydı? Ona ihanet ettiğimi anlayacak mıydı?

Rahat bir nefes verdi.

Bacaklarımdan aşağı sarkan altın ve beyaz renkli elbiseyi sıkı sıkı kavradım ve sırtımı ateşe vererek onun karşısındaki iki kişilik koltuğa oturdum.

Zef hakkında konuşmasını dinlemektense çalıların büyümesini izlemeyi tercih ederdim. Kadim yükselişinden önce Felix’le yakınlaşmıştı ve o benden her zaman nefret etmişti.

Zerre kadar umurumda değildi. Zef, bir Artemi’ydi, bu sayede Moirai’ye yükselebilir ve tanrıların diğer torunlarıyla birlikte perdenin başında olabilirdi. *Herkesten* daha iyi oldu-

ğunu düşünüyordu. Artemilerin diyarlardan silinip gitmesine şaşmamak gerekirdi.

Zef'ten nefret ediyordum.

Tüm şekil değiştirenleri yaratan tanrı o olduğuna göre, benim şekil değiştiremememle bir ilgisi var mıydı diye merak etmekten kendimi alamadım.

“Çayın nasıl, canım?” diye sordum, sesim düşündüğüm-den biraz daha sert çıktı.

“Çok iyi. Eli’yi buraya getirsen olur mu? İçindeki orman meyvelerine *bayılır*,” diye bir şeyler geveledi.

“Ah, dinleniyor maalesef. Bu gece onu ilk insan âlemi yolculuğuna çıkaracağım.” Çaydan bir yudum daha almasını izlerken gülümsedim.

“İnsan âlemi mi? Aman Tanrım. Dikkatli olun. Unseelie’lerin artık geçemeyeceğini biliyorum ama Duman Avcıları geçebiliyormuş diye duydum. Zef’in söylediğine göre, bugün Unseelie sarayında kıyamet kopmuş. Ne iğrenç bir topluluk bunlar; kendi ailelerini öldürüyorlar, ne kadar korkunç bir saçmalık.” Başını sallaması, kupasındaki mor çayı titretti.

Başarmıştı demek. Thanes, Kraliçe Tenebris’i ve oğlu olacak o küçük sersemi öldürmüştü.

İçim saf bir coşkuyla doldu. Şarkı söyleyebilirdim. Tek bir hızlı hareketle kocamın olduğu koltuğa geçip yanına oturdum ve içtiği kupayı biraz daha havaya diktim, dirseğimi koltuğun arkasına yaslarırken bardağı da ağzına boşaltıverdim.

Boş kupayı ağzından çekip koltuğun yanındaki küçük masaya bırakırken “Aman Tanrım, aman,” diyerek kıkırdadı.

Normalde bronz olan teni şimdiden solmuş, mumsu bir parlaklık görünür olmuştu. Kehribar gözlerinin altındaki yoğun kırılganlıklar terden ıslanmıştı. Kızılımsı sarı saç çizgisini de minik ter damlaları kaplamıştı.

“İçerisi sıcak mı oldu?” diye sordu. “İnsan âleminde güvende olursunuz bence, Zef yeterince güvende olduğuna göre...” Sözleri yarıda kaldı. Kan çanağına dönmüş gözleri şöminede hâlâ asılı duran parşömene kaydı ve ardından benim gözlerim çevrildi. “Ah hayır...”

Beceriksizce alevlere doğru ilerledi, parşömeni ateşle birlikte göndermediğini fark etti. Parşömene uzandığı anda, ağır bir gümbürtüyle yere düştü.

Kral Felix bir an için doğrulmaya çalıştı, endişeli gözlerle bana baktı. Zehir görevini yaparken “Sen... parşömeni göndermelisin. Zef bana emanet etti... B-ben onlara göz kulak olmalıyım,” dedi, güçbela nefes alıyordu.

Şimdi yüzünde tiksindirici bir gri solgunluk belirmişti, göğsünü tutarak koltuğa yaslandı.

Bir dakika, az önce ne dedi o?

“Zef bana emanet etti derken neyi kastediyorsun? Kime göz kulak olma görevi bu?” diye sordum.

“Ben... Şifacıyı getir. Zehirlendim.” Öksürmeye başladığında başı bir yana doğru düştü. “Parşömeni yak, Saracen. Bu ölüm kalım meselesi. Daha fazla Artemi var. Zef onları sakladı... Bekle... ç-çayım,” diye fısıldarken yitip giden zihni parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu.

Yakışıklı fae kocamın bana bakan gözlerinde öyle bir acı belirdi ki neredeyse kendimi kötü hissedecektim.

Şömineden parşömeni aldım ve yanına oturdum. Nefesi ağırlaşırken “Böylesi daha iyi olacak, Felix, söz veriyorum,” diye fısıldadım. “Bu diyarın başına gelecek şeyleri görmek bile istemezsin. Unseelie Kralı Thanes’le güçlerimizi birleştirdik. Durdurulamaz bir ordu yarattık. Elf ve Hanabi diyarlarını da ele geçirmeden önce Seelie’yi, Unseelie’yi ve insan âlemini yöneteceğiz. Yakında tüm diyarlar bana boyun eğecek.”

"Nasıl... çocuklar... çocukların güvende olacağına... yemin et bana Saracen... bana yemin et!" Gözlerini açık tutmak için mücadele ediyordu.

Kaşlarımı çatarak "Bunu yapamam," diye fısıldadım.

Onun ölmesini izlemenin zor olacağını nereden çıkarmıştım, bilmiyorum. Hiç de zor değildi.

İnsana canlılık katıyordu.

Son nefesi alçak, hırıltılı bir sesle göğsünden yükseldi. Kalın, kahverengi tomarı açtım ve derin bir nefes aldım.

1. Birim No. 11 Upper Morn Cad.

Donegal Town, Pennsylvania

İnsan âlemi

Calypso, Jennifer ve Adrianna

İlginç.

Düşüncelere dalmış hâldeydim; koltuğun üzerinden eğilerek arkasındaki küçük ahşap masadan eski demir makası aldım.

"Endişelenme canım. Senin gibi iyi bir ruhun Elysion Çayırları'nda Aether'i ziyaret edeceğine hiç şüphem yok." Nemli, hafif sıcak alnına dudaklarımı bastırdım. "Yapacağım şeyden sonra, öteki dünyada da seninle buluşamayacağımı hissediyorum."

Sıkıca tuttum ve kollarımda toplayabildiğim en büyük gücü topladım, bir elimle başının üstündeki saçları kavradım, diğer elimle demir makası kafatasına, tam olarak onu öptüğüm yere sapladım.

Makası tamamen sokabilmek için biraz itmeme ve uğraşmam gerekmişti. Makas açtığım delikten derinlere doğru ilerlerken ezilmeler ve patlamalar olduğu dikkatimi çekti.

Bir fae ne kadar safkansa, öldürülmesi de o kadar zordu. Safkan ölümsüzlerin çoğunun hastalıklara karşı bağışıklığı vardı ve zehirlerden ya da yüzeysel yaralardan basitçe kurtulurlardı. Felix gibi safkan şekil değiştiricilerin ölmesi için ciddi ve kapsamlı bir kafa yaralanmasına ihtiyaç olurdu.

Kendimi sabit tuttum, alınıdaki kanlar damlayan delikten çıkana kadar makası çektim. Çalışma odasının büyük pencerelerinden içeri giren günbatımı ışınlarıyla parlayan ve delikten damlayan metalik kanın yavaş akışı beni neredeyse büyülemişti. Sakin sakin kapıya yürürken, gizli cebi bulana ve dokulu parşömeni içine koyana kadar elbisemin kıvrımlarını okşadım, cebin gizli derinliklerinde kalmış birkaç tolkiyen ve mücevheri alıp yerine onu bıraktım.

Elimi açtığımda hafif tıkırtılar duyuldu ve kanlı makas ve tolkiyenler kapının yanındaki karmaşık desenli halının üzerine yuvarlandı.

Felix'in hayatımdan sonsuza dek çıktığını fark ettiğimde keskin bir pişmanlık dalgası apansızın içime yayıldı. Dönüp geriye bakmadım. Cesaretim yoktu. Olması gereken buydu.

Bu kadar güçsüz olduğum için kendime kızdım. Bunun yapılması gerekiyordu. Thanes için ve benim için.

Odadan çıkıp koridora geçtim, sonra boğazımı temizledim ve kan dondurucu bir çığlık attım.

Bu sırada yeni hizmetçi tüm şato personeline "ikramiyesini" göstermiş olmalıydı: Felix'in en çok aranan ve koleksiyoncuların gözdesi olan hazinelerinin bulunduğu değerli kese.

Herkesin, Felix'in elinden asla bırakmayacağını bildiği şeylerdi bunlar.

Personele ikramiye falan da verilmezdi zaten.

Yaşlı personel muhtemelen kızı çoktan alıkoymuştu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

CALY

GÜNÜMÜZ

“**B**U MAKAS.”

Gözlerimi devirerek “Evet, Eli, bunun makas olduğunu ben de biliyorum,” dedim. “Neden onu bana doğru tutuyorsun öyle? Hem bu da nereden çıktı?” diye sordum gergin bir kahkaha atarak. Bir iş çeviriyormuş gibi görünüyordu.

Tanıdık olmayan bu şatonun parlak ışığı, elindeki kırtasiye malzemesinin üzerinde parlarken öylece önümde duruyordu. Odağım omzunun üzerinden hafifçe kayınca Kraliçe Saracen’in koridorda bana gülümsediğini gördüm, o sırada makasın keskin uçları bana doğrultulmuştu.

Eli bana doğru uzandığı sırada yüzünde birden bir acı ifadesi belirdi. Sıcak parmakları boynumun arkasına nazikçe kaydı. Kalp çarpıntısı beni ele geçirdi ve kırık kalbimin atışları dakikada en az 120’ye ulaştı. Gerilmiş bir hâlde kıpırdandım, gözlerim makasla yakışıklı yüzü arasında gidip geliyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Zaman dondu. Baskın bir duruşla bana bir adım daha yaklaştığında ve boynumun arkasını sıkıca tuttuğunda biraz

irkildim. Makas açılırken bir gıcırdama sesi duyuldu. Ne yapıyordu? Neler oluyordu?

“Elbisenin etiketi hâlâ duruyor,” diye fısıldadı. Keskin bakışları yavaşça yüzümde gezindi. “Kımıldama, sadece konuştuğumuzu zannedecekler,” diye fısıldayıp göz kırptı; elini yavaşça boynumun arkasından geçirdi, parmak uçlarını torasik omurlarımın T1 sinirini okşayana kadar aşağı götürdü ve tenimde bir ürpertiye neden oldu. “İşte, oldu. Bence kimse görmedi,” diyerek sinsice sırttı ve bana yeni elbisemin sert, barkodlu fiyat etiketini uzattı.

Eli göz kırptı ve bakışları yüzümde ağır ağır gezindi, ardından geri çekildi ve makası sehpanın üzerindeki koca bir vazo dolusu taze çiçeğin yanında duran filigran süslemeli bir bardağa geri koydu.

Kraliçe gitmeden önce Samuel’e doğru dönüp “Şef, mutfağa dön. Caly’ye dolaptaki o özel çaydan getir lütfen,” dedi.

Eli ve Samuel göz göze geldiler. Tek kelime edilmedi ama aralarındaki tuhaf bakışları görünce çok şey söylendiği hissine kapılmaktan kendimi alamadım. Samuel, Eli’ye bir kez başını salladı.

Yaşlı adam yumuşak bir sesle “Elbette, hemen Majesteleri,” deyip bana doğru baktı.

Eli, “Çayı içemezsin,” diye fısıldadı usulca.

Ben de fısıldayarak “Nedenmiş o?” diye karşılık verdim.

“Çünkü içmeni istemiyorum. Bunu kaldıramazsın,” dedi sert bir şekilde.

İnatçı bir ateş anında damarlarıma yayıldı. Fae gıdalarının insanlara etkisinin daha farklı olduğunu biliyordum ama ben güçlüydüm. Buna dayanabilirdim. “Benim neyi kaldırıp neyi kaldıramayacağımı sen nereden biliyorsun? İnsan olduğum için mi böyle düşünüyorsun? Bu sadece çay.” Kaşlarımı çatarak baktım.

“Hayır, Cal, bu...”

Saracen, yakınlarda toplanmış bir grup hizmetçiye “Bir işe yarayın da bize çay ve soğuk meze getirin. O zavallı insana böyle dik dik bakmayı servis yaparken de sürdürebilirsiniz,” diyerek çıkıştı.

Beni daha iyi görebilmek için yanımdan geçerken nasıl çırpındıklarını gördüğümde, kendimi hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissettim. Eli, şatoda bana yol göstermek için nazikçe dirseğime dokunurken yüksek sesle dramatik bir nefes verdi.

Kraliçe oturma odasına henüz girmişti, bu da istedikleri gibi fısıldaşıp bana bakmalarını sağlıyordu. Gerçekten uzun bir süre sonra ilk kez kendimi zayıf ve özgüvensiz hissettim.

Eli daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla “Çekilin,” emrini verdi.

Bu ton beni biraz ürkütmüş olsa da ona bakmak için başımı çevirdim.

Kalabalık telaşla dağıldı. Eli göz kırpıp gülümsemek için bakışlarını bana çevirdi ve bir anda kırlarda birlikte oyun oynadığım o büyüleyici, eğlenceli çocuğa dönüştü. Kapının önünde bir an durdu ve odaya ondan önce girmem için bana yol verdi.

Annesi, büyük odanın ortasında duran küçük, Viktorya tarzı bir kanepede oturuyordu. Karmaşık süsleme ve avizeler gözümün gördüğü her yerdeydi. Burnumda hissettiğim bir karıncalanma, aniden etrafı koklamama neden oldu. Oda keskin ve temiz kokuyordu; burnunuzu acıtan türden bir temizlik.

Güm, güm, güm.

Kalbim alışılmadık şekilde gümbürdüyordu. Diğer yanı sıra yakında olduğu için miydi?

“Caly, canım, otur lütfen. Şef birazdan sana çay getirecek. Soğumadan hemen içmen gerek, şifacı bunu özellikle belirtti.

Otur, otur.” Kraliçe, şakacı bir tavırla azarlayıp elini salladı, ardından temiz ve zarif görünen kanepede yanındaki yeri işaret etti.

Kıyafetlerimi değiştirmem gerekirdi.

Lekeli yazlık elbisemle yanında otururken kendimi iğrenç hissediyordum. Neden giysilerimi temiz tutamıyordum? Asla? Hatta tertemiz ve yeni olanları bile? Buraya gelirken güzel elbisemi de bir şekilde mahvetmeyi başarmıştım işte.

Saracen’in o güzel başındaki soluk sarı saçların tek bir teli bile yerinden oynamamıştı ve küçük, mütevazı topaz tacı, avizeden gelen ışıkla saçlarının üstünde parlıyordu. Dik dik baktığımı yakaladığı an bakışlarımı ayaklarıma çevirdim.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Eli sözlerine “Caly’yle daha yeni bir araya geldik, anne. Günü seyahat ederek geçirdi ve Unseelie’ye geldiğinden beri neredeyse hiç dinlenme fırsatı bulamadı...” diye başladı ama Saracen hemen araya girdi.

“Gerçekten öldü mü, Calypso? O iğrenç hastalık lekesi öldü mü nihayet?” diye sorarken meleksi yüzünü benimkine yaklaştırdı.

Sıcak, polikromatik gözleri canlı ve heyecanlı bir şekilde dans ediyordu. Önümüzdeki ateşin yansıması irislerini dolduruyor, ürkütücü bir şekilde geri yansıyor ve bu da sorusuna tuhaf bir uğursuzluk katıyordu.

Soğuk ve sert kelimeler boğazıma saplandı ama istemesem de onları dışarı çıkmaya zorladım. “Unseelie Diyarı’nın prensi Mendax öldü,” dedim, boğazımı tıkayan yumruya rağmen mümkün mertebe kendimden emin bir şekilde.

Konuşur konuşmaz, omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı, hayalet parmaklar tenimi tırmalıyormuş gibiydi.

“Bu kadarını ben de duydum ama bir kere de senin ağzından duymak istedim, Calypso. Senin gibi yetenekli bir kadın

için bile epey büyük bir başarı bu.” Saracen kolumu nazıkçe sıktı. “Onu öldürmeseydin... ve ona bağlansaydın, bunun Se-elie Sarayı için, benim için ne anlama geleceğini biliyorsun.” Dişlerini sıktı ve yüzüne yayılan soğuk bir ifade, normalde sıcak olan yüz hatlarını sertleştirdi.

“Bağlanmaya karşı savaştı, anne. Bu onun isteği dışındaydı. Ben de oradaydım.” Eli, beni savunmak için sandalyesinden kalktı.

“Evet, tabii. Sana *katiyen* ihanet etmem, Saracen... ya da Seelie’ye,” dedim, epey şaşırmışım. Benden şüphe etmek ona yabancı ve tatsız gelmişti. Diğerlerinden sonra beni, sadece tamamlayıp tamamlamadığımı sormak dışında hiç sorgulamamıştı. “B-benden istediğin her şeyi yaptım,” dedim, savunmaya geçmeye başladığımı hissediyordum. “İnsan âleminde bana işaret ettiğin herkesi sorgusuz sualsiz öldürdüm. Mendax da diğerlerinden farklı değildi,” diye cevapladım. “Kendimi bildim bileli gelmesini beklediğim gün bu. Burada olabileceğim gün, hepimizin birlikte olabileceği gün. *Siz* benim ailemsiniz. Sizin için her şeyi yaparım; yaptım da!”

Dikkatli ol, diye uyardım kendimi.

Kapının yanında durup şefin tek bir çay fincanıyla küçük bir tepsiyi taşıyarak geçmesine izin veren Eli’ye baktım. “Kalbimin eski hâline gelmesi için can atıyor olsam bile, eğer istenseydi, asla ölmeyecek bağlılığımın bir kanıtı olarak bütün kalbimi sana verirdim, Saracen.”

Samuel sert bir sesle araya girip “*Kraliçe* Saracen,” dedi.

Gözlerimi ona çevirdim. Yaşlı adam, elindeki tepsiyi kanepemin hemen yanındaki masaya bırakıyordu. Dişlerini göstermeden gülümsedi, sadece Eli ve Saracen için ayrı bir çay getiren hizmetçilerden tepsiyi almak için durdu.

Bir kez daha böyle bir şey yaparsa mutfakta yangın çıkması yakındı.

“Çayını iç, canım. Bana Unseelie Sarayı’ndaki günlerini anlat. O suratsız, yaşlı yarasa Tenebris ne yapıyor şimdi? Tek vârisi de öldüğüne göre korkunç zamanlar geçirdiğini tahmin edebiliyorum. Hem de o dimdik burnunun tam dibinde oldu her şey.” Berrak, memnuniyetle dolu bir bakışla beraber yüzünde bir gülümseme belirdi.

Vay be. Birbirlerinden nefret ettiklerini biliyordum ama bildiklerimin dışında daha derin şeyler varmış gibi geliyordu şimdi. Unseelie, Saracen’i feci şekilde incitmiş olmalıydı.

Ön kollarımdaki tüyler diken diken olurken bedenimde bir adrenalın patlaması gerçekleşti.

Sinirler. Sadece sinirler.

Güm, güm. Kalbim bir davul gibi atıyordu. Neden birden kendimi hasta gibi hissetmiştim? Çay fincanımı aldım ve sakinleşmeyi umarak bir yudum içtim.

Eli’nin gözlerine bakarak “Çay harika olmuş. Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Tarçınlıydı ama içinde başka ne vardı? Biliyordum ama tam olarak adını koyamıyordum. Güçlüydü ama şaşırtıcı şekilde sakinlik veriyordu.

Saniyeler içinde vücudumun her yeri uğulduyordu. Ayağım yere vurmaya başladı, ani sarhoşluk hâinden kurtulmaya çalışıyordum.

Lanet olsun. İçtiğim şey fae çayı olduğu ve ben de insan olduğum için mi böyle oluyordu? Eli’nin bana bu çayın insanlara neler yaptığıyla ilgili söylediklerini neden aklımdan çıkardım? Hiç şüphe yok ki Saracen bir reaksiyon vereceğimi düşünmemişti.

Tamamen gergin ve bunalmış hissediyordum. Aşırıya kaçan parlak altın ve beyaz oda, zeminin cilasının keskin kokusu, hatta Saracen ve Eli’ye yakın olmak bile birden bana fazla geldi.

“Evet canım, iç. Aurelius, güneş aşkına, şu bacayı aç. Bütün duman içeri geliyor. Bu çalışanlar gerçekten hiç işe yaramıyor! Doğru düzgün bir ateşimiz bile yok.”

Eli, büyük mermer şömineye doğru görev bilinciyle ilerlerken “Evet anne,” diye mırıldandı.

“Çaydan sonra şu kalp mevzusunu da hallederiz, Caly. Aurelius bana Unseelie Prensi’nin senden çok hoşlandığını söyledi. Onu sana bağlanmaya ikna ettiğine göre böyle olduğu apaçık zaten. Yine de bunu tuhaf bulmaktan kendimi alamıyorum. O psikopat fae için bu kesinlikle duyulmamış bir şey.” Başını hafifçe yana eğdi. “Bağlananların düğün töreninden sonra Duman Avcısı güçlerini almaması çok üzücü. Sahiden her şey senin olabilirdi,” diyerek güldü. “Çok güçlü olurdun, canım. Hayal edebiliyor musun? Onun üzerinde bu kadar güçlü bir etkinin olabileceği aklıma gelseydi, ben... güneş aşkına! Aurelius, ateşte ne sorun var?” diye bağırdı kraliçe, narin elini yüzünün önünde sallayarak duman bulutunu itti.

Çay fincanımın kenarını dudağıma değdirip bir yudum almaya hazırlanıyordum ki kokusuz dumanın sebebini fark ettim ve donakaldım.

Kraliçenin ağzı açık kaldı, kocaman açılmış gözleri ön kollarıma kilitlendi. Saracen’in fincanının yere düşmesini izlerken ve porselenin milyonlarca parçaya ayrılmasının keskin sesini dinlerken taş kesilmiş bir hâldeydim. Kraliçe ayağa kalkıp titreyen elleriyle ağzını kapattı ve korku dolu gözlerini hareketsiz bedenimin üzerinde gezdirmek için benden çabucak uzaklaştı.

“Anne, ateş kesinlikle söndü...” Eli döndü ve o da kalmadı. “Ah, tanrım.”

“Ne var?” Arkamdaki boşluğa göz attım, arkamda bir tehdit -orada olmayacağını bildiğim bir tehdit- belirmesi için dua ediyordum.

Kıyafetlerimden ve çıplak kollarımdan sızan hafif duman daha da yoğunlaştı. Bu sefer hissetmemiştim bile. Güçlerinin bir kısmını elimde tutma konusunda artık bu kadar rahat mıydım sahiden?

Bedenim, az önce oturduğum yerde küçük, kara bir bulut oluşturmaya yetecek kadar duman ürettiyordu. Derin bir nefes aldım; beni rahatlatacak o tanıdık, dumanlı, maskülen çam ve kakule kokusunu aradım ama bu sefer bulamadım. Eyalet parkındaki piknik alanlarında aldığım o yanan kömür kokusundan eser bile yoktu ve daha önce duyduğum inanılmaz derecede baştan çıkarıcı duman kokusu da değildi kesinlikle.

İnanılmaz derecede tuhaftı.

Saracen oğlunun koluna yapışırken “Olamaz! Bu nasıl olabilir?” diye bağırdı.

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki kulaklarıma vurması bana acı verdi. Şu anda bu nasıl olabilirdi? Ailemin olduğu yere yeni gelmiştim. Henüz Seelie kraliyet ailesinden bile değildim! Eli’yle biraz daha fazla zaman geçirebileceğimi düşünmüştüm ama Saracen düşmanın güçlerini damarlarımda taşıdığım -ya da daha kötüsü- için beni kovmaya çalışırsa, hamlemi daha erkene almam gerekecekti. Burada kalmalıydım. Şimdi her şeyin bozulmasına izin veremezdim.

Güm, güm, güm.

Kendimi kraliçenin ayaklarının dibindeki sert mermer zemine atarak “Lütfen, Saracen,” dedim. “Lütfen! Bu, bağdan kalan bir şey sadece. Kalbimin parçaları tekrar birleştiğinde gidecek. *Lütfen, lütfen*, yalvarıyorum. Beni kraliyet ailesinin bir mensubu yapacağın konusunda anlaşmıştık!” diye bağıırken eteklerini tutuyordum.

“Onun güçlerinden bazıları sana bağlandı... bir düğün töreni olmamasına ve ölümüne rağmen.” Kraliçe, şaşkın görünen Eli’ye baktı. Kocaman açılmış gözleri bir an boşluğa

daldı, sonra kendini toparladı ve beni yüzüne bir santim kadar yaklaştırdı, o kadar yakın olması beni ürküttü.

Vücudunun ana hatlarından duman çizgileri yükseliyordu. Her bir yanım titriyordu, bana gitmemi söylemesini bekliyordum.

“Ölmüş birinin güçlerinin hâlâ *yaşamayı* nasıl mümkün olabilir? Tabii sen, onun güçlerinden bazılarını kendi güçlerini kullanarak kendine çekmediysen.”

Günbatımı rengindeki gözlerini kıstı, benim gözlerimde ufak da olsa bir sahtekârlık aradı. Akmaya devam eden duman sarmaşıklarının durması için çaresizce çabaladım. Onun bu kadar yakın olması hoşuma gitmemişti.

Geri çekilip kendime biraz alan açmaya çalışırken ayak parmağım yerde sürüklendi. Bütün bunlar çok fazlaydı. Bakışlarının ağırlığı beni ezecekmiş gibi geliyordu. Eli'nin kollarına atılıp ağlamamak her saniye daha da zorlaşıyordu.

“Bu alışılmadık bir durum. Caly'deki bir şeyler bu güçleri tutmasını sağlamış olmalı.” Eli'nin çenesi kasıldı.

O ve annesi göz göze gelip sessiz bir iletişim kurdular.

“Bunun, beni yarım bir kalple hayatta tutmak için kullandığın sihir ya da belki bana bahsettiğin Seelie hayvan arkadaşlığına bir tepkiden kaynaklandığından eminim,” diye araya girdim. Alnımdan tır damlaları süzülürken Eli'ye gergin bir şekilde baktım.

Saracen “O zaten biliyor. Tarani de biliyor,” dedi.

“Onlara söyledin mi?” dedim, öfkem kabarmaya başlamıştı.

“Sadece temel şeyleri. Sana daha sonra anlatabilirler.”

Ne kadarını bildiklerini bilmem gerekiyordu.

“Calypso'nun güçleri, onun güçlerinin bir kısmını etkisiz hâle getirmiş olabilir,” dedi Aurclius'a.

Gözlerimi ona diktim. Her şeyi mahvedecekti.

“Ah, Unseelie’den döndüğüne göre sır ifşa oldu,” diyerek kıs kıs güldü. “Kimse senin insan olduğuna ve canlı bir şekilde geri döndüğüne inanmaz zaten.”

Ona bir şekilde senin içinde olabileceğimi söyle, evcil hayvanım.

İki kişilik küçük kanepeye düşüp hem kanepeyi hem de kendimi yere devirdiğimde boğazımdan bir çığlık yükseldi.

Hayır.

Hayır!

Ne oluyor ya?

Ne. Oluyor?

Zihnimin içindeki ses, Mendax’ın bağ aracılığıyla benimle konuştuğunda duyduğum boğuk sesin aynısıydı.

Tüm vücudum titriyordu, ayağa kalkmam imkânsızdı.

Hayır.

Artık bağ aracılığıyla konuşamıyordu.

Ölmüştü.

Konuşan bilinçaltımdı. Bunu *ben* düşünmüştüm.

Mendax’ın yüzü zihnimde şimşek gibi çakıyor, bıçağı sapladığımda soğuk mavi gözlerinin köşelerini kırıştıran şok ve takdir ifadesi gözlerimin önünde belirliyordu.

Yemin ederim ki şimdi mezarından bana güldüğünü hissediyordum.

Tanrım, çok yorgunum.

“Cal! Ne oldu?” Eli ayağa kalkmama yardım etti, sesi endişe ve telaşla doluydu.

Güm. Güm. Güm.

“B-ben...” Başım sallanıyordu. Titriyordu. Gözlerimi ona diktim, doğru kelimeleri bulamıyordum. “Galiba ben... ben bir şey duyduğumu zannettim ve bundan korktum. B-ben sadece yorgunum,” dedim, nazik fae’in bronz kolunu sıkmak için elimi uzattım.

“Anne, yatağa gitmesi gerekiyor. Ona baksana...”

“Saçmalama. Her şey ortada olduğuna göre artık karar vermemiz gereken şeyler var. Tarani, dışarıda bizi dinlediğini biliyorum. Baş belası gibi davranmayı bırak da Calypso’yu bir tura çıkar. Eli ve ben de kısa süre sonra size katılacağız. Konuşmamız gereken önemli bir şey var.”

Sonunda -en azından etkilenmemiş gibi görünecek kadar- sakinleşmiştim, Eli’nin kız kardeşi hiç istemeden de olsa birkaç oda gösterirken, bir taraftan da bana yan gözle bakıyordu. Önünden geçtiğimde bakışları, bıçak uçları gibi enseme deliyordu.

Bugüne kadar prensesle hiç karşılaşmamıştım. Beni ziyaret edenler sadece Kraliçe Saracen ve Eli’ydi. Ama prensesin burada olmamdan dolayı sinir olduğunu anlamam için onu tanımama da gerek yoktu.

Diğerlerinin bizi duyamayacağı bir mesafede olduğumuzda bunu doğruladı. Soğuk bir şekilde “Onu hiç hak etmiyorsun,” deyiverdi.

Haklıydı. Hak etmiyordum.

İkimiz de dümdüz karşıya bakmaya devam ettik. Bu çıkışı beni şaşırtmamıştı. Kardeşinin ilgisi de dahil olmak üzere istediği her şeyi elde etmeye alışıktı. Elimdeki üç kuruş paraya bahse girerim ki bugüne dek kimse ona hayır dememiştir. Biri en fazla bu kadar pohpohlanıp şımartılabilirdi. Aynı şey ikisi için de geçerliydi.

Dudağımı sertçe ısırdım, şaşkınlıkla neredeyse bir kapıya çarpıyordum, his beni gözlerimi kapatmaya zorladı ve karnımın derinliklerine zevk karıncalanmaları gönderdi.

Mmmmm....

Ben miydım bu?

Devam etme cesaretini bulmadan önce üç derin nefesle karnımı şişirdim.

Tamam öyleyse...

Neyse ki Eli, Tarani'nin en iyi arkadaşıydı ve Tarani onu sonsuza kadar bütünüyle kendine saklamıştı. Benden nefret ettiği için onu suçlamıyordum. Aslında buna saygı duyuyordum.

“Hak etmediğimi biliyorum,” diye karşılık verdim.

Bana baktı, nefret sarı irislerini dolduruyordu ve Unsee-lie Diyarı'na geldiğimden bu yana ilk kez gerçekten huzursuzdum.

Belki de bir fae katili olduğum için benden nefret ediyordu. İnsan âleminde annesi için yaptığım şeyi bilip bilmediğini merak etmekten kendimi alamadım. Ona, olanca çekiciliğimi kullanarak fae'leri baştan çıkardığımı ve sonra da sırf annesi bana bunu yapmamı söylediği için onları öldürdüğümü söylemişler miydi acaba? Çoğu zaman ölmeyi hak etmek için hangi suçları işlediklerini bile bilmediğimi biliyor muydu? Umursamadığımı? Bana bir emir verilirdi ve ben de yerine getirirdim. Her seferinde. Ve bu hoşuma giderdi.

Hepsi buraya gelebilmem ve sonunda tekrar ailemle olabilmem içindi.

Size bunun için kimseyi öldürmeyeceğini söyleyen herkes yalan söylüyordur.

Prenses bağırarak onu takip etmemi söyledi ve beni bir başka büyük, göz alıcı odaya götürdü. Uçuşan beyaz elbisesi peşi sıra sürükleniyor, bana bir çamaşır ipine asılıp rüzgârda dalgalanan çarşafları hatırlatıyordu. Prenses çok genç ve canlıydı. Benim gibi lekelenmiş ve parçalanmış değildi.

Onu takip etmeye devam ederken anıları bastırdım. Bundan sonra her şey harika olacaktı.

Bu oda farklıydı. İçeri adım attığımız anda havadaki değişimi hemen hissedebildim. Burası... kalıcı gibi geliyordu. Güçlü. Buraya resmedilen dolgun ve şehvetli figürlerle tavanlar gözlerimin önünde büyüyordu sanki. Bir tür savaşta gibi görünüyordlardı ama kimin kiminle aynı tarafta olduğu belli değildi. Onlara baktığımda, karakterler başlarını çevirip beni ürkütücü derecede yoğun ve boş siyah gözleriyle izlediler. Bazıları tamamen altın rengine bezenmiş ve avuç dolusu ışık tutuyordu, diğerleri ise koyu gri ve kahverengilere bürünmüştü. Savaş sahnesinde birkaç tane hafifçe sivri kulak da olduğunu fark ettim... ama sonra, yuvarlak, insan gibi görünen kulakları olan bazılarını da gördüm.

Dehşet verici görünüyordlardı.

Sanırım bir fae ressamının insanları çizmeye yönelik kötü bir girişimiydi bu. Yüzleri boş ve çökmüştü, ruhsuzdu ama gözleri içimi delip geçecekti sanki. İnsanlardan çok zombileri hatırlatıyorlardı bana. Özellikle de altın renkli tanrısal figürlerle kıyaslandığında. Altın renkli fae'lerle aynı tarafta görünüyordlardı, hatta birkaçı ayaklarının dibine diz çökmüştü.

Tarani beni itti ve duvar resmini incelemem böylece sona erdi. Hâlâ yüzlerindeki ürkütücü sırtışlar ve diğer her şeyle birlikte çevremden bana baktıklarını görebiliyordum.

Fae diyarında gerçekten çokça ayarlama yapmam lazımdı. İnsan bilimi burada geçerli değildi.

Odanın hemen arkasında, alçak bir platformun üzerinde iki büyük taht yükseliyordu. Biri diğerinden biraz daha kadınsı görünüyordu, parıldayan altının derinliklerine işlenmiş topaz taşlarla süslenmişti. Diğerinde mücevher ya da ışıltılı süslemeler yoktu; bunun yerine, uzun arka direklerinin ikisine işlenmiş ve incelikli bir şekilde oyulmuş gösterişli bir tilki başıyla süslenmişti. Oda neredeyse tamamen boştu, beyaz minderlerle kaplı büyük tahtlar belirgin odak

noktasıydı. Bu odada durmak yanlış geliyor ve tuhaf bir şekilde tehlikeli hissettiriyordu. Ağır, boğucu hava bile gitmemi söylüyordu.

“Burası gördüğün gibi kraliyet taht odası,” dedi Tarani, bunu söylerken dişlerini sıkarak soldaki tahtı inceliyordu. Kraliçe ve prensesin arası iyi miydi? Eli’nin söylediklerinden az da olsa, onların yakın oldukları belli oluyordu.

Başka ne söyleyeceğimi bilemeyip “Çok güzel,” diye mırıldandım. Prens bu odada biraz daha heyecanlı görünüyordu, oysa ben yine de burada olmamamız gerektiği hissinden kendimi kurtaramıyordum. Başımı belaya sokmayı umuyordu belki. Onun yapabileceği bir şey gibi görünüyordu.

“Tilki başları çok etkileyici.” Gülümseyerek başımla ikinci tahtı işaret ettim. Kral Felix’le hiç tanışmamıştım ama Eli’nin bana anlattığı pek az şeye bakılırsa gerçekten nazik ve sevgi dolu bir babaydı.

“Evet.” Tarani’nin yüzü asıldı.

Konuyu açtığıma pişman olunca “Üzgünüm,” dedim.

“Hayır, haklısın. Çok güzel bir taht. Tilki başları, babamın dönüşmüş hâline benzeyecek şekilde tasarlanmış.” Gözleri ahşap başlara kilitlenmiş bir halde tahtın yanına doğru ilerledi. “Keşke burada olsaydı. Bunu düzeltebilirdi,” diyerek elini havada gezdirdi.

Tarani bana doğru döndü, gözleri yaşlarla doluydu. Bana balıkçıl sansarları anımsatıyordu; küçük ve masum görünüyordu ama etimi kemiklerimden koparmaya hazırды.

“Ne kadar zaman...”

Tarani sözümü kesti. “O korkunç kadın onu öldürdüğünden beri.”

Şaşkınlıkla ona baktım ama sessizliğimi korudum.

Tavana baktı, bir damla yaş gözünden süzüldü ve bronz burnunun kenarından aşağı doğru indi.

Öfkeli gözlerinin nereye çevrildiğini görebilmek için başımı uzattım. Klasik, boyalı duvar resmi tavam da kaplamıştı. Tavanda karanlığa sarılı figürleri çok daha net görebiliyordum. Karanlık alanların arasında büyük, gölgeli görünen figürler vardı. Bu uğursuz gölge canavarlarının sanırım beş tanesi, altın figürlerle savaşıyordu. Birkaçı, bedenlerine sanatsal bir şekilde altın sarmaşıklar yerleştirilmiş, tanıdık, kabarık, beyaz cüppeler giymişti: Seelie'ler.

Gözlerim hâlâ puslu gölgelerdeydi.

Korkutucuydular.

Eli ve kraliçe, hararetli biçimde konuşarak odaya girerken ayak seslerinden yükselen yumuşak tıkırtılar duyuldu.

Kraliçe buz gibi bir sesle "Kraliçe Tenebris, geriye kalan tek Duman Avcısı... şimdilik," dedi. "Bununla bir ilgisi olması da ihtimal dahilinde. Nedenini bilmiyorum ama artık önemi de yok. Olan oldu. Buna göre hareket etmeliyiz."

Eli'nin derin sesinin mırıltıları gitgide yaklaşıyordu. "Anne, o Seelie kraliyet ailesine bu şekilde girmek istemiyor. Ona zarar vermene asla izin vermeyeceğimi biliyorsun ve onu benden bir daha uzaklaştırmaya da kesinlikle izin vermem." Eli'nin dikilmiş kanatları ya korkudan ya da öfkeden hafifçe seğirdi.

"Onu uzaklaştırmak mı?" diye bağırdı Saracen tiz bir sesle. "Onu uzaklaştırmak, öyle mi? Canım, bize ne kadar büyük bir armağan verildiğini görmüyor musun? Langmure öldüğüne göre tahtın varisi artık sensin. Bir Güneş Dizginleyici ve bir Artemi'den daha güçlü bir ikili hayal edemiyorum. Sevgili Calypso'muz, aniden böyle muazzam güçlerle baş başa kaldı. Şu anda sahip olduğu güçler ne kadar az olursa olsun fark etmez; o fae'in gücünün onda birini bile elinde tutsa, pek çok yüce fae'in toplamından daha fazla gücü olduğu anlamına gelir. Kalbi geri döndüğünde, Artemi güçleri tamamen geri

kazanılmış olmalı. Bunun Seelie'ye neler yapacağını biliyor musun? Bu tür bir güçle ulaşabileceğimiz derinlikleri?"

Eli huzursuzca kıpırdandı, önümüzde durduklarında gergin bir ifadeyle bana baktı. "Onun güçlerinden bazılarını aldığı için... Cal ile evlenmemi istiyorsun, öyle mi?" Dudakları kıvrıldı ve küçük, hayvanları anımsatan bir ses çıkardı, hemen bana doğru yaklaştı.

Birinin beni savunmak için hareket ettiğini görmeye pek alışık değildim. Eli'nin hareketlerini izlerken göğsüm sıkıştı. Bunun pratik ve zekice olmadığını biliyordum ama tek bir saniye için sırtımı çaresizliğin rahatlığına yasladım.

Çok uzun zamandır güçlü olmuştum.

"Onun da kendi güçleri olacak. Siz çocukların, gördüğünüzden çok daha büyük güçler. Artemi, sizden çok önce dünyadan yok olduğu için şahit olamadınız. Şef Samuel'in bu kıza ne zamandır âşık olduğunu bilen tek kişi olduğunu mu düşünüyorsun?" diyerek Eli'yi şakayla karışık azarlarken bana göz kırptı.

Yüzüm kızardı. "Beni ne zaman resmen bir Seelie olarak güçlendireceksin?" diye araya girdim.

"Calypso bizimkilerden biri. O ailemizin bir ferdi ve biz ailemizi tehlikede, korumasız hâlde bırakmayız." Kraliçenin gözleri Eli ve Tarani arasında dans ederken sesi yumuşadı.

Nefesime odaklandım.

Etkileyici sesi yükseldi. "Duman Avcılarının, Kader'in yarattığı en tehlikeli ama en güçlü yaratıklardan olduğu bir sır değil. Artemi ve eski tanrılar haricinde böyle bir güç hiç olmadı. Duman Avcısı, Artemi ve Güneş Dizginleyici yeteneklerine sahip bir diyar, ah hayır, bir aile hayal edebiliyor musunuz?" Duraksadı, samimi bakan gözleri hülyalı bir şekilde genişlemeye başladı. "Yaratabilecekleri kan bağına bir hayal edin. Hem Seelie hem de Unseelie tacına, daha da açık

söylemek gerekirse istedikleri her şeye hakları olur. Bundan daha avantajlı bir evlilik zor bulunur; ikinizin âşık olması da şaşırtıcı değil. Aurelius seni gördüğü anda ikinizin bir gün birlikte olacağınızı biliyordum.” Gülümsemesi öyle büyüyordu ki neredeyse gözleri tamamen kapanıyordu.

Prenses Tarani ciyakladı. “Ciddi olamazsın, anne! O, tacı alamaz. Eli’nin hükmetmek için ona ihtiyacı yok! Kimse,” -başıyla beni işaret etti- “ve gerçekten de *hiç kimse* onu benden daha fazla umursamıyor. Ona zarar verecek! Ona nasıl güvenebilirsin? Yalancının teki ve mesleği de fae katilliği!” Küçük prenses annesine öfkeyle baktı. “Gücünün tamamına kavuştuğunda neler yapacağını bir düşünsene!”

Haksız değildi.

Kara bir duman bulutu bir kez daha dans ederek kollarımdan aşağı indi ve mermer zemine yuvarlandı.

“O bir yalancı ve çok yetenekli bir fae katili çünkü onu ben öyle eğittim. Aslında teknik olarak onu eğiten Komutan Von’du ama lafın gelişi işte. Bize sadakatini göstermek için yarım bir organ hediye etti, Tarani. Ya sen bize ne verdin?” diye cevap verdi Saracen. “Ve canım, belirli becerilerinin ne kadar iyi olduğunu akında tutman da senin yararına olabilir.”

Tarani bana dik dik baktı.

Yüzlerine bakarak “Eli ile evlenmek istemiyorum,” dedim. Neler oluyordu? Sekiz yaşımdan beri yaptığım plan neden her beş dakikada bir boka sarıyordu?

Eli alaycı gözlerle annesine baktı. “Calypso benim en yakın arkadaşım. Benimle evlenmek istemiyor ve Tarani haklı, hükmetmek için Caly’ye ihtiyacım yok. Saçmalıyorsun. Ayrıca eğer ben tek başıma taht için yeterli değilsem, belki de tacı Tarani almalı. Zaten benden daha yetenekli.”

Kraliçe, Tarani'ye bakarken kısa bir kahkaha attı. "Kız kardeşin, alev alev yanan bir ejder-yılanını adaklarla dolu bir ateşe bile götüremez," dedi kıkırdayarak.

Tarani'nin nefesi kesildi. "Bunu kimse yapamaz! Alev alev yanan ejder-yılanlar inatçı ve kontrol edilemezdir!"

Alev alev yanan ejder-yılan da ne oluyordu? Düşüncelerimi bir kenara ittim. "B-ben evliliğin anlaşılmamızın bir parçası olduğunu maalesef bilmiyordum," dedim.

"Tamam, peki o zaman. Bence hamile kalman için evlilik gerekli değil," dedi kraliçe.

"Ne? Aman Tanrım, hayır! Şu an içimde olan şeyden dolayı üzüleceğini düşünmüştüm," dedim, zonklayan başımı tuttum. "Bunun yerine, Aurelius'la benim bebek yapmamızı mı istiyorsun yani?" Beyin hasarı nedeniyle şu an hâlâ hastanede olma ihtimalim var mıydı?

Seelie kraliyet ailesi pozisyonu için Eli'yle *katiyen* evlenmezdim. Dünyadaki tüm insanlar arasında, incinmemesine önem verdiğim tek kişi oydu.

Eli'nin keskin gözleri birden bana döndü, açık kahverengi kaşları o kadar havaya kalkmıştı ki hemen hemen saç çizgisine karışıyordu.

Saracen çenesini hafifçe kaldırarak "Eski tanrılar, Seelie olarak katlandığımız onca dehşet için bizi ödüllendirmiş sanki," dedi.

Oyun planını paylaşacak bir futbol koçu gibi benim ve Eli'nin omuzlarını tutarak gülümsedi ve bu sırada Tarani'yi hafifçe kenara itti. Dokunuşu, kollarımdan boynuma kadar ilerleyen tuhaf bir heyecan hissi uyandırdı.

"Aurelius, Calypso'yla evleneceksin ve onun bir Seelie kraliyet ailesi mensubu oluşunu pekiştireceksin. Daha sonra Unseelie tahtını ele geçireceğiz çünkü Calypso hâlâ kısmen de olsa bir Duman Avcısı. Aurelius da kral olarak Seelie

tahtını alacak ve böylece diyarları kontrolümüz altında bir araya getirecek.”

Kahretsin!

Eli ve ben birbirimize kocaman açılmış gözlerle bakarken hafifçe irkildik. Zihnimin arka tarafında öfkem büyüyordu ama hissettiğim korkunun yanında farklı, hatta yersiz gibi geliyordu.

“Hayır. Kalbim eski hâline geldiğinde bir Seelie kraliyet mensubu olarak güçleneceğim. Anlaşmamız buydu,” diye çıkıştım sinirlenerek.

Herkesin gözleri bana çevrildi, öfkeli tonum karşısında şaşırdılar.

Lanet olsun. Bunu mahvediyordum.

Eli araya girdi. “Hey, Calypso! Seelie’de bizimle olman ne güzel. Bir tur atmak ister misin? Belki biraz tuhaf bir çay istersin? Aman Tanrım, şuna bak, sende iblisin güçleri var! Seni oğlumla zorla evlendireyim!” dedi Eli alaycı bir şekilde. “O bir insan, anne. Bu korkunç duman olmadan da özel biri, senin seviye atlamanı sağlayacak bir araç da değil. Onu neredeyse on yıldır görmedim bile! On sekiz yaşında girişimi engellediğinden bu yana mektuplar dışında hiçbir şey yok.”

Eli’nin gelmesinden beri geçen birkaç dakikada, parmak uçlarımdan çıkan birkaç küçük, yarı saydam kıvrım haricinde tüm dumanım sakinleşmişti.

“İkimiz de biliyoruz ki bir Güneş Dizginleyici olarak zaten anlaşmalı bir evlilik yapacaktın. Bu sana daha uygun olmaz mı? En yakın arkadaşın Aurelius’tan daha kötü eşleşmeler düşünebilirim. Özellikle de senin gibi görüldüğünde.” Kraliçe bana gülerek göz kırptı.

“Üzgünüm, seni gücendirmek de istemiyorum, Saracen. Benim için çok şey yaptın ama ben hiç kimseyle evlenmeyeceğim. Açık artırmaya çıkarılmış bir düve değilim. Eli tahta

çıkmalı ve gelinini de *kendi* seçmeli.” Onun biriyle evlenmesi düşüncesi neden canımı acıtmıştı şimdi? “Duman Avcısı etkileri -bunlara güç diyemem çünkü benim yapabileceğim şey en fazla bir odayı sisle doldurmak gibi görünüyor- kalbimin kalan yarısını geri aldığımda kaybolacak. Eminim bundan. Ve bu da çok yakında olacak, öyle değil mi?” Kraliçenin gözlerine bakıp nefesimi tuttum.

Çok yaklaşmıştım. Yeniden tek parça olmaya çok yaklaşmıştım.

Saracen, içinden gelmediği anlaşılan bir gülümsemeyle cevap vermeden önce bir an gözlerimin içine baktı. “Evet, tabii. Kalbini düzgün bir şekilde geri vermem ve tüm Seelie’nin seni yurttaş olarak tanınması ve unvanının değişmesine şahit olması şerefine tören düzenleyeceğiz.” Yumuşak sesi alçaldı. “Kalbin eski hâline gelip bir bütün olduğunda seni kışkırtacağız.”

“Beni kışkırtmak mı?”

Bu büyük bir sorun olabilirdi. Saracen’in güçlerimi kullanana kadar beni kışkırtmasını düşünmek, endişeli bir ürperti-nin omurgamdan aşağı yayılmasına sebep oldu.

“Kalbinin eski hâline dönüşünden sonra Duman Avcısı güçlerine dair herhangi bir belirti gösterirsen, herkesin önünde Aurelius’la evleneceksin.” Saracen’in gözleri parladı. “Seelie Diyarı’nda karanlık büyü kullanan böyle güçlü bir Artemi için yer yok maalesef, monarşinin bir parçası olmayacaksan yani. Artemiler, kraliyet sarayından bağımsız olamayacak kadar tehlikelidir. Başkalarının güçlerini emip onları güçsüz ölümlülere çevirme yeteneği, tüm fae’ler için affedilmez bir şeydir ve bu senin maharetlerinden sadece bir tanesi.” Birimizi lafa girmeye davet ediyormuş gibi duraksadı ama kimse, hatta Tarani bile buna cüret edemedi. “Eğer çok emin bir şekilde iddia ettiğin gibi kalbin eski hâline geldikten

sonra Duman Avcısı güçleri yok olursa, kraliyet ailesinin bir üyesi olarak bizim çatımız ve korumamız altında yaşamaya devam edersin. Bu anlaşmayla sana büyük bir iyilik yaptığımı da anlarsın umarım.” Güzel bir gülümsemeyle omzumdaki elini çekti.

“Ama... anlaşma bu değildi! Seelie kraliyet ailesinin mensubu olacaktım, iş ortağı falan değil!” diye bağırdım.

Herkes bana baktı ama kimse tek kelime etmedi.

Eli'nin gözleri anlatılmamış hikâyelerle dolu kapalı bir kitap gibiydi. Gözlerim yumuşak görünen dudagina takıldı. Onu ısırmayı çok istiyordum.

Bugün ne oluyordu böyle?

Bir yerden çok kısık bir hırlama sesi geldi.

Kollarımı ovuşturdum, diken diken olmuş tüylerimi ovaladım.

“Aurelius, canım, zavallı kızın çantasını al da onu doğu kanadındaki odasına götür. Çok yorgundur; hem sizin de... telafi etmeniz gereken çok şey vardır.”

Saracen utangaç bir gülümsemeyle Tarani'nin omuzlarına kolunu doladı ancak prenses annesinin önünden uzaklaşarak kapıya doğru sert adımlarla yürüdü. Kraliçe, Eli ve benim birbirimize yabancıymışız gibi baktığımız yere bakmak için bir an durakladı.

“Aslında fikrimi değiştirdim, Aurelius. Eşyalarını kuzey kanadına götür. Tüm bölüm ikinizin olsun. Calypso, yarın akşam bahçelerde birkaç şey konuşmak için seninle buluşmak istiyorum,” diye neşeyle şakıdı, Tarani'yi kapıdan dışarı çıkarmadan önce bize sinsice gülümsedi.

Eli ve ben kaldık. Büyük taht odası o kadar sessizdi ki yere iğne düşse sesini duyardım. Kalbim neden hızla atıyordu? Ona mı yaklaşmıştım yoksa o mu bana yaklaşmıştı?

“Cal, iyi misin? Çok özür dilerim. Böyle olacağı aklıma bile gelmezdi. Bilseydim dumanını kontrol altına alana kadar seni saklardım.”

“Sen çok kolay lokmasın,” diye homurdandım, birden dilim çözölmüştü. Duygularım bir hız treni gibiydi.

Gülerken gözlerinin kenarları kırıştı. “Ben mi kolay lokmayım?”

“Evet ve galiba biraz da zayıfsın,” dedim gayet ciddi bir şekilde. Ona anlatacak çok şeyim varmış gibi geliyordu.

Kıkırdayarak beni şaşırttı, ona kolay lokma dememden hiç rahatsız olmamıştı. “Ve ne yaptım da bu prestijli, ‘itici kolay lokma’ unvanını hak ettim acaba?” Gülümsedi ve biraz daha yaklaştı.

Neden ağzına bakmayı bırakamıyordum? Şu anda ciddi şeyler oluyordu. “Cazibelisin,” diye fısıldadım. *Ne?*

“Ne?” Sesi daha kısık çıkıyordu.

“Sana verdiğim unvan *itici* değildi. *Zayıf* demiştim.” Onun dudaklarını ısırılmamak için kendi dudağımı sertçe ısırardım. Zihnimi uyuşturan dalgalanmalar, bacaklarımın arasından aşağı doğru indi.

Sert göğsünü havayla doldurmasıyla ellerim yukarı kalktı. Ona ne zaman dokunmuştum? Ne yapıyordum ben?

“Sen herkesten daha iyi bilirsin, görüntü sadece istediklerini gösterir.” Nefesi, kapalı göz kapaklarımdan kaydı.

Dokunulmaya ihtiyacım vardı. Hemen. Bunun normal olmadığını biliyordum ama umurumda bile değildi. Doğru düzgün düşünemiyordum. Hareket eden duvar resminin olduğu bu odada ne aradığımı bile hatırlayamıyordum.

Eli sertçe boğazını temizledi. “Çay, bir; Calypso, sıfır. Dinlenmen gerek. Hadi. Yarın her şeyi hatırlayacaksın, bu yüzden tuhaf davranma. Ayrıca, annem için de endişelenme.”

Eli'yi takip ederek dışarı çıktım ve başka bir uzun koridor-
dan aşağı indim. Şatonun haritasını çıkarmam gerekiyordu
ama kafam karmakarışık ve midemde de tuhaf şeyler olu-
yordu.

Saracen omzuma dokunduğunda vücudum uğuldamaya
başlamıştı. O zaman bile ona en gelişigüzel ve kötücül şeyleri
söylememek için dilimi ısırarak zorunda kalmıştım.

Tekrar konuşmadan önce sesi bir saniyeliğine titredi. “Be-
nimle evlenme fikri *bu kadar* iğrenç mi?” Eli güldü.

Gerçek şu ki bir zamanlar onunla evlenmek için canımı
bile verebilirdim. Sanırım bir aşamada gerçekten böyle ola-
cağını da düşünüyordum.

Bunu şimdi ona da söylemek iyi bir fikir gibi gelmişti, bu
yüzden konuşmak için ağzımı açmıştım ki aynı anda o da uza-
nıp elimi sıktı. Beynimdeki tüm kelimeler bir anda uçup gitti,
büyük elini titreşen tenimde hissettiğimde her şey durdu.

O ellerin başka yerlerde gezindiğini düşününce uylukla-
rımı bastırmak istedim ama yürümeye devam ettik. Oda bu-
lanıktı ve başımı çok hızlı hareket ettirirsem görüş alanımda
izleyiciler belirliyordu. Dokunulmaya ne kadar ihtiyacım ol-
duğundan başka hiçbir şey düşünemiyordum.

“İçimde kendini nasıl hissedeceğini düşündün mü hiç?”
deyiverdim.

Eli öksürdü ve yanımda boğulur gibi oldu.

“Sadece bu...” Eli ayakta durmama yardım etmeyi bırak-
mıştı ve yere düştüm, omzumu sert bir şekilde çarptım.

Eli beni ayağa kaldırmaya çalışırken “Güneşler aşkına, ne
oluyor?” diye mırıldandı.

“Seni buradan bile öldürebileceğimi biliyor musun?”
Güldüm.

O da gülümsemeye çalışırken “Bu gülünemeyecek kadar
korkutucu bir şey değil mi?” dedi.

Vücudunun ısısı benimkine bu kadar yakınken kafamı toparlayamıyordum. Bunun yerine, gömleğini pantolonunun içinden çıkardım, sıcak tenini ellerimle okşadım. Tırnaklarımı karnındaki çıkıntılarda dolaştırdım.

“Aah!” dedi, şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Karın kaslarına dokunmayı oldum olası istemişimdir. Çok sert. Başka nerelerin sert acaba?” dedim hırıltılı bir sesle, avucumu kasıklarında gezdiriyordum.

Kahretsiiiiiiiiin.

Şaşkınlıkla nefesim kesildi. “En yakın arkadaşımın aleti hep mi böyleydi?” Gülümsedim, daha fazlası için uzandım ama elleri bileklerimi yakalayıp çekti.

Bileklerimi tuttuğunda inledim.

“Aman Tanrım! Sana fae şarabı vermiş!” dedi Eli, ardından da kahkahayı bastı. “Hemen yatağa gir, ayyaş seni.”

Tekrar ayağa kalkma mücadelesini kaybettim ve Eli beni kollarına almakta tereddüt etmedi. Beni taşırken ve ellerimi göğsüne her yaklaştırdığımda savuştururken koridorlara vuran parlak güneş ışıkları ve yorgun bedenimin sallanması başımı döndürdü.

Vücudumu çevirip ona sürtünmek istedim. Aslında bu konuda saldırgan hissediyordum.

Bu koku da neydi? Aman Tanrım, bu kokuyu severdim. Sedir mi? Zaylan mı? Neden hep bu kokuyu alıyordum? Her neyse, onu güzel kokulu, seksi bir top hâline getirmek, sonra da o topun üzerinde doruğa ulaşmak istiyordum.

Düşüncelerimi ayırt edemiyordum. Geriye kalan tek şey duygular ve dürtülerdi; bastırılmış, öfkeli, sert, sessiz tutulması gereken dürtüler.

Hafif bir düşme hissine kadar Eli’nin beni bir yatağa yatırdığını fark etmedim.

Evetttt.

Oda daha karanlıktı ve etrafımdakileri seçmekte zorlanıyordum.

O hâla Eli miydi?

“Her şey yolunda. Seni yatağa yatıracağım ve sonra hizmetçiye soğuk bir banyo hazırlamasını söyleyeceğim ve cadiya da senin için bir iksir hazırlamasını bildireceğim,” diye fısıldadı Eli. “Korkarım ki annem, fae olmayanlara neler yapacağını bildiği için sana fae’lerin bal şarabından vermiş.”

“Soğuk banyo falan istemiyorum. Fae’lerin bal şarabı mı?” Onu yakaladım, kollarını tuttum.

Kavrayışımдан kurtulmaya çalışarak “Maalesef soğuk banyo benim için,” diye kıkırdadı.

Daha sert sıktım, baskıyı kolayca artırdım.

Beni bırakmazdı. Gidemezdi. Bir daha beni bırakmasını istemiyordum; keşke bırakmasaydı.

“Fae’lerin şarabı genellikle fae olmayanların... gayet neşeli olmasına yol açar. Artemiler teknik olarak fae değil, sanırım bu yüzden seni bu kadar etkiledi. Tıpkı insanların içkileri gibi tüm sınırları ortadan kaldırır ama yaklaşık bir milyon kat falan daha güçlüdür ve amacı özellikle içeni azdırmak ve açıksözlü yapmaktır. Fae olmayanlar için bir gerçeklik serumu gibi yani. Genellikle çok şey saklarlar ve görünen o ki bunlar... yani... şarapla birlikte ortaya çıkar,” diyerek kıkırdadı.

Kendi becerileriyle beni şaşırttı, onu nazikçe bırakmamı sağladı.

“Lütfen beni bırakma,” diye yalvardım, boğuk sesimde bir rica tonu vardı.

Durakladı, beni tutmaya ve tenime dokunmaya devam etti. Tanrıvari yüzü, rüya gibi bir ifadeyle yüzümün üzerinde dondu. Daha önce hiç fark etmediğim kırmızımsı turuncu bir iz, bal rengi irislerini aydınlattı. Hızlanan kalp atışları mıydı? Bunu nasıl duyabilirdim?

Belki evlenebilirdik ve onu da yanımda götürebilirdim.

Hayır. Kaşlarımı çattım. Onu gittiğim yere götürmezdim.

“Gitmem gerek,” dedi. “Bunu istemiyorsun. Gerçekten.”

Kırılan cesaretimle “İstiyorum belki. Bunu uzun zamandır istiyordum belki de,” diye fısıldadım, hâlâ omuzlarına sıkıca tutunuyordum.

“Böyle değil,” diye fısıldadı.

“Çünkü arkadaşlığımızı mahvetmek istemiyorsun, öyle mi?” diye sorarken gözlerimi devirdim. Benden uzaklaşmaya çalışınca ellerim sert pazularını daha da sıkı kavradı. “Hayır! Beni uzaklaştırmaya ve beni tekrar unutmamak için bırakıp gitmene izin vermeyeceğim. Benden nefret etmek için ileride bol bol zamanın ve beni unutmak için de sonsuz bir ömrün olacak.”

“Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun.”

“Öyleyse neden, Prens Aurelius? Neden bu geceyi benimle geçirmiyorsun?” diye çıkıştım.

Hareketsiz kaldı ve yüzünde bir an için hüznün ifadesi belirdi, hemen sonra tanımadığım bir şeye dönüştü. Öfke miydi?

“Çünkü biliyorum ki seni bu dünyada hiç kimse tanıyamaz. Çünkü biliyorum ki onun yasını tutuyorsun. Ne kadar inkâr edersen et, ikinizi birlikte gördüm. Ona âşık oluyordun ve canını almak zorundaydın.”

Kendimi geri çektim. “Onu sevmiyordum. Beni öldürmeye çalıştı. Korkunç biri o...”

Eli yumuşak bir ses tonuyla “Beni hiçbir şeye ikna etmene gerek yok, Calypso,” dedi.

“Onu sevmiyordum... ama sevebilirdim. Çok önce başlamıştı... daha ben...” Büyük bir dikkatle ördüğüm duvardaki her taşın düşmeye başladığını hissedebiliyordum. “Daha ben onu öldürmeden önce.”

Güm. Direncimin son taşı, bal şarabının etkisiyle çöktü. Azgın, ağlayan, sinirli, sarhoş bir suikastçıydım; ne korkunç bir kombinasyon.

“Tamam, Cal. Burada sadece ben varım. Hiçbir şeyden utanmana gerek yok. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemem. Artemi olmanı bile konuşmadık. Bunu bildiğini bilmiyordum.” Bana sarılacakmış gibi yatağın öteki tarafına geçti.

Tuzlu yaşlar gözlerimden sel gibi aktı. “Hayal bile edemezsin. En korkunç tarafı da ne biliyor musun, Eli? Biliyor musun? Bunca yıldan sonra başarısız olmamın yegâne nedeni sen olacaksın,” diye bağırdım, komodinin üzerindeki kristal bir şişeyi alıp duvara fırlattım ve sonra elime geçirdiğim her şeyi atmaya devam ettim.

Eli sakın bir şekilde “Ben mi olacağım?” diye tekrarladı ve bulabildiğim her türlü kırılacak nesneyi atarken yerinden hiç kımıldamadı.

“Evet! Şatoyu ve içindeki herkesi yok etmem gerekecek.” Parçalanacak başka nesne kalmayınca büyük pencerelerden birine doğru ilerledim.

Eli yolumu kesti, iki bileğimi de yakalayıp sıkıca tuttu.

Kahretsin. Yine mi bileğimi tutuyor?

“İçindeki herkesi yok etmek mi dedin sen?” Ben hırslayıp kendimi kurtarmaya çalışırken beni sıkı sıkı tuttu.

“Sen hariç herkes! Bu yüzden de başarısız olacağım. Beni zayıf düşürdün,” diye bağırdığımda sesim yarı karanlık odanın duvarlarında yankılandı.

Kasıklarına atacağım tekmeye şaşırtıcı şekilde refleksiyle engel oldu.

Boğazımdan inlemeler ve kükremeler hâlinde çıkan kelimelerimi anlayabildiğinden bile şüpheliydim. “Moirai’ye gitmem gerek.” Donakaldım. Bal şarabından sonra girdiğim

bu ruh hâlinde bile, bunu yüksek sesle söylemeyi katiyen istemediğimi biliyordum.

“Moirai mi? Tamam, bana bir suikastçıyı kesinlikle sarhoş etmemem gerektiğini unutturma.” Eli’nin kavrayışı gevşedi. “Saçma saçma konuşuyorsun. Artık yatman gerek.”

Başımı ona yaslamak istedim ama o bunu hiç önemsemeyip uzaklaştı.

“Mendax ikinizin de anlattığından çok farklıydı,” diye gevelemeye devam ettim. “Nazikti ve gizemliydi! O çok... O beni anladı! İçimdeki her bir küçük karanlık gölgeyi gördü! Her zerremi görüp onu öldürmek için orada olduğumu da bilmesine rağmen *beni istemekten* kendini alamıyordu. O... o benim için deli oluyordu! O şeytani herif beni olduğum gibi seviyordu. Utandığım ve sizden sakladığım her bir karanlık yanıma istiyordu! Ona karşı bir şeyler hissetmemem mümkün olabilir miydi?” Fiziksel saldırganlığı bir kenara bıraktım ve sözcüklerime daha da gömüldüm, Eli’nin hareketlerimi kısıtlamak yerine beni rahatlatmak için ellerimi tuttuğuna inanma izni verdim kendime. “Bıçağı sapladığımda ve bana verilen son emri de nihayet yerine getirdiğimde, içimdeki kötülüğün ve nefretin yok olacağını düşündüm, Eli, yaptığım her şeyin bir şekilde beni değiştireceğini, sonunda sizin gibi normal hissetmemi sağlayacağını sandım. Ama karanlık köşeler daha da büyüdü. Kök saldılar ve sonra da duman geldi işte. Onu öldürmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum!” Nadir bir histerik patlamanın etkisiyle kendimi kaybedip ağladım.

“Şşşşt, tamam,” diye fısıldadı Eli. Nefesi, alnımın etrafındaki ince saç tellerini okşadı ve kırık dökük sayıklamalarımı dinleyen kim olduğunu bana hatırlattı.

Bir aşamada Eli, öfkeli ve üzgün bedenimi kendine doğru çekmiş ve kolları ve kanatlarını sıkı sıkı sararak etrafımda bir koza oluşturmuştu. İtirafım onu kızdırmamış gibi

görünüyordu. Beni tutmaya devam ederken ve alnımdan aşağı dökülen yumuşak, anlaşılmaz kelimeleri fısıldamaya devam ederken odaklandığı tek şey beni rahatlatmaktı.

Yüzüm ılık göğsündeki nemli ve gözyaşlarıyla lekelenmiş kumaşa gömülüken “Sadece... kafam çok karışık,” diye iç çektim.

“Sorun değil, Cal. Bunları yaşayan kim olsa kafası karışır-
dı zaten. Belki de onu seviyordun ve bu sorun değil.” Başımı göğsüne nazikçe bastırdı, hazırlandığım yüksek sesli itiraza engel oldu. “Ama o zaman görmemiş olsan bile, o gerçekten korkunç bir adamdı, beni anlıyor musun?” Çenemi yukarı kaldırdı ve yaşlarla dolu gözlerimin ta derinlerine baktı. “Önünde sonunda seni öldürecekti, Calypso. Ama tabii ki seni seviyordu. Sevmemesi aptallık olurdu. Mendax birçok korkunç ve berbat şeydi ama aptal değildi.”

Başımı beton gibi sert göğsüne yasladı. Kalbinin güçlü, istikrarlı gümbürtüsünü yanağımda hissedebiliyordum; vücudunun sıcaklığı içimde daha da fazla karışıklığa neden oluyordu.

“Bütün bunlarla tek başına mücadele ettiğini düşünmek beni öldürüyor, Cal. Benden hiçbir şeyi saklamana gerek yok. Ve bilgin olsun, ben de senin için aklımı kaybetmiş olabilirim.”

“Onun için neler yaptığımı bilmiyorsun, Eli.” Titredim.

Bir an bana sertçe baktı, gözlerimde bir şey aradı. “Ve sen de benim, onun için neler yaptığımı bilmiyorsun,” diye fısıldadı kolları beni sıkıca sararken.

Saracen'den ilk kez emir almaya başladığımda, henüz genç bir kızdım; fae'lerin insanlara ulaşırlarsa ne kadar güçlü ve korkunç olabileceklerini çok çabuk ve hoş olmayan bir şekilde o

zaman öğrenmiştim. Bunun olmasına izin vermeyi bıraktım. İşaretlerimi farklı bir şekilde, en az şüphelendikleri zamanda ortaya çıkarmayı çok daha kolay ve galiba biraz daha faydalı buldum. Tehlikeli olduğundan en az şüphelenilen kişi olmayı öğrendim. Bu bir oyun, ayrıca acımın ve öfkemin bir kısmını serbest bırakmanın yolu hâline geldi.

Kraliçe Saracen ve ben, gücümü, hayatını kurtardığım için bana biraz Seelie büyüğü bahşetmiş olmasıyla açıklamak konusunda anlaştık. Bu tuhaf ve şaşırtıcı yetenek, hayvanları çekmeme neden olmuştu. Herkese Artemi olduğumu söyleme zamanı gelene kadar bu hikâyeye sadık kaldık. Bunu bir şekilde herkesten gizlemek zorundaydık ve Saracen bu konunun kendisine bağlanmasından memnundu. Tilkiye dönüşme yeteneğinin kendisinde olmaması gibi bunun da hepsini atlayıp sadece onda ortaya çıkmış bir Seelie kraliyet yeteneği olduğuna bile inandırmıştı onları.

Gerçek şu ki, büyüm her zaman hayvanlar için üzölmeme neden oldu. Ne kadar korkunç bir insan olduğumu anlasalardı, bana çekilmeyeceklerini biliyordum. Onları çeken sadece Artemi güçleriydi.

Sersem bir hâlde başımı kaldırdım ve soğuk hava dalgası sıcak, nemli yanağıma çarptı. Gözlerim alışmaya başlıyordu. Neredeydim ben?

Altın Rönesans stili girdaplar, geniş ve beyaz duvarları kaplamıştı. Uykulu hâlimden kurtulmak için gözlerimi ovuşturdum ve zihnimdeki haritaya her şeyin yerini sistemli bir şekilde işaretledim: köşede büyük beyaz bir şömine. Dört direkli büyük bir yatak. Duvara dayalı birkaç küçük masanın yanında bir gardırop. Her yerde kırık porselen ve cam. Krem rengi saten perdeleri olan iki büyük ve kemerli pencere. Biri çıkış, biri banyo olmak üzere iki kapı. En yakın kapı solumda, yaklaşık yirmi adım ileride.

Koyu kırmızı-turuncu güneş pencerelerden içeri giriyordu ve odanın köşelerinde garip gölgeler oluşturunuyordu. Çıtırdayan küçük ateş, gölgelerin aldatıcı şekillerde hareket etmesine yol açıyordu. Ateşi dün gece Eli yakmış olmalıydı.

Altımdaki şilte uğuldadı ve az kalsın tavana çarpıyordum. Aman. Tanrım.

Uğuldayan şilte Eli'ydi. Eli yatakta altımdaydı!

Yoksa biz...?

Hayır, yapmış olsaydık bunu hatırlayacağımı biliyordum.

Şok içindeydim, kendimi yatağın ayak kısmına doğru çekerken, göğsümü Eli'nin geniş bacaklarının arasına indirdiğimi çok geç olana kadar fark etmedim. Sessiz bir çığlık attım. Bunun için hâlâ çok yorgundum.

Ellerimin titremesini durdurmak için onları uyluklarına bastırdım ve kendimi yavaşça yukarı kaldırdım.

Eli aniden uyandı, doğruldu ve ben gözümü kırpma fırsatı bile bulamadan kollarımı tuttu. Göz bebekleri büyüdü, durumu kavrarken hafifçe karardı. Altın kanatları açıldı ve komodin üzerindeki bir şeyi devirdi.

Olamaz.

Eli bunu çok iyi gizliyordu ama yine de arzusunu görmüştüm. Neyse ki nezaketi galip geldi ve hemen yerinden kalkıp yatağın kenarına oturmama yardım etti. Yalnız başıma. Güneşle puslanmış oda, hareketlerimle hafifçe bulanıklaştı; duman ve baharatın yumuşak notaları duyularıma doğru sürüklendi.

“Ö-özür dilerim, Calypso. Dün gece gitmeye çalıştım ama boğazımı kavradın ve benim yerime yeni bir en yakın arkadaş bulacağını söyledin.” Gülümsedi. “Hiçbir şey olmadı. Yine de duman zincirlerinin biraz abartılı olduğunu söylemeliyim,” diyerek güldü.

“Ben... ah, Eli, çok özür dilerim.” Ellerimle yüzümü kapattım. “Bekle... duman zincirleri mi?” Boğazını kavradığımı hatırlıyordum ama... ben duman zinciri yapamazdım ki...

“Yaptın. Ah, utanma. Dürüst olmak gerekirse, zincirler fena hâlde etkileyiciydi. Burada uyuduğunu sanıyordum, sonra birden bacaklarım yatağa sabitlendi, kollarım ve ellerim de yanlarıma bağlandı. Hatta boğazım bile yatak başlığına zincirlenmişti,” diyerek kıkırdadı. “Anneme o dumanla neler yapabileceğini gösterme yoksa ikimizi de sarhoş eder.”

Daha önce sadece bir duman zinciri görmüştüm ve o da boğazımın çevresini sarıyordu.

Ama bu imkânsızdı. Mendax ölmüştü.

“Aman Tanrım.”

“Özür dilerim, kötü bir şakaydı. Caly, kendini kötü hissetme. Umarım bana, iznin olmadan asla sana dokunmayacağını bilecek kadar güveniyorsundur. Cehennem aşkına, dün gece istediğini söylediğinde bile sana dokunmazdım.” Sesi neredeyse hırıltı gibi çıkıyordu ama şimdi gülüyordu. “Yine de şunu söyleyeceğim, seni güvende hissettiren her neyse, seni tamamen destekliyorum ama bir dahaki sefere, zincirleri biraz daha gevşek tutman mümkün mü? Kendini kaybetmiş tin sanki. Söylediğin çılgınca şeyleri bir duysaydın.”

Telaşla kalkıp boynuna baktım. Gerçekten de boynunun çevresi halka şeklinde izler ve morluklarla dolmuştu, yer yer kurumuş altın Seelie kanı da görülüyordu.

“Eli... ben...” Sözlerim yarıda kaldı. Bunu ben yapmamıştım. İstesem de yapamazdım zaten. Dumanım üzerinde en ufak bir kontrolüm bile yoktu. Ama eğer ben yapmadıysam...

“Güneşler aşkına, Caly, yüzündeki tüm kan çekilmiş gibi. Çabucak iyileşeceğini biliyorum ama yine de içki sersemliğin için şifacıyı çağıracağım. Senin yerinde olsam endişelenmem,

sadece bal şarabının yan etkileri bunlar,” dedi kolumu okşayarak.

Yatağa oturdum, durumu anlamaya çalıştım.

Haklıydı; Unseelie'deki günlerimden beri, hatta Mendax'la bağ kurmadan önce bile garip bir şekilde hızlı iyileşiyordum. Güçlerimin bunu yapabileceğini düşünmemiştim...

“Burada olduğun için mutluyum, Cal.”

“Dereyi geri istiyorum,” dedim hırıltılı bir sesle, gözyaşlarımı zor tutuyordum. Rahatlatıcı ateşin kokusu beni sakinleştiren tek şeydi.

“Dereyi mi?” diye sordu ve yatağa gelip yanıma oturmak için hareketlendi.

“Her şeyin yolunda olduğu günlere dönmek istiyorum. Tek parça ve iyi, normal biri olduğum günlere. Hâlâ annemin ve Adrianna'nın olduğu günlere. Büyüyüp bir astronot olacağımı düşündüğüm günlere dönmek istiyorum. Seninle bütün gün derede korsancılık oynayarak geçirdiğimiz günlere. En yakın arkadaşlar olduğumuz o dereyi geri istiyorum Eli.” Kelimeler boğazıma dizildi.

Prens incinmiş gibiydi, hafifçe geri çekildi. “Biz arkadaşız ve *her zaman* öyle olacağız, Calypso.” Yataktan kalktı ve büyük, kemerli pencerelerden birine yürürken gömleğini düzeltti. “Anneni ve kız kardeşini geri getirmek için her şeyimi verirdim, gerçekten verirdim,” derken bana döndü, gölgesi güçbela aydınlatılmış pencerenin yanında dururken koyulaştı. “Annem için yapmak zorunda olduğun şeyin detaylarını bilmiyorum ama bunun, hakkında konuşmayı isteyeceğin bir şey olmadığını biliyorum.” İtirazlarıma engel olmak için hızla devam etti. “Ama yapmak zorunda olduğun şeyin temellerini de biliyorum ve hâlâ bir bütünsün ve iyisin.” Elini altın rengi saçlarında ve yakışıklı yüzünde gezdirdi. “Annemin evlenmemizle ilgili konuyu açmamasını ummuştum. En

azından senin geldiğin ilk gün. Mantıksız davranıyor ama sana yalan söyleyemem, bunu ben de kendi kendime bin kere düşündüm.”

Karnım gerginlikle altüst oldu. “Ciddi olamazsın,” diye sertçe bağırduğımda irkildi. “Seni görmeyeli yıllar oldu. Lanet olsun, en yakın arkadaşlığımız artık sadece gıyaben!”

Kehribar gözlerinde yanan ateşle bir anda karşımda belirdi. “Evet ve neden böyle olmuştu Caly? Neden böyleydi?” Omuzlarımı kavradı ve dokunuşu nazik olsa da ifadesi için aynısını söylemek mümkün değildi.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. O kadar şaşkındım ki bir şey söyleyemiyordum. Bir duraklamanın ardından Eli devam etti.

“Çünkü annem beni insan alemine gitmekten men etti! Bir fae kraliçesine itaatsizlik edersen ne olacağını biliyor musun, Caly? Ölüm! Sırf oğluyum diye bana merhamet edeceğini mi düşünüyorsun?” Omuzlarımı daha sıkı kavradı ve ona tokat atma veya daha kötüsü, onu uyluğuma sürtünen kabarık yastıkla boğma isteğine karşı koydum.

“Kraliçe Saracen seni kesinlikle öldürmez, Aurelius. Özellikle de beni görmeye geldin diye,” dedim titrek bir sesle.

İfadesi bir anda yumuşadı. Elleri kollarımdan aşağı kaydı ve yüzünde acı dolu bir ifadeyle dişlerini sıktı.

“Hayır. Seni, beni öldürmeye zorlardı,” diye fısıldadı. “Bunun farkında bile olmaman, onu sandığın kadar iyi tanımadığını gösteriyor.”

Hâlâ yastığı alma dürtüsüyle savaşıırken “Onun hakkında ne bildiğimi bilmiyorsun,” diye terslendim.

Duman, aramızdaki boşluğu doldurmaya başlamıştı ve kömür dumanına ilk kez minnettardım. Karanlık maskesinin ardına saklanmak istiyordum. Karşısında daha fazla ağlamak istemiyordum. Belki hayal görüyordum ama ateşten çıkan

duman, şimdiye kadar içime çektiğim en sakinleştirici koku-ya sahipti. Kendimi dumanın içine gömüp saklamak istiyordum. Kendi dumanımın böyle kokmaması üzücüydü. Kokusu hiçbir şeye benzemiyordu.

“Kahretsin. Seelie'deki ilk günlerinin böyle olmasını istemezdim.” Ellerini hayal kırıklığıyla yüzünde dolaştırdı ve aramızdaki yoğun dumanı istemsizce savurdu. “Çok fazla oldu, senden özür dilerim. Şifacı birazdan gelip seni kontrol edecek. Ben gitsem iyi olacak galiba, böylece sen de dinlenebilirsin. Bu bölümün tamamı senin. Biraz dinlen, istediğin zaman dolaşmakta da özgürsün.”

ONUNCU BÖLÜM

CALY

GÜNÜMÜZ

SİNİRLERİM, PARMAK UÇLARINDA BİNLERCE KEZ DÖNEREK dans ediyordu. Cildimde karıncalanmalar patladı. Görünmez parmak uçlarının ürkütücü hissi uyluklarımın ve dizlerimin arkasındaki hassas tende gezindi. Sersem bir şekilde başımı yana çevirdim, yastığı yüzümden ittim, neredeyse hava almamı engelleyecekti. O ses çarşaflardan mı gelmişti?

İnledim ve pencerelerden sızan kan kırmızısı ışığı engellemek için başımın üzerindeki yastığı bir daha çektim. Birden ışık değişti, büyük ve siyah bir gölge yatağın üzerine düştü. Nefesimi tuttum, başımdaki yastığı fırlattım ve gözlerim yatağın önündeki pencereye kaydı.

Nefesim kesildi.

Pencereye yaslanan bir adamın silueti oradaydı. İriyan, geniş omuzlu bir adam.

Yataktan fırladığım gibi elimi başucu sehpasının üzerinde duran gözlüklerime attım; şakak kısımlarına gizlenmiş bıçakları vardı ama sonra tüm silahlarımın hâlâ banyodaki çantamda olduğunu fark ettim. O tanıdık coşku uğultusunun eşliğinde en yakın silaha gitmek üzere harekete geçtim.

Bu lüksle dolu, insanı şımartan yerde, daha önce yok ettiğim eşyalarımından bir şekilde kurtulmuş küçük bir çarşaf spreyi şişesi haricinde bir şey yoktu. Saldırganım en iyi ihtimalle, yeni yıkanmış çarşaf gibi kokacaktı.

Kahretsin!

Spreyi elime aldım elbette; belki etil veya izopropil alkol mide ve bağırsaklarında kanamaya yol açardı en azından. Daha hazırlıklı olmalıyım.

Pencereye geri döndüğüm anda, büyük siluet kaybolmuş ve güneşin ürkütücü kırmızı parıltısı geri dönmüştü.

Ne oluyordu? Bir şeyler mi görüyordum?

Çok iyi korunan kraliyet şatosunun yedinci katındaydım. Pencerenin dışında uçarak gezen bir şey olacak değildi ya.

Şöyle bir silkelendim, artık insan âleminde olmadığını hatırladım. Pencerenin dışında süzülen kanatlı bir şey olabilirdi; hatta bu bir kraliyet muhafızı bile olabilirdi.

Elimde kokulu silahımla karşı pencereye doğru koşup kontrol ettim.

Onu aramak için diğer pencereye gitmemi beklerdi, yani en azından bu taraftan bakarak saklanan birini görme ihtimalim daha yüksekti.

Çiçeklerle dolu yeşillikleri örten ve uzaktan denize benzeyen şeyi kanlı altın rengine boyayan sıcak kırmızı güneşten başka bir şey yoktu. Birkaç koyu renkli kuş, belki de karga, yukarıdaki kulelerin birinden havalandı.

Kendimi bunun sadece bir kuş olduğuna ikna etmeye çalıştım.

Odayı köşe bucak kontrol ettikten sonra yumuşak örtüyü yataktan aldım ve köşelerini dikkatle sıkıştırarak pencerenin üzerine astım. Daha iyi perdeler yaptırmayı deneyecektim ama o zamana kadar bu işimi görürdü. Bırakın içeri dolan ürkütücü, kırmızı güneşi, evde kapının altından hafif bir ışık

gelse bile zor uyurdum. Tam bir günbatımından ziyade bulanık bir parıltıya benziyordu ama uyurken kirli ruhum kadar karanlık olmasına ihtiyaç duyuyordum.

O kadar derin bir iç çektim ki ayak parmaklarımdan yükseldi sanki; yatağa tekrar yattım, serin, beyaz çarşafın altına girdim. Battaniyem olmayınca ürperdim ama yeni kavuştuğum karanlık sayesinde hemen uyudum ve bu öyle derin bir uykuydu ki rüyamda akla hayale gelebilecek en çılgın şeyleri gördüm. Son birkaç haftada pek çok kez olduğu gibi onun cenneti hatırlatan rüyalarının derinlerine daldım.

Bu bilinçsizlik hâlinde beni kimse azarlayamaz, istemediğim bir şeyi yaptıramazdı. Bir hain olmak zorunda değildim. Başka biri olmaya da mecbur bırakılamazdım.

Ben sadece bendim ve o sadece Malum'du.

Harika rüyamın derinliklerinde kalçamda duran güçlü bir elin varlığını hissettim. Sıcak, sivri bir çene boynumun kıvrımına bastırılırken, temiz ve erkeksi kokusunu bu kez yakından içime çektim. Zihnim rüyaya iyice gömüldü ve her duygunun zevkine vardı.

Dönmek için hareket ettim ama aynı güçlü el kalçamı sıkıca kavradı, kontrol ondaydı ve karnımın üstünde yatmaya zorladı beni. Hafifçe titremiş miydi?

Parmaklar açıldı, kalçamın yan tarafına ve sonra uyluğuma doğru kaydı. Bu sefer daha az kontrollüydü, bedenimde dolaşan başıboş bir ihtiyaçla etimi ezdi.

Güçlkle duyulabilen fısıltısı kulağımın ve boynumun üzerinden geçti. “Hiç dokunmadan seni izlemeye bir dakika bile devam edemem artık. Bu beni *öldürecek*,” diye hırladı Mendax boynuma doğru.

Omurgamı eğdim, sırtımı sert göğsüne doğru götürüp boynumu ona açtım. Kalçalarım da peşinden geldi ve kasıklarına yerleşti. Rüya hâlinde bile bacaklarımdan çıplak derisi

heyecandan alev alevdi. Pantolonu ve vücudunun arkamdaki varlığı çok sert ve sağladı. Ayak bileğimi kaldırıp onun diğer bacağına sürttüm, giysilerinin ve bedeninin dokusunu hissetmek istiyordum.

Enseme doğru yumuşakça inledi. Sesi, başımda ve göğsümde titreşerek ayak tabanlarıma kadar yayıldı. Alt karnım uğulduyordu, onun zayıf sesiyle uyluklarım titriyordu.

Kolumu kaldırıp başının etrafına sardım, onu dudaklarıma çekmeye delicesine bir ihtiyaç duyuyordum. Onunla o bağlantıyı son bir kez daha hissetmeye her şeyden çok ihtiyacım vardı; rüya olsun olmasın.

Normalde rüyalarımnda gölgeli silüetinin beni izlediğini görürdüm. Bazen bana en tiksindirici, absürt şeyleri söylerdi. Genelde yatağımın yanında ya da kapının girişinde durur, düşünceli bir şekilde beni izlerdi. Bu seferki, açık ara en heyecan verici rüyamdı.

Dolgun dudaklarını ulaşamayacağım bir mesafeye çekerken “Oynamaya hazır mısın, evcil hayvanım?” diye fısıldadı.

Sarhoş hâlimle “Ne oynayacağız?” diye sordum, dudaklarımı dudaklarına bastırabilmek için boynumu uzatmaya devam ettim. Ama yaptığı tek şey bedenimi sertleşmiş aletine doğru itmek ve bacaklarımin arasında ket vurulmuş bir ateş yakmak oldu.

“Oyun.” Gürleyen sesindeki küstah tonu fark ediyordum.

Daha sert bastırdım, bedenime aletine doğru bir kavis verdim ve bir inleme sesi çıkardım.

“Bunu gerçekten kesmelisin, Calypso. Şu bedenini özlemek için boş vaktim çok oldu,” dedi fısıltıyla, kulağa bir emir gibi geliyordu.

Tüm bedenim gerildi; gerçek adımı onun ağzından duyunca bana bir şeyler oldu. Bu, beni hem korkutan hem de ateşleyen duyusal bir tehlikeyi tetikledi.

Keşke bunu gerçekten böyle söylediğini daha önce duya-bilseydim... o ölmeden önce.

“Gerçekten durmamı istemiyorsun, değil mi?” diye mırıldandım. Muzafferane bir tonla “Ne kadar sertleştiğini hissedebiliyorum ve bana hemen hemen hiç dokunmadın,” diye fısıldarken popomu aletine sürttüm.

“Ölümsüz hayatımda, seni şu anda altımda hissetmekten daha fazla istediğim hiçbir şey olmadı evcil hayvanım ama ben öyle nazik ya da iyiliksever bir adam değilim. Hiç istemediğim hâlde birilerini incittim, kontrolsüzlüğüm yüzünden başka birilerini öldürdüm; diğerlerini seni istediğimin zerresi kadar bile istemedim,” diye fısıldadı boynuma doğru. “Kendimi yeterince kontrol edebilir hâle gelene kadar, sonsuza kadar seninle olacağımdan emin olana kadar kendimi sana bu şekilde teslim etmeyeceğim. Hiç zarar görmeyeceğinden emin olana kadar.”

Eli yanağımı okşayarak aşağı doğru indi ve bir an meme ucumu iki parmağının arasında ovuşturup sonra sertçe çimdiklemeden önce göğsümün üzerinden geçti.

Hızlı bir nefes aldım.

Acımişti ama sadece bacaklarımın arasında bir sıcaklık seli oluşturacak kadar. Benim kadar ıslak olmayan okyanuslar olduğundan emindim.

Evet, biliyorum, sevişirken birini öldürdüğünü söylemesinin beni tahrik etmemesi gerekiyor ama onun bu kadar sert olması beni bir meydan okuma gibi ateşliyordu adeta.

“Beni incitmezsin. Biliyorum,” sesim neredeyse inleme gibi çıkıyordu, aletini hissetmek için elimi bedenlerimizin arasına kaydırdım.

Elim hemen ödülümü buldu ve bir canavar gibi ağzım sulandı. Kahrolası bir tuğla kadar sertleşmişti.

Bileğimi sertçe yakalayıp masaj yapmamı durdurmadan önce “Sadece düşünmekle bile orgazm olsam da aşkım, bu şatonun altındaki toprakta becereceğim seni,” diye inledi boy-numa doğru. “Ve çok ama çok yanıliyorsun. Seni incitmek istiyorum. Bunu planlıyorum. Yoksa neden burada olayım?”

Sözleri ve bileğimi sertçe kavraması karşısında hafifçe irkildim. Rüya duyularım bile yoğunlaşarak beni savaş ya da kaç tepkisine hazırladı.

Mendax tahmin edilemez, tehditkâr bir fae avcısıydı. Rüyalarım da bile çevresine tehlike ve ham güç yayıyordu.

Yatak hareket etti ve soğuk hava sırtıma çarptı.

Onun yokluğuyla mutluluğum bir anda azaldı. Mendax yataktan kalkıp ayak kısmında durdu. İriyarı silueti, arkasındaki kızıl güneşin koyu kırmızısıyla ürkütücü bir hâle bürünüyordu.

İtiraz etmek için sırtüstü yuvarlandım, rüyamda birkaç dakika daha onunla birlikte olmak için ruhumu herhangi bir fae şeytanına satmaya hazırdım. Sabah olana kadar bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu anlamaya çalışmayacaktım... belki de bunu hiç yapmayacaktım.

“Lütfen geri dön, Mendax,” diye sızlandım.

Bir adım öne çıktı, eğildi ve dizlerimi tutarak onları iyice ayırdı. Bacaklarımın arasındaki boşluğa diz çöktüğünde yatak alçaldı. Kalbim deli gibi atıyor, vücudum heyecanla zonk-luyordu.

Nihayet.

Unseelie prensi bedenini benimkine yasladı, yüzümü tek eliyle sertçe tuttuğunda dudaklarım dişlerimin üstünde bü-züldü.

O kadar yakınındaydım ki irisindeki kolajen liflerini neredeyse görebiliyordum, buz mavisi renk çizgileri içimden geçiyordu. Bir ilmiğin ipi gibi sıkıca ve güçlü bir şekilde

bağlanan bağımız sarsılmazdı. İstenmeyen bir şey olsa da biz, birbirimizin ateşini besleyen közlerdik.

“*Sonsuza dek* benimsin. Sana sadece ben sahibim. Anladın mı bunu?” diye sordu. Elini yüzümden aşağı kaydırıp göğsümde ve karnımda gezdirdikten sonra bacaklarımın arasına yerleştirip sıkıca avuçladı.

Kavrayışı daha da sertleşip yoğunlaşmadan önce boğazındaki nefesinin kesildiğini duydum. Nefes nefese çıkan yakıcı ilahisinin ritmi, başımı arzuyla döndürdü.

Kendimi avcuna daha sert bastırdım, gözlerimi kırptıştırırken küstahça ağzımı açıp ona tam olarak neye sahip olduğunu söyledim.

Genellikle pasif türdeki kadınlardan değildim, artık anlamıştı. Hiçbir erkek veya fae bana *asla* sahip olamazdı.

Ama bu bir rüyaydı, hem de inanılmaz derecede iyi bir rüyaydı, bu yüzden onu bozmayacaktım.

Yumuşak bir sesle “İyi bir evcil hayvan daima sahibinin emirlerini dinlemelidir, öyle değil mi?” diye sordu, baş parmaklarını pijamamın şortunun ve iç çamaşırımın yanlarına geçirip ikisini birlikte yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırırken.

Yukarı çekilen dizlerimin arasından geçmişti, bacaklarım onun iki yanında duruyordu.

Tamamen açıkta ve ona karşı savunmasızdım.

Bir anlık bir hareketsizliğin peşi sıra “Sen kusursuzsun,” diye mırıldandı.

Mendax kaslı bedenini öne doğru eğdi, üzerimde dururken elimi kavradı ve işaret ve orta parmaklarım hariç tüm parmaklarımı indirdi.

Sıcak ve ıslak arzu bacaklarımın arasında gümbürderken parmaklarımı ağzının içine itti, öfkeyle parıldayan gözleri benimkilere kilitletti. Sıcak dilini parmak uçlarımda üzerinde gezdirdi, parmaklarımı çıkardıktan sonra ağzını kapattı, sonra

onları tamamen açıkta duran cinsel organıma sertçe tek hamlede bastırdı, ağzının sıcaklığı ve ıslaklığını hâlâ taşıyorlardı.

Küçük bir inilti çıkardım, kızgın dokunuşlarını ve rüyanın inanılması güç gerçekliğini bu kadar sevdiğim için şaşırmıştım. Hâlâ hayatta olsaydı böyle mi olurduk yani?

Prens bir iniltiyle elini geri çekti, ardından yatağın ayakucunda yeniden doğruldu; kocaman kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde üzerime gölge gibi çöktü.

“Bekle...”

“Nazikçe kendine dokunacaksın çünkü ben yapamam. Sana emir verene kadar elini o noktadan çekme, kraliçem.” Çatallı sesindeki sertliği gerçekten hissettiğime yemin edebilirdim.

Öyle şaşırmış ve tahrik olmuşum ki, parmaklarımı kendi üzerimde hareket ettirmeye başladığımı bile fark etmemiştim. Karanlıkla gölgelenmiş öfkeli bakışlarımızın ısısı, kömürün yanışından klor triflorürün alevine dönüşmüştü. Alev alev yanıyordum.

“Bana dokunmanı istiyorum, Mendax, ne olur,” diye yalvardım.

Şehvetli bakışlarına daha fazla dayanamadım, parmaklarımı daha aşağı kaydırıp nabız gibi atan klitorisime dokundum.

Hiçbir uyarı olmadan boğazım tılandı, etrafındaki ağır baskıyla sıkıştı. Ayağa kalkmaya çalışırken nefessiz kaldım ama kalkmayı başaramadım.

Mendax, durduğu yerden kayıtsız bir ifadeyle “Sana hareket etmeni söyledim mi, aşkım?” dedi.

Beni boğan gücü pençeleyip parçalamaya çalıştım; sonunda boğazıma piton gibi dolanmış dumanı gördüm, izi Mendax'ın kocaman eline kadar gidiyordu.

Ben hareketsiz kalıp zorlanan ciğerlerime kocaman nefesler çekerken tutuşu hafifçe gevşedi. Uyarılma, korku ve

saldırganlığın verdiği karışık hisler, bacaklarımın arasında kafa karıştırıcı bir arzu yumağına dönüştü. Heybetli fae'e daha sert baktım. Sert sekse ne zamandan beri meraklı olmuşum?

“İyi bir kız ol ve sahibine itaat et evcil hayvanım, yoksa bir dahaki sefere seni bırakmam. Sonuçta beni bıçakladığın için sana borçluyum.”

Elim tekrar okşamak için harekete geçmişti çoktan.

Ona olan isteğim vahşi ve şiddetliydi. Ondan korkmuyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki bunun verdiği çaresizliği vücudumun her zerresinde hissedebiliyordum. Talamusum uyarılmayı düzenlemeye çalışırken patlayacaktı.

“Ben seni izlerken kendine dokun. Bir ileri, bir geri,” diye emretti derin ve şehvetli bir ses tonuyla. “Güzel, şimdi daha yavaş.”

İsteklerini dinlerken ayak parmaklarım kıvrıldı.

Nefes nefese “Kahretsin, Caly. Seni böyle izleyebileceğim hemen şu anda senin için tekrar öldürdüm,” diye homurdandı, eli de sertleşmiş aletine doğru gitti.

Gözlerinin üzerimde gezinmesini izlerken ağzımdan bir inleme kaçtı; sert gözleri yoğun bir sevgi ve arzuyla doluydu.

Kalçalarımı parmaklarımın ritmine göre hareket ettirmeye başladım.

“İki parmağını o muhtaç, küçük organının içine sokup mümkün olduğunca derine gömmeni istiyorum. Altımda yatışını, ölümden bir duman kıvrımı uzakta olduğunu bilerek benim için ne kadar şiddetli bir orgazm yaşayacaksın merak ediyorum. Başparmağınla kendi üzerinde bir daire çiz,” dedi, küstah sırtışı, derin ve hırıltılı bir nefese karıştı.

Başka bir dürtmeye ihtiyacım yoktu. İçime bastırdım, kalçalarımı yukarı iterken sessiz bir çığlık attım, içimdeki keşke o olsaydı dedim. Bana dokunmaya çok yakındı.

Patlayan duman halkası bir engerek gibi boğazımın etrafını sardı, nefesimi kesip karnımı sıkıştırdı.

Boğazımdaki dumanı tamamen kaldırmasa da gevşetmeden önce “Sana söyleyene kadar orgazmını beklet,” diye fısıldadı.

Kan ve panik boynumdan klitorisime doğru akıyor gibiydi. Kendime daha neredeyse hiç dokunmamıştım ama yoğun hislerden dolayı orgazmın eşiğine gelmiştim çoktan.

“Aman Tanrım, Mendax,” diye inledim. Aç ve doyumsuz gözlerinin önünde kendimi becermeye devam ederken alt karnımdaki tüm gerginlik sarmalını hissediyordum.

Gömleğini çıkarıp tanrısal bedenini gözler önüne sererken “Lanet olsun,” dedi Mendax.

Gölgelerin, geniş omuzlarında ve kaslı karnında dans edişini izlerken nefesimle karışık bir inleme daha yükseldi. Çok yakındaydım. Her an uçurumdan aşağı kayabilirdim ve orgazmım durdurulamaz olurdu.

Boynumun etrafındaki duman azıcık sıkılaşıyor bana sözünü beklemem yönündeki emirlerini hatırlattı. Mendax, dumanı kontrol etmeyen eliyle kemer tokasını çözerek metalin ince şingirtisini duyurdu, ardından sertliğini ortaya çıkarıp hoyratça kavradı.

“Bacaklarının arasına girip aletimi içine sokmamı ne kadar istiyorsun, aşkım? Biraz mı?” dedi hırıltılı bir sesle, aletini yukarıdan aşağı okşarken bana aç bir aslan gibi bakıyordu.

Aman. Tanrım.

“Çok. Lanet olsun, lütfen, Mendax,” dedim nefes nefese, kendimi orgazmdan uzaklaştırmak için dudaklarımı sertçe ısırdım, şatodaki bir hava akımı beni uçurumun kenarına atabilirdi.

Kendini o kadar sıkı kavradı ki, elini çılgınca yukarı aşağı hareket ettirmesi acı verici gibi görünüyordu bana.

“Öyleyse beni terk etmeyecektin, Calypso. Belki o zaman biraz daha kibar olabilirdim. Seni bulduğumda sana yapacağım şeyleri düşünerek bu kadar çok saatimi harcamazdım. Seni ne kadar inciteceğimi. Seni ne kadar sert becereceğimi.”

Artık uçuruma düşmek üzere olduğumu bilerek “Susup buraya gelmezsen boşalacağım,” diye inledim.

Unseelie prensi birden başımın yanında, yatağın kenarındaydı. Sağ eliyle boynumu kavradı, diğer eliyle de omzumun hemen yanında aletini okşamaya devam etti.

“Erkekler—”

“Orgazm olmak mı istiyorsun? İtiraf et öyleyse: Yüksek sesle söyle, ben de orgazm olmana izin vereyim, benim güzel küçük cehennem tazım. Bana âşık olduğunu itiraf et,” diye fısıldadı yavaşça, sesi duyguların etkisiyle sertleşti.

“Seni seviyorum,” dedim hiç tereddüt etmeden. Bu bir rüyaydı ve bunu itiraf ettiğim için kimse bana zarar veremezdi. Hiç kimse bunu silah olarak kullanamaz ya da böylesine saçma bir beyanı sahiplendiğim için beni parçalayamazdı.

“O zaman şimdi benim için orgazm ol, aşkım,” diye fısıldadı gülümseyerek, beni izlemek için boylu boyunca doğruldu. Aletini kavrayan eli daha da hızlandı, diğer eli hâlâ boynumu sarıyordu. “Şimdi,” dedi boynumu iyice sıkarak.

Kendimi kaybettim. Bedenimin içinde karıncalanma ve gerginlik öyle arttı ki, sonunda yapabileceği tek şey patlamaktı. Bedenim kasılırken, artık kontrolümde olmadığı için ürperdim.

Mendax elini boynumun etrafına doladı. Nefes alamıyordum. Korkutucuydu ama hassas klitorisimde parmaklarımla daireler çizmeye devam ettim, bırakacağını biliyordum.

Bırakmadı.

Vahşi gözlerim kör bir panikle büyüdü. Zihnim bulanıklaştı ve gözlerimin önünde noktalar uçuşmaya başladı. İçgüdüsel

olarak kolumu kaldırıp döndüm ve dirseğimi koluna çarptım ama orgazmım göklerden gelen bir hediye gibi patladı ve tekrar boşaldım.

Tüm lanet hayatım boyunca hiç olmadığı kadar sert boşaldım.

Tam da bayılacağımdan ya da buharlaşacağımdan emin olduğum sırada, Mendax boynumu bıraktı ve aynı anda alçak bir inleme sesi çıkardı.

O da orgazm oluyordu. Elinin hareketini yavaşlatırken göğsüme sıcak meni şeritleri fışkırdı, şimdi başımın yanındaki titreyen koluna yaslanıyordu. Elini aletinden çekti ve yüzüme doğru eğildi. "Spermimle örtülü bir tanrıça gibi görünüyorsun," diye fısıldadı. Eğilip beni öyle şefkatle öptü ki bir daha asla bunu hissetmeyeceğimi hayal bile edemiyordum.

Geri çekilip altdudağını ısırdı ve başparmağını göğsümdeki meni izlerinde gezdirdi.

Mendax meniyle kaplı başparmağını daha sonra yavaşça altdudağımın üzerinde gezdirdi ve sonra ağzımın içine itti. Tuzluluk ve şaşırtıcı derecede dumansı bir tat, onun tadıyla birlikte dilimde dönüyordu. Kükreyen bir kamp ateşinin kokusuna benziyordu.

Başparmağını çekti, sonra elini yüzümün yan tarafında usulca gezdirdi, omzumu öpmek için eğildi.

"Yakında görüşürüz, evcil hayvanım. Oyunumuzun ikinci bölümüne benim kadar hazır olmanı umuyorum." Siyah gömleğini başından geçirip pantolonunu iliklediği sırada gamzelerinden birini ortaya çıkaran çarpık bir gülümseme belirdi yüzünde.

Neden bahsediyordu? Gözlerimi sıkıca kapattım, kendimi uyanmaya zorladım.

Bir şeyler yolunda değildi.

"Oyun mu?" diye geveledim.

Şimdi giyinmiş hâlde, odanın gölgelerine çekildi; seçebildiğim tek şey, profilinin siyah hatlarıydı.

“Seni benden alan Seelie ailesinin her üyesini, başta prens olmak üzere katlettiğim bölüme geçiyoruz.”

Düzenleme
Ny.ozlem

ON BİRİNCİ BÖLÜM

KRALİÇE SARACEN

GEÇMİŞ

PARŞÖMENİ DİKKATLE İNCELEDİM, BENEK BENEK OLMUŞ PAPI-rüse muntazam şekilde yazılmış adresi iki kere kontrol ettim. Önünde durduğum küçük, köhne kulübenin arkasından tiz kahkahalar yükseliyordu.

Gençlerdi. Biri aşağı yukarı Aurelius'un yaşındaydı, diğeri daha gençti.

Yüce Zef'in sakladığı şey buydu demek.

Harikaydı. Yükselmek için çağrılana dek yavrularıyla birlikte insan aleminde saklanmış olsa hiç şaşırmazdım. Kimse onları burada arama zahmetine girmezdi. Düşmanlarının pek çoğuna perdenin diğer tarafına geçme izni bile verilmiyordu.

Zef, Moirai'ye Yükselişi gerçekleşirken onlara göz kulak olması için Felix'e güvenmişti muhakkak; en yakın arkadaşı, onlarla ilgilenilmesini sağlamıştı.

Kesinlikle onlarla ilgilenilecekti.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Artemi'nin tüm güçleri, ancak yirminci al renkli arabası Tartaros'un kapılarından geçip Elysion'un kutsal tarlalarına ulaştığında uyanırdı.

Gerçekten güçlü olmaları hâlinde bazılarının bunu daha erken yapabildiğini de duymuştum.

Bu da ordumuz için mükemmel olmalarını sağlıyordu.

Bugün ortaya çıkan talihime inanamıyordum. Felix'in cansız bedeni, ben Aurelius'tan ayrılırken ve Thanes'e hak ettiği Artemi'yi geri getirirken bulunacaktı.

Ödüllerimin oynamasını izlemek için kulübenin köşesine yaslandım.

Evin arka tarafındaki çürük çarık tel kapı çarpıldı ve kirli sarı saçlı, yorgun görünümlü sıradan bir kadın ortaya çıktı. Yorgun ve gergin bir hâli vardı, kendini toplama zahmetine bile katlanmıyordu, göğsündeki iğrenç iskelet dövmesinin kirli tişörtünden taşmasına izin veriyordu.

“Calypso! Adrianna! Kızlar, lütfen çimenlik alana daha fazla yaklaşmayın!” diye bağırdı kadın. Stresli ve darmadağın görünüyor olsa da en azından, iskelet anahtarlarından oluşan bir halkayı tutan iskelet şeklindeki garip dövmeyi gizlemek için tişörtünü düzeltti. Bunu daha önce nerede görmüştüm?

Kızlar “Tamam anne,” dedi tekdüze bir sesle.

Kadın tişörtünü tekrar düzeltti ve yorgun yüzüne daha yakından bakabildim. Giysileri ve saçları dışında yüz hatları şaşırtıcı derecede çarpıcıydı. Hatta öyle ki ölümlü enerjisi olmasaydı, onun bir fae olduğunu düşünürdüm.

İnanamıyordum.

Zef kendini bir insanla kirletmişti! Ölümlü kadının kapıyı arkasından kapatıp içeri girerken tişörtünün koluna gözlerini silmesini izlerken ağzım açık kaldı.

İnanamıyordum. Nesli tükenmiş Artemilerin en sonuncusu olan Zef, en küçük insan kasabasının en küçük köşesine, kısmen insan olan bir aile saklamıştı.

Bu her şeyi değiştirdi. Bir insanla çiftleştikten sonra dünyaya iki safkan Artemi getirmesi pek de ihtimal dahilinde

değildi. Çoğu fae, insanları hamile bırakabilirdi ama Artemilerin güçleri öyle büyüktü ki kan yoluyla paylaşılmayı veya seyreltilmeyi reddediyordu. Güçler, her nesille birlikte artıyordu ve çok güçlü oldukları için en yoğun Artemi güçlerine sahip olan ebeveyn, çocuklarından hangisinin bu güçleri almaya uygun olduğunu, hangi çocuğun Artemilerin korkulan güçlerini almak için gerekli kudrete ve iyi kalbe sahip olduğunu seçerdi.

Güçler ortaya çıkana kadar hangisinin sahip olduğunu söylemek neredeyse imkânsızdı.

Yanlış yönlendirilmiş dumanın iğrenç kokusu duyularımı sardı.

“Neredeyse başarıyordun.”

Arkamı dönüp baktığımda Unseelie Kraliçesi Tenebris’in birkaç adım arkamda olduğunu gördüm. Elleri dirseklerine kadar simsiyahtı, porselenvari teninin geri kalanı ise siyah damarlarla kaplıydı. Koyu, kelebek şeklindeki duman kanatları titriyordu. Normalde tertemiz olmasına rağmen şimdi perişan görünüyordu, dudaklarında ve gözlerinde siyah kan izleri vardı.

“Hayattasın,” diye fısıldadım.

Nasıl burada olabilirdi? Thanes onları öldürecekti. Unseelie şatosunu kan gölüne çeviren şiddetli katliamın haberleri akşam boyunca yayılmıştı.

Solgun gözleri, evin köşesinde hiçbir şeyden haberi olmadan gülen çocukları inceledi.

“Çocuklar mı, Saracen?” Bana tiksintiyle bakarak sivri burnunu kırıştırdı.

Karanlığın ve kötülüğün imparatoriçesi nasıl olur da beni yargılayabilirdi?

“Evet, Tenebris.” Gülümsedim. “Görünen o ki kocanın ve benim seni öldürmek için çok daha güçlü bir şeye ihtiyacımız

var çünkü şimdiye dek yarattıklarımız başarısız oldu,” deyiverdim.

“Maalesef senin ve Thanes’in insanlar üzerinde deneyler yapma işiniz çoktan bitti. Gerçekten daha fazla canavara ihtiyacınız yok. Güçleriniz olmasa bile sen de bir canavar gibi görünebiliyorsun,” dedi gülümseyerek ama gözlerinde hiçbir duygu yoktu.

Kendimi tuttum ama bunu yapmak bedenimdeki tüm duyularımın bana kaçmam için bağırmasına yol açtı. Gerçek bir gücüm olmadan, en iyi ihtimalle zayıf hissederek yanında durdum.

“Kemikli yüzüne epey bir şey yapmışlar sanki. Bütün o kanın arasından soluk tenini güçbela görebiliyorum. Thanes senden asla memnun olmayacak. Asla. O beni seviyor,” dedim dişlerimi sıkarak ve bir adım daha yaklaştım.

“Ne tatlı bir ses. Söylesene, kraliyet ailesinin geri kalanı gibi hareket edemediğine göre bunu nereden öğrendin?” Tenebris, yırtık siyah elbisesine ve kanlar içindeki kollarına baktı. “Ama evet, doğru ya. Thanes’in yarattığı yaratıklar hayli... donanımlıydı ama bunun benim kanım olduğunu varsaymakta yanılıyorsun.”

“Ne...”

“Mendax, Thanes’i öldürdü ve ben de seni nihayet öldürmek için buradayım, Saracen. Kralım ve kocamla ilişkinin başladığı günden beri yapmak istediğim şey.”

“Hayır...”

Tenebris bana doğru yürüdü.

Görüşüm bulanıklaşmaya başladı ve sözleri içime işledikçe midem düğüm düğüm oldu. “Hayır! Hayır! Seni orospu. Yalan söylüyorsun, onu öldürmedin! Onu öldürmedin!” diye haykırdım.

Güneş, bedenimi yanardöner altın ışıık huzmeleriyle doldurdu. Gücümün sınını buydu: yanardöner. Şükürler olsun ki Aurelius'u ormanda bırakmadan önce cebime ışığından biraz doldurmuştum.

Avuçlarındaki duman uzun, dokunaçları andıran pençelere dönüştü.

"Haklısın. Ben öldürmedim. Oğlum Mendax öldürdü," dedi acı dolu bir bakışla.

Yalan söylüyordu. Mendax babasını katiyen öldürmezdi. "Yalan söylüyorsun. O çocuk Thanes'e tapıyor. Onu *asla* öldürmez!" diye bağırdım.

Acı dolu bir ifadeyle kaşlarını çatarak "Haklısın," dedi. "Mendax ona tapıyordu. Ama beni de seviyor ve Thanes'le senin... Düşmüş fae ya da onlara ne diyorsan işte o yaratıklarının arasında oğlum olmasaydı ölmüş olurum." Gözleri parladı.

"Hayır! Hayııır!" diye bağırdım, Aurelius'un ateşli ışıık kürelerinden birini ona fırlatırken itirazımı ayak tabanlarıma kadar her zerremde hissettim.

Bu olamazdı. Her şeyi mahvetmişti. Tatlı, kibar Felix'i mi öldürmüştüm. Kendi oğlumu bir insan ormanında bırakmıştım.

"Senin yüzünden *her şeyimi* kaybettim!" diye bağırdım. "Sen ve oğlun bunun bedelini ödeyeceksiniz, yapacağım son şey bu olsa bile ödeyeceksiniz!"

Küreden kolayca kurtuldu ve onu püskürtmek için bir duman bulutu çıkardı.

Topladığım gücün tamamını, devasa ateşli Güneş Dizginleyici güçlerini birbiri ardına ona gönderdim ama nedense ona gönderdiğim her şey ya savuşturuldu ya da dumanıyla emildi.

Üstünlüğü zahmetsizce ele geçirdi.

Hem Aurelius'un depolanmış gücünü hem de benim önemsiz gücümü tüketmiştim. Seelie güneşinden bu kadar uzakta olmak aptalcaydı ve hem küçülmeye hem de onurumu kaybetmeye başladım; insanların bulmaya ve hakkında hikâyeler yazmaya alışkın olduğu küçük, aciz fae'lere dö-nüş-tüm.

Burası benim için çok tehlikeliydi ve en kısa zamanda Se-elie'ye dönmem gerekiyordu.

Kızlara doğru ilerledim. Thanes öldüğü için hiç işime ya-ramazlardı. En azından kalkan olarak hizmet etsinler diye dü-ş-ündüm.

Zaten bir kurbağa kadar küçülmüştüm. Bu korkunç alemde daha fazla kalırsam, kanatlarım beni gecide geri götüremezdi.

Tam büyük kızın önünde bir mantara ulaştım. Hızla evin önüne doğru baktım. Eğer insan ya da Tenebris beni şimdi yakalarsa öleceğim kesindi.

Altına saklandığım mantarın üstünde bir karga gakladı.

Kahretsin!

Tenebris'in gölgeleri bir kargayı taklit ediyor, artık minik olan bedenini insanlardan gizliyordu.

Küçülmesine gerek yoktu; bunu beni temiz bir vicdanla öldürmek için yapmıştı.

Kraliçe Tenebris tüm güçlerini üzerime saldı. Siyah du-man tenime nüfuz ederek bana acı verdi, çığlık atmaya başla-dığımda boğazımdan aşağı doğru sürüne sürüne ilerledi.

Hepsi buydu. Hiçbir şeyim olmadan ölecektim. Ne güç ne sevgi ne de başka bir şey.

Aniden iri gözlü olan büyük kız, çayır çiçeklerinden ve mantarlardan oluşan buketini yere fırlatıp kendini üzerime attı ve Tenebris'in gazabını üzerine çekti.

Şaşkına dönmüştüm. Kızın göğsü birkaç dakika sonra bile inip kalkıyordu.

Karanlık kraliçenin tüm saldırısını kendine çekmiş ve hayatta kalmıştı. Bu duyulmamış bir şeydi, bir Artemi için bile; özellikle de söz konusu olan güçsüz bir Artemi çocuğuydu.

Birkaç dakika sonra kız yere düştü ve hâlâ önümü kapatırken bayıldı. Kız kardeşi, annesini ve görünüşe göre komşuların yarısını dışarı çıkarmıştı ve bir anda bize doğru koşmaya başladılar.

Kanatlarımdan keskin bir acı dalgası geçti.

İnsanlar yaklaşırken Tenebris uçup gitti, dumandan oluşan bir karga gibi çırpınarak uzaklaştı. Çok fazla güç kaybetmişti ama kaybetmesi gereken hiçbir şeyi kaybetmemişti...

Oydu, bu Artemi çocuğuydu, hissedebiliyordum.

Güneş aşkına, güçlerinin kudreti bol olmalıydı. Duman Avcısı'nın güçlerini çekmeye başlamıştı. Gücünün bedenimin her yerini ele geçirmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Eğer bu kadar güçlüyse ve bu henüz güçlerinin tamamı değilse...

Gülümsedim ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarım vahşi bir titremeye yükseldi.

Unseelic kraliçesinin çocuğun insan olmadığını fark ettiğinden bile şüphe ediyordum. Artemiler unutulmuştu, bilindiği kadarıyla nesli tükenmişti; yükselmiş Kadimler hariç.

Bu kaderdi.

Mendax ve Tenebris'ten mahvettikleri her şey için intikamımı alacaktım ve bu Artemi çocuğu bana yardım edecekti.

Düzenleme

Ny.ozlem

ON İKİNCİ BÖLÜM

CALY

GÜNÜMÜZ

GÖZLERİM İŞ BİRLİĞİ YAPMAYI REDDETTİ, YÜZÜME BASTIRDIĞIM yumuşacık, limon kokulu yastıkların altında sıkı sıkı kapalı kaldı. Nihayet burada olmanın heyecanı ile Kraliçe Saracen'in evlenerek aileye girmemi talep etmesine karşı hissettiğim kaygı arasında, hayatımın en canlı rüyasını görmem hiç de şaşırtıcı değildi.

Yanan odunların sıcak ve kızarmış ekmeğe benzeyen kokusu lezzetli ve baharatlı bir şeyle karışınca dikkatimi çekti ve gülümsedim. Bana Mendax'ı fena hâlde hatırlatan bu rahatlatıcı koku her yerdeydi. Hatta dün gece rüyamda bunun gerçekten Mendax'ın kokusu olduğuna inanmaya bile başlamıştım.

Burnumdan yüksek sesle homurtu çıkararak kısa bir kahkaha attım, neyse ki yüzümdeki yastık sayesinde bu duyulmazdı.

Yemek pişirmek için odun ateşi kullanıyorlardı. Dün gece akşam yemeğinde ve şimdi de kahvaltıda bu kokuyu alma sebebim buydu.

Yemek pişirmek için neden sihir kullanmadıklarını merak etmekten kendimi alamadım. Çok daha kolay olurmuş gibi geliyordu. Sihirleri ve huylarına dair mümkün olan her şeyi öğrenmek için zihnime not aldım. Belki de önümüzdeki birkaç gün rahatlayabilir ve Seelie fae'leri hakkında bir şeyler okuyabilirdim. Şatoda kütüphane yoksa bile şehirdeki bir kütüphaneye gidebileceğimden emindim.

Bedenim büyük, rahat yatağa iyice gömüldü ve kendimi ilk kez şeyden beri... hatırlayabildiğim ilk andan beri bu kadar korumasız şekilde rahat bıraktım. Bu tehlikeliydi. Bu düşsel dinginliğin içinde günlerce kalabilirdim.

Oda sıcaklığını kontrol etmek için yorganın altından bacağımı çıkardım ve hemen ev gibi hissettiren sıcaklığıma geri çektim. Yatak takımının dışındaki hava keskin ve soğuktu, çarşafımın altındaki sıcaklığa şaşırtıcı derecede tatlı ve rahatlatıcıydı. Battaniyeden oluşmuş bir hapishanedeydim.

Biri beni almaya gelene dek burada kalmak en iyisi olurdu. Mermer zeminin çıplak ayaklarıma buz gibi geleceğini biliyordum. Güçlü koku, kaslarımın gevşemesini ve yatağa daha da yerleşmemi sağladı. Buradaydım. Nihayet rahatlayabilirdim.

Bugün, şahane bir gün olacaktı. Kendimi mutlu ve dinlenmiş hissediyordum ki bu, çok sık söyleyebileceğim bir şey değildi ama hemen kalkmazsam, battaniye hapishanesi bütün gün beni tembelliğimle burada tutsak edecekti.

En sonunda, beyaz yastık yığınına ittim ve yataktan kalktım. Düğüm olmuş beyaz çarşafın arasından çıkıp soğuk mermerin dokunuşuna hazırlanıyordum ki bunun yerine ayağım yumuşak bir şeye bastı.

Gece yatarken giydiğim kareli şortum.

O an, belimden aşağısının tamamen çıplak olduğunu fark ettim.

Rüyamın detayları aklıma gelince yüzüme bir sıcaklık hücum etti. Rüya görürken şortumu çıkarmış ve kendime dokunmuş olmalıydım.

Rüya.

Aman Tanrım, benim sorunum neydi böyle?

Şortumu tekrar giyerken az kalsın yere düşecektim. Şu anda bunu düşünemiyordum bile.

Ne biçim bir insanım ben böyle. Rüyamda düşmanımın, ailemi vahşice terörize eden kişinin, kendimi parmaklarken beni izlediğini mi görüyordum gerçekten?

Odayı taradım, boş şöminenin üzerinde parlayan sarı güneşi fark ettim. Dumanlı koku o kadar güçlü bir hâl almıştı ki ateşin yandığını görmeyi bekliyordum.

Yoksa...?

Hiçbir yolu yoktu. Hayır. Gördün mü? Asla rahatlamazsan böyle olur işte. Bir kerecik rahatladın mı hemen sakinliğini kaybedersin ve paranoyaklık edip yalnızlaşırsın.

Burada saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Bildiğim birkaç şeyden biri, zamanın iki diyarda birbirinden farklı işlediği idi. Ay ve güneşe olan yakınlık farkı, zamanı hızlandırır ya da yavaşlatırdı. Tek gerçek teselli kaynağım olan bilimin burada geçerli olmadığını fark etmek morali bozuyordu. Bu yasalar bu diyarlarda geçerli değildi. Sihir, moleküler yapıyı veya kuantum parçacıklarını falan dert etmezdi.

Yine de benim için yeni bir çalışma alanı olacaktı. İçimde bir heyecan kıpırtısı hissettim. Öğrenmeyi seviyordum, Seelie ve sakinleri hakkında daha fazla şey öğrenmek de beni heyecanlandırıyordu. Kabarık yatağa döndüm, bacaklarımı kenardan sarkıtarak oturdum. Seelie kraliyet ailesinden olmanın tek yolu bu olsaydı Aurelius'la evlenir miydim? Kalbimin yarısı hâlâ Saracen'deydi. Daha ne istiyordu?

İçime daha derin bir nefes çektim, burnum o rahatlatıcı kokuyu aradı ama baharatlı, sıcak kokuyu bulamadığımda hayal kırıklığına uğradım. Zihnim, kokunun yokluğunda rahatlık hissi uyandıracak başka bir anı bulmak için hafızamdaki anıları taradı.

Annem eski arka bahçemizdeki eski püskü piknik masasında oturuyordu; en azından ben onun annem olduğunu düşünüyordum. Erken dönem anılarımın çoğu, daha tatsız anılar edindiğimde biraz bulanıklaşmıştı. Gerçekten de umurumda değildi. Aynı mekâna ait değillerdi.

Küçük kız kardeşim Adrianna kucağında kıvrılmış, bense gri-kahverengi masanın üzerinde oturmuşum, annemin yüzünü metalik mavi göz farı paletlerinden biriyle boyuyordum. Arkadaş olduğumuz, Palamut adıyla çağırdığımız sıcakkanlı sincap kucağında oturmuş, gömleğimin düğmelerinden birini kemiriyordu.

Bu anıyı hatırlayınca gözlerim yaşlarla doldu. O zamanlar sadece bir çocuktum, aşağı yukarı sekiz yaşındaydım, kız kardeşim de benden birkaç yaş küçüktü. Onların benden alınmasından, beni bir başıma bırakmalarından hemen önceydi. Kendimi bir bütün hissettiğim son zamandı. Şimdiyse sadece ruhumun paramparça ve öfkeli olduğunu hissediyordum.

Ne zaman annem ve Adrianna'yı düşünsem, aklım beni yıkmakla tehdit ediyordu. Sert zemine inerken çarşaflar uyuklarımın arka kısımlarına sürtündü, gözlerim yaşlarla doluydu.

Kapı yüksek sesle tıklatılınca irkildim.

"Calypso, uyan. Eli hazırlanırken seni uyandırmam için beni buraya gönderdi. Görünüşe bakılırsa artık bir hanımın hizmetçisinden daha fazla bir şey değilim." Kapının diğer yanından Tarani'nin sesi boğuk geliyordu.

Gözlerimi çabucak silip saçımı da düzelttikten sonra ayağa fırladım ve kapıyı açtığımda huysuz mu huysuz bir prensesle karşılaştım.

Sarı saçlarını parmaklarının arasında çeviren Tarani, parlak altın göz kapaklarının altından bana soğuk bir bakış attı. Odaya süzüldü, hiçbir şeyi mahvetmediğimden emin olmak ister gibi çevreyi incelediğini gizlemedi bile.

Düz bir ifadeyle beni tepeden tırnağa süzerken “Sizin türünüz böyle mi uyuyor?” diye sordu.

Prenses Tarani yine arkasından hafifçe uçuşan güzel, beyaz bir elbise giymişti. Bu elbiseleri her gün giymek korkunç bir şey olmalıydı. Hiç pantolon giymemiş miydi acaba? Neredeyse görünmeyecek kadar kısa ama son derece rahat pijamamın şortuna baktım ve sonra da bakışlarımı iğrenerek kaşlarını çatan prensese çevirdim. Bunu ona karşı kullanmayacaktım çünkü hayatında bir kez bile yavru kedilerle kaplı flanel pantolon giymediği her hâlimden anlaşılıyordu ve ne kaçırdığını bilmiyordu.

“Evet, insanların uyurken giydiği şey aşağı yukarı budur. Ama nasıl da yumuşak olduğuna bir baksana!” derken tereyağı gibi yumuşak kumaşın bir parçasını tutup kalçamı dışarı doğru ittim.

Yüzünde küçük bir sırıtış ve gözlerinde yaramaz bir parıltıyla “Peki ya *senin* türün?” diye sordu.

Birkaç adım uzaklaştım. Ah. Gerçek güçleri olmayan bir Artemi olduğumu bildiğini yüzüme vurmak için gelmişti demek.

Sarışın kızın ellerini arkasında birleştirip amaçsız şekilde odada dolaşmaya devam etmesini izlerken “Muhtemelen şortun ne olduğunu bile bilmiyorsundur, değil mi? Her zaman böyle süslü elbiseler mi giyiyorsun?” diye sordum. Eli’nin gelip beni bu tuhaf durumdan kurtarmasını umarak koridora gizlice bir göz attım ama kimse yoktu.

Sakinliğini koruyarak “Her zaman değil. Senin aksine ben, bir tilkinin kürkünü giyebiliyorum bazen,” dedi.

Yatak örtüsünü asarken pervazını hafifçe çizdiğim pencerenin yanındaki köşelerden birine parmaklarını soktu. Odadaki tek kahrolası çentiği bulması otuz saniye bile sürmemişti. Zeki ve hisleri kuvvetliydi. Biraz hafife alındığını hissetmiştim.

Geldiğim için hâlen öfkeli olduğu ve buraya ait olmadığını anlamam için bana ne kadar farklı olduğumu göstermeye çalıştığı aşikârdı.

Ama nezaket göstermeye çalışacaktım. Seelie kraliyet ailesinin bir üyesi olacaksam, beni sevmesi önemli olabilirdi. Annesi üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu bilmiyordum.

İncelemeye devam ettiği pencerenin yanındaki duvara yaslanırken “Kardeşin tilki formundayken çok güzeldi,” diye mırıldandım. “Ama hatırladığım kadarıyla seninkinden çok daha kalın, parlak bir kürkü vardı.”

Deneyeceğim demiştim.

Tarani'nin yüzü asılırken kendini beğenmiş yüz ifadesi silindi ve şaşkınlık, büyük bal rengi gözlerini doldurdu. “Hatırlıyorsun demek,” diye fısıldadı. Sesi öyle yumuşak çıkmıştı ki birbirimize çok yakın olmamıza karşın neredeyse ne dediğini duymayacaktım.

Tamam. Beklediğim tepki bu değildi.

“Kardeşinin Unseelie’de hayatımı kurtardığı günü mü? Senin de orada olduğunu hatırlıyorum ama tabii ki o sırada siz olduğunuzu bilmiyordum. Ama Eli’nin tilkiye dönüşebildiğini öğrenince taşlar yerine oturdu. Bu arada teşekkür ederim. Beni bıçaklamalarından sonra öleceğimden emindim,” dedim, aniden gözlerimin kızardığını ve karıncalandığını hissettim.

Benimkini kurtarmak için hayatlarını riske atmışlardı.

Tarani tamamen dehşete düşmüş görünüyordu. “İnan bana, seni kurtarmak Eli’nin tercihiydi, benim değil. Bana kalsa, senin türündeki herkes ölürdü,” diye hırladı.

Bir adım atıp tam karşısına geçerek “Benimle ne derdin var?” diye sordum.

“Gerçekten özel olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi? Aurelius ve annem seninle insan âleminde vakit geçirdiler çünkü seni bir ucube olarak görüyorlardı. Unseelie prensine fahişelik için neden seni seçtiklerini düşünüyorsun? Onun kolay bir hedefe veya senin gibi kötü kalpli bir ucubeye karşı koyamayacağını biliyorlardı,” dedi tükürür gibi ve bana doğru bir adım attı.

Kahretsin. Ucube olsam da olmasam da istesem onun kalın bağırsağını çoktan boğazının etrafına sarardım. Ses tonuna dikkat etmesi gerekiyordu yoksa zamanından önce patlardım.

“Dinle, bana söylenenden çok daha cesursun ve buna saygım var ama beni tanımıyorsun bile,” dedim, dişlerimi sıkarak. “Eğer bir tür kıskançlık sorunun falan varsa, bunu gidip annenle konuş.”

Prensesin günbatımı rengi gözleri benimkilere kilitlendi. Otonom sinir sisteminin sempatik dalı uyarıldı ve gözbebeklerinin büyümesine yol açtı; savaş ya da kaç tepkisini tetiklemiştim.

Kapıya doğru bir adım attım. Onun tüm sihirli yeteneklerinin ne olduğunu bilmiyordum ve ayrıca, buradaki ikinci günümde prensesi bayıltırsam bunun buradaki durumuma bir faydası olacağını da kesinlikle düşünmüyordum.

“Annemi ağzına bile alma,” dedi öfkeyle, elini öyle sıkı bir yumruk hâline getirdi ki eklem yerleri bembeyaz oldu.

Kapıdan “Tarani, onu rahat bırak,” diyen güçlü bir ses duyuldu.

Tarani ve ben aynı anda başlarımızı çevirdiğimizde Eli'nin yüzünde rahatsız bir ifadeyle eşikte durduğunu gördük.

"Yaptığın her şeyi hatırlıyor!" diye bağırdı Tarani, sinirle kollarını kaldırıp tekrar indirdi.

Eli bana huzursuzca bakarak "Tarani, bu böyle yapılmamalı," dedi temkinli bir şekilde. "O bilmiyor ve ben de bilmesini istemiyorum."

Umduğum kadar kolay olmayacağını bilmem gerekirdi. "En azından senin güvenliğinin için bilmeli, Eli. Öngörülemez ve zayıf biri o," dedi Tarani, beni tepeden tırnağa incelerken.

Öngörülemez ve zayıf mı?

O ikisi tartışmaya devam ederken, ben de büyük yatağın altından spor çantamı aldım, büyük bir sweatshirt çıkardım ve Tarani'ye yaklaştım. Başımın üzerinden geçirirken, çantamdan aldığım karambiti kavradım ve kavisli bıçağın sapındaki halkayı başparmağıma geçirip sweatshirt'ün kolundan dışarı ittim. Prensesin dirseklerini arkasında birleştirdim. Çift ağızlı bıçağın ucu, çenesinin hemen altındaki boynuna dayandı. Olanı çok geç fark ederek direnmeden yerine geçti. Hem Eli hem de Tarani aynı anda soludu.

"Öngörülemez olabilirim belki ama boğazına dayanan bu bıçak zayıflık iddianı geçersiz kılıyor," diye fısıldadım. Adrenalin derimin altında canlanmış, tenimde karıncalanmalar yaratmıştı ve kollarımın üzerinden yüzüne doğru akan dumanı hafifçe açılmış ağızıyla dağıtıp kendinden uzaklaştırdı.

"Bunun için seni öldürecekler." Prenses gülümsedi. "Annem bunu duyar duymaz seni insanlar alemine geri gönderecek!" diye zaferle haykırdı, bıçağı boynuna daha sert bastırduğunda şaşırtıcı şekilde korkusuz görünüyordu.

Aptal değildim. Bıçağı derisine bastırıyordum, yani ona gerçekten zarar vermek üzere falan değildim ama adrenalini yükseldiği için aradaki farkı hissedemiyordu.

Ama ihtiyaç duysaydım, bunu yapmam yarım saniyemi alırdı. İgüdülerimin bir kısmı bıçağı boğazına saplamam ve buradaki hayatımı kolaylaştırmam için bana yalvarıyordu.

“İkiniz de kesin şunu!” diye bağırdı Eli, gelip tepemizde bir kule gibi dikildi.

“Tam olarak bunu kastediyorum işte, Aurelius! Ne yaptığını görüyor musun? Bu hafta bitmeden ikiniz de öleceksiniz!” diye bağırdı Tarani, ellerimden kurtulmaya çalışarak.

Neden bahsediyordu?

Henüz ona zarar vermek istemiyordum, ayrıca aptal da değildim. Bir Güneş Dizginleyici’nin yapabileceği her şey, benim yapabileceklerimden çok daha kötü olurdu. Odadaki enerji patlamak üzereydi, her birimiz diğerlerinin ne yapacağını görmek üzere bekliyorduk.

“Kız kardeşimin boynundan bıçağı çek. Tanrım, Calypso! Bazen o kadar karanlık biri oluyorsun ki Unseelie’nin sana daha uygun olup olmayacağını merak ediyorum,” diye homurdandı Eli.

Sözleri canımı yakmamalıydı ama yaktı. Ben de aynı şeyi birkaç kez düşünmüştüm. Mendax’ın karanlığını gören tek kişi olduğunu düşünme aptallığına kapılmıştım ama görünüşe göre öyle değildi.

“Beni Unseelie benzeri bir karanlıkla dolu olmakla suçlamadan önce, ellerimi kimin eğittiğini hatırla.” Tarani’yi dizlerinin üzerine ittim ama onu tutmayı sürdürdüm.

Tarani yerden “Aptalın tekisin sen,” dedi sessizce. “Ölüme acıkmış gibi davranıyorsun ve şimdi, aptal kardeşimin tamamen penisiyle düşünerek seni kurtarması yüzünden, hayatlarınız birbirine bağlandı. Ebediyen. Şimdi defol git ve önümden çekil.” Tarani, parlayan sarı bir ışık küresine dönüşüp parmaklarıma öyle yoğun bir ısı gönderdi ki onu bırakmak zorunda kaldım.

Güçleri hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu.

Parlak ışık sönerken ayağa kalktı ve kollarını kavuşturarak Eli'nin yanına gitti.

"Hayatlarımızın birbirine bağlı olduğunu söylerken ne kastediyordun? Az önce söylediklerinin tek kelimesini bile anlamadım."

Arkadaşım ellerini gür, sarı saçlarında dolaştırıp bir oraya bir buraya yürümeye başladı. "Engel olamadım! Çekim... Seni bulduğumda tilki formlarımızdaydık. Ölmene izin veremedim. Daha en başta orada olma sebebin de bendim üstelik!"

"Anlamıyorum. Bu tüm fae'lerin yapabileceği bir şey değil mi? Neden bu kadar tehlikeli olsun ki?" diye sordum, rahatlamak için karambitimin sıcak metalini elimde sıktım.

"Kimse ne yaptığımı bilmemeli, Caly. Annem bilmiyor. *Kimse* bilmemeli. Senin için ne yaptığımı birinin öğrenmesi inanılmaz derecede tehlikeli olur," dedi Eli ciddi bir şekilde.

"Peki ama tam olarak ne yaptın ki?" diye sordum, birden dengemin bozulduğunu hissettim.

"Kalbin atmayı bırakmadan hemen önce, Eli kendi gücünü sana aşıladı. *Seelie kraliyet* güçlerini. Kader'in karar verdiği şeyi bozmak tüm fae diyarlarında yasaktır ve daha da kötüsü..." -Tarani kelimeleri ağzından çıkarmak için çabaladı- "şimdi Eli'nin hayatı seninkine bağlı ve seninki de ona. Biriniz öldürülürse, diğeri de ölür." Son kelimeleri söylerken sesi titredi.

Ben mi? Bayılacaktım. "Bu... olamaz. Fae'ler ölümsüzdür. Ben temelde bir insanım! Şanslıysam bir elli yıl kadar daha yaşarım. O zaman Eli de mi ölecek yani?" diye sordum, paniğe kapılmaya başlamıştım.

Tarani'nin bana bu kadar kızmasına şaşmamalı.

"Fae'ler ölümsüzdür ama bunun anlamı, bizim hastalık ve ölümden insanlarla aynı şekilde etkilenmediğimizdir. Yine de

öldürülebiliriz,” dedi Tarani yatağının kenarına otururken, şimdi düşünceli görünüyordu.

“Biliyorum, ya kafadan alınan bir darbe ya da doğrudan kafanın uçurulması. Bazen türlerine bağlı olarak kanatlarının arasından ya da göbek deliğinden,” diye cevap verdim.

“Öf... iğrenç,” diye cevapladı prenses.

“Ben sadece Artemi güçlerine bağlayabilirim, Caly.” Eli önüme geçti ve omuzlarımı nazikçe sıktı. Normalde canlı olan yüzü asılmış, gözlerinin yanındaki gülümseme çizgileri aşağı doğru çekilmişti.

Kulaklarının küçük sivri uçlarına baktım.

“Gerçekten insan olmadığını böyle anladım.”

Derin bir nefes aldım ve her şeyin parmaklarımın arasından kayıp gitmesine kendimi hazırladım.

“Annemin insanlara seni hayvan güçleriyle kutsadığını söylemeye başlamasından beri insan olmadığını anlamıştım zaten ve o zaman seninle henüz tanışmamıştım bile. Seni hiçbir şeyle kutsayamazdı; en aşağı seviyedeki Seelie’den daha fazla bir gücü yok,” diye bağırdı Tarani.

Sabrının tükendiğini görebiliyordum. “Eli, ben...” diye söze girdim.

Kolunu bana dolayıp beni yatağa doğru götürmek için yanıma yaklaşarak “Babanın bir Kadim olabileceğini düşünüyoruz, Calypso,” dedi Eli. “Mantıklı gelen tek şey bu.”

Kolunu itip yataktan uzaklaştım. Ailemi bırakıp giden adamı düşündüğümde içimde kabaran öfke, kızgın bir demir gibi beni dürttü. “Babam hakkında ne biliyorsunuz?” diye bağırdım, öfkemin yüzeye çıkmaya başladığını hissediyordum.

“Emin değiliz ama bana anlattıklarına bakılırsa, zaman çizelgesi mantıklı görünüyor ve özellikle daha yeni Kadimlerden birine şaşırtıcı derecede benziyorsun. Yükselişinden önce buralardaydı. Babamızla iyi arkadaşı. Aklımıza gelen tek

açıklama bu,” diyerek dişlerini sıktı. “Eğer düşündüğümüz kişiye, o bir Kadim, eski tanrıların bir çocuğu veya torunu.”

Bunu yapamazdım. Bugün hazır olduğum son şey Eli ve Tarani’yle babam hakkında konuşmaktı.

Sakin kalmaya çalışıyordum, serin duvara doğru ilerledim ve sırtımı yasladım, beni destekleyecek ve ayakta tutacak bir şeye, her ne olursa olsun ihtiyacım vardı. “Peki babama nasıl ulaşabilirim?”

“Şey... Artemiler nadirdir ve onları son derece tehlikeli kılan birkaç güçleri vardır, bu güçlerden biri doğa ve hayvanlarla olan bağlantıları. Çoğu barışçıldır ve savaşçı değildir, bu kadar kolay yok edilmelerinin nedenlerinden biri de bu olsa gerek. Hâlâ gizli olanlar belirli bir zamanda yükselecek ve diğer Kadimlerle birlikte Moirai’ye gidecekler.”

“Bana sadece onu nasıl görebileceğimi söyle.”

“Hiç fikrim yok.” Eli omuz silkti. “Kadimler yalnızca kaderin gidişatını değiştirebilecek büyük bir metamorfik olay gerçekleştiğinde veya Kader Tanrıçaları bir soruşturma talep ettiğinde görülür. O zaman bile, Moirai’nin kapılarından geçebilmek için bir davet alman gereklidir.”

Gözlerimi kocaman açıp baktım, sıradaki sorumu seçmeye çalıştım. “Eli, düşündüğün gibi biri değilim.” Başımı iki yana salladım. “Kız kardeşim...” Devam edemedim.

“Bildiğimiz kadarıyla annen ve kız kardeşin insandı. Bunların hiçbirisi mantıklı değil, sadece bir teori. Fazla bir şey bilmiyorum ama görünen o ki baban seni insan âleminde saklamaya çalışmış. Ama kesin olan bir şey var, her iki durumda da kesinlikle insan değilsin.”

“Ama Artem...”

“Ar-te-mi,” diye düzeltti Eli.

“Teşekkür ederim,” diye homurdandım, kulaklarımın uçlarına dalgın dalgın dokunarak çocukluğumdan beri orada olan düzensiz yara izlerini yokladım.

Eli kız kardeşine baktı.

“Birilerinin kulaklarını keserek modifiye ettiğini düşünüyoruz,” dedi Tarani. “Artemilerin kulak uçları hafifçe sivridir. Eli bana, kulaklarında küçükken geçirdiğin bir kazadan kaldığını düşündüğün yara izleri bulunduğunu söyledi ama büyük ihtimalle bunu yapan babandı, böylece insanların arasına karışman kolaylaşacaktı. Gerçekten akıllıca. Gücünün eksikliğine gelirsek...” Cümlesini yarıda bıraktı.

Uyuşmuş gibiydim. Ve daha da kötüsü, eskisinden daha fazla cevabım yoktu. Nereye gitsem, yalnızlık da benimle geliyordu.

Damarlarım alev alev yanmaya başladı. Bir şeye veya birine zarar vermeden buradan çıkmalıydim.

“Artemilerin Seelie’ye girmesine izin veriliyor mu?” diye sordum. *Biraz daha dayan, sadece biraz daha.*

“Evet, kayıtlı olduktan sonra istedikleri her yere girmelerine izin veriliyor. Kayıt olana dek geçitleri kullanmıyorlar. Ama maalesef yükselene kadar güvende de olmuyorlar. Senin için en iyi yer şato. Seni güvende tutacağız,” dedi kısık bir sesle, gözleri nemlenmişti.

“Neden yükselene kadar güvende olmuyorlar?” diye sordum.

“Çünkü en ufak bir güce sahip olan hemen her yaratık, Artemilerin güçlerini alıp onları ölüme terk edeceğinden korkar. Ne kadar güçlü olurlarsa, hayatta olan bir Artemi yüzünden kaybedecekleri şeyler de o kadar çok olur. Perdenin bu taraftaki her krallık, saray ve diyarlarının ele geçirilmesinden ve yok edilmesinden korkar. Bu, oldukça tehlikeli ve zengin düşmanlar yaratır.”

Şahane.

İçimdeki bir şey çatladı. “Bağ nasıl çalışıyor?” Bu soruyu, yumruk atacağımdan korkarak Eli’ye bakamadığım için Tarani’ye sordum.

“Artemiler tüm doğayı bir arada tutan zincirdir. Doğayı kendi istekleri doğrultusunda manipüle etme yetenekleri bulunur ve genellikle son derecede barışçıl ve sevgi doludurlar.” Tarani kaşlarını çatıp boynunu ovaladı. “Dönüşebilenleri yaratan kan, Artemilerin en eskisinden gelir. Çünkü bizim kraliyet kanımız çok saf...”

Eli araya girdi. “Dönüşebilme yeteneği olan safkan Seelie kraliyet mensupları kendilerini bir Artemi’ye bağlayabilirler. Bu artık bilinen bir şey değil çünkü herkesin bildiği tek Artemiler tanrılar veya Kadimler,” derken görüş alanıma girdi.

“Bu ne demek yani? Dönüşebilen herhangi biri hayatımı kurtarabilir ve kendini bana bağlayabilir mi?” diye sordum, onu dikkatle izliyordum.

“Artemiler güçlerini seçtikleri çocuğa gönderir. Her nesil güçlenir, bu yüzden dikkatli seçim yapmak zorundalar. Yedi çocukları olabilir ama en güçlü ebeveyn, daha doğmadan önce gücünü hangi çocuğa göndereceğini seçer. Tüm güçleri sadece bir çocuğa verebilecekleri gibi sadece bir şekil değiştiren de o Artemi’ye bağlanabilir,” dedi Eli. “Gereken tek şey, bizimkiyle bağ kurmak için zerre kadar da olsa bir Artemi gücüdür.”

“Eli, senin hayatının sorumluluğunu alamam. Bu her şeyi mahveder!” diye bağırdım. Bunu nasıl yapabilmisti?

“Geri alınamaz,” dedi Tarani. “Bunun bozulmasının tek yolu, ikinizden birinin ölmesi ve ikinizi de öldürmesi.”

“Ben... Bu çok fazla. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Gidin lütfen,” diye yalvardım, onlar gidene kadar kendimi tutmaya çalıştım. Birini boğmak istiyordum.

“Calypso, lütfen. Sormak istediğin binlerce şey olduğundan eminim. Ne olur seninle kalmama izin ver,” dedi Eli, kollarımı tutarak.

“İhtiyacım olan tüm cevaplar bende var,” diye bağırdım.

“Unutma; Eli, ben ve annem dışında senin Artemi olduğunu bilen kimse yok. Kimseye söyleme yoksa hayatını riske atarsın ve bu da kardeşimin hayatını riske atman anlamına gelir. Şu anda bu odada bulunan üçümüz, bağ hakkında bilgisi olan tek kişileriz. Çenenin kapalı tut,” diye hırladı Tarani, sonra da dönüp kapıdan dışarı çıktı.

“Konuşmaya hazır olduğunda cevaplarla burada olacağım ve şehirden bir sürü kitap almak için gezintiye çıkacağız,” dedi Eli. “Daha uzun bir yolculuğa varım dersin Parable’daki kitap kasabasına da gidebiliriz. Ama oraya kalbin yeniden bir bütün olduğunda gitmemiz daha güvenli olur.”

Kitap kasabası mı?

“Kalbin bütün olmadan diğer fae’ler seni Artemi olarak algılamayacaktır. Annem güçlerinin çoğunu almış olmalı. Bu seni güvende tutuyor, Caly. Ve bunu ona serbestçe veren de sendin. Annem ne zamandır senin Artemi olduğunu biliyor?” diye sordu nazikçe.

“Kraliçe Saracen beni gördüğü ilk andan beri Artemi olduğumu biliyordu,” dedim.

Eli yumuşak bir sesle “Keşke bana da gerçekte kim olduğumu söyleyebilseydin. Bu senin için çok daha kolay olabilirdi,” diye karşılık verdi.

“Biliyorum,” dedim, kapıyı kapatmadan ve yere uzanmadan önce yavaşça başımı salladım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CALYPSO

GEÇMİŞ

TEPEMİZDEKİ YILDIZLAR, KARANLIK GÖKYÜZÜNE SERPİLMİŞ SI-
hirli bir toz gibi parıldıyordu. Ilık bir yaz gecesi idi ama
sıcaklık azalmış, geriye mükemmel bir hava kalmıştı. Böyle
geceleri severdim.

“Gitmeliyim. Bu sabah Seelie’ye geri dönmem gerekiyordu. Annem bana yine kızacak,” dedi Eli battaniyenin kendi tarafından.

Bedenim öfkeyle gerildi ve battaniyemizle yastıklarımızı, yıldızlara baktığımız çatıdan aşağı atmamak için çaba sarf etmek zorunda kaldım. Ondan ne kadar hoşlandığımı o zaman fark ettim. Çenem kasıldı ve orada öyle yatarken yumruklarımı sıktım.

Saracen, Eli’yi yanında gezdirmeye başladığında her şey değişmişti. Ondan nefret etmeyi çok istiyordum. Hepsinden nefret ediyordum.

Annemi ve Adrianna’yı geri istiyordum.

Tırnaklarımı avuçlarımın içine saplamak öfkemin bir kısmını aldı. Kızgınlığımı kontrol altında tutmaya uğraşıyordum fakat çoğu zaman bu imkânsız görünüyordu.

“Sahip olmaya değer şeyler, beklemeye de değerdir,” diye fısıldadım.

Eli dirseğine yaslanarak “Efendim?” dedi.

“Bir şey yok. Annemin Adrianna ve bana her zaman söylediği bir şeydi bu. Neden biraz daha kalmıyorsun? Fen bilgisi öğretmenim bu gece bir meteor yağmuru olacağını söyledi.”

“İki gün sonra döneceğim, deredeki yeni kerevit tuzaklarını deneyebiliriz o zaman. Ben olmadan onları kurma, tamam mı?” dedi kendi battaniyesini katlarken. Sonra onu buraya gelirken girip çıktığımız tavan arası penceresinin yanma düzgünce yerleştirdi.

Karşılık olarak “Tamam, Saracen’e selam söyle,” diye homurdandım.

Evin içine dönmeye tenezzül etmedi; arka cephedeki kafesli çardaktan aşağı sarktı ve yere, sahip olmayı dilediğim bir zarafetle indi.

Ormanın sınırına geldiğinde arkasına bakıp el salladı.

Ona zarar verecek hiçbir şey yapamazdım.

Bu gerçekten anlamlıydı çünkü o anda her şeye zarar vermek istiyordum.

Annem ve Adrianna öldüğünden beri içimde bir şey, milyonlarca parçaya bölünmüştü sanki. Herkesin benim kadar acı çekmesini istiyordum ve çekeceklerdi de.

O an Eli’nin planın bir parçası olamayacağına karar verdim. Olamazdı işte. Belki bu benim zayıf yanımdı ama annem ve Adrianna gittiğinden beri çevremde olmasını istediğim tek kişiydi o. Çevremde olmasını istemekle de kalmıyordum, aynı zamanda onu düşünmeyi bırakamıyordum. O çok sevimliydi. Onun beni sadece bir arkadaş olarak gördüğünü biliyordum ve bu sorun değildi.

Ellerimi başımın arkasına koyup battaniyeye uzandım.

Belki de büyüdüğümüzde benimle evlenirdi. Saracen'in beni silah olarak kullanması yerine belki bir gün ben de gerçek bir Seelie olabilirim diye düşündüm.

Bu düşünceyi hemen kafamdan attım. Eli benden o şekilde hoşlanmıyordu ve ne olursa olsun, resmî bir Seelie olduğumda da benden nefret edecekti.

Annesinin başına gelecek şeyler için benden nefret edecekti; tüm ailesinin başına gelecek şeyler için.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CALY

GÜNÜMÜZ

BİR SONRAKİ GÜN ODAMDAN ÇIKMAYI REDDETTİM. GÖNDERdikleri yemeği görmezden geldim. Hizmetçiler gelip kıyafetlerimi giydirmeye çalıştıklarında onları atlatmayı başardım. Kraliçenin bu yöndeki isteğine rağmen herkesle görüşmeyi reddettim.

Bunun yerine, pencerelerden birinin önünde dikildim, yüzümü cama yasladım, Seelie Diyarı'na bakarken nefesimle cam buğulandı. Ne yapacağımı düşündüm. Gece çökerken güneşin hafifçe solmasını izledim. Yeni bir güne başlamak için hava bir kez daha aydınlanırken yine aynı şekilde izledim.

Bazı anlar öyle çok ağladım ki bunun Eli'yi ve beni öldürebileceğinden korktum. Kalbimin tükendiğini hissedebiliyordum. Diğer zamanlarda şatoyu nasıl yakıp kül edeceğimi planlıyordum.

Eli ve Tarani, Artemilerin barışçıl olduğunu ve savaşçı olmadıklarını söylemişlerdi.

İçimin en derin ve karanlık kısımları, *onların* yarattığı kısımlar yani, intikam için yanıp tutuşuyordu. Birini incitmek istiyordum. Bana hissettirdiklerini onların da hissetmelerini

istiyordum. Benim ağladığım gibi onların da ağlamalarını istiyordum.

Ama o yanımda, sadece zamanı geldiğinde dolaşmasına izin verilmek üzere kilit altındaydı.

Kayıp renkli denizin, kasabanın kenarlarında huzurla süzülmesini ve fantastik görünümlü gemileri limana getirmek için acele eden insanların telaşını izledim.

Artemi; bu isim kulağıma ulaştığı anda, içimden bir kahkaha gibi geçti. Diğer fae'ler için çok korkutucu görünen, yok olmanın eşiğine gelmiş nadir türlerin tarihi hakkında daha fazla şey bilmemekten nefret ediyordum.

Babam.

Sözcük ağzımda ekşi bir tat bıraktı. Annem gibi harika, şahane bir insan böyle bir canavara nasıl âşık olabilirdi?

Parmaklarımı kulağımın kıvrımlarında, heliks boyunca yukarı gezdirdim; çıkıntının üzerindeki o küçücük çizgiyi hissettim. Yüzlerce kez yokladığım çizgiyi.

Yorgun, şiş gözlerimi ovaladım ve dağınık yatağa geri döndüm, yorganın altına girdim ve en sonunda uykunun merhamet edip beni kucaklamasını diledim.

Mendax güçlerimi hissetmiş miydi? O azıcık gücümü?

Mendax benim içimi görmüştü. Başından beri görmüştü ve bunu bilip bilmediğini merak etmekten kendimi alamadım. Bu aptalcaydı tabii.

Dudaklarımda minik bir gülümseme belirdi ve bitkin bir kahkaha attım. Mendax söylediği kadar bana âşıkta, bu kadar dengesiz birinin hâlâ hayatta olduğunu düşününce Saracen, Eli ve Tarani'ye neler yapabileceğini merak ettim.

Beni incittikleri için onları yok ederdi. Gerçekten benim yanımda olan tek kişiyi öldürmüş olmam ne kadar da ironikti.

Aslında Eli de benim tarafımdaydı. O olmasa çoktan ölmüş olurdu. Diğer taraftan ona ebediyen bağlı olduğumu

bilmek çok yoğun bir duyguydu. Mendax'ın bana yeniden bağlandığı andaki gibi hissediyordum. Hayatımın geri kalanında birine bağlı olmak, istediğim en son şeydi ve bu iki kez başıma gelmişti. En azından sadece birinin hayatta kalması benim için iyiydi.

Anılar zihnimde dönüp duruyordu.

“Tilkiye dönüşen tek fae’ler Seelie sarayının çocuklarıdır ve Seelie yasalarına göre, artık hayatını onlardan birine borçlusun. O şerefsizler seni asla özgür bırakmayacak. Hangi diyara gidersen git, Seelie sana sahip. Tek tesellin, bunu birçok kuralı ihlal eden Unseelie topraklarında yapmış olmaları.”

Mendax'ın kuzeni Walter, Unseelie'ye ilk geldiğimde bana böyle demişti. Tabii bu, kaçmama yardım etmeye çalıştığı için şatonun kaya çıkıntılarından atılıp öldürülmesinden önceydi. Walter, gerçek bir arkadaş olarak gördüğüm az sayıdaki kişilerden biriydi.

Kaşlarımı çattım, o nazik şekil değiştiriciyi hatırlamak bana acı verdi. Biliyor muydu? Unseelie topraklarında kurulduğuna göre, dediği gibi, bu bağı koparma şansımız var mıydı?

Kraliçe Saracen'le yüzleşmem ve bildiği her şeyi öğrenmem gerekiyordu. Günlerce düşündüm ama Eli'ye bağlı olduğumu ona neden söylemediklerini bir türlü anlayamadım. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Annesiydi; onu korumak için her şeyi yapardı. Zaten bizi bir araya getirmek için çaresizce çabalıyordu. Yoksa bağdan haberi vardı da bunun benim kararım olduğunu düşünmeme izin vererek nezaket göstermeye mi çalışıyordu acaba?

İşin aslını bildiğim için güldüm.

Yatak odası kapım gürültülü bir şekilde çalındı.

“Calypso, içeri girmeme izin ver.” Sesi öyle sert ve güçlüydü ki Eli olduğunu anlamam zaman aldı.

Karşılık vermedim, bunun yerine kapının önüne ittiğim şifonyerin hâlâ aynı yerde olduğundan emin olmak için öne doğru eğildim. Eli, kapıyı çalmaktan başka bir şey yapamayacak kadar iyi huylu ve saygılıydı.

Yatakta yumuşacık sefalet çukuruma tekrar yerleştiğimde kapının diğer tarafından sinirli bir homurtu yükseldi. En iyi eylem planımı yapmak ve düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Birden oda acı verecek kadar parlak bir ışıkla doldu, öyle ki elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım; küçük ama güçlü bir patlama odayı doldururken bunu yapmam çok iyi oldu.

Eli, kırık kapının üzerine basarak geçti, eskiden şifonyer olan şeyin tahta parçalarından uzak durdu ve bronz yüzünde hafif bir kızarıklıkla odaya girdi.

Kollarım kaslı göğsünde kavuşturarak “Bu boka şimdi bir son veriyorsun, Calypso,” dedi.

Ağzım açık şekilde oturdum, çok şaşırmıştım. Tatlı, nazik, golden-retriever Eli, kapımı açmak için şiddete başvurmuştu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum, ağzım hâlâ açıktı.

“Seni tanıyorum, Caly. Dikkatini ellerinle yaptığın bir işe verdiğinde dudaklarının garip bir açıyla aşağı kıvrıldığını biliyorum. Burnunda ve yanaklarında tam tamına yirmi üç çil olduğunu biliyorum.” Üstüne tam oturacak şekilde dikilmiş, güzel, beyaz gömleğinin içinde derin bir nefes aldı. “Canının çektiği bir şeyi yemek üzereyken saçlarını başının üstünde topladığını da biliyorum. Beşinci sınıfta Luke Thompson’a âşık olduğunu ve hesap makineni kırıp sana inek dediğinde kalbini kırdığını da biliyorum.” Yatağın kenarına otururken sesi yumuşadı.

“Bu da ne...”

Beni daha iyi görebileceği bir şekilde yerleşirken “Her şeyi kendi kendine halledebileceğini ve kimseye ihtiyacın

olmadığını düşündüğünü biliyorum,” diye fısıldadı. “Ayrıca beşinci sınıfta Luke Thompson’ın bir tilki tarafından ısırıldığını ve kuduz aşısı yaptırmak zorunda kaldığı için bir hafta okula gelmediğini de biliyorum.”

Parçalar yerine otururken ağzım tekrar açıldı ve sınıftaki o kargaşa geldi aklıma. Luke okula geri döndüğünde, evin garajında oynarken bir tilkinin araba yoluna koştuğunu ve bileğini ısırıldığını söylemişti. Hepimiz onun yalancı olduğunu düşünmüştük.

Gözlerim o kadar kocaman açılmıştı ki sıcak hava, dokunmaması gereken yerleri bile karıncalandırıyordu.

“Bu odaya girdiğimden beri, benden kaçmak veya beni etkisiz hâle getirmek için üç farklı yol planladığını biliyorum ve Mendax’tan bahsedildiğinde gözlerinin yere çevrilmesine bakınca da ona âşık olduğunu anlıyorum.”

“Şimdi dur, bir saniye—” diye itiraz ettim.

“Ayrıca burada oturup zihnini dört döndürdüğünü, annemin burada olmanı istemediğine inandığını ve başka neler yapabileceğimizi merak ettiğini de biliyorum.” Eli uzun kolunu yatağın altına uzattı ve deri spor çantamı çıkardı.

“Ne olursa olsun en yakın arkadaşım olduğunu biliyorum ve hayatımı seninkine bağladığım için bana kızmak istiyorsan, buna kesinlikle hakkın var ama bunu benimle burada yapmak zorundasın Cal, çünkü hiçbir yere gitmiyorum. Seni görmek için yıllarca bekledim ve seni özlemekten bıkip usan-dım. Giyin. Çabucak gitmen gerekirse diye bu çantada yedek kıyafetlerinin olduğunu biliyorum,” diyerek koyu kahverengi çantayı kucağıma itti. “Ve... hımm... tüm kıyafetlerin için gerçekten, gerçekten üzgünüm...” Sözleri yarıda kaldı, param-parça şifonyere ve parçaların arasından görünen birkaç yanık kumaş parçasına baktı. “Biliyor musun? Hayır, üzgün değilim! Kader bu. Zaten artık resmen ailenin parçası olduğuna

göre, kraliyet renklerimizi taşıyan yeni bir Seelie gardırobuna ihtiyacın var.”

Dirensem de gülümsememe engel olamadım. Eli gerçekten şahane bir arkadaşı ve aramıza zaman ve daha başka birkaç şey girmiş olsa bile onu tüm varlığımla seviyordum.

“Hadi giyin. Bana kızma işini şehre giderken de yapabilirsin. Senin türünle ilgili sana birkaç kitap almak istiyorum. Araştırmayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum, benim güzel ineğim,” diyerek güldü.

Kollarımı bağlayarak “Seninle hiçbir yere gelmiyorum,” diye homurdandım.

“İyi o zaman. Öyleyse burada kalacağız, ben de buradan ayrılmıyorum, bu yüzden tüm sorularını ve endişelerini düşünüp benimle konuşabilirsin. Bana kızmayı ne kadar çabuk bırakırsan, ben de sana o kadar çabuk yardım edebilirim ve zamanımızın tadını çıkarabiliriz.”

“Bana özlemekten falan bahsetme, Eli. Tüm o zaman boyunca burada olabilirdim. Ama bunun yerine annen beni tek kullanımlık bir katil olarak kullandı.” Kapıldığım hislerin etkisiyle sesim titredi.

“Yaptığım her şey seni güvende tutmak içindi. Annemin yaptığı herhangi bir şeyin nedenlerinin ancak yarısını biliyorum ama seninle tanıştığım andan beri seni güvende tutmak için elimden ne geliyorsa yaptım, Calypso. Bu değişmedi ve asla da değişmeyecek. Bu yüzden hayatımı Unseelie’de senin hayatına bağladığım için mutluyum ve seni güvende tutmak anlamına gelecekse bunu bir dakika bile düşünmeden yine yaparım,” dedi Eli.

“Sana bağlı olmak istemiyorum! Annen için neler yapmak zorunda kaldığımı bilmiyorsun bile. Neden seninle bu konuda konuşmayı reddediyor olabilirim sence?” Yere bakmak zorundaydım. Kendi hayatının sona ereceği artık neredeyse

kesinleşmişken bana olan bu ilgisi beni sarsmıştı. “İkimiz de biliyoruz ki sadece Seelie’deyim diye durmayacağım. Kraliçenin lanet olası suikastçısına kendini bağlamak seni nasıl bir aptal yapıyor dersin?” diye bağırdım, tüm endişelerim ve öfkem de kelimelerimle birlikte ağzımdan döküldü.

“Oldukça aptal.” Eli’nin yüzünde o büyüleyici, çocuksu sırıtışı belirdi. “Ama tahtı bana zeki olduğum için vermiyorlar. Ben insanları koruyorum ve tüm diyarı güvende tutacak kadar da güçlüyüm. Artık benimlesin... bu dediğimi istediğin bağlamda alabilirsin, Caly. Yemin ederim, bir daha asla kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.”

“Kraliçeyle konuşmam gerek. Üç gündür ortalıkta görünmememle ilgili ne diyor?” diye sordum.

“Zor zamanlar geçirdiğini biliyor. Tarani ağzını kapalı tutamadı ve ona ruhsal bir çöküntü yaşadığını söyledi.” Eli omuz silkti.

“Bana sessiz kalmamı söyleyen oydu!” dedim kaşlarımı çatarak.

“Biliyorum. Tarani annemden hiçbir şey saklayamaz. Ona bağdan bahsetmemiş olmasına şaşıyorum,” diye cevapladı Eli. “Yemin ederim, bazen sanki birlikte tüm diyarı ele geçirmeyi planlıyorlarmış gibi geliyor.”

“Ne güzel,” diye homurdandım ve gözlerimi devirdim. İkisi birlikte korkutucu görünüyordu.

“Hadi, giyin. Seni şehre götürmek istiyorum. Lütfen, lütfen, lütfen, Calypso,” diye yalvardı, sözlerine hayal edebileceğim en etkileyici köpek yavrusu bakışları da eşlik ediyordu. “Tek boynuzlu at bakıcısıyla anlaştım, sürüsünü göreceğiz. Bayılacaksın.”

“Pardon, beni tek boynuzlu at görmeye götüreceğini mi söylüyorsun sen?” Seelie şatosunda olduğumdan beri bir hayvan görmediğimi fark ettim. Ellerimi kalçalarımaya dayayarak

“Biliyor musun, vahŖi hayvan yeteneklerine sahip bir aile olmanıza rağmen bu Ŗatoda hiç evcil hayvan görmüyorum,” diye yakındım.

“DnŖebilme ltfuna sahibiz; hayvanlara ihtiyaımız yok,” dedi Eli, biraz utangaç bir Ŗekilde. “Hayvanların ilgi duyduğu tek kiŖiler Artemilerdir. Kalbinin hâlâ sahip olduğun parçasında kalanlardan bahsediyoruz yani. Hadi Ŗimdi Ŗehre gidelim de sana birkaç kitap ve yeni kıyafetler alalım. Tc-carların elinde bazen evcil hayvanlar da oluyor.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CALY

GÜNÜMÜZ

HER İKİ YANIMIZDA, AĞAÇLAR VE ÇİÇEKLERLE BEZELİ GENİŞ açıklıklar uzanıyordu. Eli'nin peşi sıra gelen kral keleklerinin turuncu ve siyah renkli kıpırtıları, bu inanılmaz manzaraya katkı sağlıyordu. Hiperrealizm bir yağlıboya tablosundan fırlamış gibiydi. Toprak yolda yürümeye devam ederken bir esinti, güneşin ısıttığı omuzlarıma düşen saçlarımı dağıttı. Ayaklarımin altındaki hafif çıtırtılar ve sıcak, taze çimlerin hoş kokusu hipnotize ediciydi.

Eli bana kendimi daha iyi hissettirmenin yolunu gerçekten biliyordu. Her zaman öyleydi.

Bir kere daha “Onlara dokunamıyorsak neden gidiyoruz?” diye sordum.

“Sana söyledim ya. Birkaç farklı tek boynuzlu at türü var. Bazıları Kader'in savaş arabaları içindir, bazıları güzelliklerini hayran hayran izlemek içindir, bazıları büyülerini içindir ve daha böyle birçok tür var. Görmek üzere olduğumuz tek boynuzlu atlara *floricorn*'lar deniyor. Onlar, bal şarabımızda kullanılan çiçekler olan *stonopolis*'i sihirli bir şekilde tozlaştırır ve oldukça acımasız olabilirler.”

“Bekle. *Floricorn*’ları sevemiyoruz çünkü acımasız olabilirler, öyle mi?” Öyle çok güldüm ki yolun ortasında durmak zorunda kaldım.

“İnan bana kulağa geldiğinden çok daha korkutucular. Yine de saygıdeğer yaratıklardır. Genellikle çiçekleri veya çeteleriyle bırakıldıklarında sakın ve yumuşak başlıdırlar ama çiçeklerinden uzak kalırlarsa hırçın, huysuz, asabi ve vahşi olurlar. Tek boynuzlu at bakıcısı bile onları sevmiyor, sadece işini yapıyor.”

“Grup hâlindeki *floricorn*’lara çete mi diyorsunuz?” Yüzümü ciddi tutmakta zorlanıyordum ama Eli’nin keskin, altın beneklerle parlayan gözleri bunun gülünecek bir şey olmadığını söylüyordu.

“Ben ciddiylim, Calypso. Birini sevmeye falan çalışma, yoksa pişman olursun. Sadece onları görmek isteyebileceğini düşündüm,” dedi.

Ve böylece korkutucu, öfkeli, çiçek seven tek boynuzlu atlara bakmak için ilerlemeye devam ettik.

Küçük taş evler gitgide daha fazla karşımıza çıkar oldu ve sonunda eski bir taş çite geldik. Keskin görünümlü gri taşların çevresi yosun tutmaya başlamıştı. Çit alçaktı, sadece uyluklarıma kadar geliyordu. Kayalar önümüzde büyük bir dikey daire şeklinde dizilmişti. Uzun dairenin içinde eski ama temiz görünen ahşap bir kapı duruyordu. Alçak çitin üzerinden kolayca görebiliyordum, bu yüzden kapı olması saçma görünüyordu; çitin üzerinden geçmek için gereken tek şey bir bacağı kaldırmaktı. Seelie’deki birçok şey gibi bu çok tuhaf ve saçmaydı. Sonra aklıma geldi.

“Bir tür koruma falan mı? Sihirli mi yani?” diye sordum Eli’ye.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Sana söyleyecek aptalca bir şey arıyordum ben de.” Güldü, başını

geriye attı ve yüzünü güneşe çevirdi. “Ama evet, çitin bu tarafındaki topraklar ve evler Seelie sarayı ve onun yetkilerinin koruması altında. Evlerin çoğu zaten saray mensupları veya çalışanlarımıza ait. Burası, herkesin güvende ve korunaklı olmasını sağlamak için koruma altında tutuluyor. Fae köyleri tehlikeli ve öngörülemez olabilir. Elf köylerinin ve Unseelie’lerin ne tür yaramazlıklarla dolup taşıdığını Tanrı bilir, Itäre’den de hiç bahsetmiyorum bile. İnsan köylerinin de kendi tehlikeleri olduğundan eminim.” Bir kral kelebeğinin eline konmasını ve kanatlarını yavaşça katlayarak doluşmasını izledi.

“İçinden geçmek bana bir zarar verir mi? Geçme iznim olduğunu nereden bilecek?” diye sordum, yuvarlak kapıya merakla bakarak. Sihir kavramını tam olarak anlamamıştım. Bilimin aksine sihir mantıklı değildi, tahmin edilemezdi ve gerçek bir açıklaması da yoktu.

“Hayır tabii. Bağın...” Eli devam etmeden önce biraz irkildi. “Bana bağlısın. Sihirli muhafızlar söz konusu olduğunda, diğerinin güvenli bir şekilde gidebileceği her yere gidebiliriz.” Azarlanmak üzere olan bir köpek yavrusu gibi kapıya doğru yürüdü. “Hadi gidelim. Çok fazla zamanımız yok.”

“Sihirli kapıdan geçmemi mi istiyorsun yani? Beni zorla geçir, Güneş Dizginleyici,” dedim inatla. Temiz hava beni, belki gereğinden de fazla canlandırmıştı ve biraz oynamak istiyordum. Kollarımı bağladım ve ayaklarımı yere sabitledim. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ biraz öfkeliydim ve odada geçirdiğim son birkaç günde de çok fazla huzursuzluk biriktirmiştim. Eli’yi kızdırmak istiyordum.

İç çekti, kollarını iki yanına indirerek başını dramatik bir şekilde geriye attı. “Kaç yaşındasın, Calypso?” Önüme geçti ve ellerini kalçalarına koydu, sonra bana küçük bir gülümsemeyle baktı.

“Bu kadar zeki birine göre durumu son derece yanlış hesaplıyorsun,” diyerek güldü ve yemin ederim ki gözlerindeki altın benekler aydınlandı. “Seni sürekli yendiğim için yıllar önce bıktığını düşünmüştüm. Bunu istemezsin.” Kıkırdadı ama sonra yüzünü astı. “Seninle oynamayalı çok uzun zaman oldu, Cal. O zamandan beri çok büyüdü,” diye fısıldadı. Aramızdaki enerji bir şekilde değişmişti.

Bu kadar yakınımdayken vücudu o kadar büyüktü ki beni güneşten tamamen koruyordu. Haklıydı; birbirimizi en son görmemizden bu yana her şey değişmişti. Hatırladığım hâliyle şimdiki hâli arasındaki fark çarpıcıydı. Burada dururken yakışıklılığına hayran olmamak elde değildi.

Bu düşünce tuhaf geldi, ellerimi yukarı kaldırıp onu geri ittim; hazırlıksız yakalamaya ve düşündüğü kadar yetişkin veya sert olmadığını göstermeye hazırdım. Göz açıp kapayınca dek elleri hızla uzanıp benim ellerimi göğsüne bastırdı ve bana doğru son bir adım attı.

Derin bir nefes aldım ama altdudağını içeri kıvrırırken bakışlarımı uzaklaştıramıyordum. Parmaklarımın altında kalbinin giderek daha hızlı attığını hissedebiliyordum. Gözlerim bronz elmacıkkemiklerinden gömleğinin hafif açıklığına doğru ilerledi.

Yumuşak bir *pat* sesi beni ürküttü. Eli'nin tüylü kanatları genişçe açılıp gölgeyi daha da genişletirken, güneşi engelleyen serin silueti büyüdü.

“Ağzıma böyle bakmayı bıraksan iyi olur, yoksa kasabada asla yürüyemem, Cal,” diye fısıldadı sırtarak.

Sözleriyle yüzüm kızardı. Yakınlığının etkisiyle karnımın dans eden çırpınışı inkâr edilemezdi. Kendime geldim ve kapağıya doğru ilerlemeye çalıştım ama Eli, ellerimi nazikçe yerinde tuttu.

Ona değil de başka bir yere bakmaya çalışarak “İçeri giriyor muyuz, girmiyor muyuz?” diye sordum.

İçimi gergin bir heyecan kapladı.

Aurelius'a her zaman aptalca bir şekilde âşıktım. Karizmatik ve nazikti. Özgüveni yüksekti ama bir şekilde aynı zamanda tamamen özveriliydi. Eli'nin yanında olup da ondan hoşlanmayacak kimse olamazdı.

“Öpüşsek nasıl olur diye hiç merak etmedin mi?” diye sordu, gözlerinden yeni bir şey yansıyor.

Gözlerim onun gözlerinden uzaklaşıp ayakkabısındaki kelebeğe kaydı.

Daha gençken bunu çok düşünmüştüm, hem de olması gerekenden çok daha sık ama bir yetişkin olarak... O benim geriye kalan tek gerçek arkadaşım, tamamıyla güvendiğim tek arkadaşım ve aklımın oraya gitmesine izin veremezdim. Onun arkadaşlığını kaybetme riskini alamazdım. Onu da kaybetmeyi göze alamazdım.

“Hayır,” dedim inanılmayacak kadar savunmacı bir şekilde.

“Ben düşündüm. Hatta bunu düşünmeyi bıraktığımı hiç sanmıyorum.”

Elini elimden çekip parmaklarını alnımda hafifçe gezdirdi, rüzgârda uçuşan saçlarımı geriye itti, kulağımın arkasına sıkıştırdı. Başımı göğsüne koyma dürtüsüyle savaştım. Büyük eli benimkine kaydı, tahta kapıyı açmak ve beni içeri yönlendirmek için uzaklaştı.

Fal taşı gibi açılmış gözlerim ve balık gibi açık kalmış ağızla peşinden gittim.

Üç saat önce, ona zarar vermenin yollarını düşünüyordum. Bir saat önce, onun gibi bir arkadaşım olduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum. Şimdiyse... beni gerçekten öpmemiş olduğu için hayal kırıklığına uğramıştım.

Onu öpmek gerçekten nasıl bir his olurdu? Ya sadece birimiz bir şey hissederek ne olacaktı? Sonsuza dek mahvolabilir ve hâlâ birbirimize bağlı kalabilirdik.

Elimi tutarak beni arkasından sürükledi, nasıl bir şey beklediğimi bilmiyordum -belki elektrik şoku ya da öyle bir şey- ama diğer taraftan hiç yara almadan ve sihirli bir yerden geçtiğime dair hiçbir belirti göstermeden çıktım.

Saçlarımı düzeltme bahanesiyle elini bıraktım çünkü saçlarım şimdi daha fazla savruluyordu. Bugün dizlerimin hemen üzerinde biten beyaz dantelden bir yazlık elbise seçmiştim ama beyaz elbise kadını değildim. Bir yemeğin tadına varırken üstüme mutlaka dökerdim. Kısa yürüyüşten dolayı da bir şekilde kir ve çimen lekeleri olmuştu. Seelie kraliyet ailesi nasıl bu kadar sık beyaz giyebiliyordu? Buraya... veya herhangi bir yere uyum sağlayamamamın bir başka nedeni de buydu işte.

Yüksek bir tepede durduk. Biraz yapış yapış deniz havasındaki yumuşak, tuzlu notalar, ayakta dururken ve ışıldayan büyük bir okyanusa bakarken duyularımı doldurdu. Denizin kendisi, güneş vurduğunda Noel ışıkları gibi parıldayan koyu, sıcak bir turuncu renkteydi.

Penceremden görünen deniz.

“Vay be,” diye iç çektim.

Muhteşemdi. Gökyüzü, güneşin etrafında pembe ve açık mavi tonlara karışan büyümlü denizle uyum sağlıyordu. Ufukta büyük beyaz ve turuncu kuşlar uçuyor, arada bir suya dalıyor ve bana martıları hatırlatıyorlardı. Suyun bir kısmıysa uzaktan dalgalı ve bulanık görünüyordu.

“Bu ne?” diye sordum Eli arkama geçtiğinde. Bana dokunmuyordu bile ama bedeninden gelen sıcaklığı hissedebiliyordum.

“Altın Deniz ve onlar da ateş kuşları. Balık avlıyorlar,” diye yumuşak bir sesle cevapladı.

“Kuşları sormuyorum. Oradaki bulanıklık ne? Yavaşça bize doğru geliyor gibi görünüyor,” dedim.

Elleri belime ulaştığında kalbim hızla çarpmaya başladı. Ne oluyordu? Bu olmamalıydı.

Ama ben de hareket etmek istemiyordum.

“Bu sadece altın denizlerden gelen yaęmur. Burada yaęmur yaęması alışılmadık bir řey deęil. Genellikle pek uzun sūrmez ve aslında gūrneř burada denizin yansımalarından dolayı biraz daha gūrl olduęu için yaęmur gayet ferahlatıcı bir etki bırakır.”

Geri çekilip ona baktım.

Başını sağa doğru eğdiğinde kaşlarından biri kalktı.

“Altın yağmuru mu yani?” dedim başımı sallayarak ve dudaklarımı kıvırırken kıkırdama isteğimi güçbela bastırdım. “Ve sen de... gzel bir altın yağmurundan hoşlandığını sy-lyorsun, öyle mi? Altın yağmurunun ferahlatıcı olduğunu? Bunu bilmek gzel,” diyerek kıs kıs güldüm ve sonra toprak yolda koşmaya başladım.

Eli’nin kahkahasını ve peşimden gelen sert ayak seslerini duyunca hızımı yavaşlattım.

Gördüğüm kadarıyla engin, yeşil ayırılığın etrafı kalın demir panellerle çevriliydi. Meraya yayılmış büyük pembe ve krem rengi çiçekler vardı ve imlerden daha fazla yer kaplıyorlardı. Bize en yakın demir panellerin hemen arkasında çiçeklerle örtülü küçük bir barınak vardı. Güzel ayırı saran sert siyah demir paneller ve çiçeklerle kaplı barınak, tuhaf bir tezat oluşturuyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Eli.

“it neden bu kadar alçak? Kalama bile gelmiyor.”

“Of kahretsin, işte geliyorlar. Sana söylediklerimi hatırla. Onlara dokunma,” dedi Eli. Tepeye bakarken dvşme pozisyonu aldığını fark ettim.

Vahşi, canavar benzeri tek boynuzlu atlar yoktu; bunun yerine, sadece düz bir şapkanın gri ekose desenini gördüm;

kısa süre sonra bunu yaşlı ve öfkeli bir çiftçinin bedeni izledi.

“Çitten uzaklaşın! Tiranlar bu tarafa geliyor! Onları durduramam!” diye bağırdı adam, endişeyle kaşlarını çatı.

Bir adım daha geri çekilerek “Buranın güvenli olduğundan emin misin?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Eli ve gülümsedi.

Vücudunu koruyucu bir tavırla benimkinin önüne doğru eğdi. Etrafını hâlâ görebiliyordum ama bir şey olursa ilk darbeyi onun alacağı açıktı.

Bundan nefret ettim ama aynı zamanda bu hoşuma gitti.

Nal sesleri yaklaştıkça vücudu gerildi ve içgüdüsel olarak arkasından çıkıp koruyucu bir tavırla önüne geçtim.

Ayaklarımızın altındaki zemin titriyor, ses daha da yükseliyordu. Ağzımdan çıkan sese engel olamadım.

“Yaaaaaaa!”

“Caly, hayır!” diye bağırdı Eli.

Kalabalık önümüzde durduğunda, kendimi zar zor zapt ettim ve sağlam demir bariyerin üzerinden atlama isteğimi güçlkle bastırdım.

“Çok tatlılar! Bunlar da ne?” diye bağırdım.

En az yetmiş tıknaz, tüylü, mini tek boynuzlu at bana doğru ağır ağır yürüyordu. Çok tatlıydılar, hiçbirisi bir metreden yüksek değildi ve her birinin kabarık bir kürkü ve perçemlerini ortadan ikiye ayıran sedefli bir spiral boynuzu vardı.

Çitin üzerinden atlayıp çömelmiş hâldeki vücudumun önüne geçerek “Bunlar *floricorn*’lar, Caly!” diye bağırdı Eli.

Floricorn’lar etrafımızı sardı, Eli hançerini çekerken birkaç homurtu ve ayak sesi havayı doldurdu.

Yaşlı adam onları uzaklaştırmaya çalışırken “Prensi rahat bırakın, sizi çiçek piçleri!” diye bağırdı. “Petals bu sefer de başka parmağımı kaptı!” diye haykırdı. “Koş, Prens Aurelius!”

“Caly! İyi misin? Üçe kadar sayınca gözlerini koru. Ben...”

Eli arkasını döndüğünde yüzünde gördüğüm ifadeye kahkahalarla gülerek “Sanırım gözlerimi koruyamayacağım,” dedim.

Mini tek boynuzlu atların birkaç tanesi bana doğru gelmişti ve elimin altına girmek, paylarına düşen kaşıma ve okşama-dan yararlanmak için itişip duruyorlardı.

“Galiba benden hoşlandılar.” Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. “Sadece nazik ol ve onları sev. Tek istedikleri bu.”

“Onları sevmek mi dedin? Calypso...” Sözlerine devam edemeden, sarı-kahverengi tüyleriyle kestane renkli bir kısarak saldırdı ve onu devirdi. Güçlü atın hızlı tekmesi başını teğet geçti.

Ayağa fırladığını, kanatlarını iyice açtığını ve parmaklarının arasındaki boşluklardan parlak bir ışığın aktığını görünce “Ona zarar verme, Eli!” diye bağırdım.

Şaşkın bir ifadeyle başını bana doğru salladı. “Ona zarar vermek mi? Güneşler aşkına! Ya ben...”

Şımarık *floricorn*, Eli’nin dikkat dağınıklığından yararlandı ve bir koçbaşı misali ona tekrar vurdu, bu sefer Eli’yi demir çit paneline sıkıştırdı.

Ayağa kalkmaya çalışırken elim ağzıma gitti ama tembelce uzanmış ufaklıkların başlarını kucağımdan itmeye çalıştığım da kıllarını bile kıpırdatmadılar. Eli’nin, *floricorn*’un ön bacaklarına yandan vurarak kendini kurtarmasını ve onu kenara itmesini izledim. En azından bu kavgaya güçlerini dahil etmemişti.

“Evet! Bundan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?” dedi *floricorn*’u kışkırtmak için. Tüm ağırlığını ona verdi... ve o da Eli’nin poposunu çat diye ısırdı.

“Aaah!” diye bağırdı Eli.

“Tamam, neler olduğunu görüyor musunuz? Kalkmama izin vermeniz gerekiyor,” dedim kucağımdaki midillilere ama nafile. Başımı kaldırdığımda Seelie’nin veliaht prensinin minik tek boynuzlu atı bir boyunduruğa sokmaya çalıştığını gördüm.

Kendimi tutamayıp güldüm ve birinin kalın sesli, hırıltılı bir kahkahayla bana katıldığını fark ettim.

“Ah, sizi çok seviyor efendim!” diye bağırdı yaşlı bekçi, elinin üzerinde kanlı bir bez tutarken.

“Beni seviyor mu?” diyordu ama Eli’nin sözleri kısrağın koltuk altında, yani kısrağın şimdi onu sıkıştırdığı yerde boğuldu.

“Bu grubun en kötü kızı o! Ama sadece sizinle oynuyor,” dedi bekçi. “Onları başka bir çimenliğe taşıyacağım. Stonopolis tozlaştırmalarını orada izleyebilirsiniz.”

Adam bir kapıya doğru yürüdü ve menteşelerden yükselen büyük bir gıcırtyla kapıyı açtı. *Floricorn*’lar hemen kucağımdan fırladı ve kapıdan diğer çimenliğe geçtiler ki burası çayırdan çok ormana benziyordu. Tüylü yaratıkların hepsi gitti, bir tanesi hariç.

Kestane rengi kısrağ, çetesinin geri kalanının otlamasını izleyerek Eli’nin yanında kaldı. Tek başıma durduğumu fark ettiğinde, bana doğru yürüdü ve burnunu bana sürtmeye başladı.

Eli’ye gülünç bir surat yaptım, hayranlığımı saklayamadım.

Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. “Hadi gel, çiçekleri nasıl tozlaştırdıklarını görebilirsin.”

Yumuşak tek boynuzlu at aramızda yürüdü, kapıda durdu ve içeri girdiğimizden emin oldu. Çimenlerin ve ağaçların etrafında küçük yamalar hâlinde yayılmış yüzlerce büyük

pembe çiçek vardı. Kelebekler uçuşuyor, büyük bir çam ağacının üzerinde bir küme hâlinde toplanıyor, bir Noel ağacı görüntüsü oluşturunuyordu.

“Ağaçta bir Seelie geçidi var,” dedi Eli. “Etrafındaki mantar halkasını görüyor musun?”

Etrafımızdaki akçaağaç ve huş ağaçlarına büyük, beyaz, dişli mantar kümeleri tutunmuştu. Mükemmel bir daire oluşturan her küme aşağıya sarkıyor, uzun ve beyaz dikenler sakala benziyordu. “Aslan yelesi,” diye mırıldandım hayretle.

Eli, zamanımız kısıtlı olduğu için daha yakından inceleme isteğimi kabul etmedi ama *floricorn*’ları işlerini yaparken izleyebilmem için beni çabucak yanına aldı.

Hırpani görünümlü adam başını hafifçe eğerek “Adım Patty,” dedi.

“Tanıştığımıza çok sevindim, Patty. Buralarda yardıma ihtiyacın olursa, bu çocuklar konusunda yardım etmekten mutluluk duyarım,” diye cevap verdim.

“Çok naziksin, hanımım. Senin arkadaşlığından gerçekten hoşlandılar. Aslında daha önce böyle bir şey hiç görmemişim,” diye cevapladı Patty. En yakınımızdaki hayvanlardan bazılarını işaret ederek bana isimlerini söyledi: Isırgan, Gül, Akasya, Gladiçya.

“Hepsi dikenli, ha?” dedim. Aramızdaki huysuz kırsağın tüylerinde parmaklarımı gezdiriyordum. “Dur bunun adını tahmin edeyim: Kaktüs mü?”

Patty güldü. “Yakışırdı ama değil, adı Devedikeni.”

En yakın çiçek kümesine doğru birkaç adım atmasını, geniş başını eğmesini ve yanardöner boynuzunun ucunu her bir çiçeğin tam ortasına narin hareketlerle yerleştirmesini izledik. Devedikeni gözlerini kapattı, tüylü yüzünde bir mutluluk ifadesi vardı. Bu hâliyle tatlı ve arkadaş canlısı gibi görünüyordu.

Yumuşak bir baş hareketiyle “Stonopolis çiçeklerini tozlaştırabilen tek şey bunların boynuzları ve sihirleridir. Çiçekler onlarsız var olamaz,” dedi Patty.

En nihayetinde, yakında geri döneceğimize söz vererek vedalaştık. Mini tek boynuzlular çiçeklerle öylesine meşguldü ki bizim gidişimizi fark ettiklerinden bile emin değilim. Muhtemelen en iyisi buydu. Bence Devedikeni, gidişimizi görseydi Eli’yi veya beni sakatlayabilirdi.

ON ALTINCI BÖLÜM

CALY

GÜNÜMÜZ

“**H**AYVANLARLA İLGİLİ YETENEĞİN KONUSUNDA DAHA DİKKATLİ olmalısın, Cal. Bu tarz şeyler yaşanmaya devam ederse birileri senin gerçekte ne olduğunu anlayabilir,” dedi Eli yumuşak bir sesle.

“Seni de sevdiler ama sen Artemi değilsin,” diye karşılık verdim.

Yine de haklıydı ve bunu biliyordum. İleriyi de düşünmem gerekiyordu. Hata yapmamalıydım. Aslında, Eli’yle olan bağımı koparmanın bir yolunu bulana kadar bana rahat yoktu.

“Beni sevmediler. Sadece Devedikenini sevdi, tabii buna sevmek denebilirse. Sevgisini gösterme konusunda senden bile kötü,” diye güldü. “Şimdi düşünüyorum da belki ondan hoşlanmaya başlamamın sebebi budur; o senin tek boynuzlu at versiyonun!”

Önümüzdeki patika genişleyip amavutkaldırımı bir sokağa dönüştü. Yolun her iki tarafı seyrek, Tudor tarzı dükkânlarla doluydu. Her şekil ve boyuttaki insanlar ve yaratıklar o dükkân senin bu dükkân benim koşturuyordu. Tüccarlar şarkı söylüyor ve yoldan geçen insanlara sesleniyordu, pek

çoğu da başkalarının dikkatini çekme umuduyla tenlerini parlatıyor ve ısıldıyordu. Farklı dükkânlardan buhar yükseliyordu, belli ki bir çeşit yiyecek satıyorlardı. Hava, lezzetli ve iştah açıcı kokularla doluydu ama bunların hiçbirini tam olarak tanıımıyordum.

Eli konuşurken sesi sertti. “Şehirdeyken benim yanımda kal. Kalabalıkta ayrı düşmemizi istemiyorum. Al şunu,” dedi ve pantolonunun cebinden çıkardığı bir şeyi avcumun içine koydu.

Tenimde yukarı tırmanınca bir gıdıklanma hissettim. Endişeyle elimi açtım ve her biri on sentlik madeni paradan daha büyük olmayan, mücevher tonlarındaki on böceğin elimde dolaştığını gördüm. Sinirle dudaklarımı büzdüm ve onları çimlere bırakmak için yüzümü asarak hareketlendiğimde elimi sıkıca tuttu.

“Bunlar tolkiyen,” diye açıkladı. “Her rengin değeri farklıdır. Satın almak istediğin bir şey bulursan sana nasıl kullandıklarını gösteririm.”

“Para biriminiz böcekler mi yani?” diye sordum, bir şeyler çevirmeye çalışmadığına inanmak hâlâ içimden gelmiyordu.

“Her yerde altın var. Burada estetik ve aile renginin ötesinde hiçbir değeri de yok. Bunlar Gondor böcekleri. Nadir bulunurlar ve sihir veya sahtecilikle kopyalanamazlar. Sürünerek kaçmadan onları cebine koy,” dedi gülümseyerek. “Bunlardan bir avuç vererek burada her şeyi satın alabilirsin.”

“Bu elbisemin cebi yok. Genellikle bir tomar parayı ve telefonumu...” Beyaz elbisemin açık yakasını tutarak sustum. Göğüslerimin arasına böcek sokmam kesinlikle ihtimal dahiinde değildi. Elbisenin koltukaltı açıklığı fazla olduğu için içine sutyen bile giyememiştim.

“O zaman ilk satın alacağın şey bir kese olmalı bence,” dedi. Elini sırtımın alt kısmına koydu ve beni satıcıların sıra sıra dizildiği yere doğru çevirdi.

Üçüncü tüccarın tezgâhına dönerken, yüzüme deri ve tannen kokusu çarptı. Tamamıyla nahoş diyemezdim ama güçlüydü sadece. El yapımı deri eşyalar, kanvas yapının her milimini dolduruyordu ve mallarla dolu olmayan yerler de alışveriş yapanlarla doluydu.

Daha iyi görebilmeyi umarak dar alanda birkaç kişinin yanından geçtim.

Eli dükkânın önüne ancak ulaşmıştı ki bir dolu insan çevresini sardı. Dükkânın diğer ucundan bana gizlice göz devirerek gülümsedi, insanlarla mutlu bir şekilde konuşuyor, birinin sırtını sıvazlıyor ve tüm grubun kahkahalara boğulmasına neden oluyordu.

Kendi kendime gülümsedim. Bir golden retriever'a değil de tilkiye dönüşmesi şaşırtıcıydı.

Yetenekli işçiliğine hayran kaldığım, çapraz da asabileceğim kaliteli, kahverengi bir kese seçtim. Çok büyük değildi, çok küçük de; kitap veya silah taşımam gerektiğinde de çok işime yarardı.

Ön tarafa doğru ilerledikten ve Eli'ye bulduğum şeyi gösterdikten sonra beni dükkânın sahibiyile tanıştırdı; kızıl saçlı ve çok nazik bir gülümsemesi olan iri yarı, kocaman bir adamdı. Eli, gözlerimi adama dikmemi engellemek için ayağıma basmak zorunda kaldı. Adamın kızıl sakalı gerçekten yanıyordu, güldüğünde çıtırdayan alevler vardı. Ama benim tolkiyenlerimi almayı reddetti. Böcekleri güvenli bir şekilde yeni keseme yerleştirdikten sonra Eli de ben de teşekkürlerimizi sunduk ve vedalaştık.

Uğradığımız her dükkân veya tezgâhta benzer bir durum yaşadık. Eli, onu görünce heyecanlanan bir grup kasabalıya yakalanıyor, bense ürünleri incelemek için kalabalığın geri kalanıyla boğuşuyordum. Ama dert etmedim; onu kendi ortamında görmek hoşuma gitmişti, ayrıca bu dükkânlardaki

ürünler, hem kalite hem de tuhaflık bakımından, insan âleminde gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Özellikle kalabalık bir bölgenin hemen kıyısında, birkaç derin tezgâhın önünde, sol tarafa doğru bir ok işaretinin bulunduğu ve soluk siyah harflerle “eczane” yazan yıpranmış bir tahta tabelanın asılı olduğunu gördüm. Bakışlarımı o yöne çevirdim.

Önündeki sokak hâlâ biraz kalabalıktı ama kasabanın hem dükkânlar hem de kalabalık açısından daha karanlık, daha bakımsız bir kısmına ulaştığımız aşikârdı. Burada da insanlar prensle konuşmaktan dolayı mutlu ve heyecanlıydı ama biraz daha kirli ve asi görünüyorlardı. Bu taraftaki dükkânlar güneşi arkadan alıyordu, bu da pazarın gölgeler altındaki bu bölümünü daha da karanlık hâle getiriyordu.

“Yanımdan ayrılma, Cal. Bugün çok kalabalık ve pazarın bu tarafı diğer diyarlardan gelen satıcılarla dolu. Ticaretimiz açısından iyi ama hırsızlık açısından kötü.”

Bir sonraki satıcının tezgâhının serin gölgesine adım attık. Sıcaklık hemen birkaç derece düştü ve kollarımın üst kısmı hafifçe ürperdi ama burası da diğerleri gibi tıklım tıklımdı. Etrafımda çok fazla insanın uğultusunu ve gürültüsünü hissederken omuzları da bana çarpıyordu. Eli kolumu sıktı, beni yanında tuttu.

Eli'yle aramıza tekrar büyük bir grup girdiğinde gülerek “Ben iyiyim,” dedim. Bu sefer kısa boylu yaşlı bir kadın ve üç adam onu yakalayıp yolun karşısındaki bir kanvas çadıra neredeyse sürükleyerek götürdüler. Adamlardan ikisi garip, pullu, kalamara benzeyen bir yaratığı yukarı kaldırdı ve kaşla göz arasında hepsi tezahürat etmeye ve hoplayıp zıplamaya başladı.

Birdenbire nefesim tıkanı ve boynumun arkasındaki tüyler diken diken oldu. Yutkundum. Kafamın içinde kalın sesini

duydum. Ayak uçlarımdan başlayan karıncalanma omurgama yükseldi.

Başımı çevirdim, orada bir şey olduğunu biliyordum. Beni izlediğini hissedebiliyordum.

Göğsüm parçalanmış gibiydi, sivri parçaları yarım kalbi-me saplanıyordu. Geriye doğru, birkaç kişinin üzerine ve pis arnavutkaldırımına düştüm. Kalabalık hareketine devam ediyordu, ben ayağa kalkmak için uğraşırken etrafımdan birileri akın akın geçiyordu.

Kalkmayı başardığımda gördüğüm ilk şey sokaktaki dev figürdü; sabit duruyordu, insanlar onun etrafından, hareketli insan selinde yerinden kıpırdamayan bir taşmış gibi geçip gidiyorlardı. Siyah pelerini kalabalığın üzerinde yükselirken öfkeyle dalgalanıyordu. Yüzü, pelerininin başlığı tarafından gizlenmişti ama bir önemi yoktu. Kim olduğunu hissedebiliyordum.

Unseelie Prensi Malum Mendax, ürpertici bir hareketle başını eğdi.

İnsanlardan oluşan akıntıya geri düştüm, kendimi tekrar yere düşmektense zor kurtardım. Galiba çılgılık atmaya da çalıştım ama dehşet içindeydim ve ses çıkarabildiğimi sanmıyordum. Hareket etmek, uzaklaşmak için çabalarken kalbim göğsümde acı verici bir şekilde çarptı. Düşünemiyordum; tek yapabildiğim paniğe kapılmaktı. Saf bir dehşet beni sardı.

Mümkün değildi.

Bu mümkün olamazdı!

Bu azgın, karışık bir rüya falan değildi. Tam şu anda önümde duruyordu. Kanlı canlı.

Başında durup gözlerindeki hayatın çekilmesini izlemiştim. Bıçağımı *tam* olarak kanatlarının arasına, olması gereken yere, zorla sokmuştum. Tam da aldığı bir yaranın onu öldüreceğini itiraf ettiği yerdi burası. Ölmüştü!

O. Ölmüştü.

Duygular mideme bir yumruk gibi indi. Bacaklarım birbirine dolandı ve onu kısa bir süreliğine gözden kaybettim, göğsümdeki zonklamayı vücudumun her yanında hissedebiliyordum.

Şimdi daha yakındı ama siyah zırhı içinde bir şekilde hareketsizmiş gibi görünüyordu. Nasıl oluyorsa gölgenin *sadece* bana baktığını anlayabiliyordum.

Bunu çok kolaylaştırıyorsun, evcil hayvanım. Kaç.

Sözleri zihnimin derinliklerinde gayet net bir şekilde yankılandı; o anda ve tam da orada anladım ki bir şeyler duyduğumu sandığım tüm o zamanlarda, kafamdaki ses onun o lanet sesiydi.

Kalabalığın arasında aklını kaçırmış bir kadın gibi ilerledim, sola döndüm ve kendimi dükkânlar arasındaki dar bir sokakta buldum, karanlık sokağı bir tente örtüyordu. Bir dizi küfür savurdum. Karanlığa girerek bir gölgeden saklanamazdınız.

Nasıl hâlâ hayatta olabilirdi? Üstelik Seelie’de miydi?

Hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemeyen dehşet, pençesini içimdeki hassas bir yere geçirdi.

Bağ.

Onu Eli’den uzak tutmalıyım.

Mendax’ın er ya da geç beni öldüreceğini zaten biliyordum ama belki biraz erteleyebilirdim; benimle oynardı. Ama Eli’yi gördüğü an oracıkta öldürürdü.

Titreyen ellerim, bir kapının soğuk demir menteşelerini bulana kadar pis tuğla duvarda gezindi. Omzumun üzerinden baktığımda sadece diğer taraftaki arnavutkaldırımını sokağı görebildim. Kapının açılması için sessizce dua ederken gözlerimin köşelerinde yaşlar birikti, açıldığında diğer taraftaki kısa boylu yaşlı bir kadını neredeyse yere seriyordum. Bu kadın,

kapının diğer ucunda olmasını beklediğim kişi değildi kesinlikle, hele de pazarın bu kısmının ne kadar zorlu olduğunu düşününce.

Yaşlı kadın sert bir sesle “Nasıl...?” diye bağırarak beni daha da şaşırttı.

Görünüü kafamdaki mükemmel büyükanne resmine *tam tamına* uyuyordu ama ben nereden bilecektim ki? Hiç büyükannem olmamıştı.

Kadının kabarık, gri bukleleri kısa kesilmişti ve buruş buruş olmuş yüzünü sarıyordu. Mor sweatshirt’ünün üzerinde, kadınlıklar gibi parlak ela gözleri olan kahverengi bir kedi vardı.

Boğazımdaki dehşetten çıkarabildiğim tek şey “Lütfen bana yardım edin,” oldu.

Akıllı gözleri beni bir an için inceledikten sonra kolumdan tuttu ve beni loş odanın derinliklerine doğru sert bir şekilde çekti. Koyu ahşap raflar süslü, antika gibi görünen bavullar ve sandıklarla doldurulmuştu ve aralarında sadece dar ve eğri bir geçit kalmıştı.

“Yürüsene, aptal!” diye fırçaladı beni. Yaşlı bir kadın için alışılmadık derecede çevikti. Hatta kıvraktı. Tüylerinin altında kalan kulaklarını göremiyordum ama önemli değildi; insan olmadığını zaten biliyordum.

İlerledikçe bin bir farklı koku beni ele geçiriyordu. Önce çamı tanıdım, sonra nemli, kirli kürk kokusu, sonra tarçın, lavanta, misk gibi bir şey ve böyle devam etti. Her şey benim için fazla güçlüydü. Havadaki kokuların tadını alabiliyordum.

Omzunun üzerinden bana bakmak için durdu, yüzünde meraklı bir ifade vardı. O kadar uzun baktı ki bana yardım etme konusunda tereddüde kapıldığından endişe ettim.

Ona en yakın kapıya doğru bir adım attım, gerekirse hem kendimi *hem de onu* saklamaya hazır ve istekliydim. Bir an

için geldiğim yoldan geri dönmeyi düşündüm ama burada beni biraz daha güvende hissettiren ilgi çekici bir şey vardı.

Benim ilerlememle birlikte, kapıya doğru adım atıp atmayacağımı görmek için bekliyormuş gibi gülümsedi, sonra önüme doğru uzanıp kapıyı kendisi açtı. Güçlü eli beni içeri ittiğinde gölgeler üzerimi örttü.

Ufak bir gülümsemeyle “Saçmalıktan başka bir şey değil,” diyerek başını salladı. Yaşlı kadın kapıyı arkamdan çarparak kapattı, kapı gürültüyle kapanırken içerideki son ışık parıltısı da kayboldu.

İlerlerken ayaklarımı gevşek adımlarla sürükledim; biraz daha içeri girdiğimde, ayaklarımın altında bir şey hissettim. Derin bir nefes aldım, kokunun ne olduğunu tam olarak anlayana kadar beynimdeki tüm kokuları taradım.

Taze saman.

Karanlık odada bir hareketin sesi yankılandı ve donakaldım.

Burada bir şey daha vardı.

Vücudumdaki her bir kan damlası ayak tabanlarımda toplanmış gibi geliyordu. Korkutucu bir sessizlikle karşılaşmadan önce karanlıkta bir kez daha bir hışırtı çıkardı.

Yoksa yaşlı kadın bana tuzak mı kurmuştu?

Birkaç derin homurtunun peşi sıra pençelerin betona hafifçe sürtülmesi olduğunu tahmin ettiğim bir ses geldi. Omuzlarım biraz gevşedi. Burada benimle birlikte olan şey bir hayvandı. Bir tür derme çatma ahır veya kafes gibi bir şeyde olmalıydım. Nereden bildiğimi bilmiyorum ama buradaki şey her neyse büyük ve dost canlısıydı. Belki de duyularımı yoğunlaştıran şey panik ve korkuydu ama benim varlığımı fark ettiğinde kapıldığı şaşkınlığı bile hissedebildiğime yemin edebilirim.

Hayvana doğru bir adım attım ve saman kokusu odunsu, baharatlı bir kokuya dönüştü.

Bu sabah ve dün gece odamdaki kokunun aynısı. Bir kez daha düşününce, bunun insan âleminde ayrılmadan önce bile aldığım bir koku olduğunu anladım.

Farkındalık beni sarstı.

Malum Mendax'ın baharatlı ve dumansı kokusu.

Kendimi ayakta tutabilmek için duvara tutundum. Nasıl bu kadar aptal olabilmişim? Odamdaydı, beni izliyordu. Parçalanmış kalbim göğsümde şiddetle çarpıyordu.

Rüya...

Artık karanlık odada benimle olduğunu biliyordum, baş döndürücü kokusu etrafımda kıvrılıyordu. Dumanının parmaklarının bacağımdan yukarı doğru hafifçe süzüldüğünü hissedebiliyordum. Kokusuz dumanın kontrolsüzce kollarımdan akmasını hissedebiliyordum, bir mıknatıs gibi ona çekiliyor, dumanını tanıyordum.

Arkadan alçak, kurdu andıran bir hırlama duyuldu.

Sırtımı duvara yasladım ve kapıya doğru sürünerek ilerledim. Ondan kaçamayacağımı biliyordum ama beni yakalamasını mümkün mertebe zorlaştıracaktım.

Sonunda parmak eklemim yuvarlak kapı kulpuna çarptı, kendimi sakın kalmaya ve nefesimi sessizleştirmeye zorladım. Odadaki her şeyi duymam, tam olarak nerede olduğunu anlamam gerekiyordu.

Eldivenli bir el boğazımdan tutup beni arkamdaki duvara yapıştırırken bacaklarım büküldü ve beni boynumdan tutup havaya kaldırdı. Dehşet verici varlığı önümdeki alanı doldurdu, dumanı vücudumda, beni tüketmeye çalışır gibi, kalın tüyler hâlinde yuvarlandı. Sıcacık nefesi yüzümde bir hayalet gibi gezindi. Bayılmamak için tırnağımı baş parmağımdaki V şekilli yara izine batırdım.

Şimdi onun varlığını hemen önümde hissettiğimde, *her şeyin* gerçek olduğunu biliyordum.

Malumdu; Mendax odamdaydı ve bana dokunmuştu.

Aslında ölmediğini fark edince vücudum ne hissedeceğini ne karar veremedi. Üstüme çöken rahatlama hissini görmezden geldim ve onu öldürmediğimi bilerek daha büyük soruna odaklanmak zorundaydım: Artık her şeyi biliyordu.

Ve onu öldürmeye çalıştığım için beni öldürecekti.

Midem o kadar kasıldı ki acıdığını hissettim. Kusacaktım.

Derin sesinin yumuşak uğultusu kulağıma ulaşmadan önce sakallı yanağının yüzüme değdiğini hissettim.

“Evden kaçan evcil hayvanların başına ne geldiğini biliyor musun, *Calypso*?” Boynumda duran eli beni duvara daha sert bastırdı. “Cezalandırılırlar.”

Ona verdiğim takma adı değil de gerçek adımı kullandığını duymak boynumun arkasındaki tüyleri diken diken etti.

Gerçek adımı biliyordu. Ama nereden öğrenmişti?

Tam adımı biliyorsa, zihnimin içine girip beni zorlayabilirdi. İsteddiği her şeyi yaptırabilirdi.

Bir ev büyüklüğündeki bir canavarı, kendi canını almaya nasıl zorladığını kendi gözlerimle görmüştüm. Bana, ona ihanet eden ve onu öldürmeye çalışan saplantıya ne yapacağına ise hayal bile edemiyordum.

Boynumu bırakıp elini köprücük kemiğimden aşağı kaydırıldı.

Zorlanarak “Sen, sen ölmüştün,” dedim nefes nefese, beynimi harekete geçirmeye çalışıyordum. Yakınlığı ve sonsuza dek yok olmadığının farkına varmamla göğsümde bir şeyler oluyordu.

Dudaklarını boynumla omzumun birleştiği yerin hemen üstünde gezdirerek “Sadece içeriden,” diye fısıldadı.

Bana dokunuyordu ama oda öyle karanlıktı ki onu hemen önümdeki onu göremiyordum. Tüm duyularım güçlendi, ağır ağır nefes alışını ve hareket eden kıyafetlerinin kısık sesli

hıştırtılarını kendime çektim. Pelerininin ağır kumaşına dokunmak için parmak uçlarımın uzanmasına karşı koyamıyordum.

Derinin tene sürtündüğünü duydum. Bir eldiven çıkarıldı. İrkildim ama eli göğüs kemiğime bastırılırken ve beni yerimde tutarken kaçamadım. Çıplak parmakları boynumun yan tarafında öyle yavaş kaydı ki her bir gözeneği tek tek sayıyordu sanki.

Mendax derin bir iç çekti. “Beni yeniden canlandır, Caly.”

Karanlığın içinde çatlama ve parçalanma sesleri yankılandı. Arkadaki yaratık öfkeyle hırladı.

Mendax’ın eli göğsümden çekildi ve içgüdülerim sonunda ortaya çıktı; tepki vermeden önce bir saniye bile kaybetmedim. Artık kim olduğumu saklamam gerekmiyordu. Gerçek Calypso’nun, takıntılı olduğu çaresiz Callie Peterson’dan nasıl da farklı biri olduğunu kısa sürede öğrenecekti.

Hızlıca hareket ettim, dönüş sayesinde yeterli ivmeyi kazanıp burnunu kırmak için hareketimi hassas bir şekilde ayarladıktan sonra elimle yüzüne vurmaya hazırdım. Ama salladığım anda elime gelen tek şey boş hava oldu.

Gitmişti. Odadan tamamen çıkmış mıydı yoksa sadece önümde mi değildi hiç bilmiyordum.

Büyük hayvanın yaklaştığını duyunca kapı tokmağına uzandım. Bana zarar vermeyeceğini hissediyordum. İçimden bir his bana yardıma geldiğini söylüyordu. Yüzde yüz emin olamıyordum ve sırf bir his yüzünden hem benim hayatımı hem de Eli’nin hayatını riske atmaya hazır değildim.

Kol tıngırdadı ama sonunda çevirmeyi başardım ve daha önceki loş alanda buldum kendimi. Sonra ışığı takip ederek, ta ki küçük bir masanın eski ahşap sandalyesinde oturan gri saçlı kadına neredeyse takılıp düşene kadar koştum.

Umursamaz bir edayla “Hayalet görmüş gibi bir hâlin var,” dedi kadın. Bilge gözleri benimkilere kilitlendi, bana

gösterdiğinden çok daha fazlasını bildiği izlenimini uyandı-
rıyordu.

Hâlâ nefes nefeseydim, onu ve dükkânı farklı bir gözle
inceledim. Arkadaki bir kapıya daha yakındık ama dükkânın
önünü de görebiliyordum. Kadınlarla doluydu. Etiketleri yıp-
ranmış olan her şekilde ve boyuttaki cam kavanozlar duvarla-
ra sıralanmıştı. Nefesim yavaşlarken çiçeklerin ve baharatla-
rın güçlü kokusu geri döndü.

“Burası eczane. Eczaneyi yöneten de sensin,” dedim, par-
çaları bir araya getirerek.

“Bunu anlamam sağlayan ne oldu? Büyük tabela mı yoksa
otlar mı?” diye sordu alaycı bir şekilde. Yanında durduğu ma-
sanın üzerindeki kehribar rengi cam kavanozlara doğru başını
salladı ve uyuşuk uyuşuk kolunu kaşıdı.

Çıkışa doğru ilerledim, paniğim hâlâ devam ediyordu.
Yüzümün kenarına dokunarak “Prens Aurelius’u bulmam ge-
rek,” diye mırıldandım.

Mendax’ın ağzını hâlâ tenimde hissedebiliyordum.

“Biliyordum bunu!” diye bağırdı bana. Dükkândaki tüm
kadınlar başlarını bize doğru çevirdi.

“Neyi?” diye sordum telaşla.

“Nasıl saklanabildin? Sana bakınca bunu çok zor an-
layabiliyorum. Bilmesem seni bir insan zannederdim ama
biliyorum,” diyerek attığı kahkahanın peşinden gelen derin
bir hırıltı onu öksürük krizine soktu. Elinde tuttuğu çay
fincanından bir yudum almadan önce hırıldadı ve kaşlarını
çattı.

Çayın kokusu tanıdıktı. Keskin çiçek aromasından ötürü
irkildim, sonra da gözlerim şokun etkisiyle kocaman açıldı.

“*Ricinus communis*,” dedim. “Hintyağı bitkisi.”

Gri gözleri donuklaştı, başını eğdi ve tüm dikkatini bana
verdi. “Nasıl...”

“Çayında var. Kokusunu alabiliyorum,” derken hareketlerini izledim.

“Tadı da tanıdık geliyor mu, Artemi?” Artık bana sataşıyordu.

Vücudumdaki her bir kas hareketsizleşti.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu? İçgüdülerim onu öldürmemi söylüyordu ama önce nereden bildiğini öğrenmeliydim. Eli’ye ihtiyacım vardı.

Yanındaki tahta sandalyeye oturmak üzere hareketlenirken “Sık sık zehir içer misin?” diye sordum. Ne bildiğini bilmem gerekiyordu.

Gözlerini bana çevirip çay fincanını havaya kaldırdı. “İşler kötü ve istenmeyen fae’ler sürekli kurdumun odasına giriyor. Artık katlanamıyorum,” dedi alaycı bir şekilde.

Kurdun odası mı? Sesi, daha önce duyduğum hiçbir kurdun sesine benzemiyordu. Ön kapıya yan yan bakışlar atarken dükkânda etiketleri okuyarak alışveriş yapan müşterilerin yüzlerine baktım.

“İşler hiç de fena görünmüyor. Acaba fae’lerin morgları var mı? Eğer varsa, çok sayıda kocaya ve sevgiliye ölümün eşiğinde olduklarını onlara bildirmelisin.” Ona döndüm. “Ne olduğumu nereden bildin?”

Önce kaşlarını çattı, sonra yüzündeki çizgiler yumuşayıp gözlerinde hüznün belirdi. “Ben de buralardaydım,” diye cevapladı.

Kalabalığın dükkânda gezinmesini izledim, yaşlı kadınla aynı ten rengine ve aynı yamuk burun yapısına sahip genç bir kadın fark ettim. Önlük giymişti ve etrafta dolaşıp kadınlarla konuşuyor, aldıklarını tartıyor ve paralarını alıyordu.

“Hintyağı tohumlarını suda fazla bekletiyorsun. Galiba kurtboğanı da öyle,” dedim, biraz daha rahatlayarak arkama yaslandım. Tepkisini ölçmem gerekiyordu.

“Bir bok bilmiyorsun—”

“Sanırım mitridatizm uyguluyorsun: olur da düşmanlarından biri seni zehirlemeye çalışırsa bağışıklık kazanmak için sattığın zehirlerden birazını kendine uyguluyorsun yani,” dedim. Korku ve kaosla dolu sinirlerim, iyi bildiğim ve tanıdığım bir şeyin sakinleştirici etkisiyle yatışmaya başlamıştı.

Kadının yüzü küçük bir gülümsemeyle kırıştı.

“Bunu yaparken otları fazla demlemiş ve karaciğerine zarar vermişsin.” Duraksayıp kollarına baktım. “Tahmini-me göre, muhtemelen oldukça şiddetli bir zarar. Vücudunun metabolik tolerans geliştirememesi karaciğer sirozuna yol açıyor.”

Bana parlayan gözlerle bakarken gülümsemesi silindi, dalgın dalgın kolunu kaşdı.

“Ayrıca safra tuzu birikimin olduğunu ve cildinin bu kadar kötü kaşınmasının sebebinin bu olduğunu düşünüyorum.” Dükkânın önündeki sokakta bir şeyler olduğunu fark ettiğimde sandalyeden kalktım. Mendax geri mi dönmüştü? Ya da gerçekten gitmiş miydi? Ben yine de gidemezdim; hâlâ cevaplar konusunda endişeliydim. “Ayrıca oradaki kahverengi önlüklü kadının kızın olduğunu da biliyorum. Ona bir şey olursa çok kötü olur. Şimdi neden beni kurdunun yanına atarak öldürmeye çalıştın ve Artemi olduğumu *nasıl* anladın?” Ona dik dik baktım.

Dükkândaki tüm kadınlar gürültüyü duyup sokağa fırladı, benim de kalbim hızla çarpmaya başladı. Koşan ayak sesleriyle birlikte bağırışlar ve çığlıklar bir koro gibi yankılandı.

Tehditlerimden ya da yaşanmak üzere olan kaostan hiç etkilenmeden “Zaman yok kızım,” diye karşılık verdi. “*Tüm* diyarlarda çok fazla iş yapıyorum ve çok uzun zamandır buralardayım. Senin ne olduğunu tam olarak biliyorum ve bu yüzden seni kurdunun odasına koydum.” Bakışları birden

soğudu. “Tüm krallıklar arasında savaş hâlinde olan yegâne iki krallığın neden iki kraliçesi olup da bir tane bile kralı olmadığını hiç merak ettin mi?” diye sordu, şimdi o da ayağa kalkmıştı.

Sokaktaki gürültü ve panik daha da artmıştı.

“Nereden—”

“Birini tehdit etmeden önce onun hakkında daha fazla şey bilmelisin. Görüyorsun ya, ben de bir şeyler biliyorum, çocuğum. Kalbini yok edecek aile üyesinin kraliçe olmadığını biliyorum. Bu Seelie koyunlarının inandırıldığından çok daha fazlası var. Seelie dışındaki hemen herkes gerçeği biliyor. Seelie ve Unseelie kraliçelerinin birbirlerinden neden bu kadar nefret ettiğini hiç merak etmedin mi? Ya da *ikisinin* kocalarının neden ölü olduğunu?” Sesini alçaltıp yakınımaya geldi. “O neredeyse geldi.”

Çıglıklar sokakta yankılanırken odadaki enerji nabız gibi atıyordu ve şimdi daha da yükselmişti. Umurumda değildi, burada bir bomba patlasa bile kımıldamazdım. Bu yabancıнын nasıl olup da benim hakkımda bu kadar çok şeyi bildiğini öğrenmem gerekiyordu.

“Akıllı bir kıza benziyorsun. Kadınların kocalarını zehirlemek istemelerinin esas nedeni nedir? Ya da görünüşte zeki iki kadının kavga etmesinin nedeni ne olabilir? Uyan çocuğum ve o beynini kullan. Hepiniz için çok geç olmadan Seelie’den ayrıl.” Cümlesini bitirirken sesi titriyordu.

Dükkânın önünden ağır ayak sesleri duyuldu ve ikimiz de başımızı çevirip zırhlı Seelie muhafızlarından oluşan bir grubun içeri girdiğini gördük. Panik içindeki Eli ortalarında duruyordu.

“Demek buradasın! Şükürler olsun ki iyisin! Gitmemiz gerek. Kraliyet arazisine bir saldırı olmuş. Senin için -bizim için- şatonun korumasının dışında olmak güvenli değil. Acele

etmeliyiz,” dedi derin derin soluklanarak. Etrafına bakarken yakışıklı yüzü kızarmıştı, nerede olduğumuzu fark etti. Gözlerini kısarak bana baktı. “Burada ne arıyorsun?” Ses tonunda ufak da olsa bir suçlama tonu vardı.

Keskin, topaz rengi gözleri yaşlı kadına kaydı. En yakın arkadaşım çenesini sıktıktan sonra bana daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle baktı.

“Versipellis.” Eli yaşlı kadına dostça olmayan bir tavırla başını salladı.

“Seni zehirlemesi için bir sebep var mı, Prens? Sadece bir evcil hayvan alıyordu, seni sersem,” dedi elimi sıkarken. “Jag, arkaya git ve birkaç hafta önce aldığımız o güzel yaratığı kutuya koy. Kurt odasındaki küçük olan. Ama mutlaka küçüğünü koy,” diye seslendi köşedeki kızına.

Kahverengi saçlı kız annesine bakmak için bir saniye durduktan sonra çabucak arkaya gitti ve elinde küçük bir karton kutuyla geri döndü.

“Caly, hemen gitmemiz gerek,” dedi Eli sabırsızlıkla.

“Teşekkür ederim, şey, Versipellis?”

“Ver-sip-ellis, doğru ve bu da kızım Jag.” Bana nazikçe göz kırptı.

Kutuyu Jag’dan aldım ve yaşlı kadının gözlerinin bana ne söylediğini anlamaya çalıştım.

Eli öne çıkıp kolumu tuttu ve beni sabırsızlıkla kapıya çekti. “Çabuk!” diye bağırdı.

Dışarı çıktığımızda küçük kutuyu nazikçe yeni keseme koydum, çok şükür ki daha büyük olanı almıştım. Ağır bir şeyin hareket ettiğini hissettim ve pençelerinin kartona sürmesiyle çıkan sesi duydum. Bana verdiği şey gerçekten evcil bir hayvan mıydı acaba?

Açık kapıdan içeri “Teşekkürler. Ona iyi bakacağım!” diye bağırdım.

“Harika! Sevgili dostumuz Alistair, arkadaşının böyle prestijli bir eve gittiğini duyunca *çok* sevinecek. Son sahibi onu boğmaya çalışmıştı da! Zavallı şey bana geldiğinde boğulmuş bir fareye benziyordu,” dedi, yüzünde kurnazca bir gülümsemeyle. Sweatshirt’üne işlenmiş kahverengi kedi bana göz kırptı.

Bir dakika, ne? Alistair mi?

Unseelie şatosundaki dokuz kuyruklu panterden, Mendax’ın kişisel suikastçısından -en azından beni öldürmeyi reddettiği için onu gönderene kadar öyleydi- bahsediyor olamazdı. Ama kaç tane Alistair vardı ki?

Eli, yaramaz bir bebekmişim gibi her iki tarafımızda birkaç muhafızla beni sokakta sürüklemeye devam etti. İnsanlar iki yönden de koşturmayı sürdürüyordu, dükkânlar kepenklerini indirmiş ve kapıların sürgüleri çekilmişti. Bez çadırlar derhal sökülüştü. Bazı insanlar dehşete kapılmış gibi görünürken, diğerlerinin öfkeli olduğu fark ediliyordu.

Mendax’tan Eli’ye henüz bahsetmediğimi fark ettim. Çok korkmuş ve paniklemişim ama yaşlı kadınla oturup konuşmak dikkatimi dağıtmıştı.

Hangisinden daha çok korkuyordum acaba: Takıntı yapmış ve bana âşık olduğuna kendini inandırmış olan Unseelie prensinden mi, yoksa kraliçe ve Eli’nin Mendax’ın hayatta olduğunu öğrendiklerinde başıma geleceklerden mi?

Eli, Seelie’ye geçtiğim zaman şayet Mendax ölmemişse, kraliçeye ihanet ettiğim için öldürüleceğim konusunda beni uyarmıştı.

Mendax’ın burada olduğunu kendime saklamayı düşündüm ama kaosa bakılırsa herkesin çoktan öğrendiği besbeliydi. Eli’ye söylemem gerekiyordu.

“Onu gördüm,” dedim fısıltıyla.

Arnavutkaldırım lı yolda koşarken kolumu tutarak beni de sürüklemeye devam etti. Geldiğimizden farklı bir yoldan gidiyorduk. “Kimi gördün?” diye sordu. Bronz yüzü kızarmıştı ama sözlerim onu beklediğim kadar endişelendirmemişti.

“Onu. Mendax’ı. Sen yolun karşısındayken onu pazardaki kalabalığın içinde gördüm. Benim peşimden geldi ve ben de...”

Eli birden durdu, kehribar rengi gözleri yüzümde gezinirken bakışları sertti.

“Calypso, Mendax’ı görmüş *olamazsın*. Onu öldürdün. Onu öldürdüğüne *yemin ettin*,” dedi, çılgına dönmüş gibiydi. Şimdi iki kolumu da tutuyordu, tutuşu öyle sıkışmıştı ki adrenaline rağmen canımı acıtıyordu. Yıllar süren eğitimim reflekslerimi tetiklediğinde tutuşundan sıyrıldım ama kollarını bir kenara itmekle yetindim. Bunu yapabilecek olsam bile -ki dürüst olmam gerekirse artık bundan emin değildim- Eli’ye zarar veremezdim.

“Biliyorum, *öldürdüm*... ya da en azından öldürdüğüme emindim ama sana onu gördüğümü söylüyorum. Peşimden arkadaki odaya geldi—”

“Sana zarar verdi mi?” Eli sözümü kesti, beni daha gevşek şekilde tutmaya başladı. Etrafımızı saran muhafızların her birine sert bir bakış attığında bir adım geri çekildiler ve bize sırtlarını döndüler.

“Hayır, bana zarar vermedi, ama...”

Eli tekrar sözümü kesti. “O zaman Mendax değildir, Caly. Sana daha önce ne kadar düşkün olduğu hiç önemli değil. Mendax, vahşi bir öfkesi ve hükmetme ihtiyacı olan dürtüsel bir psikopat. Düşündüğün gibi onu öldürmemiş olsaydın seni asla hayatta bırakmazdı. Asla.” Nefesi tekrar düzene girerken kaslı göğsü sertçe inip kalkıyordu. “Hem Unseelie’de köste-

beklerimiz var ve hepsi onun orada olmadığını söylüyor. Gördüğün o değildi,” diye sessizce bitirdi.

“Unseelie’de değildi çünkü benim peşime düşmüştü, Eli! Beni takip ediyor. Peki ya tüm bu kaosa ne diyeceksin? Bir saldırı olduğunu söylemedin mi?” diye sordum.

“Saldırının sorumlusunu bilmiyoruz ama şatonun hemen dışındaki kraliyet geçidinin yakınında oldu. Bu, saldırganların burada olduğunu ve yaptıkları şeylerden anlaşıldığı kadarıyla... bir mesaj vermek istediklerini gösteriyor.” Eli kollarını bırakmaya karar verdi ve hızlı yürüyüşümüze yeniden başladığımızda bir elini sırtımın alt kısmına nazikçe koydu.

“Bir mesaj vermek, ha? *Aslında ölmedim ve hepinizi öldürmek için geri döndüm* gibi bir şey mi mesela?” diye sordum öfkeyle.

Neden bana inanmıyordu? Ebeveynlerine dolapta bir hayalet olduğunu söyleyen bir çocuk gibi hissettim kendimi; ne var ki benim hayaletim çok canlı ve tehlikeliydi.

“Bu bir şaka değil, Calypso. Ne yaptıklarını görmeliydin. Hem de benim topraklarımda!”

“Ne yaptılar?” diye sordum. “Seelie kraliyet ailesinin başka düşmanları mı var?”

Solumdaki güneşli çimenliği taradım, deliriyordum ve kafatasımın arkasında hissettiğim gözlerin etkisinden bir türlü kurtulamıyordum.

“Evet, tabii ki var ama en büyük iki rakibimiz de kelebekleri ve güveleri sembol olarak kullanıyor, bu yüzden kimin kim olduğunu anlamamıza pek yardımcı olmuyor.”

“Ne demek istiyorsun? Unseelie’nin gümüş güveyi sahiplendiğini biliyorum ama bu ne anlama geliyor—” diye söze başladım.

“Düşmüş fae’ler,” dedi, *bir kez daha* sözümü keserek. Eğer bunu bir daha yaparsa... “Onlar kovulmuş Seelie’ler.

Unseelie'lerin yanı sıra, Düşmüş fae'ler de bizim en büyük düşmanlarımız. Ne olduklarını başka zaman açıklaım ama ölü başlı güvenin sembolleri olduğunu iddia ediyorlar," dedi.

"Güvelerin geçit saldırısıyla ne ilgisi var?" diye sordum. Yeni evcil hayvanım çantamda kıpırdanıyordu.

Eli bana bakmak için durdu, gözleri hem öfke hem de üzüntüyle doluydu. "Geçitteki Seelie muhafızının derisi diri diri yüzülmüş, ağaca asılmış ve kendi etinden bir kozayla sarılmış." İğrendiği sesinden gayet net anlaşılıyordu.

"Ah..."

Eli kolumu yeniden kavradı ve bizi aceleyle öne sürükledi, ama ben çocuk muamelesi görmekten bıkmıştım.

Kolumu onun elinden kurtararak "Ne gördüğümü biliyorum, Eli!" diye bağırdım.

Önüme geçip yüzünü benim yüzüme yaklaştıırken "Hayır, bilmiyorsun, Calypso!" diye bağırdı. Tanrım, çok hızlıydı. "HAYIR, BİLMİYORSUN!" Derin bir nefes aldı ama sesini alçaltsa bile paniğini görebiliyordum. "Çünkü Mendax'ın hâlâ hayatta olması onu öldürmediğin anlamına gelir. Ve eğer onu öldürmediysen, bu senin öldürüleceğin anlamına gelir. Bu da sadece saraya bağlılık yemini etmeden Seelie topraklarında bulunman değil aynı zamanda kraliyet ailesine ihanet etmiş ve yalan söylemiş olman anlamına gelir."

Sözleri karşısında irkildim.

"Bunun artık ne önemi var? Ben insan değilim. Zaten burada olma iznim var. Bağlılık yeminine gelince, kendi lanet hayatımı vermem bu anlama gelmiyor mu zaten!" diye bağırdım.

"Seelie'deki herkesin bildiği kadarıyla sen bir insansın ve ister inan ister inanma ama bu ne kadar tehlikeli de olsa, birkaç yaratığın saldırısını durdurmaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüz bir Artemi olduğunu bilmeleri çok daha tehlikeli."

Bir an için panik içinde sessizce durduk.

Eli'nin yüzü ve sesi yumuşadı. Muhafızların liderine "Sierra," diye seslendi gözlerini benimkilere dikerek. "Geriyeye kalan *tek* Duman Avcısı olan Kraliçe Tenebris'in korumaları aştığını ve şu anda Seelie'de olduğunu şatoya bildir. Araziyi üçüncü seviyeye kilitle ve alarmı çal. Herkes saklanma yerlerine gitmeli." Bir an durakladı. "Seelie halkına artık güvende olmadıklarını bildir. Diyarımızda bir canavar var."

Bir yandan da çantamın içindeki gizemli yaratık kutuyu deli gibi tırmalıyor, dışarı çıkmaya çalışıyordu.

İkimiz de gürültülü keseme bakarken "Ne tür bir evcil hayvan aldın?" diye sordu.

Sert kutunun tepesini tutmak için çantamın ağzını açtım. "Ben bir..." Kendimi hazırladım ve içine bakmak için mandalları açtım. Düşmemek için dizlerimi sıkarken görüşüm bulanıklaştı, "Aman Tanrım," dedim.

Eli yaratığa bakmak için hareketlenerek "Ne o? Sevimli bir şey olmalı," dedi.

"Bu... bu kahverengi bir sıçan. Tatlı gözleri olan kahverengi bir sıçan." Boğazımda dışarı yansıtamadığım sert, dikenli duygu yumrusunu yuttum ve çok tanıdık kahverengi sıçanı elime aldım.

"İyyy, kocamanmış." Eli, boynuma sokulmak için yaklaşan sıçana tiksintiyle baktı. "Biliyor musun, eğer tek istediğin tüylü bir şeye sarılmaksa tilki formuma büyük bir memnuniyetle geçip sana sarılabiliyorum," dedi sırtarak. "O şeye ne ad vereceksin?"

Kahverengi sıçan ona homurdandı ve boynumun arkasına, uzun saçlarımin altına biraz daha gömüldü.

"Adı Walter," dedim, bir gözyaşı damlası çenemden aşağı süzülürken sesimin titremesine engel olamıyordum.

Eli, böyle duygulanmamı korkuya bağlayarak boylu boyunca doğruldu ve bana göz kırptı. “Endişelenme, Caly, şatonun içine hiçbir şey giremez. Oradaki koruma, başka herhangi bir gücün çok ötesinde. Duvarların içine girdiğimiz anda güvende olacağız. Söz veriyorum,” dedi.

Sanırım ona Mendax'ın gece ziyaretlerini anlatmak için uygun bir zaman değildi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

MENDAX

GÜNÜMÜZ

SEELIE ŞATOSUNUN İÇİNDE, HEYKELİN ALTINDAKİ MERMER KASIDeyi tekmelemek için durdum ve kadim, ölü bir See-lie'nin büstünü yere devirdim. Koridorda Caly'nin odasına yürürken kanatlarım titredi. Neon güneş siyah pelerinin-den yansıdı. Evcil hayvanımın odasına doğru yürümeye devam ederken arkamdaki heykel mermer zemine büyük bir gürültüyle devrildi.

Artık beni gizleyen bir cazibe kalmamıştı. Saklanmaktan sıkılmış ve bu yerden bıkmıştım.

Prens Mankafa'nın odasının beyaz ahşap kapısına iyice bir bakmak için aniden durdum. Orada olmalıydı. Şatodaki herkes uyuyordu. Bunu biliyordum çünkü hepsini izlemiştim.

Caly'yi bu iğrenç yere kadar takip ettiğimden beri, şatodaki herkesi izlemiştim. Bunu yapmasaydım öldüklerinde acı seviyelerinin ne olacağını nasıl öğrenebilirdim?

Herkes ölecekti. Caly'me zarar vermeye ne kadar katkıları olduysa o kadar çok acı çekeceklerdi. Beni terk etmesine sebep olanlar öylesine şiddetli, öylesine amansız bir şekilde acı çekeceklerdi ki hayaletleri bile sonsuza dek ağlayacaktı.

Fae'lerin odasından hiç ses gelmiyordu.

Aurelius kafamı kurcalıyordu. Caly ondan gerçekten hoşlanıyor gibiydi, hatta ona yakındı.

Sadece bunun için bile çok acı çekecekti.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bu hislerle ne yapacağımı bilmiyordum ama başka bir erkeğin yanında neşeli olduğunu düşünmenin bile birinin damarlarını tutup bedeninden sökmeyi istememe neden olduğunu biliyordum.

Dahası, Aurelius'un bu işin ne kadar içinde olduğunu anlamakta da zorlanıyordum. Omurgasız ve zayıftı, hep öyle olmuştu, çoğunlukla iplerini annesinin çektiği bir kukla gibi hareket ediyor, onun söylediklerini yapıyordu. Ama garip olan şu ki Caly'yi savunmak için annesine birkaç kez yalan söylediğini görmüştüm.

Seelie prensinin aklında diğerlerinden daha büyük bir hedef vardı. Bazen Caly'yi gülümsetiyordu; onu daha önce öldürmememin tek sebebi, Caly'yi ben de dahil olmak üzere hiç kimsenin beceremediği gibi gülümsetmesi ve güldürmesiydi.

En çılgın rüyalarımdaya bile, gülümsediğinde yüzünden yayılan güzelliği göremezdim. Şeytani mavi gözlerinin derinliklerinde masum bir ışıltı olarak başlıyordu ama ben daha buna hazırlanamadan mutlu ve coşkulu bir kahkaha ortaya çıkıyordu. Gözlerinin kenarlarında üç çizgi oluşurdu. Eğer aşırı derecede mutluydu, dört çizgi sol tarafında toplanırdı. Eğer gülümsemesini bastırmaya çalışmaz ve altdudağını içeri doğru çekerse, burnu Tardeki yıldızları şeklindeki çil kümesinin hemen üzerinde kırıyordu.

Onu böyle gülümsetmek isterdim.

Kraliçem, Aurelius'un çevresindeyken sık sık gülümsüyordu. Bu nedenle, onun kanlar içinde kalmasıyla Caly'yi daha fazla gülümsetmesini izlemek arasında kaldım. Caly'yi

gölümseten şeyin ne olduğunu anlayacak, sonra da onu öldürebilecektim.

Sabırsızlıkla bir nefes verdim ve odasına doğru yürümeye devam ettim.

Bu şartlar altında geceyi onu öldürmeden tamamlayabileceğimden şüpheliydim. Aurelius'un aksine ben yumuşak ve nazik *değildim* ve evcil hayvanımın bunu şimdi öğrenmesi muhtemelen en iyisiydi. Zaten ağladıktan sonra onu gülümsetmek kesinlikle daha kolay olurdu.

Kapısının dışında durdum, diğer taraftan alçak bir ses duydum, iki kalp atışı vardı.

Dişlerimi sıktım ve çenemden çıt diye bir ses geldi.

Bir kalp atışı sessizdi ancak diğeri hızlıydı; öfkeli ve adrenalini dolu biri.

O artık ölüydü.

Aurelius'un nefesi bile ona değse kanatlarını koparır ve kafatasını çökertirdim.

Aceleyle gözlerimi kapattım ve gölgelenerek yatak odasına girdim.

Sessizdi. Hâlâ.

Perdeler pencereleri örttüğünden oda karanlıktı. Karanlığı ne kadar sevdiğini düşününce gülümsedim. Ona ihtiyacı olan her karanlık zerresini vermek üzereydim.

Caly, başının üzerinde dağınık topuz yapılmış saçlarıyla yatakta yatıyordu. Gözleri kapalıydı ve battaniyeler çenesinin altına kadar çekilmişti. Uyuyordu.

Solundaki örtüler geriye itilmişti ve büyük, insan boyutlarında bir iz vardı.

Kanatlarım dışarı çıktığında sırtım gerilerek şiddetle sarsıldı. Parmak uçlarım karıncalandı. Onun burada olduğunu bilerek etrafımda döndüm.

Vücudumun dumanı ve eti savaşmaya başlamıştı bile. Duman her zamanki gibi galip gelmişti. Karanlığın beni ele geçirmesine müsaade ettim, o tanıdık mürekkep karası duman yükseldi, pelerininin başlığı beni eskisinden de çok gölgeledi.

Beni gördüğünde altına işemesini umuyordum.

Onu odada göremeyince hoşnutsuz bir homurtu çıkardım. Orada olduğunu biliyordum çünkü öfkeli kalbinin atışlarını hissedebiliyordum.

Bir şey sırtımın ortasına çarpıp beni yere serdiğinde başımı diğer yöne çevirdim. Pelerinine dolanmış hâlimle ayağa kalkmak için bir saniye zaman harcamam gerekti. Tilki formuna geçmiş gibi görünen Aurelius bu fırsatı, dişlerini yanına geçirmek için kullandı.

Pelerinin altında, hem pelerini hem de gömleğimi geride bırakarak gölgelendim ve birkaç adım ötede yeniden maddeleştim. Birbirimizle birçok kez dövüşmüştük ama o bir kez bile bana meydan okumamıştı.

Boynumu çıtlatıp o şerefsizi boğmaya hazır bir şekilde dumanımı dışarı çıkartmıştım ki geride bıraktığım pelerininin üstünden bana hırlayan devasa gri kurdu gördüm.

Bu, Unseelie'den kuzenim ve arkadaşım Walter'dı.

"Ne oluyor..." derken sözlerim yarıda kaldı.

Göğsünden bir hırlama yükselirken Walter üzerime doğru atıldı. Duvara doğru düştüm, dişlerini boynumda hissettim. Sırıttım. "Devam et hadi, sisteminde ne varsa at, şekil değiştiren. Seni Seelie denen bu fare deliğinde bu kadar uzun süre bıraktığım için daha kötüsünü hak ediyorum. Tabii ki fare deliği derken kelime şakası yapmıyorum."

Kurdu göğsümden ittim ama o uzaklaşırken tırnaklarını çıplak göğsümde kasıtlı olarak nasıl gezdirdiği dikkatimi çekti.

Bir bulanıklık hâlinde hareket etti ve birlikte büyüdüğümüz büyük fae'ye dönüştü.

“Beni kahrolası şatomuzun çatısından aşağı attın! Seni pislik herif,” derken sesi neredeyse kurdununkiyle aynı derecede hırıltılıydı.

Öfkeli kahverengi gözleri beni delip geçti. 1.80’den uzun olan Walter küçük bir fae değildi. Çocukluğumuzdan beri birlikte eğitiliyorduk ve isterse bir darbe indirebileceğini biliyordum. Bunu yapabilecek az sayıdaki kişiden biriydi.

“Aş artık şunu. Orada bir geçit olduğunu biliyordum,” dedim, ona doğru bir adım attım. Öfkemin yeniden tutuştuğunu hissederek “Caly’nin odasında ne işin var?” diye sordum.

Bana doğru bir adım atarak “Git. Derhal,” diye bağırdı.

Ne oluyor be?

“Dinle beni, tüm Seelie hanımları için korkutucu bir kötü çocuk olmuştundur eminim, bir kez olsun senden korkulması hoşuna gitmiştir.” Göğsümü göğsüne bastırdım. Hâlâ ondan birkaç santim daha uzundum. “Ama olur da benimle evcil hayvanımın arasına girmeye çalışırsan ölebilirsin çünkü seni öldürürüm,” dedim, göğsüne hafifçe vurarak.

Walter yumruğunu çeneme indirdiğinde boynum çatırdadı ve başım geriye savruldu. Gülümsediğimde yanaklarımdaki gamzelerin belirginleştiğini hissedebiliyordum. “Bunu bir daha yap, Walter. Sana meydan okuyorum,” diye fısıldadım, başımı ona doğru eğdim.

“Beni öldürebileceğini ve gerçekten de öldüreceğini biliyorum, Mendax. Ama Caly’ye ulaşmak istiyorsan bunu yapmak zorundasın. Kusura bakma ama bundan böyle ona zarar vermene izin vermeyeceğim. Ben gittikten sonra ne olduğunu bilmiyorum ve senden nasıl kaçmayı başardığını da anlayamıyorum. Seelie’ye onu öldürmek için girdiğini düşünürsek, kötü bir şey yapmış olmalı...”

“Ona ihtiyacım var, Walter. Ona deliler gibi âşığım.”

Geri çekilirken ağzı açık kaldı.

“O düşündüğün kişi değil. Beni öldürdü. O muhteşem,” dedim, her zaman olduğu gibi onun karanlığını düşündüğümde gözlerimde beliren kırıksıklıkları hissettim.

“Ne yaptı dedin?”

“Şey, bugün erken saatlere kadar beni öldürdüğünü sanıyordu,” dedim Walter başını sallarken, ağzı yine açık kaldı.

“Yani onun ne olduğunu biliyor musun? Nasıl?” diye sordu, ne kadar şaşırdığı yüzünden açıkça anlaşılıyordu.

“Onun bir suikastçı olduğunu biliyorum tabii. Bunu en başından beri biliyordum. Hatırlarsan, öldürmeye çalıştığı kişi bendim,” diye homurdandım.

“Hayır, ben...” Başını iki yana salladı.

“Biz bağlandık, Walter. Unseelie’ye, yani eve döner dönmeyiz benim kraliçem olacak. Önce kalbinin diğer yarısını almak istiyor.”

“Benim kastettiğim...”

Zaten zayıf olan sabrım neredeyse tükenmişti. “O benim, Walter. Anlaman gereken tek şey bu. Onu bu gece Unseelie’ye götür. Buna karşı koyabilir ama geçitteki Lumin muhafızını ortadan kaldıracam ve ikinizi dışarı çıkaracağım. En kısa sürede şatoya dönmeni istiyorum. Annemi Düşmüşlerin son zamanlardaki faaliyetleriyle yalnız bırakmak hiç hoşuma gitmiyor...”

Walter beni şaşırtarak “Mendax, hayır,” diye sözümü kesti. “Caly, o... o bir Artemi.” Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Tüm vücudum buz kesti. “Hayır, o...”

“O insan değil, Mendax. O lanet olası bir Artemi.”

“Bu imkânsız,” dedim hemen. “Öyle olsaydı bilirdik. Alis-tair...” Panter arkadaşımın anlayamadığını ama ona zarar vermeyeceğini söylediği aklıma gelince sustum.

“Kalbinin yarısını rehin tutuyorlar; güçlerini saklayan yarısını. Bu yüzden şekil değiştirmiş hâlim ona bu kadar çekiliyor,” diye ekledi.

O Artemi olamazdı. Bunun anlamı...

“Versipellis’i limanda buldum. Kasabadaki eczaneyi işleten şu eski kâhini hatırlıyor musun? Alistair’e yakın olan kedi şekil değiştirici? O zeki, yaşlı kadın beni evcil hayvan olarak sattı...”

Keskin bir şey yanağıma çarparken aynı anda bir şey midemde öyle bir güçle çatladı ki beni yere serdi. Saldırıdan birkaç adım öteye gölgelenirken yanağımdan soğuk, siyah kanın damladığını hissettim.

Caly, pijamasının ekose şortu ve beyaz tişörtüyle şaşkın bir hâldeki Walter’ın yanında duruyordu, gergindi ve kavgaya hazır. Tekrar ortaya çıktığım an bana odaklandı, duruşunu ayarladı ve hücum hazırlanırken ufak silahını da kaldırdı.

Kutsal Tartarus aşkına. Hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

“Tuhaf. Bu gece o kadar sohbet ettiğimiz hâlde, bir şekilde ikinizin birbirinize âşık olduğunuzu söylemeyi unuttun, Caly.” Walter gülümsedi, bakışları ikimizin arasında gidip geldi. “Bilseydim sana bu kadar sokulmazdım.”

Göğsümden derin bir gümbürtü yükseldi. Ona sokulmuş muydu?

“O âşık,” diye çıkıştı Walter’a. “Bense ondan nefret ediyorum! Beni takip ediyor, ödümü koparıyor!”

Bana doğru hücum etti, kolumu çekti ve kavisli karambitini yanıma sapladı.

“Kahretsin, canımı acıttı!” diye bağırdım. Bacaklarının alt kısmını tekmeledim ve hırlayarak yere düştü.

Walter iç çekti ve gözlerini devirdi. “Ben kalbini bulmak için şatoyu ararken, ikinizi bu konuyu çözmeniz için yalnız

bırakacağım. Saf bir şekil değiştirici olarak güçlerine çekiliyorum, bu yüzden onu bulma şansım ikinizden de yüksek zaten,” diyerek sıçan formunu aldı ve viyaklayarak kapıya doğru koştu.

Kapıyı açmak için yürüdüm ama Caly bir şekilde benden önce davranarak kapıyı açmış ve başıma geçirerek tahtayı parçalamıştı.

Kahrolası Kaohs, onu istiyordum.

“Mide bulandırıcısın!” diye haykırdı.

Walter koridorda koştururken, Caly de diğer yöne doğru uzaklaştı.

Gümbürdeyen adımlarımla peşinden giderken “Altın erkek arkadaşına mı koşuyorsun? Seni benden uzak tutamayacak,” dedim. “Hadi o zaman, aşkım, onu katletmemi kolaylaştır. Birlikte yapalım mı? İlk çift aktivitemiz bu olsun mu?”

Olduğu yerde donup kaldı.

Bu da bana onu belinden yakalayıp omzuma atmak için gerekli zamanı verdi. Elimle yuvarlak kalçasını sıktım ve sonra olanca gücümle tokatladım.

Bağırdı, sonra yumruklarıyla dizlerimin arkasına vurdu ve beni yere düşürdü.

Yüzüme yumruk atmadan önce “Öldüğünü sanıyordum. Seni öldürdüğümü sanıyordum,” dedi titreyen bir sesle.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Nazik olmaya çalışıyordum ama öfkemi de bir dereceye kadar dizginleyebilirdim. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o benimdi. Beni sevsin ya da sevmesin. “Ve ben de seni insan sanıyordum. Yine de sensiz olamam,” dedim, bir elimle çenemi ovuşturuyordum, diğer elimle de kaçmaya çalışırken bileğini sıkıca tutuyordum.

Ayağa kalkarken bir anlığına bileğini bıraktım.

Onu tekrar tutmama fırsat olmadan, erişemeyeceğim bir yere yuvarlandı ve kahrolasica bir kedinin zarafetiyle ayağa

fırladı. Bana doğru bir adım atarak “Seninle hiçbir yere gitmeyeceğim, psikopat,” dedi.

Onu daha önce hiç bu kadar çarpıcı ve yapmacıksız görmemiştim.

Ona dokunmalıydım.

Önüne doğru gölgelendim ve onu duvara doğru ittim. Çıplak göğsüm ince tişörtüne sürtündüğü zaman ürperdim, ona tekrar dokunmanın verdiği hisle az kalsın sevinçten ağlayacaktım.

“Benimle geleceksin, evcil hayvanım. Burada tercih yapacağın bir şey yok ve ikimiz de senin gerçekten bunu istemediğini biliyoruz.” Yüzüm onunkinden yarım santim uzakta olana kadar eğildim ve gözlerimi kapattım. Onun önümde olduğunu hissetmeye ihtiyacım vardı. Dudaklarına *ihtiyacım* vardı.

Caly bana kafa attı. Kolumu yakaladı ve o kadar sert bir şekilde büktü ki insan kemiği olsaydı dal gibi kırılırdı.

Aşkım kan istiyordu ve ben de ona bunu verecektim.

Dumanım onu yakalamak için dışarı fırladı ama o çoktan koridorda koşmaya başlamıştı.

Merdivenleri ikişer ikişer inerken “Ben seninle Unsee-lie’ye ait değilim. Burada olmam gerek,” diye bağırdı.

Ona öylesine yakındım ki arkasından ilerlerken lavantalı şampuanının kokusunu alabiliyordum.

“Sen bana aitsin. İster Elysion Çayırları’nda Aether’le olsun, isterse de Tartarus’un derinliklerinde Kaohs’la; sen her zaman benim olacaksın. Her zaman.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CALY

GÜNÜMÜZ

MENDAX ŞATONUN İÇİNDEYDİ.
Hayattaydı.

Ve beni seviyordu. Hâlâ.

Çıplak ayaklarımın merdivenlerden inerken çıkardığı seslere kalbimin atışları eşlik ediyordu. Mendax ile Eli arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koymalıyım. Hepimizin güvenliği için.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Kraliçe Saracen'i bulmalıyım. O kesinlikle, Eli'yi işine dahil edip ölmesine sebep olmadan Mendax'tan kurtulacak kadar güçlüydü.

Kahretsin! Ya Mendax'a zarar verirse? Ondan kurtulmak istiyor muydum?

Telaşsız ayak sesleri peşimden geliyordu; ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu, hem de hemen.

Şatonun sessizliği ürkütücüydü. Tavandan yansıyan güneş artık bir okuma lambası kadar sönüktü. Koşarak geçtiğim odaların hiçbirinde yaşam belirtisi yoktu.

Çalışanlar bile uyuyordu.

Omzumun üzerinden gizlice bir bakış attım ve Mendax'ın emin bir şekilde arkamdan geldiğini gördüm. Ağzı sert ve kararlı bir çizgi hâlindeydi, buz mavisi gözleri benimkilere bıçak gibi saplanıyordu.

Midem altüst olurken içimde bir öfke kabardı. Walter'a beni sevdiğini ve beni geri almaya geldiğini söylediğini duymanın beni bu derece etkilemesinden *nefret etmiştim*. Daha önce hiç kimse beni alıp götürmeyi istememişti.

Neden benim için hiçbir şey yolunda gitmiyordu?

Mendax'ı öldürmek zorunda olan ben olmamalıyım. Saracen'in suikastçısı olarak eğitilen de ben olmamalıyım. Kalbimi vermem için beni kandırmalarına asla izin vermemeliydim.

Yalanlarla ve manipülasyonla kontrol edilmekten bıkmıştım. Belki de *hepsi* içten içe ölmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmeliydi.

Koşmayı bıraktım.

Belki de *hepsi* ölmeliydi.

Dumanım canlandı, Mendax'la tekrar göz göze geldiğim anda kollarımdan döküldü. Yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirirken gamzesi de ortaya çıktı.

Yürümeye devam ettim, koridordan sağa döndüm ve taht odasının büyük kapılarından içeri daldım. Etrafımı saran bütün o barbar sanatına baktım. Duvar resimlerindeki insanlar sessizce mırıldanmaya başladı.

Tam da arkamda gölgesini hissettiğim anda elimi kapıyı kapatmak için uzatmıştım. Vücudunun ne kadar yakınımda olduğunu hissettiğimde gözlerimi kapattım. Kapıyı kapatmakla meşgulmüşüm de varlığını hissetmemişim gibi davrandım.

Karambiti daha sıkı kavradım. Bıçağın keskin ucunu karnına doğru ağır ağır hareket ettirdim. Ağzımdan küçük,

kontrollü bir nefes sessizce çıktı. Duruşumu hafifçe genişlettim, vücudumu kapıya doğru çevirdim ve diğer taraftan onu dinliyormuşum gibi davrandım.

Kraliçenin suikastçısı olduğum için görevim onu öldürmekti ama başaramamıştım. Burada olamazdı. Eğer Kraliçe onun ölmediğini öğrenirse, bu benim öleceğim anlamına gelirdi. Ve eğer ben ölürsem, Eli de ölürdü; kurtarmak istediğim tek kişi.

“Bu gece buradan ayrılacaksın ve Walter’la birlikte Unseelie’ye döneceksin,” dedi. “Kalbini geri alacağım ve gelirken yanımda getireceğim, tabii her birini sana yaptıkları için öldürdükten sonra.”

Buz gibi nefes ciğerlerimde toplandı, ısınmış bedenimi yeni bir korkuyla ürpertti. Dişlerimi sıkarak “Onlara zarar vermeyeceksin. Onlara ihtiyacım var hâlâ. Onlara zarar verirken, hayatımın geri kalanındaki her saniyeyi seni öldürmeye çalışarak geçiririm,” diye söz verdim.

Mendax sırtarak bana doğru yürüdü. “Bu tehdidin tam olarak hangi kısmının beni caydırması gerekiyordu?”

Teoride, Unseelie prensi her açıdan benden daha güçlüydü ama bu herkes için geçerliydi zaten. Bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim. Bu yolda öldürmek de öldürülmek de vardı ve elimde ne varsa kullanacaktım.

Gövdemin dönüşünün kollarımdan çok daha büyük bir etki sağlayacağını bildiğimden hızla döndüm. Uygun dönüşle, vuruş gücümü yüzde dört yüz artırabiliyordum.

Yüksek bir homurtuyla çift taraflı karambiti omzunun derinlerine sapladım.

Silahımı vücudundan çıkardığımda prens geriye düştü, kanı zeminde siyah noktalar ve çizgiler şeklinde lekeler bırakıyordu.

“Seninle buradan gidemem. B-ben gitmeyeceğim. Seni istemiyorum. Bu benim kalbim ve onu kendi başıma alacağım ve sonra da...”

Vücudunun karanlık silueti, omzundaki taze yaradan etkilenmeden bana doğru yürüdü. “Sonra ne olacak, evcil hayvanım? Seelie sarayının dumanlı kuklası mı olacaksın? Bu kadar saf olma,” diye homurdandı.

“Saf mı? Ben ailedenim. Onlar—”

Bana neredeyse yapışacak kadar yakınımaya geldi ama geri çekilmeyi reddettim. Orta göğüs çizgisi tam önümde dururken soğuk gözlerine odaklanmak önemli ölçüde zorlaşıyordu. Göğüs kaslarının arasındaki minik çizgiler bana işkence ediyordu. Şeytan -Kaohs ya da burada ona ne diyorlarsa- Mendax’ı bu kadar çekici hâle getirirken ne yaptığını tam olarak biliyordu.

“Seni kullanıyorlar,” dedi kaşlarını çatarak. Omzuma uzanınca ön kolumla onun elini ittim.

İtişmemiz taht odasına doğru devam etti.

“Beni ne için kullanıyorlar?” diye sordum. “Hiçbir şey beceremem. Onlara yük olmaktan başka bir işe yaramıyorum. Annem ve kız kardeşim öldüğünde Kraliçe Saracen bana göz kulak oldu. Ya sen benim için ne yaptın? Beni manipüle ettin,” dedim. “Beni öldürmeye çalıştın. İstenmeyen bir bağı zorladın. Aurelius olmasaydı...”

Yumruğuyla saçımı yakaladı, başımı geriye çekip yüzünü yüzüme bastırdı. “Aurelius bir saat içinde bir enkaz yığına dönüşecek, bunu garanti ederim.”

Mendax’ın yüzüne öyle sert vurdum ki iki eklemim kırıldı. Vurmak iyi gelmişti; en azından buz gibi gözlerinde vahşi bir şeyin hayata döndüğünü gördüğüm âna kadar.

Kanatlarını açtı ve boynuna dolanmış bir yılan gibi dalga dalga büyüdü.

Bacağını şiddetli ama zarif bir şekilde savurduğunda, bacaklarım altımda kıvrıldı. Düşüşümü durduran tek şey tahtın kolluğuydu. Karanlık prens parmaklarını göğsüme bastırdı ve geriye düşüp kraliçenin gösterişli tahtına oturdum.

Her bir kol desteğine birer elini koyarak beni sıkıştırdı.

“Hadi o zaman, Seelie tahtındaki yerini al. İstedğin bu mu? Bu diyarda seni sadece bir silah olarak istiyorlar, aşkım.” Dizlerimi sıkıştırdı, bu yüzden dizimle aletine vurmadım.

“Neredeyse tüm hayatım boyunca onun insan âlemindeki silahı oldum. En azından bu şekilde bir tacım ve onunla birlikte bir ailem olur. İkisi arasında ne fark var ki?” Duygulanmışım için sesim titredi.

Bir an ikimiz de konuşmadık. Gözleri yüzümde gezindi. “Fark şu: kalbin ve güçlerin geri geldiğinde, onun emrinde *safkan* bir Artemi olacaksın; Seelie Diyarı’na bağlı, onun odun oğlu tarafından hamile bırakılmış bir Artemi ve bu nedenle Kadimler ile birlikte yükselemeyeceksin. Tüm bunlara bir de benden kazandığın güçleri eklersen diyarların gördüğü en güçlü silah hâline geleceksin, hatta beni bile geride bırakacaksın. Tüm bunların onun işine gelmesi hiç de şaşırtıcı olmaz, öyle değil mi?”

Geri çekildi, bana biraz nefes alma alanı tanıdı.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama bir şey çıkmadı. Gerçek şu ki Artemiler hakkında pek bir şey bilmiyordum ya da daha doğrusu hiçbir şey bilmiyordum. Kendimi insandan başka bir şey olarak düşünmem imkânsızdı. Kendimi insan gibi hissediyordum.

“Peki benden ne istiyorsun? Benim de silahın olmamı mı istiyorsun?” dedim dişlerimi sıkarak.

Seelie’ye geldiğimden beri olan biten hiçbir şeyi pek anlamamıştım. Kime güvenebileceğimi bilmiyordum. Büyüleri,

gelenekleri veya benden gerçekten ne beklendiği hakkında zerre fikrim yoktu.

Bildiğim bir şey varsa o da Mendax'ın bende başkalarının göremediği şeyleri gördüğüydü. Sadece onun yakınında olmak bile içimde savaşılmaya çalıştığım bir şeyi harekete geçirdi.

Onun hayatta olduğunu öğrendiğimde vücudumdaki her hücre rahatlama ve korkuyla doldu. Çaresizce ona doğru çekiliyordum. Bunu yapmamam gerektiğini bildiğim halde hiçbir şey değişmedi.

“Benim silaha ihtiyacım yok. Seelie'nin ihtiyacı var. Ben seni, sevgilim ve kraliçem olarak istiyorum.”

Ayağa kalktım, çıplak bacaklarım onunkine değdi. İkimiz de diğerinin bir sonraki hamlesini engellemek veya vurmak için beklerken ağır nefesler alıyorduk.

Kahretsin! İğrenç ve korkunçtu. Bu kadar çabalayarak elde ettiğim her şeyi mahvetmesine izin verecek kadar salak olamazdım.

Zayıflık edemezdim. Özellikle şimdi, her şey tehlikeyken olmazdı. Karaciğerine tekme atmak için hamle yapmadan önce bir adım geri çekildim. Tekmemin isabet etmediğini fark edmeden önce sırtım tahtların arkasındaki boyalı duvara çarptı.

Mendax iki bileğimi başımın üzerine sabitledi ve vücudunu benimkine bastırdı.

Duvardaki boyalı figürler şaşkınlıkla mırıldandı.

Beyaz cüppeli figürlerden en az yedi tanesi odanın diğer ucundan koşmaya başladı, köşeyi dönüp duvara, benim tutulduğum yere doğru geldi. Siyah hareket dikkatimi çekince tablonun devasa, gölgeli figürlerinden birkaçının başka bir bölümden bize doğru kaydığını gördüm. Daha sade görünenlerin çoğu da dahil olmak üzere diğerlerinden birkaç tanesi,

daha önce hiç görmediğim grotesk bir ritimle duvarlara tırmanmaya başladı.

Tüm yaratıkların kubbeli tavanın tepesine tırmanmasını izlerken tenimde boncuk boncuk terler belirdi, her biri bana son bir boş bakış attı ve ardından güneşle dolu pencereden en kasvetli ve korkutucu şekilde dışarı fırladılar.

Nefesim kesilmişti, etrafımdaki beyaz duvarlara huzursuzlukla baktım. Mendax ve ben artık yalnızdık.

“Sana nazik davranacaktım evcil hayvanım ama bunun gerçekten hoşuna gitmediğini düşünmeye başlıyorum. Sert olmamı mı istiyorsun, Caly?” Derin fısıltısı bir tehdit gibiydi.

Ağır nefesler alıyorduk, ikimizin de her yeri kan içinde kalmıştı. Daha büyük, daha tehlikeli bir canavar vücudumun bu kadar yakınında olmasaydı, duvar resmi yüzünden aklımı kaçırdım.

Tehlike ve güç beni yerimde tutarken onun bedeninden akıp geçti. Sistemimdeki adrenalin ve korku onun yakınlığıyla karıştı, tehlikeli bir uyarılma doğdu. Gecenin prensinin kanatları, siyah dumanın hâkim olduğu alanda genişçe açılmıştı.

Bedenim ona doğru itildi. Sözleri, içimi jöleye çeviren bir büyüydü sanki.

Dudaklarının şekline baktığımı fark ettiğimde içimden bir küfür savurdum. “S-seni öldürmem gerekiyor,” diye kekeledim, hem duygularımla hem de onunla savaşmak için öne atıldım.

Beni geri itti, bileklerimi duvara o kadar sert bir biçimde bastırdı ki bıçağım ayaklarımın dibindeki mermer zemine çarptı. Mendax üstüme baskı yaparken ve ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltırken, aklım bıçağın nereye düştüğünü saptamaya çalışıyordu.

“Gözlerindeki o ateşi Unseelie ormanında gördüğüm anda ne olduğunu anladım. Sana beni neremden bıçaklayacağını

gösterdiğimde anladım. Ne olduğunu anlamayan tek kişi sendin,” derken tekmeleyerek bacaklarımı biraz daha ayırdı.

İçimi görüyormuş gibiydi. Artık ne olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. O nereden bilebilirdi ki?

“Peki ben tam olarak neyim?” diye haykırdım.

Ellerini bileklerimden ayırıp yüzümü tuttu, burnunun ucu benimkine değdi. “Gizli dikenleriyle baştan çıkarıcı bir gül-sün sen. Söndürmek ve boğmak için savaşıyor bir yağmur damlası,” dedi, aynı anda hem çıldırmış hem de büyülenmiş gibi görünüyordu. “Bu hayatta endişelendiğim tek şeysin.”

Son *bir kez* daha teslim olup onu tatmak çok cazip geliyordu. Adrenalin ve ayartma tamamen iç içe geçmişti. Sonra bunun yerine Eli’yi koruma ihtiyacım alevlendi ve savaş ya da kaç içgüdülerim şehvetimin önüne geçti. Savaşmak baskın geldi.

Kolumu beline doladım, iki parmağımı omzundaki açık yaraya soktum ve onu, sırtı duvara değecek şekilde döndürerek kendimi kurtardım.

İnledi, beni yakalamak için öne doğru atıldı ama hareketini tahmin ettiğim için onun erişemeyeceği bir yere doğru eğildim. Karambitimi yerden aldım.

Vücudundan duman fışkırdı ve beni geri çekmek için kolumu sardı. Dumanı benimkini de uyandırdı sanki ve iki yanımdan dökülüp onun dumanıyla karışmaya başladı. Ama bana bağlı olan sarmaşıklar kayarak Mendax’ın kolumu kavrayan dumanını genişletti, böylece kurtulup geri çekilmemi sağladı.

Ciğerlerimin tüm gücüyle “Başardın işte. Hayattasın. Evi-ne gitsene! Neden buradasın?” diye bağırdım.

Dumanlarımızın sarmal oluşturarak yükselip birbirine karışmasını izledi. “Neden burada olduğumu biliyorsun,” dedi.

“Beni sevmiyorsun! Bunun neresini anlamıyorsun? Sen

onların kâbuslarında gizlenen ölüm canavarısın, bense seni yok etmekle görevli aptal...”

“Eğer ben canavarsam ve sen şövalyeysen, o zaman Aurelius da başı belaya giren küçükhanım olmalı. Söylesene bana, seni kuleyi koruyan ejderha değil de kuledeki prenses sanmasına izin vermekten sıkıldın mı hiç?”

Öfke bedenimi doldururken, mantıklı düşüncelerimi ve eğitimimi altüst ederken saldırıya geçtim. Mendax yine başka hiç kimsenin göremediği yanlarımı görmüştü ve bu beni deli ediyordu. Nasıl oluyordu da beni bu kadar iyi anlayabiliyordu? Beni tanı mıyordu bile.

Bu kavga artık sadece duygular arasındaydı.

Aynı anda o da bana doğru atıldı, her düzensiz hamlemi kolayca engelledi.

Terli gövdesine oniks kanı bulaşmıştı ve gözlerinin altında torbalar vardı. Onu hiç bu kadar bitkin görmemiştim. Şimdi bunun sebebinin, her ânını beni takip ederek geçirmesi olduğunu biliyordum. Tanıdık öfke ateşi beni dürttü ve vuruşlarım daha stratejik, daha akıcı bir hâl aldı. Kollarımı beline sardım, çenemi göğsüne bastırdım ve ağırlık merkezini altüst ederek onu yere serdim.

Kaburgalarına tekme atacaktım ama bileğimi yakalayarak beni aşağı çekti. Dizlerim sert mermer zemine çarptığında acıyla hırladım.

Geriye doğru yuvarlandım, başparmağımı bıçağımın sapındaki deliğe geçirdim. Mendax ayağa çoktan kalkmıştı ve aptalca denecek derecedeki yakışıklı yüzünde şehvet dolu bir bakış dans ediyordu.

O yüzü çok daha az yakışıklı yapacaktım.

“Bana kötü adam demeye devam ediyorsun, peki ya altın prensten ne haber? Onun kahramanın olmasını mı istiyorsun, Caly?” Sırıttı ve elinin tersiyle dudağındaki kanı sildi.

“Kahraman değil belki ama o benim kralım olacak,” diye bağırdım. “Ve ben de *onun* kraliçesi olacağım.”

İğneli sözlerimden hiç etkilenmemiş gibi Saracen’in süslü tahtının önüne gölgelendi ve yan tarafına yaslandı. “Hangi şatoyu yönetmeyi seçersen seç, ruhumun bekçisi sen olacaksın,” dedi sakince.

Bıçağımı havaya kaldırarak ona doğru atıldım. “Hislerin karşılıklı *değil*. Senden nefret ediyorum!” diye bağırırken gömülü tüm duygularımın yüzeye çıktığını hissediyordum.

İçimde, iyi ve kötünün sürekli itişip kakışmasından kaynaklanan bir savaş yaşanıyor, bu da ruhumu parçalıyordu. Göz ardı ettiğim her türlü şüphe ve aldatma, acı çeken zihnimin köşelerinden silinip odun parçalarından oluşan bir yığın gibi birikti. Öfke ve keder de bu parçaları ateşe verdi.

Saldırdım.

Mendax bileklerimi yakaladı ve ben boynunu kesmeden önce vücuduma girdi. Vücutlarımız birbirine yapıştı, duman ve ısı etrafımızı sardı. En hızlı hareketleri bile sakın bir özgüvenle yapıyordu.

Sinirlenmişim, soluk soluğa kaldım, bakışlarımı gözlerine bir hançer misali sapladım. Mavi irislerinin üç tonu, katlanmak istemediğim bütün o duygularla boğuşurken beni izliyordu.

Malum, Mendax bileklerimi—karambiti hâlâ tutan bileğim de dâhil—bıraktı.

“Beni bırakıp gittiğinden beri yersiz yurtsuz bir ruhtan başka bir şey değilim ve sensiz bir hayata katlanmayı da reddediyorum. Öleceksem eğer, bırak da ölümüm senin ellerinden olsun, böylece yaşadığın her bir meskene musallat olduğumda hatırladığım şey senin dokunuşun olacak. Çok geçmeden Tartarus’ta tekrar benimle buluşacaksın.” Sesi yumuşarken gözleri çelik gibi sertleşti. “Hadi, Calypso, benim

işimi bitir de hayatın daha iyi bir hâle gelsin. Bu sefer sonsuza dek.” Sağ gamzesi belirginleşti. “Senin peşine ölü ya da diri olarak düşmem benim için fark yaratmaz.”

Bıçağımın eğrisini meydan okurcasına boynunun kenarına doğru hareket ettirdim. Bunu yapabileceğimi düşünmüyordu.

Bıçağı etine bastırdım, etinden geçtiğini hissettim.

Gözlerinde amansız bir sakinlik vardı. Ciddiydi.

Mendax beni seviyordu.

O an boğazını kesebilirdim. Onu öldürüp hayatımdan sonsuza kadar çıkarmak için şah damarını ve kafasını kesmeye iki buçuk saniyelik bir baskı yeterdi. Tüm sorunlarım çözüldü. En azından onunla ilgili olanlar.

Bıçağım yeterince keskindi. Bunu biliyordum.

Göğsünden akan kan ve ter benim göğsümü boyarken, göğüslerimiz birbirine zıt ritimlerde inip kalkıyordu. Silahımı atıp ağzımı sertçe onun ağzına bastırdığımda boş taht odasında bir çınlama yankılandı.

Bununla savaşmak için çok çabalamıştım ama daha fazla devam edemezdim. Beni koruyan irademın son damlası, Mendax'ın dilinin içeri girmesine izin vermek için açtığım ağzımdan çıkıp gitti.

Mendax beni tüketirken inlemem boğuldu. Ellerim beceriksizce hareket ederken içimde elektrik kıvılcımları çaktı, onu daha da yakına çekti.

Elleri, kontrol için verdiğimiz çılgınca savaşta benimkilerle buluştu, parmaklarını büyük bir iştahla boynuma doladı ve beni kendine biraz daha çekti. Birbirimizi yalnızca ruhlarımızın anlayabileceği şekilde öperken hiçbir şey bizi ayırmazdı. Her birimiz daha fazla dokunmak için savaşırken et ve kemiklerimiz birbirine dolandı.

Yeni bir savaş başlamıştı.

Dili benimkini tahrik etti, boynumun dibindeki bir avuç saçı kavrarken zorla içeri girdi. Acı sadece ateşimi daha da körüklemeye yaradı ve altdudağını vahşice ısırdım.

Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Düşünemiyordum, sadece hissedebiliyordum.

Kaba bir hareketle onu tahtın arkasına ittim, boynunu aşağı, bana doğru çektim. Boynunun sıcak, kaslı yumuşaklığı bile seksi geliyordu. Diğer elim göğsünün sert çıkıntılarını yağmaladı; sıcak ve kirli teninin parmaklarıma verdiği hissi yalayıp yuttu.

Bizi döndürüp kontrolü geri aldı ve beni korkutması gereken bir güçle soğuk altın tahta sırtımı çarptı.

İnledim ve bunun bütün gözeneklerimden çıktığını hissettiğime yemin edebilirim. Hiç korkmuyordum.

Tırnaklarımı göğsünde gezdirdiğimde Mendax yılan gibi bir tıslama sesi çıkardı, kanı benek benek izler bıraktı. Vücudunu benimkine daha sert bastırarak beni kendisiyle büyük tahtın arasına sıkıştırdı. Ne kadar sertleştiğini hissedebiliyordum. Aletin ucunu kemerinin altından her an dışarı çıkabilirdi. Kendi cinsel organım, o tahrik edici silueti görünce kasıldı.

Güçlü eller belimi bulup beni kaldırdı, o eğildiğinde bacaklarımı ona doladım. Baskın fae, popom ön kenara yaslanırken başımı tahtın arkasına yasladı, sırtım tamamen koltuğa değene kadar dudaklarını bir kez bile dudaklarımın üzerinden çekmedi. Sadece o zaman hafifçe geri çekildi, hâlen uyluklarımı etrafında tutuyordu.

“Nazik olmayacağım, bu yüzden öyle bir şey bekleme,” dedi, dudaklarımın üzerinde karanlık bir gölge gibi süzülürken.

Sonra beni öyle bir öptü ki alt kamım kasılıp titredi, ellerim siyah saçlarına dolandı.

Uyluklarımdaki tutuşu gevşedi ama yerimde kaldım, bacaklarımı çevresine doladım. Tam boyuna ulaştı ve vahşi gözlerle üzerimde gezindi.

Vücudumun her bir parçası onu kendime daha çok çekebilmek için daha fazla uzuv çıkarmak istiyordu.

Büyük, sert elleri pijamamın şortunun her iki tarafını tutmak için hareket etti. Şortumu aşağı çekmeye çalışmak yerine avuç içlerini bacaklarımdan aşağı doğru kaydırırken sessizliği keskin bir yırtılma sesi bozdu. Kalan kumaş üzerimden kayıp düştü ve beni tahtta tamamen savunmasız hâlde onun merhametine bıraktı.

Bir kez daha eğilip başparmağının ucunu ağzıma soktu. Gözbebekleri kocaman olmuştu. Aç gözlerle ona baktım ve dilimi başparmağının etrafında döndürdüm, hevesle ısırırken teninin dumansı tuzluluğunu tattım.

Yoğun bakışları dağıldı ve yüzünde gülümseme belirdi, gözleri açıkta kalan bedenimi harap ederken o tehlikeli gamzenin ortaya çıkmasına neden oldu. Ellerimle ön kollarını sıktım, kaslı göğsünü ve karnını inceledim, hâlâ Unseelie kanı ve teriyle kaplıydı.

Ağzımda olmayan eli, bacaklarımdan arasına bastırmak için hareketlendi. Vücudunu benimkine doğru iterken alçak, pürüzlü bir inleme sesi çıkardı. Parmaklarının daha fazlası ıslaklığı buldu ve sabırsızlıkla ileri atıldım.

Bana tepeden bakarken onu izlemek dayanılmazdı.

“Burası sırlıklam, Caly. Bunu hissettikten sonra bana ihtiyacın olmadığına gerçekten inanabilir miyim sence? Sen bir yalancısın.” Bunu, iki parmağını içime bastırırken ve diğer elini dış uyluğumda aşağı doğru sürükleyip ardında çizikler bırakırken küstahça bir sırıtışla söyledi. “Benim *ahlaksız*, kahrolası yalancım.”

Vahşi gözlerine bakınca kendini kontrol etmekte zorlandığını görebiliyordum.

İçimde olmayan eli uzanıp sertleşmiş meme uçlarımdan birini sıktığında vücuduma bir titreşim yayıldı. Nefesim ke-sildi ama bir şekilde inlemeye dönüştü. Ona dokunmaya deli-cesine ihtiyacım vardı ama bu imkânsızdı. Bu açıda durunca o bana tamamen erişebiliyordu ama ben ona sadece bana doğ-ru eğildiğinde ulaşabiliyordum.

Uzun parmaklarının hareketi, acı verici derecede yavaş bir tempoya dönüştü. Başparmağıyla klitorisimi ovmaya ve daireler çizmeye devam etti, daha hızlı hareket etmezse alev alabileceğimi düşünüyordum.

Titreyen karın kaslarımla kendimi yukarı çekmeye çalış-tım ama boynuma bastıran büyük bir el tarafından hemen durduruldum.

“Kahretsin! O zaman hemen yap,” diye hırladım.

Gözleri karardı ve ellerini üzerimden çekti. Birkaç adım geri çekildi ve bacaklarımı düşünceli bir ifadeyle indirdi.

Öfkeyle tahttan kalktım. Bu da neydi? Ve ben ne yapıyor-dum? Sinirli ve biraz utanmış bir şekilde, hareketsiz göğsünü ittim ve yüzüne yaklaştım.

“Ne oldu?” diye bağırdım. Gözlerim öfkeden yaşardı. “Artık masum, kolay etkilenen bir insan değilim diye beni istemiyor musun? Öyle mi? Yoksa sadece senden korktuk-larında mı istiyorsun? Birinin karşılık vermesinden mi kor-kuyorsun?”

Yavaşça, kesik kesik bir nefes verdi. Gözlerim hareketini yakalamadan önce taht koltuğuna geri atılmıştım. Yükselen gölge, uyluklarımı beline doladı ve popom koltuğun üzerin-den yükseldi.

“Seni kırmamaya çalışıyordum. Bunu unutma. Şimdi iyi bir evcil hayvan ol ve otur.”

Kanatlarının dumanı beni neredeyse tamamen gölgeler al-tında bıraktı ve silüetine tüyler ürpertici bir görünüm verdi.

Mendax düğmesini açtı ve büyük aleti serbest kalırken pantolonunun yere düşmesine izin verdi. Bir an için her şeyi yeniden düşünmeye başladım. Kocamandı. Yumruğuyla kavradığı aletin pembe ucu gerilmişti. Bana bakarken kötü niyetli ve korkutucuydu; avını alt eden bir avcıyı anımsatıyordu.

“Tahtı tut ve bırakma,” diye gürledi.

Başımın arkasına uzandım ve bana emredildiği üzere kraliçenin tahtının iki tarafına tutundum. Bana hokkabazlık yapmamı söylese onu da yapmanın bir yolunu bulurdum.

Sıcak aletin pürüzsüz ucu girişimden içeri kaydı. Ucunu yavaşça vajinamın dudaklarında gezdirdi, zevk suyunun boncuk boncuk damlaları karıncalanan içime doğru kaydı.

Nefes nefese kalmıştım, kendimi ona doğru itmeye çalışıyordum.

Hareketsiz kaldı ve aletini bana değdiği yerden uzaklaştırdı. “Ya seni incitirsem, Caly?” diye fısıldadı derin sesi. “Ya kontrolümü kaybedersem? Sana zarar vermek istemiyorum.”

Sözleri beni ürküttü. Malum Mendax kimseyi incitmekten endişe etmezdi. Asla. Aslında, başkalarını incitmekten zevk alırdı. Bunu arzuları.

Hislerim beni iki parçaya bölmekle tehdit ediyordu. Bu yüzden, hissetmek istemediğim şeyleri hissettiğimde her zaman yaptığım şekilde karşılık verdim. Sinirlendim.

“Aletin yumuşadı mı Mendax? Beni becermekten korktun mu yoksa?” diye homurdandım, içimdeki hayal kırıklığı yeni bir seviyeye ulaşmıştı.

Gözleri için için yanıyordu. “İçimde ve dışımda, yumuşayan tek bir yerim yok. Özellikle de işin içinde sen olduğunda. Bunu gerçekten aklında tutmalısın.”

Bedeni bana çarptı.

Kendimi ona doğru iterken boğazımdan zevk dolu bir nefes yükseldi.

“Çok ıslaksın, Caly,” diye mırıldandı. Tekrar içime girmeden önce yavaşça içimden çıktı. Her ağır hamlede daha da derine indi.

Zevk dalgaları içime yayılırken oluşan hislerle vücudumun her milimetresi aydınlandı. Onun nasıl hissettiğini de hissedebiliyordum. İçime doğru santim santim kaydığında hissettiğim şehvet patlaması.

Bağ... bu bir coşkuydu.

Darbeleri öyle sertti ki etimin moraracağı kesindi ama yine de daha fazlasını istiyordum. Daha sert.

“Kalk,” diye kükredi, içimden çıkıp bir adım geri gitti.

Ayağa kalktım, şaşırmışım ve güneş ışığı altında titreşip parıldayan aletine aç gözlerle baktım.

Beni ters çevirdi ve güçlü bir el boynumun arkasını aşağı bastırdı, böylece yüzüm tahtın kadife yastığına yaslandı.

Unseelie prensi arkamdan içime girdi, kalçalarımı vahşice tutmak için boynumu bıraktı. İçimden çıkıp bir sonraki itişte daha sert biçimde içime girerken birbirine çarpan tenimiz şakladı.

Aman Tanrım. Kendiminkiyle birlikte onun tüm duygularını da hissedebiliyordum.

Çok fazlaydı. İçime bir kez daha girerse derim içe doğru patlayacaktı.

Sırtımı kamburlaştırıp bir hayvan gibi ona sürtündüğümde içimden vahşi bir çığlık koptu.

“Boşalıyorum! Ah, Mendax!”

Mendax karşılık olarak küfretti ve orgazmın yaklaştığı anlarda, cildimde titreşimler hissederken darbelerini yavaşlattı.

Karanlık prens saçlarımı boynumun dibinde bir tutam hâlinde topladı ve çekti, bedeni bana çarptığında başımı koltuktan kaldırdı. Vahşi ısırıklar ve dil darbeleriyle vücudumu derlerken, lezzetli bir acı omzumun ve boynumun etini parçaladı,

o kadar derine indi ki siyah kanatları havada titreşti, vücudunu dengeledi ve içimi tamamen doldurmasına yardımcı oldu.

Hâlâ sırtıma bastırılmış hâlde dururken daha derinlerime girmenin bir yolunu aramak için uyluklarımı çekti. Yastığı ısırdım, itmelerinin yavaşlamasıyla ezici doruk noktasının yükseldiğini hissettim.

Popomu tokatlarken “Lanet olsun!” diye bağırdım, acı ve karıncalanma tam olarak beni uçuruma itecek ağrı ve zevk miktarına ulaşmıştı.

Bir orgazmı patladım, ısırdığım kadife yastığa birbiriyle alakası olmayan kelimeleri bağırdım.

“İşte bu, aşkım, aletimi sık. Her yerini hissedebiliyorum,” diyen derin ve hırıltılı sesi, kulağımın dış kısmına ulaştı.

“Aman Tanrım.” Yavaş yavaş içime gidip çıktığı esnada mırıldanabildiğim tek şey buydu.

Orgazmım biter bitmez içimden çıktı, beni kollarına alıp döndürdü ve kirli gömleğimi çıkardı. Aç vücudumun içindeki ateş, meme ucumu sıcak ağzına çektiğinde bir kez daha alevlendi. Çıplak göğüslerimizin birbirine değmesinin verdiği his, çatlamış kalbimi bir şekilde genişletmiş gibiydi.

Beni kollarında tutmaya devam ederek tahtta oturdu ve bacaklarının her iki yanında ayaklarımı koymam için yeterli alan bıraktı.

“Aletimin üzerine otur, cehennem tazım. Beni içine almanı izlemek istiyorum,” diye emretti fısıltıyla.

Teşvik edilmeye ihtiyacım yoktu; kocaman aletini kavradım ve bacaklarımın arasındaki açıklığa doğru tuttum, tamamen içime girinceye kadar kendimi yavaşça aşağı indirdim. Biraz acıdı ama yüzünün zevkten -ona verdiğim zevkten- buruşmasını izlerken acı hissi yerini hemen coşkuya bıraktı.

Ellerimi kaslı omuzlarına koydum ve bacaklarımı kullanarak zıpladım, kendi hızımı ve ritmimi ayarladım.

“İşte bu. Kontrol sende,” diye fısıldadı, elleri memelerimde ve karnımda gezinirken altdudağını ısırdı.

Karnımdaki gerginliğin tekrar arttığını hissedince “Malum!” diye bağırdım.

İlk ismiyle hitap ettiğimi duyduğunda, elleri kalçalarımın atıldı ve daha derinime girdi. Başım geriye doğru yuvarlandı ve derin itişlerine devam ederken zevkin beni tüketmesine izin verdim.

“Beni içine almaya devam et, Caly. İçinde beni hissettiğinde ve bu yalancı vajinanın her yerini spermle doldurduğumda yüzünü izlemek istiyorum. Sonra da spermlerimin bu arsız delikten aşağı damlamasını izlemek istiyorum. Gel bana, tanrıçam. Aletime gel,” diye yalvardı pürüzlü sesi. Kalçalarımı döndürmeye devam ettim, gözlerimiz birbirimize kilitlenmişti.

Titreme vücudumu ele geçirdi ve öne, göğsüne doğru düştüm, çığlığımı bastırmak için omzunu ısırdım. Beni sıkı sıkı göğsüne bastırdı, tırnakları sırtıma ve kalçama saplanırken dağınık saçlarıma doğru alçak inlemeler gönderdi ve içimde gelip gitmeye devam etti. Boşalırken kalın aletin zonklamasını içimde hissettim, beni öyle doldurdu ki sıcak sıvı daha şimdiden iç uyluğuma doğru akıyordu.

Son birkaç gecedir doğum kontrol çaylarımı içtiğim için Kader Tanrıçaları’na sessizce şükrettim.

Sonra utanç ve mahcubiyet benzeri bir şey beni sardı. Bu çayları, Eli’yle aramızda bir şeyler olabileceğini düşündüğüm için içiyordum. Olmasını istediğim için.

Taht odasının kapıları çarparak açıldı. İkimiz de ayağa fırladık, dövüşmeye hazırдық.

“Yukarıdaki yıldızlar aşkına, kahrolası kıyafetleriniz nerede? Kan ve demir, tahtta *yapmadınız* değil mi? Yapmadınız. Ah, hadi ama ya.” Walter başını iki yana salladı, Mendax ona homurdandığında arkasını dönmek için bir saniye bekledi.

“Burada. Kalbinin diğ er yarısı burada. Hissedebiliyorum,” dedi Walter,  ıplaklığımızı görmezden gelerek boş bir k   eye gidip volta atmaya başladı.

Mendax ve ben birbirimize baktık.

“Caly’yi odasına götürüyorum. Kimse seni görmesin diye sıçan formuna geç. Hemen döneceğim,” dedi Mendax. “Kalbi bulacağız.”

Beni kollarına aldı, gitmemle ilgili itirazlarımı görmezden gelerek beni odama kadar takip etti.

Gözlerimi lo  banyomda açtım, ona bağırmaya hazırdım.

“Bu benim kalbim. Beni görmezden gelip istediğini yapamazsın,” diye bağırdım ona. “Bütün bunları mahvedeceksin. Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun?”

Beni makyaj masasına oturttu ve bir bez ıslatmaya başladı, beni tamamen görmezden geldi.

“Birdenbire canlı bir şekilde ortaya çıkıp her şeyi deği t rebileceğini d   nemezsin. Yapamazsın. Seninle gelmeyeceğim. B-ben burada kalmalıyım.”

Bacaklarımı ayırdı, aralarına girdi ve dudaklarını yumu ak a benimkilere bastırdı; taht odasında etimi morartan öpücüklerin aksine bu kez şefkatli ve nazikti.

Cildimdeki kanı temizlerken sıcak bezin  iziklerimin ve yaralarımın üzerinden geçtiğini hissettim.

“ yi o zaman. Benimle gelmek istemiyorsun, öyle mi?” diye dudaklarıma doğru fısıldadı ama uzakla madı. “O zaman ben burada kalıp sen benimle gelmeye hazır olana kadar bu şatoya ve diyara ölüm ve yıkım getiririm.”

Sonra siyah bir duman bulutu içinde kayboldu.

Of hayır. Az önce ne yapmı tım ben?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CALY

GÜNÜMÜZ

MENDAX'IN YENİDEN ORTAYA ÇIKMASININ ÜZERİNDEN BİRKAÇ gün geçmişti.

Ve o zamandan beri her şey kendimi kaybetmeme yol açıyordu. Ne zaman ateş ya da söndürülen mum kokusu alsam, o an etrafımda kim varsa onu korumak için kendimden geçiyordum. Maalesef Şef Samuel, dengesiz olduğumu düşünüyordu ama onu kesinlikle suçlamıyordum. Mutfakta kahvaltı ederken iki kez, onu ve Eli'yi pencereyi kırıp şatoya tırmanarak güvenliğe ulaşmaları için zorlamaya çalıştım; bu olay, ateşteki bir kazanda ısınan sıcak elma şarabının kokusuyla tetiklenmişti.

Fakat görünen o ki Walter'a yanımda kalması için kesin talimatlar verilmişti. Neyse ki herkes onun benim yeni sıçan arkadaşım olduğuna inanıyordu.

Walter'ın etrafta olması düşünebileceğim en iyi hislerden biriydi. İnanılmaz bir arkadaş olmasının yanı sıra, Mendax'ı herkesten iyi tanıyordu ve Eli'yi hayatta tutmama yardım edebilecek tek kişi olma ihtimali vardı. Mendax'la aramızda olup bitenler hakkında zihnimi sakinleştirmeme pek çok kez yardımcı olmuştu.

Temelde Mendax'ın kardeşi olmasına ve Seelie fae'lerinden nefret etmesine rağmen Walter benim yanımdaydı. Unseelie zindanlarında Kahverengi Sıçan olarak onunla tanıştığım andan itibaren aramızda derin bir dostluk kurulduğunu hissetmiştim. Daha önce hiç bu kadar tam ve açık bir şekilde sırtımı yaslayabileceğim ve yanımda olacağını bildiğim biri olmamıştı. Eli bile bazen bana yabancı geliyordu. Onu son gördüğümünden beri çok değişmişti ve masum bir hoşlanmadan ibaret olan his, şimdi birbirine çekilen neodim mıknatısların zıt kutupları olduğumuz duygusuna dönüşmüştü. Artık çok... kalıcı hissettiriyordu. Seelie'nin bir parçası olduğumda yapacağımı düşündüğüm onca şey vardı ama evlenmek ve yönetmek bunların arasında değildi.

Endişelerim sadece büyümeye devam etti. Tilki şekil değiştirenlerle dolu bu evde, hem de burunlarının dibinde başka bir şekil değiştiren olduğunu nasıl fark etmediklerini bir türlü anlayamıyordum. Walter bana birkaç kez safkan bir şekil değiştiren olduğunu ve şekil değiştiren olsun ya da olmasın başka birinin bunu anlamasının imkânsız olduğunu söylemişti. Ayrıca bunun, onunla bu kadar yakın olmamızın nedenlerinden bir diğeri olabileceğini tahmin ediyordu. Walter, göğsümün içindeki kırık kalbin sadece bir miktar gücü olsa da hâlâ orada olduğunu ve onun saf kanına çekildiğini söylüyordu.

Kraliçe Saracen'le henüz konuşmamıştım. Ne söyleyeceğimi planlıyordum. Ona oyunun bittiğini söylemem gerekiyordu; bir yanımda Mendax'ın hayatta olduğunu bir şekilde öğrenmesinden korktuğu için ondan uzak durmak istiyordu; diğer yanımsa yanına gitmeden önce bir sonraki hamlemi belirlemem gerektiği için ondan uzak duruyordu. Bir diğer yanımda da ondan uzak durmak istiyordu çünkü kalbimi tekrar bir araya getireceği töreni tartışmamızı isteyeceğini ve sonra da Mendax'ın gücünün bir kısmına sahip olup olmadığını

görmek için beni test edeceğini biliyordum. Ama o hâlâ hayat-tayken bunun nasıl olacağını da biliyordum. Herkesin önünde Eli'yle evlenmemi sağlayacaktı ve törenden Seelie'nin kralı ve kraliçesi olarak ayrılacaktık; tabii bir Unseelie'ye bağılyken bu mümkünse.

Bunun hiçbir parçasına hazır değildim.

Ya kalbimi birleştirirlerse ve hiçbir şey olmazsa? Ya beni öldürürlerse? Bu düşünceyle derin bir nefes aldım. En azından kız kardeşimle birlikte olacaktım.

Ne yapacağıma karar verdikten sonra Saracen'le konuş-caktım.

Yutkundum ve bir cam parçası boğazımdan aşağı kaymış gibi geldi. Beni öldüreceğini biliyordum, bu da Eli'yi öldüre-cekti ve sonra muhtemelen Mendax'ı gerçekten öldürmenin bir yolunu bulacaktı. Mendax, Eli ve beni hayatta tutacak bir plan lazımdı bana. Ayrıca kalbimi, Saracen her şeyi öğren-meden önce geri almam gerekiyordu ve bunun için çok geç kalmıştım.

Bu yakında bitecekti; bitmek zorundaydı. Bundan çok ama çok yorulmuştum.

Patikada ve ormanda yürümeye devam ettiğimiz sırada "Tepelere varmadan önce kendine gelsen iyi olur," diye ba-ğırdı Prenses Tarani.

Sağıma baktım, başımı sallayıp içini dolduran ve bir türlü çözemediğim tüm düşüncelerden kendimi kurtardım.

Eli'ye Mendax'ın geri döndüğünü anlatmaya çalıştığımda dinlemeyi reddetmiş ve geçitteki muhafıza saldıranın Kraliçe Tenebris olduğunu iddia etmişti. Beni korumak istediğini bili-yordum ama Mendax şatoda dolaşıp birilerinin onu bulmasını bekliyorsa -ya da daha kötüsü, hepsini öldürmeyi bekliyor-sa- bunun bize bir faydası olmazdı. Onu görmemiştim ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. İnsan tavan arasında hayalet

olduğunu nadiren görürdü ama orada olduğunu bilirdi. Mendax, Eli'yle olan bağımlı hâlâ bilmiyordu.

Dün gece Walter'a her şeyi anlatmıştım ama saklaması için yemin ettirmiştim. Üstümde bin kiloluk bir zırh varmış da sonunda birkaç dakikalığına da olsa çıkarabilmişim gibi hissetmiştim.

Bir şey koluma dokununca yerden neredeyse yarım metre havaya sıçradım.

"Aaa, son birkaç gündür gerçekten gerginsin, Cal. Tehdidin ortadan kalktığına söz veriyorum. Tehlikeli olduğunu düşünseydim en sevdiğim iki kızı ata binmeye götürmezdim," dedi Eli kolumu bırakırken.

"Tehdidin her zamankinden de yakın olduğuna eminim," dedim gözlerimi ona dikerek.

Tarani, neler olup bittiğini anlamak için ikimize baktı.

Üçümüz patikada yürümeye devam ederken çıplak kollarıma vuran güneş tenimi yakıyordu. Eli, bu kaygımın uzun bir süre kapalı kalmamdan kaynaklandığını iddia ederek beni şatodan çıkarmaya kararlıydı. Açık havada olmayı sevdiğimi ve doğada başka hiçbir yerde bulamadığım bir şeyi bulduğumu biliyordu.

"Daha ne kadar gideceğiz?" Kollarımı güneşten korumak için ince bir ceket getirmiş olmayı diledim. Eli bana atları almak için çukurlara gideceğimizi söylediğinde, bu kadar yürümemiz gerekeceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Sorun ne? Daha şimdiden yoruldu mu? Ah, keşke Kadimler değerli sırları Artemi'yi bir de şimdi görebilselerdi," dedi Tarani sırtarak.

"Kes şunu, Tarani. İkinizin birbirinizi tanımanız, arkadaş olmanız için getirdim seni," dedi Eli, aramızda temkinli bir şekilde hareket ederek.

"Teşekkürler ama onun gibi arkadaşlara ihtiyacım yok."

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordum, Tarani’nin arkasına geçmek için hareket ettim. Seelie’ye geldiğimden beri Tarani’nin tek yaptığı sinir uçlarımla oynamak olmuştu ve bundan bıkmıştım.

“Bu, seni kimse burada istemiyor demek oluyor. Zaten sen sadece onun kuklasısın,” diye bağırdı Tarani, bana doğru bir adım atarak burnunu benimkine yaklaştırdı.

Burada kalmamı tehlikeye atmamış olsaydı, sertliği hoşuma gidebilirdi.

“Yeter artık!” diye bağırdı Eli, teninden altın bir parıltı yayılıyordu. Sırtındaki altın kanatlar da açılmıştı. “Onu burada *ben* istiyorum ve hepimiz biliyoruz ki annem onun ailede olmasını istiyor; muhtemelen seni istediğinden de daha çok, Tarani.” Eli, sözlerinin etkisini yumuşatmak için kız kardeşine göz kırptı ve aramıza girdi.

“İnan bana biliyorum. Bunun tek nedeni de tarihte yükselmeyecek tek Artemi olması ve Seelie’nin diğer diyarlara hükmedecek olması,” diye çıkıştı Tarani.

“Baksana Tarani, Caly’nin bir gün karım ve bu ailenin bir parçası olmasını istediğim sır değil ve annem istediğini elde ederse, istesen de istemesen de yakında bu gerçekleşecek. Her iki durumda da, Düşmüşlerle beraber bu şatodan kovulmak istemiyorsan, benim yanımda ondan bu şekilde *bahsedemezsin*,” diye kükredi Eli kız kardeşine.

Karısı olmamı istediğini söylediğinde midem altüst oldu. Bir zamanlar hayal ettiğim gibiydi.

Tarani gözlerini kısarak baktı, bağırmaya hazırmış gibi görünüyordu ama cevap vermek yerine ağzını kapattı ve şimşek hızıyla ormana doğru uzaklaştı.

“Ben şatoya döneceğim. Sen de gidip onu al,” dedim. “Sadece seni koruyor.”

“Sorun yok. Sadece biraz sakinleşmesi gerekiyor. Tepelere kendi başına nasıl gideceğini biliyor. Sakinleştiğinde orada buluşuruz,” dedi Eli ve elimi tuttu.

Aman Tanrım.

Ya Mendax izliyorsa? Eli'nin bana dokunduğunu görürse ikimizi de öldürürdü.

Elimi çektim ve Eli bana şaşkın gözlerle bakınca gergin bir şekilde gülümsedim.

“Eli, gerçekten evlenemeyeceğimizi biliyorsun,” dedim ve neşeli bir kahkaha attım.

“Nedenmiş o?” Bizi büyük bir meşe ağacının gölgesine götürdü ve cildimin böyle bir güneş molasına ciddi ihtiyacı vardı.

Parmaklarımı meşenin kabuğunun derin oluklarında dolaştırırken “Annenin o anlaşmasını kabul etmeyeceğim. Kalbimi geri alma törenimde duman yine gelecek. Mendax hâlâ hayatta. O ve ben bağlıyız ve bu yüzden hâlâ dumanım var. Kalbim tek parça olduğunda da bu değişmeyecek. Kalbimi ondan geri almak için yeni bir plan yapacağım ama seninle evlenemem. Başka bir yol bulmalıyım. Sana zarar veremem,” dedim.

“Benimle evlenme fikrinden bu kadar mı nefret ediyorsun?” diye sordu, şaşırtıcı derecede incinmiş görünüyordu. “Cal, seni her zaman sevdim ve her zaman seveceğim. Zaten asla yanından ayrılmayacağım için hayatlarımızın birbirine bağlı olması benim için sorun değil. Senin için her şeyi yaparım. Seninle ilgilenmeme izin ver,” diye fısıldadı.

Gözlerim yerinden fırlayacaktı. Ergenlik fantezim canlanıyor gibiydi; sadece...

“Öyle değil—”

Kolumu tutup beni kendisine doğru çevirirken “Gerçekten burada, hayatta, değil mi?” diye sordu.

“Evet. Bunu sana söylemiştim.”

“Peki bu yüzden mi?” Önümde volta atmaya başladı. “Onu sevemezsin. O kötü! Senin gibi iyi ve tatlı biri nasıl olur da böyle bir canavarı sevebilir?” diye bağırdı.

“Bu!” Parmağımı ona doğru uzattım. “İşte bu yüzden seninle kesinlikle evlenemem. On yıldan fazla bir süredir en yakın arkadaşım değilsin sen! Ayda yılda bir mektup yazmak her şeyin aynı kalmasını sağlamıyor. Beni tanımıyor-sun bile, gerçekten tanımıyorsun.” Eli ile yer değiştirdim ve o hareketsiz dururken volta atmaya başladım. “Nasıl tanıyacaktın ki? Sana gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir şey söylemiyorum.”

“Bu adil değil ve bunu sen de biliyorsun! Komutan Von’la olanlardan sonra, ne yaptığını öğrendikten sonra, girişim yasaklandı,” dedi Eli.

“Bunun suçunu bana atma. Sana onunla dövüşüp kendini sürgün ettirmeni ben söylemedim! Onunla kendi başıma gayet iyi idare ediyordum,” dedim öfkeyle.

“Benim durduğum yerden bakınca tüm işi o yapıyor gibiydi,” diye tersledi. “Annem onu Malvar’a göndermeseydi onu öldürürdüm.”

Eli’nin bana sürpriz için geldiği ama bunun yerine eğitmenimin bana bazı özgürlükler tanıdığını gördüğü günü hatırlayınca göğsüm sıkıştı. Zar zor hatırlıyordum, bir düğmeye basıp hissizleşmekte çok iyi olmuşum. Bazen bunun ondan aldığım en iyi eğitim olabileceğini düşünüyordum; diğer zamanlarda, düğmeyi tekrar açıp açmadığımı merak ediyordum.

“Ne hâle geldiğim konusunda hiçbir fikrin yok.” Öfkenin tüm enerjisini kaybedince volta atmayı bıraktım. Seelie prensi gölgeden birkaç adım uzaklaşıp güneşte durdu, kürek kemiklerinin arasına uzanıp gömleğinin yakasını kavrarken gözlerinde sert bir bakışla bana doğru döndü.

“Senin Artemi olduğunu daha önce bilmediğim için üzgünüm Caly ama bilseydim bile sana söylemezdim. Bu dünyadan değilsin. Yükselmemiş bir Artemi’nin ortaya çıkmasının ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyorsun. Mantığımı anlamının hiçbir yolu yok. İnsan olduğunu sandığım zamanlarda kalbini almak için annemle ne kadar boğuştuğumu hayal bile edemezsin. Şimdi, bunun muhtemelen senin güvenliğin için yapılacak en iyi şey olduğunu düşünüyorum. Bir Artemi’nin kalbinin yarısını alabileceğini bile bilmiyordum. Babam ölmeden önce babanın en iyi arkadaşıydı. Sanırım annem, Kraliçe Tenebris sana ulaşmadan önce seni kurtarması gerektiğini bu yüzden biliyordu.”

Gömleğini çıkardı ve çocukluğumuzdan beri ilk kez çıplak göğsünü gördüm.

“Ama gerçek şu ki sen de benim ne olduğumu gerçekten bilmiyorsun.” Eli’nin büyük, altın kanatları sağlam vücudunun arkasında genişçe uzanıyordu. Derin, pirinç rengi altın çizgilerle kaplıydı. Şimşek benzeri izlerin aralarında birkaç santimden biraz daha fazla mesafe vardı. Altındaki doku, güneş ışınlarının etkisiyle parlıyordu. Seelie kanı altın renkliydi. Bunlar yara izleriydi.

Eli’nin göğsü ve sırtı bunlarla kaplıydı.

İçimde kabaran şiddetli öfke okyanusunu kontrol etmeye çalışıyordum. Çenemi sıkıttığım için dişlerim gıcırdıyordu. Bunu ona yapanı öldürürdüm. Onları da lanet olası listeye ekledim.

Arkasına doğru geçtiğimden geniş sırtı ve omuzlarında önden daha da fazla iz olduğunu gördüm. Parmak uçlarım göğüs kasındaki yara izlerinde dikkatlice dolaştı, sonra altın damarını boynunun hemen altında biten başka bir yara izine kadar takip etti. Sıcak gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Eli bunların hepsini burada, benim yardımım olmadan yaşamıştı.

Ona zarar veren kişi o kadar şiddetli bir acı yaşayacaktı ki yeni bir isme ihtiyaçı olacaktı. “Bunu sana kimin yaptığını söyle, Eli. Sonra da onu ölmüş bil,” diye gürledim.

“Mendax, Unseelie’nin veliaht prensi bana bunu yaptı.” Eli’nin bal rengi gözleri benimkilere kilitlendi. “Benim yerime seçtiğin adam. Bu izlerden o sorumlu.”

“Ne?” Ciğerlerimdeki hava yumruk yemişim gibi bir anda boşaldı.

Ne yaptım ben?

“Duman Avcısı ve ben, payımıza düşenden fazla savaşa girmiştik. Birçoğu annelerimizin emri üzerine... ama bazıları öyle değildi.”

Bana doğru bir adım yaklaştı ve avucum onun bronz karnına değdi.

“Ne sen ne de ben birbirimizin gerçek kapasitesinden haberdarız, değil mi? İkimiz de birbirimizden bir şeyler sakladık. Artık bunun bir anlamı yok. Seninle tanıştığım günden beri sana âşığım, bana benden nefret ettiğini söylediğin o günden beri,” derken usulca kıkırdadı. “Senin için her şey olabilirim. Seni seviyorum, Calypso ve eğer Senin için Unseelie prensiyle savaşmam gerekecekse ayağını denk almalı. Daha önce yaşadığımız tüm zorluklar, Senin benim yanımda mutlu ve güvende olman için yapmaya hazır olduğum fedakârlıkların yanında hiç kalacak.” Sıcak, güneşten yanmış dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğildi.

Yaz gibi bir histi bu. Çimenli bir tepeden aşağı yuvarlanmak ve karnına ağrılar girene dek gülmek gibi. İlkbahar güneşinin ilk ışınlarının dansıyla melankolik kış zihnine dolan o his gibi. Öpücük o kadar hafif ve nazikti ki daha önce hiç kimsenin bana hissettirmediği duygularla ve şefkatle doluydu.

Bunda yanlış veya utanç verici bir yan yoktu. Annem ve kız kardeşim öldüğünden beri buz kesmiş olan içime ilk kez

birazcık sıcaklık yayıldı; yuva hissi, karanlık ve öfkeli kısımlarımın üzerini örttü.

Eli tatlı öpücüğü bitirmek için başını geriye doğru çekti ama dudakları dudaklarımdan sadece bir nefes uzakta, gözleri hâlâ kapalıyken durdu. Fiziksel olarak benden uzaklaşamıyordu sanki.

“Feuhn—Kai—Greeyth,” diye fısıldadı.

Ebedi aşk ve dostluk.

Dudaklarım gerçek bir gülümsemeyle yukarı kıvrılabilirdi ama bir an için nasıl hareket edeceğimi unuttum, bu yüzden duvarlarım veya maskelerim olmadan birkaç saniye ona öylece baktım.

“Dudakların insana mutluluk ve güneş ışığı gibi bir his veriyor,” diye mırıldandım. Hareket etmek istemedim çünkü bu hissi kaybedeceğimden korktum.

Dudaklarıma doğru “Üzüntüye benzer bir tadın var. Ya da gökyüzünde ışık olması gerektiğini bilmeyen yağmurlu bir gün gibi,” diye fısıldadı. “Şemsiyen olmama izin ver, Cal. Yağmurun sana bir daha dokunmasına asla izin vermeyeyim.”

Geri çekilip kanatlarını katlayıp gömleğini tekrar giymesinden önce birkaç kalp atışı boyunca hareketsiz durduk. Şaşırılmış ve utanmış bir halde en yakın arkadaşımın cılız, esnek kaslarına göz attım.

Güneşler aşkına. Ne yapıyordum ben? Kısa süre önce Se-elie’lerin en büyük düşmanıyla yatmıştım. En yakın arkadaşımın vücudunu eski bir kesme tahtası gibi çiziklerle dolduran o adamla ve bunu isteyerek yapmıştım. Utanç, tüm iyi hislerin üstüne çıkıyordu. Kalbimi kazandıktan ve ona her şeyi anlattıktan sonra Mendax’la birlikte gitmeyi düşünmüştüm, bir aptal gibi hâlâ yapmam gereken şeyde bana yardım etmek için mükemmel olacağını düşünüyordum. Ne yapıyordum ben? Mendax kötüydü, Eli iyiydi. Benimse iyi olmam gerekiyordu.

Mendax şehvet, tehlike ve tutkuydu ama Eli'yle farklı olabilirdim. Her şey mükemmel bir şekilde, hatta umduğumdan bile daha iyi gidebilirdi. Sonunda kalbimi geri kazanabilir ve mutlu olabilirdim.

“Hadi gel, Tarani'yle buluşmalıyız. Oraya sağ salım vardığından emin olmak istiyorum. Yolda atını nasıl kandıracağını da anlatacağım. Tarani muhtemelen çoktan kandırmıştır.”

“Affedersin, ne?” dedim, kafamın içinde yankılanan sayısız düşüncenin etkisiyle onu yanlış duyduğumdan emindim. Gölgeden uzaklaşıp kavurucu güneşe geri döndüm ve ışık gözlerime vurduğu an irkildim.

Eli anlayışlı bir tavırla “Tepelere vardığımızda gölge olacak,” dedi.

Yürürken aklım Walter'a, onu bıraktığım şatoya gitti. Biz orada değilken amacının taht odasının arka köşesinde, ürkütücü ve boş bir savaşın duvar resimleri ve tahtlardan başka hiçbir şey olmadığı hâlde, Artemi güçlerini hissetmeye neden devam ettiğini anlamaya çalışmak olacağını biliyordum.

“Varmamıza daha ne kadar kaldı?” diye sorarak sessizliği bozdum.

“Tepelerin ormanı birazdan başlayacak,” dedi Eli.

Bana tepeler hakkında gereğinden fazla şey anlatmaktan imtina ediyormuş gibi geldi. “At yakalamak için neden ormana girmemiz gerektiğini hâlâ anlamıyorum. Şatoda bir sürü at olduğunu biliyorum. Unseelie'de iskelet tek boynuzlu atlar vardı. İnanılmaz derecede havalıydılar.”

Unseelie'nin bahsi açılınca Eli bana bir bakış attı. “Tam da bundan bahsediyorum işte. Seelie'de atlarımıza saygı duyarız. Güçleri ve sadakatlerine layık olduğumuzu onlara kanıtlarız. Unseelie ise istediği her şeyi yakalar ve kafese koyar.”

Söylediği şeyin ne kadar doğru olduğunu bilemezdi.

Orman, parlak, çiçekli ağaçlar ve çamlarla daha da sıklaşıp güzelleşirken ilerlemeye devam ettik.

Önümdeki yola baktığımda, neden “çukurlar” diye adlandırıldığını tam olarak anladım.

“Dur tahmin edeyim, geldik,” dedim, hiçlikten gelmiş gibi görünen geniş açık çukura bakarken.

Çukurluğun kenarındaki süngerimsi, yeşil yosun onu kamufle ediyor ve görülmesini neredeyse imkânsız kılıyordu. Gölgeyi ormanda etrafa baktığımda, yerde başka delik görmedim.

“Evet, geldik ama dikkat et, çukurlar hareket ediyor. Genellikle bu kadar uzaktan görünmezler ama bugün huysuzlukları üstlerinde gibi duruyor,” dedi. Çenesi kasıldı. “Tarani’yi bulmamız gerek. Yanımda kal. Önünde belirseler bile onları göremezsin ve dengeni kaybedersen sana karşı acımasız olacaklarından emin olabilirsin,” dedi ve önüme geçti.

Ormanda ilerlemeye devam ederken, beni arkasına almasına izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissederek kenara çekildim. Benim de gözlerim vardı. Bir ev büyüklüğündeki bir deliği onun kadar iyi görebilirdim.

“Duydun mu? Bu ne?” diye sordum.

Arkasını döndü, gözleri kocaman açılmıştı. “Kahretsin! Bu Tarani!”

Ormana doğru yola koyulduk, kısa bacaklarım Eli’ye yetişmek için mücadele ediyordu. Biz koşarken, tepeleri gür olan uzun ağaçlar da hareket ediyormuş gibi görünüyordu. O kadar hızlı mı koşuyorduk? Yoksa ağaçlar gerçekten hareket mi ediyordu?

Derin bir uğultu başladı, ayak bileklerimden yukarı doğru tırmanan titreşimler tüm vücudumda vızıldıyordu.

“Hadi! Daha hızlı hareket etmelisin, Caly!” diye bağırdı ve o an tam önümde bir minivan büyüklüğünde bir çukur

açıldı, yuttuğu moloz ve toprakla birlikte az kalsın beni de alacaktı.

Uzaktan bir bağıris ses daha duyulurken yana atladım, bu sefer ses kulağa daha panik gelmişti.

Tarani'nin başı dertteydi.

“Bensiz git!” diye bağırdım Eli'ye, beni geride bırakıp kız kardeşinin yanına gitmesi için dua ediyordum.

Bana ulaşmak için geriye doğru birkaç adım koşarken “Bunu daha önce de yaptım. Bir daha seni asla geride bırakmam,” dedi.

“Hadi ama Eli! Beni beş saniyede bir kurtarmaya çalışmaktan vazgeç ve gidip kız kardeşini al. Ben buradan kendi başıma da çıkabilirim,” diye bağırdım. “Bana hiçbir şey beceremezmişim gibi davranmayı da kes.”

“Tamam, inatçı şey. Koşmaya devam et ve sakın hareketsiz durma yoksa bunu hisseder ve hemen altında açılırlar. Geldiğimiz yoldan geri dön!” diye bağırdı.

Eli, kız kardeşinin çığlıklarıyla benim aramda gidip gelirken panik içindeydi, sonra kendisi de boğuk bir çığlık attı. Altın kanatları keskin bir *sesle* açıldı ve ardından bağırislerin geldiği yöne doğru koşmaya başladı. En yakın arkadaşımın yavaş yavaş göğe yükselmesini şaşkınlıkla izledim. Eli uçabiliyordu.

Gerçekten uçabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kanatları olduğunu biliyordum tabii. Bir tanrı veya başmeleğinkiler gibi güzel, ışıltılı kanatlar. Ama bunların onun ağırlığını taşıyabileceği aklıma bile gelmemişti. Hâlâ özümde bir bilim ineği olduğum için bu bana çok yanlış geliyordu. Ağırlığı çok dengesiz olmalıydı ve kullanılmadıkları zaman nasıl oluyor da derilerinin içinde kaybolup gidiyorlardı? Mendax'ın duman kanatları da aynı şeyi yapıyordu. Sihrin hiçbir anlamı yoktu.

Koşmayı bıraktığımı ve ormanda kımıldamadan durduğumu fark ettim; tam da bana yapmamamı söylediği şeyi yapıyordum yani.

Ona kanatları hakkında daha fazla soru sormayı aklımın bir köşesine yazdım. Belki Eli beni memnun etmek ve meraklı zihnimi yatıştırmak için birkaç test yapmama izin verirdi. Bunu yapacağını biliyordum. Benim için her şeyi yapardı. Yakında benden ne kadar nefret edeceğini düşününce göğsümü bir hüznün hissi ele geçirdi.

Başka bir tiz çığlık, beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Ardından gelen şey bir homurtu muydu?

Çığlık bu kez solumdan geldi; Eli'nin uçtuğu taraftan değil.

Mantıken, özellikle de hakkında hiçbir şey bilmediğim yaratıkların olduğu, tanımadığım bir ormana doğru gitmemem gerektiğini biliyordum. Çevreme baktım. Toprağın odunsu kokusuyla nemli hava ağırlaşmıştı. Her şey huzur içindeydi; parlak yeşil yosun ve çimen, ne olduğunu bilmediğim pembe ve sarı çiçekler. Gerçek olabileceğini hayal bile edemeyeceğiniz kadar güzeldi.

Kaskatı kesildim, yine o tiz uğultuyu duydum.

Dışarıdan güzel ve sakın görünen tehlikeli bir şeyin, ür-kütücü ve uğursuz görünen her şeyden çok daha çarpık ve aldatıcı olduğunu herkesten iyi biliyordum. Karanlıklarını güzellik ve iyilik maskesi altında saklayanlar, en şeytani kötülüklerle doludur; güvendiğinizde size ihanet edecek ve sizi kandıracaklardır.

Ayaklarımın altındaki zeminin titrediğini hissettiğim anda sola doğru fırladım.

O yöne doğru bir çekim hissettim. Tarani'yi kurtarma umudundan falan değildi; dürüst olmak gerekirse şimdi ölmesi benim için daha kolay olurdu.

İyi olacaktım. Dikkatimi yere vererek koşmaya devam ettim.

Çukurlar açıldığında, toprağın ufalanması ve köklerin kendi içlerine çökmesi dışında bir ses çıkmadı. Ormandaki kuşlar bile sinir bozucu derecede sessizdi. Ciyaklayarak kaçışmadılar, sadece ağaçlardan izlediler.

Az daha küçük bir çukura düşecektim, sonra geriye doğru düştüm ve ağırlığımı mümkün olduğunca arkama verdim. En yakın ağaca yaslanırken soluk soluğa çukurdan uzaklaştım.

Kahretsin, ramak kalmıştı. Belki de Eli haklıydı, burada olmamalıydım.

Çukur ağır ağır kapandı. Zemin, hiçbir şey olmamış gibi taze ve süngersi yosunla kaplandı.

Aman Tanrım, kapanmıştı işte. Bu, çukura düşerseniz orman toprağı tarafından yutulacağınız anlamına mı geliyordu?

Yakındaki bir ağaç yüksek sesle ve uzun uzun gıcırdadı. Uzaktaki birkaç ağaç da cevap verir gibi inleyip gıcırdadı.

Yaslandığım ağacın diğer tarafına baktım. Parmaklarımla koyu, dokulu kabuğa dokundum. Güzeldi ama tanıdığım bir ağaç değildi. Eli'ye şatonun kütüphanesine girip giremeyeceğimi soracaktım. Bu diyarların doğasına dair bir şeyler öğrenmek için can atıyordum. Bildiğim kadarıyla, şu anda bir yaratığa tırmanmak üzereydim mesela.

En alttaki dala çıktım, kullanılmayan kaslarımın gerilip çekildiğini hissettim. İyi bir uzaklığı görebilene kadar tırmanmaya devam ettim.

Tam olarak koşmak üzere olduğum yerde, her biri farklı boyutlardaki çukurlar yosun kaplı zeminde belirmişti. Onları asla göremezdim.

Ağaçların arasından alçak bir homurtu ve bir ciyaklama sesi yankılandı. Gözlerim sonunda görüş alanımın kenarındaki büyük bir deliği buldu. İç kenar boyunca toprak ve kayalar parçalanmıştı. Bir şey dışarı tırmanmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Tarani.

Tünediğim daldan küçük bir parça kopardım ve elimi uzattım, işaret parmağım Tarani ile çukurun olduğu tarafa gitti. Küçük çubuğun yuvarlak ucunu, orman zemini boyunca görebildiğim çukurların deseninde girintiler oluşana kadar elimin üstüne sıkı sıkı bastırdım. Bu, bir çukur haritası görevi görecekti ama hızlı olursam ve herhangi biri kapanmadan veya daha fazlası açılmadan önce oraya ulaşırsam kullanabilecektim.

Pürüzlü kabukta aşağı doğru kayarak yere inerken ve parmağımı çukurun yönüne doğru tutarken yazlık elbisemin altına tayt giydiğim için inanılmaz derecede memnundum. Birkaç çukurdan kurtulup elime çizdiğim haritamın sonundaki büyük deliğe ulaşmayı başardığımda özgüvenim arttı. Sırtımdan terler akıyordu, çukurun tam kenarında kayarak durdum ve dizlerimin üzerine düştüm.

Çukur koni şeklindeydi; üst tarafı geniş ve açık, ama derinlere doğru daralarak sivri tabana kadar uzanıyordu. Dipteki taban, açıklığın yaklaşık dörtte biri büyüklüğündeydi.

Çukurun kenarından aşağı bakarken “Tarani!” diye seslendim.

Derinlerde, çok derinlerde, çukurun çok küçük tabanından toprak duvara tırmanmaya çalışan ve bir feryatla geri düşen çok güzel kıvırmalı bir tilki vardı.

“Aman Tanrım.” Gözlerim tabanın karşı tarafında bir hareket yakaladı.

Kocaman bir boz ayı çömelmişti, Tarani'nin tırmanıp düşmesini izliyordu.

Tekrar “Tarani!” diye bağırdığım zaman hem ayı hem de Tarani yukarı baktı. “Ne yapıyorsun? Fae formuna geçip kanatlarını kullanarak uçsana!” diye bağırdım, bunu şimdiye kadar neden yapmadığını merak ediyordum.

Gökyüzüne baktım. Eli bizi duyabilirdi herhalde, değil mi? Aşağı uçup onu kolayca çıkarabilirdi.

Çukurdan hırlamalar ve homurtular yükselince dikkatim tekrar aşağıya yöneldi. Tarani ayının bölgesine çok yaklaşmıştı ve ayı da ona doğru gitmişti.

“Ergen gibi görünüyor. Ona biraz alan versene!” diye bağırdım. Bu işin sonu Tarani için iyi olmayacaktı. Siyah ayılar mükemmel tırmanıcılardı, utangaçlardı ve tehdit edildiklerinde çoğu zaman çabucak geri çekilirlerdi. Ama bu siyah bir ayı değildi.

Tarani çukurda koca bir boz ayıya benzeyen bir şeyle birlikteydi. Tırmanma konusunda iyi olmazlardı ve tehdit edildiklerinde inanılmaz derecede saldırganlaşırlardı. Yakında ciddi bir güç kullanmazsa oradan canlı çıkamayacaktı.

“Kımıldasana, kahretsin!” diye bağırdım ona. Neden umursadığımı bile bilmiyordum. Onu sevmeyi istemiyordum. Planın bir başka boktan kısmı da buydu.

Başını kaldırdığı zaman gözlerindeki korkuyu ve yakarışı gördüm. Bir sebepten ötürü kıpırdayamıyor muydu yoksa?

Ayı uzun pençeleriyle ona saldırırken Tarani yumuşak bir gümlemeye karşı duvara çarptı. Tilki formu, toprak duvardan aşağı kaydı ve cansız bir yığın hâlinde yere uzandı.

“Tarani!” diye bağırdım. “Hemen ondan uzak dur!” diye hırladım ayıya.

İlginçtir ki o da bana baktı. Tarani’nin karşı tarafında bir kez daha çömelirken kahverengi gözleri üzüntüyle doluydu.

Ellerimi ağzımın çevresine bir megafon gibi sararak ormana doğru “Eli! Biz bu taraftayız!” diye bağırdım.

Sadece git. Şatoya geri dön, diye geçirdim aklımdan. *Bu, gümüş bir tabakta servis edilen bir intikam.*

Yanımdaki toprağı yumruklarken homurdandım. Hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyordu. Tarani ve Eli’yle çok

güçsüzdüm. Dönerek karnımın üstüne yattım ve titrek bir nefes verdim, kendimi çukura bırakmadan önce ayaklarımın bir saniyeliğine kenardan aşağı sarkmasına izin verdim. Beceriksizce kayarak dibe doğru yuvarlandım, yanına düşerken tilki formundaki hareketsiz Tarani'yi az kalsın ezecektim.

“Vay be,” diye mırıldandım kendi kendime.

Ayı yukarıdan büyük görünüyordu ama şu anda küçük alanın diğer ucunda tortop olmuşken kesinlikle dev gibi görünüyordu. Onun bir boz ayı olduğunu varsaymıştım ama normalden büyük vücudunu görünce fae yaratıkları hakkında duyduğum parça parça şeylerden başka hiçbir şey bilmediğim geldi aklıma; aşına olduğum şeylere benzerlikleri hiçbir şey ifade etmiyordu. Bildiğim kadarıyla, gözlerinden ateş fışkırtabiliyordu.

Eli'nin sesi deliğe doğru gürledi. “Sen ne halt ediyorsun?”

Başımı kaldırıp bakınca aydınlık açıklığa doğru eğilmiş yakışıklı yüzünü gördüm. “Tarani! Ne oldu...” Gözleri yanı-
mızdaki ayıya takıldı.

“Kendimi buraya bıraktıktan hemen sonra gelirsin tabii sen!” diye bağırdım ona. Ellerimi Tarani'nin tüylü vücudunda gezdirerek herhangi bir hasar bulup bulamayacağımı kontrol ettim.

“O—”

“İyi, nabzı güçlü. Az önce bayıldı galiba,” diye cevapladım; yumuşak ve turuncu tüylerini okşamaktan kendimi alamıyordum. Benden *nefret ediyordu* ve onu bir köpek gibi okşadığımı öğrenince beni öldürmeye çalışacaktı muhtemelen.

Ben de tedbir olarak kamını okşadım.

“Oraya inerken ne düşünüyordun ki? Çukur her an kapatabilir! Burası insan âlemi değil. Annem için birkaç beceriksiz fae'i öldürmüş olmanın da bir önemi yok. Hiçbir gücün

yok ve bu kadar pervasız olduğun için ikimizin de ölümüne sebep olacaksın! Birbirimize bağlı olduğumuzu unuttun mu yoksa? Muhtemelen beni yine unuttun. Mendax'ı görür görmez; ama dur sana hatırlatayım, bir insan kadar güçsüz olduğun için onu öldüremedin!" diye bağırdı.

Tarani'yi ve beni her an kapanabilecek ve üçümüzü birden anında öldürebilecek bir çukurun dibinde görünce paniğe kapıldığını biliyordum ama sözleri içimde bir havai fişek gibi patladı. Güç olmadan neler başardığım konusunda zerre kadar fikri yoktu.

Çukurun çevresine göz gezdirmek için geri çekilmemi izlerken sesi yumuşadı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Buradan çıkıyorum," diye düz bir şekilde cevapladım.

"Aşağı geliyorum. Tarani'nin yanına geç. Eval'ı kızdırmak istemiyorum. Size acımış olmalı, yoksa ikinizi de özellikle de seni öldürmemiş olması imkânsız. İkimizin de buradan nasıl canlı çıkacağımızı bilmiyorum." Bana dik dik baktı. "Bu da ikimizin de çıkamayacağımız anlamına geliyor."

Tarani'nin zayıf vücudunu çoktan yerden kaldırmış ve hareketsiz bedenini boynuma dolamış, böylece bacaklarını göğsümün iki yanından kavrayabilmişim.

Eval... Evallar ile boz ayılar arasındaki fark neydi acaba diye merak ettim.

"Dur. Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Eli. Hayal kırıklığı sesinden anlaşılıyordu. İstedikini yapmayan küçük bir çocukla konuşurmuş gibiydi.

Rahatsızlık, kollarımdan akan yumuşak duman girdapları oluşturdu.

Eval başını kaldırdı ve büyük siyah burnunu oynatarak dumanımı kokladı, sonra öyle yüksek sesli bir homurtu çıkardı ki çukurun yan kısımlarından gevşek toprak parçaları aşağı düştü.

İlginç. Duman Avcısı dumanını sevmemiş gibi görünüyordu.

“Caly!” diye bağırdı Eli.

Tarani’yi omuzlarıma yerleştirdim, tamamen ayağa kalktım ve eval ile göz göze geldik. Kahverengi irisleri üzerimde gezinirken kollarımdan ve ellerimden sızan dumanı da hâlâ içine çekiyor ve kafası karışmış gibi başını eğiyordu. Eval arkasını döndü ve başını toprak duvara yasladı, büyük kahverengi poposunu bana doğru çevirdi.

Hımm... peki.

Tarani yeteri kadar hafifti. Bunu yapabiliirdim. Tıpkı alışveriş merkezinde bozuk paramı içine attığım, paranın parlak plastik kenarlarda dönüp durmasını sonra da huninin en dibine inmesini izlediğim sarı renkli spiral şeklindeki dilek kuyuları gibiydi. Deneyeceğim şey buydu işte. Sadece tam tersiydi.

Bir nesne daire çizerek hareket ettiğinde, hızına dik bir ivme bileşeni olmalıdır. İvmenin büyüklüğü artar ve dairenin çapı da arttıkça hız artar ve azalır. Basitçe söylemek gerekirse, merkezci kuvveti kullanabilmeli ve iç duvarların etrafında koşabilmeli, sonunda da tepeye ulaşabilmeliydim. Fakat bu sadece yeterince hızlı gidebilirim ve sabit bir tempoda kademeli olarak yükseğe çıkabilirsem işe yarardı.

Bir nefes aldım ve çaprazlamasına koştum, toprak zeminin hemen üstündeki duvara sertçe bastım, hızımı artırdıkça adımlarımı da genişlettim. Eval’e yaklaştığımda sendeledim ve düşmeye başladım ama dengemi tam zamanında buldum ve başladığım yere çömelerek indim. Çok mu genişti?

“Tam üzerinden koşmam gerekiyor. *Lütfen* bize zarar verme,” diye yalvardım eval’e.

Bu işe yaramalıydı. Hata yapmayayım diye küçük bir dua ettim çünkü bu sadece dev hayvanı korkutmakla kalmaz

muhtemelen saldırmasına da neden olurdu ama sadece düşüş bile ikimizi... üçümüzü birden öldürebilirdi.

“Caly, dur!” diye bağırdı Eli.

Daha hızlı olmam ve eval’in üstünde koşmanın beni gergin hâle getirmesine izin vermemem gerekiyordu. Yeterince hız yaratabilirim, normal kuvvetin toplam büyüklüğü artardı. Daha büyük bir sürtünme kuvveti sayesinde koni genişlerken kenarlarından koşarak dışarı çıkabilirdik.

Eli’nin önceki sözlerinin içimdeki ateşi harlamasına izin vererek yola koyuldum. Ona veya Mendax’a ihtiyacım yoktu. Kimseye ihtiyacım yoktu ve bunu hatırlamam gerekiyordu.

Çemberin etrafından dolanmaya çalışırken bileğim garip bir açıyla kıvrıldı. Tarani’yi tutuşumu değiştirdim, dört ince bacağını tek elime aldım, böylece çukurun içinde hızlanırken dengemizi daha iyi kurabilecektim. Bu hızı koruyamazsam da düşerdik.

Eli, çömeldiği yere yaklaştığımda “Ne—” dedi.

Sonunda zirveye yaklaştığımda, ayak bileklerim zonklamaya ve kollarım titremeye başladı ama ikimizi bir kenara savurmayı başardım, büyük eller bileklerimi kavrayıp beni yukarı çekmeye çalışırken yere çarptım. Yorgun bedenim, çukurun yosunlu kenarında kaydı ama sadece tenis ayakkabılarımın uçları sarktı. Çukurun her an kapanabileceğinden korkarak dizlerimi kenardan hemen çektim, Tarani’nin bedenini omuzlarımdan ittim ve nefes nefese kalmış hâlimle yuvarlandım.

“Nasıl yaptın...” diye başladı Eli.

Gözlerimi yukarıdaki mavi göklerden ayırınca Eli’nin, Tarani’nin hareketsiz bedenini tuttuğunu ve bana ağzı açık kalmış bir hâle baktığını gördüm.

“Fizik,” diye homurdandım, ayağa kalkmadan önce başımı bir saniye daha aşağıda tuttum. “Neden hareket edemiyordu? Uçup gidemez miydi?” diye sordum.

“Bazen kader bizimle oynar ve hayvan formumuz hareket etmemize izin vermez. Çok korkmuş olmalı. Evallar şakaya gelmez,” diye fısıldadı Eli.

Tarani’yi ağaçların arasından görünen parlak güneş ışığında tutmak için kaldırmıştı. Güneş kürküne değdiği anda, her bir tüy sihirle doluymuş gibi parladı. Güçlü güneşi içine daha fazla çekmek için başını yana doğru çevirdi.

Çukurun kenarına tekrar adım attığımda ayakkabılarım derin yosunları ezdi.

“Tamam, benim için hazır ol. Eğer bu kapanırsa, her şey için özür dilerim. Seni sevdiğimi bil, pisliğin teki olsan bile,” dedim, çukurun kenarına oturup bacaklarımı aşağı sarkıttım.

Eller omuzlarıma yapıştı ve beni geri çekti. “Sen ne halt ettiğini sanıyorsun be?” diye kükredi Eli.

Onu iterek “Boz ayı ya da eval; adı her neyse işte, onu çıkarmana yardım edeceğim,” dedim. Aptalca bir şeydi ama Tarani’yi kurtarmak da öyleydi.

“Ne? Bunu yapamazsın. Onu dışarı taşıyamazsın. Nereden baksan üç yüz kilo vardır! İkimizi de öldüreceksin! Ve ne için? Bir eval için mi?” Eli bana, omuzlarımin üzerinde ikinci bir başım çıkmış gibi şaşkınlıkla baktı.

“Bana zarar vereceğini sanmıyorum. Bir his diyelim. Galiba,” dedim yumuşak bir sesle.

“Hiçbir şey hissedemezsin, Caly! Artemi güçlerinden hiçbirine sahip değilsin henüz. O güçler şatoda güvenli bir şekilde saklanıyor,” dedi alnını ovuştururken. “Birçok hayvanın seni sevmesi, hepsinin seveceği anlamına gelmez.”

Ağzım açık kaldı. “Sen kalbimin nerede olduğunu biliyorsun. Bunu başından beri biliyordun, değil mi?” Boğazım öyle sıkıştı ki kelimeler ağzımdan bin bir zorlukla çıkıyordu.

“Evet, nerede olduğunu biliyorum ama bu ona ulaşabileceğim anlamına gelmiyor. Ona ulaşabilecek tek kişi sensin.”

“O zaman neden ulaşmam için bana yardım etmiyorsun?” diye sordum. Birini sevdiğinde ve seni güvende tutacağına inandığında böyle yaparsın.

“Törenimizden önce onu geri almayı planladığını bilmiyordum. Ama niyetin buymuş.” Gözleri parladı. “Kalbini çalıp Mendax’la gitmeyi planlıyordun, değil mi?” Şimdi bağıyor, kaşlarını öfkeyle çatıyordu.

“Mendax’la bir şey yapmayı planladığım falan yok ama kendi kalbimi almak için neden seninle evlenmek zorundayım?” diye bağırdım ona. “*Benim* kalbim! Bana geldiğimde Seelie kraliyet ailesinin bir mensubu olarak kabul edileceğim söylendi. Evlilik gerekmeden.” Çenesini sıkarken kaslarını izledim, onu yaralamışım gibi bir adım geri çekildi.

“Affet beni. Benimle evlenmeye bu kadar karşı olduğunu bilmiyordum,” dedi. “Belki de Mendax’ı gerçekten öldürdüğümde itirazın azalır. Sonuçta o benim krallığımda, ailemi takip ediyor,” dedi ürpertici bir sakinlikle.

Bir an ona baktım. Mendax’ın Eli’yi öldürmesi beni o kadar endişelendiriyordu ki Eli’nin Mendax’ı öldürme ihtimalini hiç ama hiç düşünmemiştim.

Bu iş nasıl bu kadar karmaşık hâle gelmişti?

Gözlerimi tekrar çukura çevirdim. Bir hayvanın yakınında olmaya şu an her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı. Kulağa aptalca geliyordu ama bana kız kardeşimi hatırlatıyordu ve sadece bu anlarda kendimi huzurlu hissediyordum. Tam o anda, bu tür bir huzur için bir saldırı riskini göze alırdım.

Bacaklarımı çukurun kenarından sallandırarak aşağı kayarken, parklardaki kaydıraklarda olduğu gibi sırtımı da arkaya yaslamaya çalıştım. Ne yazık ki büyük bir kaya omurgama sürtündü ve beni acıdan kıvrandırıp dibe kadar yuvarlanma sebep oldu.

“Calypso! Hayır!”

Onu durduramadan önce Eli de çukura daldı ve yaldızlı kanatlarını açarak üstümde süzüldü. Eval yükseldi, geniş cüssesiyle alanı doldurdu ve öyle güçlü bir homurtu çıkardı ki açık ağzından dışarı tükürükler fışkırdı.

“Eli, Tarani’yi de alıp geri dön. Yakında uyanmazsa, altında başka bir çukur daha açılabilir. Ben burayı halledebilirim,” dedim. Tozluklarımın ve yırtık yazlık elbisemin üzerindeki tozları silkelemek için ayağa kalktım.

Belimden yakalamak için yaklaşıırken “Seni burada böyle bırakacağımı mı düşünüyorsun?” dedi Eli. “Kendini savunma şansın yok. Seni öldürecek! O bir köpek yavrusu değil!”

“Beni burada bırakacaksın çünkü bunu yapmayı ben istedim. Biraz bile çaresiz olmadığımı kaç kez kanıtladım sana, bu yüzden öyle olduğumu düşünmeyi bırak ve bana güven. En yakın arkadaşım olarak söylesene, bana inanmayan biriyle evlenmemi ister misin?” derken kendimi onunla eval arasına sıkıştırdım.

Eli ağzını kapattı, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, söylemek istediği milyonlarca şeyi bastırmak ister gibi bir hâli vardı. Gözleri yüzümde gezinirken “Tamam,” dedi sonunda. “Ama bunu yapmamın nedeni, seni kucaklayıp buradan uçup gitseydim Mendax’tan hiç farkım olmayacağını bilmem. Sana yaptığı şeyler için onu öldürdüğümde -ve inan bana, bunu yapacağım- onun ve benim seni çok farklı şekillerde sevdiğimizi anlamanı istiyorum.”

Hafifçe sıktıktan sonra elini belimden çekti ve kanatlarını çırpıttı. “Yardım istediğin anda burada olacağım,” diye fısıldadı yanağımı öpmeden önce. Eval hırladı ve Eli kanatlarını zarifçe çırpıp zirveye ulaştığı anda ona doğru hücum etti.

Hayvanın kahverengi gözleri bana çevrildiğinde endişeyle geri çekildim. *Beni şimdi yüzüstü bırakma, Adrianna, Elysion Çayırıları’ndaki Aether aşkına, beni yüzüstü bırakma.*

Ayıya doğru bir adım atarken yumuşak bir sesle “Sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum,” dedim. “Ama bana güvenmelisin. Taşıyamayacağım kadar büyük ve ağırsın, bu yüzden de benim yaptığım gibi tepeye ulaşana kadar daireler çizerek koşman gerek,” diye fısıldadım ve bir adım daha attım. “Yeterince hızlı hareket edemezsen arkandan gelip seni iterim. Beni anlayabiliyor musun?” diye sordum, korkmuş bir dünya dışı yaratıkla konuşmaya çalıştığım için kendimi biraz aptal hissediyordum.

Açıklayamıyordum ama beni çukura çağıranın Tarani değil, eval olduğunu biliyordum. Duvarlar hafifçe titreşmeye başladı, küçük çakıllar ve toprak parçaları kenarlardan döküldü. Çukur kapanacaktı.

“Caly! Çok geç! Bırak artık!” diye bağırdı Eli, kanatlarını açmış bir hâlde tepede duruyordu. Kendini tutamıyordu, çukur kapanmadan önce beni yakalamaya çalışacağı kesindi.

“Şimdi peşimden gel! Zamanımız yok. Ne olursa olsun sakın yavaşlama!” diye bağırdım ayıya.

Önceki adımlarımı geri takip ederek duvarda yukarı doğru biraz koştum ve hızlanmaya başladım. Arkama baktığımda onun da tam peşimde olduğunu gördüm. “İşte bu! Hızımı takip et!”

İnanamıyordum. Dört ayağının üzerinde arkamdan koşuyordu. Bir şekilde beni anladığını biliyordum. Düşüncelerinin karmaşasını hissedebiliyordum, çok güçlü değildi ama yeterliydi.

Kapanmaya başladıkça çukurun duvarları sallanıyordu. Titreşim, ayakta kalmamı zorlaştırıyordu ama daralan daire bu işi kolaylaştırıyordu. Sonunda Eli’nin durduğu kenara ulaştım.

Daha önce olduğu gibi çukurun kenarına atladım ama Eli ellerimi tutamadan çukura geri döndüm. Ayı canavarı

pençesini çukurun kenarlarına attıysa da çevresindeki çukur çok sıkı bir şekilde kapanıyordu. Ağırlığını kaldıramıyordu.

“Bana yardım et!” diye yalvardım.

Eval’ın boynundaki kalın deri ve kürk kıvrımlarını yakaladım ve tüm gücümle çektim.

Eli hemen yanımda belirdi, ayının sırtından tutup onu yukarı çekti.

Son bir hamleyle, eval arka duvara dayanmayı başardı ve üçümüz de kapanan kenardan daha da uzaklaşırken kendini yukarı itti.

İnsan formuna geçen Tarani soluğu kesilmiş bir hâlde bize bakarken “Ne oluyor be...” dedi.

Bir şekilde kocaman ayının üstüne yuvarlanmışım. O -artık bir erkek olduğunu hissedebiliyordum- büyük pençelerini nazikçe bana doğru uzattı, beni kucaklayarak yanağımı yaladı, mutlu bir şekilde bana sokuldu.

“Ah, kes şunu. Fazla duygusallığa gerek yok. Rica ederim,” diye kıkırdadım, hafifçe burnuna vurdum.

Kürküne yaslanıp dev kafasını okşadım, kız kardeşime uzun zamandır olmadığım kadar yakın olduğumu hissediyordum. Onu çok özlemiştim.

Dev kafasını mutlu bir şekilde boynumun kıvrımına soktu. Bir köpek olsaydı, kuyruğu sallanıyor olurdu.

Bakışlarım Eli ve Tarani’ye döndüğünde bana şaşkınlıkla baktıklarını gördüm.

“Görünüşe göre kalbinin bu kısmında düşündüğümüzden daha fazla Artemi gücü var,” diye mırıldandı Tarani.

YİRMİNCİ BÖLÜM

KRALİÇE SARACEN

GEÇMİŞ

“**A**FFEDERSİN, CALYPSO’YU NEREDEN TANIYORUM DEMİŞTİN?” diye sordu kadın.

“Ah, kusura bakma,” dedim elini sıkarken. “Çayırın diğer tarafındaki komşunuzum ben.”

Yüksek sesli mekanik araçlar durduğumuz kaldırımın yanından geçerken gergin görünen kadın başını bana doğru yaklaştırdı. “Çiftliğin sahibi Darcy sanıyordum. O iyi mi?” diye sorarken küçük çocuğu önüne doğru çekti.

“Ah, evet, ben annesinin kız kardeşinin geliniyim.” Elimi salladım ve kocaman gülümsedim. “Bazen ben bile karıştırıyorum. Neyse, Caly’nin doğum gününün yaklaştığını duydum ve özel bir şeyler yapmak istedim. Sekiz, gerçekten çok eğlenceli bir yaş.”

Küçük kız “Sen Cal’in geçen ay tarlada kurtardığı kadınsın!” diye haykırdı.

“Adrianna, lütfen elinle işaret etme.”

“Aaa, hiç sorun değil! Dinleyin, ikinizle karşılaştığıma çok sevindim. Çiftlikte Caly için bir hediyem var. Ufak tefek el işlerinde iyiyimdir, denebilir; o yüzden kendim yaptım.

Gerçekten özel olması için ikinizin dokunuşu da çok iyi olur. Sakıncası var mı?" Tatlı bir şekilde gülümsedim.

Anne hemen rahatladı. "Vay, bu gerçekten çok tatlı. Adrianna ve ben de bunun bir parçası olmayı çok isteriz. Caly'nin başı son zamanlarda biraz dertteydi. Eminim sana söylemiştir," dedi.

"Cal sadece babamıza kızdı. Gerçekten dedikleri gibi kötü biri değil," diye ekledi çocuk.

Anne azarlar gibi bir sesle "Adrianna," dedi, utandığı belliydi. "Şey... neyse, evet, bu çiçekleri eve bırakıp çiftliğe geçeceğiz."

"Aslında benim yaptığım şey de yolun hemen yukarısındaki bir stüdyoda. Çok تنها bir yer. Henüz yola asfalt bile dökmemişler. Benim arabamla gidelim, sizinki saplanıp kalabilir."

Caddeyi geçip en yakın SUV'a doğru ilerlerken başlarını sallayarak gülümsediler, Calypso için güzel bir şey yapmaktan ötürü mutluydular.

Emniyet kemerlerini takarken -güvenlik önce gelir- arabanın motorunu çalıştırmak için sahip olduğum azıcık büyüyü kullandım.

Calypso'nun annesi boş kontağı gördüğünde donup kaldı ve endişeyle bana baktı.

"Anahtarsız çalıştırma özelliği. Günümüzde neler icat ediyorlar, inanılmaz," diye kıkırdadım ve pedala biraz daha sert bastım. Fikirlerini değiştirmeleri için artık çok geçti.

Kadın sonunda içgüdülerine kulak verdi ve "Biliyor musun, şimdi hatırladım, yapmamız gereken bir şey var," dedi.

Bu sırada küçük kasabadan çıkan bir arka yolda gidiyordum, sokağın muhtemelen daha önce hiç görmediği bir hıza ulaşmıştım.

"Affedersin ama artık senin araya girmene izin veremem,"

dedim neşeyle. “Caly zaten iki insana ait değil. Seelie Diyarı’nın kahramanı olacak. Elysion Çayırları onu dışarıda tutamayacak,” dedim gururla. “Artemi olduğu için reddedilmeyecekti zaten. Sadece Seelie kraliyet ailesinin mensubu olmak bile bunu garantilerdi. Elysion Çayırları sizin cennetiniz gibi bir yer,” dedim çocuğa, sesim aşırı tatlı çıkıyordu. “Maalesef ikiniz de yakın zamanda onunla orada buluşamayacaksınız. İnsanlar oraya ait değildir,” diye hırladım.

Artık dehşete kapılmış olan anne, küçük kızına baktı, kendini gösterge paneline yasladı. Bana dönerek “Biliyorsun,” dedi. Kıpırmızı olmuş yüzünü tekrar kızına çevirdi. “Adrianna, çok üzgünüm. Çok üzgünüm, tatlım. Çok üzgünüm,” diyerek hıçkırıklara boğuldu.

Araba zıpladı ve sallandı. Yeşil ve sarı tonlarındaki manzaramız yanıımızdan uçup giderken suluboya gibi bulanıklaştı.

Yoldan saptım, hedefim eski köprüydü ve arabayı tuğla duvara hizaladıktan sonra gaza bastım. Hız sabitleme düğmesini açtım.

Kanatlarım açılmaya başladı. Araba çarpmadan hemen önce uçmaya hazırdım.

Kendimi küçültüp kanatlarımı tamamen açarken küçük kızı izlemek için koltuğun arkasına baktım, gülümsememi gizleyemiyordum. Onlarla uçamazdım ama bana yumuşak bir iniş sağlardı.

Kız sakın bir şekilde oturuyor, annesinin histerisine belirgin bir tezat oluşturunuyordu. Hüzün dolu gözleri, yaklaşan duvara yenilgi dolu bir bakışla bakıyordu. Küçük mavi gözleri yaşlarla doldu.

Araba duvara çarpmadan hemen önce Adrianna “Sen ne yaptın?” dedi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MENDAX

GÜNÜMÜZ

“**H**AYIR. BOYNUNA BİR TASMA TAKILIP YANIMDA ZİNCİRLEN-medikçe bu diyardan gitmeyeceğim.”

Yumruğum, önümdeki ağaçtan sarkan ölü Seelie’nin hamur gibi olmuş bağırsağına bir gümlemeyle çarptı ama ses yankılanmadı. Başsız bedeni, neşe veren güneş ışığında bir ileri bir geri sallanıyordu. Sanırım bu öldürdüğüm onuncu Lumin muhafızı olmalıydı. Birincisini öldürdükten sonra, kaos ve panik diyara dalga dalga yayıldı ama sonra hiçbir şey olmadı. Ya sessiz kalmaya ve gelişimi gizlemeye çalışıyorlardı ya da benim hayatta olduğumu bildikleri için bir şeyler planlıyorlardı.

“Bırak onu, Mendax. Derhal. Gerçekten Unseelie’deki her şeyi bir Artemi için mi çöpe atacaksın? Bizim türümüze yaptıklarından sonra?” diye azarladı Kraliçe Tenebris. Balo elbiselinin siyah tüylü eteğini, yüzünde saf bir iğrenme ifadesiyle yosunlu orman zemininden kaldırarak kaydırды.

“Onu asla terk etmeyeceğim. İnsan, Artemi, artık hiçbir farkı yok; onun için söylenecek tek şey bana ait olması,” diye hırlayarak yumruklarımı sıktım, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

“İyi o zaman. Orospuyu yakala ve Düşmüş fae’lerle savaşması için geri getir. Daha ön kısımdaki ormanı bile geçmeden ölecek.” Karanlık kraliçe avucunu açtı ve onu geçitten takip eden birçok gümüş güveden birinin eline konmasına izin verdi.

“O, kanında ihanet taşıyan güçlü bir düşman. Görmüyor musun? Öyle ya da böyle, şimdi Saracen avantajlı durumda. Sinsi kaltak şu veya bu şekilde başardı. Diyelim ki kalbini ve güçlerini bulup geri getirmeyi başardın. Sence bunları kime karşı kullanır?” Güveleri tutan elini indirerek yanıma yaklaştı. “Ailem dediği insanları yıkmaya ve öldürmeye çalışan adama mı? Ya da belki güçlerini tüm ırkını ölmeye veya saklanmaya zorladığı söylenen Duman Avcılarından birine karşı kullanır, ha? Evet, bu umut verici görünüyor,” diyerek sert bir bakış attı.

“O dilini dizginlerim,” dedim siyah-mavi duman ayaklarımın çevresini sararken. “Aşkıma karşılık vermesine gerek yok. Benimle aynı bağlılığı taşımasını katiyen istemem çünkü bu imkânsız. Çöküp boğan, sıkı ve yırtan, izler ve morluklar dışında hiçbir şey bırakmayan acımasız ve kanlı bir aşkın esiri oldum. O, boynuma geçirilen ilmik, ruhumu boğan ip ve hiç kimse -ne o ne de başkası- benim kadar nefessiz kalamaz.”

Kraliçe Tenebris’in keskin mavi gözleri acıyla bakıyordu. Kuzguni siyah saçları, başındaki siyah tacın etrafına özenle sarılmıştı.

“Bu, bir Duman Avcısı’nın en büyük çöküşü anlamına gelir; ruhumuzun seçildiğini hissettiğimizde, ne kadar değersiz olurlarsa olsunlar, onlar yanımızda olmadan biz de var olamayız. İnan bana, anlıyorum ama ruhlarımız çocuksu ve şeytanidir. Babanla yaşadıklarımızdan hiç mi ders almadın? Onu nasıl tanıyamadım?” Annesi artık bağıırıyordu, küllü dumanı

sessiz bir yalvarış gibi fişkırıyordu. “Artemiler geri dönme-lerine izin verilmeyecek kadar güçlüler. Unseelie onun yok edeceği ilk şey olacak.”

“Şato saldırı altındayken bırakıp giden sensin,” dedim diş-lerimi sıkarak, hayal kırıklığı sözlerime yansımıştı.

“Seni almak için gittim! Saracen’in isteği de *tam olarak* buydu: Düşmüş fae’ler şatomuzu ele geçirirken dikkatini dağıtmak. Bir an için bile olsa duvarlarının içinde olduğunu bilmediğini düşünüyorsan, ahmağın tekisin ve benim yetiştir-diğim oğul değilsin demektir. Boş bir taht ve yorgun bir kraliçeyle, Unseelie sarayı şimdiye dek hiç olmadığı kadar savunmasız kaldı ama sen burada düşmanı yatağa atmaya ça-lışıyorsun!”

“Unseelie’ye dön. Dirac’a babasının ordusunu almasını söyle. Ladon ellerinde. Düşmüşlere karşı böyle önlemlere ih-tiyacımız olmayacak ama bu, gerekli mesajı verecektir. Her neyse, babasının ejderhası döndüğünde bol bol beslenecek,” dedim sırtarak. Bu Düşmüşleri korkuturdu.

Annem gözlerinde üzüntüyle bakışlarını yukarı kaldırdı. “Mendax, Düşmüşler Lindwrym’in kontrolünü ele geçirdi.”

“Lindwrym mi dedin? Ama nasıl olur?” diye sordum.

Tenim sinirden kaşınıyordu. Annemin başının üzerinden bir duman bulutu gönderdim, bulutum arkadaki bir kütüğü kemiren sincaba çarptığında nefes aldım. Küçük bir gürle-meyle birlikte kara bulut sincabı tamamen yuttu.

Bir şeyi öldürmem gerekiyordu. Hemen.

“Sen gittiğinden beri daha da güçlendiler,” diye fısıldadı. “Yeni bir liderleri olduğunu düşünüyoruz.” Bunun arkasında kimin olabileceğini söylemesine gerek bile yoktu.

“Unseelie’yc dön. Dirac’ın söylediklerini tam olarak yap ve yıldızlar aşkına, güçlerine ihtiyaç olursa onun talimatla-rını dinle.” Uzakta küçücük bir leke gibi duran o çirkin altın

şatoya doğru döndüm. “Bu gece Unseelie’ye döneceğim. Caly, Seelie Diyarı’nda daha güvende olacak, en azından kalbini bulana kadar.” Sözcükler ağzımdan dökülürken bile, onu burada bırakma düşüncesi içimi öfke ve acıyla dolduruyordu.

“Beni dinle, kalbini bulup güçlerini elde etmeden önce onu yok etmelisin, yoksa kalan her parçanı mahvedeceğine dair sana yemin ederim oğlum,” dedi sert bir tonla.

“Mahvetti zaten.”

Başlarımızla selam vererek vedalaştık. Annem mantar hal-
kasına girdi ve bir duman bulutuyla gözden kayboldu ve ben Seelie’lerin şatosuna doğru geri yürümeye başladım, bu sırada karşıma çıkan her canlıyı öldürdüm.

Bağlandığım kişiyle zaten var olan mesafeyi daha da artırma düşüncesi, parçalanmış ruhumu en ufak parçalarına kadar acıttı. Unseelie’de ölmesini göze alamazdım. Annemin anlattığı kadar kötüyse, Caly güçleri olmadan orada yapamazdı. Yine de onu burada... korumasız hâlde bırakmaya dayanamazdım. Bir şeyi vahşice katletme ve içini dolduran öfkenin bir parçasını serbest bırakma ihtiyacı tüylerimi diken diken etti.

Aurelius.

Adımlarım hızlandı. Tekrar gölgelenme zahmetine girmedim, yürümenin dürtüselliğimi az da olsa gidermesini umuyordum. Beni kimin gördüğü de umurumda değildi. Nasırlı ellerimin gücü altında can verdiğini hissetmem çok önemliydi. Onun sonsuza dek gitmesini ve Caly’dan uzak olmasını istiyordum.

Beni kahrolasınca koruyucusu yaptığı için lanet olsun.

Şatodan ayrıldığını umuyordum çünkü şu anda onu da öldürmek istiyordum. Tartarus’un yeraltı dünyasında beni bekleyebilirdi pekâlâ. Onu resmen Seelie kraliyet ailesinin bir mensubu mu yaptıklarını ya da içinde dikkate alınacak

kadar Artemilik olup olmadığını merak ediyordum; insanlar Tartarus'a ya da Elysion Çayırı'na gidemezdi ve ben de onu insan cennetinden ya da cehenneminden çıkarmaya çalışmayacaktım.

Şu lanet olası bir eval miydi?

Barbar yaratık bana hırladı. Oradan geçerken onu yeni bir çörten sandığım için şanslıydı, yoksa oracıkta o da ölmüş olacaktı. Seelie şatosunun ön kapısında bir eval'ın ne işi vardı ki?

Bir dakikalığına büyük hayvana bakmak için arkamı döndüm, dövüşmek isteyip istemediğimi düşündüm. Uzun dişlerini göstererek hırladı. Tuhaf bir bakışı vardı, daha önce gördüğüme yemin edebilirdim. Yaratık hareketsizleşti, bir heykel gibi kaskatı kesildi.

Yeterince zamanım yoktu. Öldürülmesi gereken kişiler vardı.

Girişe yöneldiğim zaman hizmetçiler çılgılığı bastılar, yollarından geçip yürüyüşüme koridorda devam ettiğimde dev çift kapılar yüksek sesle çarptı. Beni kimin gördüğünün bir önemi yoktu. Ne yapabilirlerdi ki? Bana zarar verebilecek tek kişi oydu.

Tepsi ve tabaklar yere düştü, ziller dehşete kapılmış bir orkestrayı getiriyordu akıllara. Seelie şatosunda artık gizli gizli dolaşmayacaktım ama umurumda da değildi. Umursama yeteneğim sadece onunla sınırlıydı.

Çılgınlık şatonun durgun havasını her yönden deliyordu. Yüzüme çarpan sert ışık, sadece rahatsızlığımı artırmaya yarırıyordu. Görünüşe bakılırsa şatoya doğru yürümek öfkemi yatıştırmaya hiç de yardımcı olmamıştı. Bir şeyi incitmeye ve kanatmaya hiç şu andaki kadar ihtiyaç duyduğumu hatırlamıyordum.

Caly'nin odasının yakınındaki koridorun sonunda bir kapı çarparak kapandı ve Aurelius dışarı çıktı, heyecanın sebebini

anlamak için etrafına bakındı. Beni gördüğüne şaşırmış gibi bir hâli yoktu, bu da Caly'min ona çoktan söylediği anlamına geliyordu. Umarım onu tahtında ne kadar sert becerdiğimi de anlatmıştır.

Birbirimize doğru koşmaya başlamadan önce tek kelime bile edilmedi. Bu -dünyalarımızın savaşı ve düşman ailelerin oğulları olarak üzerimize binen yük- uzun zaman önce çirkin yüzünü göstermişti ama bu seferki farklıydı. İzin verse ikimiz de onun için diyarları yok ederdik ama diğer adam gidene kadar bunun imkânı yoktu. Sonsuza dek.

Aurelius, zorlamaya gelmeyecek kadar güçlü bir fae'di, yoksa onu kolayca alt edebilirdim. Şu an öyle bir düşmanlıkla doluydum ki bu hayatta istediğim tek şey onu kendi ellerimle yok etmekti.

Birbirimize çarptık, ikimiz de birer yumruk savurduk. İkimiz de çok iyi eğitilmiştik ama boğuşurken bu hiç belli olmuyordu. Kavga, dumanlı odaya doğru ilerlerken duvar ve kapılarda ezik ve çatlaklar oluşuyordu.

"Calypso'yu rahat bırak. Sen ona uygun değilsin," diye bağırdı altın prens. Etrafımda hızlıca dönüp beni belimden yakaladı ve duvara çarptı. Etrafa alçı ve tahta parçaları saçıldı. Yan tarafına bir yumruk attım, eklemlerimin kaburgalarına değdiğini hissettim.

"Ve sen onun ihtiyacı olan şeysin, öyle mi? O bir tanrıça, beslenmeyi bekleyen dişli bir karanlık hayalet. O, vâris doğurmak veya dans etmek için yaratılmış aptal bir süs değil. İçindeki karanlığı bile görmüyorsun sen. O sadece benim için yaratılmış," diye homurdandım ve ardından karnıma oldukça sert bir darbe aldım.

"Seni ona yaklaştırmayacağım, Mendax. O bu dünyayı bilmiyor. Senin nasıl bir aptal olduğunu anlamıyor. Ama ben anlıyorum. Sen de baban gibisin ve Calypso'yu Thanes'in

anneme yaptığı gibi incitip manipüle edeceğine, boynuma kılıç saplanmasını tercih ederim!” diye hırladı ve dirseğiyle suratıma vurdu.

Annesinin ona Düşmüşlerin nasıl yaratıldığına dair ne söylediğini bilmiyordum ama umurumda da değildi zaten. Annesinin yaptığını benim gibi asla anlayamazdı. Pohpohlanmış, şımarık bir çocuktuk. Bunların hiçbirisiyle ilgisi yoktu.

Öte yandan ben, sevdiğim ve herkesten daha çok saygı duyduğum bir adamın hayatını almaya mecbur kalmıştım. Bunun bir parçası olmuştum.

Babam gibi olmadığımı asla söyleyemezdim çünkü bu bir yalan olurdu. Ona çok benziyordum. Sadece bu çok göz önünde değildi.

Seelie prensi ve ben birçok kez dövüşmüştük ama hiçbirinde şu anki kadar sert değildi.

Yumuşak bir şekilde güldüm, çatlamış dudağımdan kan sızdığını hissettim. “Baba Felix nasıl? Hâlâ annenin onu soktuğu o mezarda çürüyor mu?” Eğildim, birkaç adım gerimdeki duvarı tutuşturan güneş topundan güçbela kurtuldum. “Belki de annenle olan yakınlığına dikkat etmelisin. Calypso muhtemelen damarlarında benden daha fazla zehir ve nefret taşıyordur,” diye bağırdım dişlerimi sıkarak. Gözüne o kadar sert bir yumruk attım ki geriye doğru düştü ve yüksek bir kitaplığı yere devirdi.

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “Unseelie’de ne söylentiler dolaşıyor bilmiyorum ama babamı hizmetçi zehirledi, seni kalın kafalı ahmak,” dedi, nefes nefese.

Aurelius’un bok rengi gözleri bana gerçeği söylediğini anlatıyordu. Gerçekten ne olduğunu bilmiyordu. Saracen’in krallığına yalan söylediğini, annem ve babamın onu mecbur bıraktığını ve bunun Seelie ile Unseelie arasındaki büyük anlaşmazlığı başlattığını söylediğini biliyordum ama kendi

çocukları gerçeği biliyordur diyordum. Aurelius ve kız kardeşinin bu kadar akılsız olmalarına neredeyse üzülecektim.

Neredeyse.

Kanatlarım olabildiğince açılırken sırtımdan yumuşak bir gıcırtı sesi çıktı.

Karşılığında Aurelius'un kanatları da genişledi. Dumanımı engellemek için uzattığı eli turuncu renkte parladı.

Yanına doğru gölgelendim ve onu hazırlıksız yakaladım. Dumanım onu bir yılan gibi çevreleyip kollarını ve bacaklarını boğucu bir koza gibi sararken, hızlı bir ışık patlamasıyla göğsümü yaktı. Dumana karşı savaşıırken bir ışık patlaması daha oldu ve deri kanepenin arkasında yere düştü.

“Kızı rahat bırak, Mendax! Derisindeki en ufak bir çile bile dokunursan, güneşler aşkına yemin ederim ki...”

Boynunu sıkarken alaycı bir tavırla “Ne yaparsın?” dedim. Elimin altında nabızı hızlandı. O ölünce Calypso kime ait olduğunu öğrenecekti. “Hiçbir şey yapmayacaksın çünkü öleceksin, Elysion Çayırıları’nda başka birilerini rahatsız edersin artık.”

Aurelius'un gözleri, önemli bir şeyi tam şimdi hatırlamış gibi büyüdü.

Eklem yerlerimi büküm ve parmaklarımı birleştirdim, kahramanca parıltısının ellerimin altında söndüğünü hissetmek beni heyecanlandırdı. Calypso *benimdi*.

“Dur! Bekle, beni öldüremezsin! Bekle! Lütfen...”

Dudaklarımı büzdüm ve huysuzca sızlanmalarını kesen bir kara duman püskürttüm. Tabii ki yolun sonuna geldiğinde sızlanan, zayıf bir fae olacaktı. Bu beni şaşırtmamalıydı.

“Söyle bana,” dedim hırıltılı bir sesle. “Onu nasıl güldürüyorsun? Bunu kaybetmesini istemiyorum.” Ağzındaki duman, emrim üzerine dağıldı.

“Yapamazsın! Ona bağılıyım, Mendax. Caly’ye bağılıyım. Bunu, Unseelie’de onu iyileştirmek için yapmıştım. Beni şimdi öldürürsen, onu da öldürürsün!”

Geri çekildim, inanamayan gözlerle ona baktım. Akıl sağlığını kaybetmenin kıyısında olduğumu hissedebiliyordum.

“Hayır!” diye kükredim, yüzünü dizime vurdum. “Olamaz...”

“Olabilir ve oldu da. Caly bir Artemi ama onun hiçbir gücü yok... yani, çok az gücü var. Hayatımı Unseelie’de onunkine bağladım,” dedi kelimeleri mümkün mertebe hızlı bir şekilde söyleyerek. “Senin onu öldürmeye çalışmandan sonra, pislik herif. Karımı neredeyse öldürüyordun!” diye bağırdı, etrafında onu kısıtlayan dumanla savaşmaya devam ederken öfkesi yenilenmişti.

Eklemlerim elmacıkkemiğinin üzerinde çatırdadığında bronz yüzünde altın rengi bir kan lekesi kaldı. “O senin karın falan değil!” diye bağırdım, nabzım durmadan hızlanıyordu.

Ondan uzaklaşmalıyım. Geri dönüşü olmayan bir şey yapabiliirdim ve Calypso’yu *kaybedemezdim*.

“Aaaaaaaahhhhhh!” diye gürledim. Gücümün şok dalgası odayı sarstı.

Kapı çarparak açıldı ve buz gibi bir rahatlama sıcak tenime yayıldı. Kapıdaki her kimse, Aurelius’a boca etmeyi umduğum öfkemin her damlasını alacaktı. Çok büyük bir acı çekmek üzereydi.

Walter’ın dağınık, kahverengi saçları eşikte belirdi.

“Mendax! Lumin Ordusu’nu alarma geçirdiler. Seni almaya geliyorlar!” diye bağırdı.

“İyi, bırak gelsinler. Rahatlama isteğim, ancak bütün bir ordunun kanını çektiğimde sona erecekmiş gibi görünüyor.”

“Seni zalim! Endişelendiğim sen değilsin. Caly, Prens Aurelius’u seviyor, Mendax. İkinizin de asla anlayamayacağı kadar çok şey yaşadı ve bunu hak etmiyor. Seelie’de

olmasının kendince sebepleri var ve eğer yoluna çıkarsan, misilleme yapacak. Zaten senden nefret ediyor,” dedi Walter, bir yandan mermer zeminde duman ipleriyle bağlanmış Aurelius’a bakıyordu.

“Yani onu bizden, benden daha iyi anladığını mı düşünüyorsun? Öyle mi, şekil değiştiren?” dedim dişlerimi sıkarak.

Bir canlı daha ne kadar dayanabilirdi? Aşk bu muydu? Kendi kalbimi söküp içinden bir bıçak geçirmek istiyordum.

“Sanırım burada kendisini değil de onu düşünen bir tek ben varım.” Walter gözlerini kısarak bana baktı. “Tüm şatoya hayatta olduğunu ve seni öldürme görevinde başarısız olduğunu duyurdun. Seelie’nin gözünden bakınca Caly sadakat görevini asla tamamlamadı ve hem diyara hem de burada ailem dediği kişilere ihanet etti. Sevdiğini iddia ettiğin kadının hayatını kararttın.”

“Görünüşe göre sana ait olmayan birine çok fazla hayranlık besliyorsun, kardeşim.” Onu dumandan iplerle bağlamadan önce bu sözleri yüksek sesle söylediğimden bile emin değildim, şimdi o da Aurelius’un yanında yerde yatıyordu.

Ben üzerlerinde dururken ikisi de kıvranıyor ve kendilerini saran kozadan kurtulmaya çalışıyorlardı.

Dumana, onları kanepene kenarına yaslanana kadar sürüklemesini emrettim. Bakışlarımla kafalarında bir delik açacak gibiydim, ipleri arkalarından sıkı sıkı bağladım, bacakları önlerinde uzanıyordu.

Onları öldürmeden önce buradan çıkmalıyım. Tenimin altında öfkem hâlâ fokur fokur kaynıyordu. Eğer dışarı atmazsam kendim yanacaktım. Hemen şimdi.

“Görünen o ki Calypso’nun kime ait olduğu konusunda hâlâ kafalarda bir soru var,” dedim hırıltıyla.

Prens Kukla ve Walter'ı odada bağı ve ağzı tıkalı hâlde bırakıp kapıdan çıkarken kafamda yarışan kalp atışları bir senfoni misali gürledi.

Çizmelerimin sesi koridorda yankılandı.

Koridorun öte ucunda, zayıf zırhlarının ardına saklanan Lumin muhafızları, beni gördüklerinde donakaldılar.

Onlara sırttım ve ellerimi açarak havaya bir duman yağmuru gönderdim. Bu duman bükülüp şekil değiştirdikten sonra üç boynuzlu bir sis wendigo'su oluşturdu. Şeytani yaratıklar muhafızları ele geçirdi, zayıf zırhlı fae'i ise kolayca parçalara ayırdı.

Yürürken etrafımda çığlıklar ve homurtular yankılandı, arkamdan bir öfke demeti geliyordu.

Henüz ona yakın olmamalıydım ama gitmeden önce onu görmem gerekiyordu.

Zihnim, nabız gibi atan öfkemin etkisiyle gerilmişti. Koridora birinin girmesini engelleyen bir kalkan büyüğü fısıldadım. Uzun süre dayanmazdı ama benim de fazla zamana ihtiyacım yoktu zaten.

Gölgelenerek Calypso'nun odasına girdim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

CALY

GÜNÜMÜZ

İNCE ATLETİMİ BAŞIMDAN GEÇİRDİM, GECELİĞİMİN YUMUŞAK VE gri kumaşının nemli tenime sürtünmesine izin verdim.

Çukurlardan döndükten sonra kendime kızmadan edeme-miştim. Tarani'yi kurtarmak benim sorumluluğum değildi. Eli'yi sevmem de beklenmiyordu ama bunda da başarısız olmuşum. Onunla evlenmek her şeyi çok daha hızlandırır- ama yapamadım. Bunu ona yapamazdım.

Banyo, ağrıyan kaslarıma iyi gelmişti ama zihnime bir faydası olmamıştı.

Boş odama girip o tanıdık hayal kırıklığı sarsıntısıyla kar-şılaşana kadar nedenini anlayamadım.

Mendax son bir kez benimle olmak istemişti. Eli'yi yatak- ta asla ısıramaz ya da tırmalayamazdım. İki saniye geçmeden ne denli sapık bir canavar olduğumu anlar ve ardından beni derhal terk ederdi.

Eli'nin heyecansız seks seven biri olduğunu hiç hissetme- dim ama ona ne kadar pis sevdiğimi söylersem endişelenece- ğine dair bir okyanus dolusu tolkiyene bahse girerdim. Yine de Eli ile birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak et- mekten kendimi alamadım. Garip olur muydu acaba?

Banyonun köşesinde bir gölge titreşti ve az daha Mendax olup olmadığına bakacaktım.

Ama o değildi; böylesi daha iyiydi. O benim değildi. Arkadaşım bile değildi. Çözülmesi gereken bir sorundu. Burada olamazdı. Şimdi olmazdı. Hayatım boyunca beklediğim her şeyi mahvedecekti.

Aklımda gezinen bir düşünce birden yüzeye çıktı: Unsee-lie'ye gitseydim? Bir parçam, oradayken başıma gelen onca korkunç şeyden sonra bile karanlık şatoyu özlüyordu. Ya oraya gitseydim? Mendax'la birlikte. Bana yardım edebilecek biri varsa, o kişi Mendax olurdu.

Başımı omzuma doğru eğdiğimde boynum çıtladı. *Hayır.* Özensiz davranma zamanı değildi. Bir daha asla kimseye tam olarak güvenmeyecektim.

Elimle kız kardeşimin küllerini sıktım ve kolyeyi tekrar tişörtümün altına soktum, sonra tezgâhın üzerindeki yığından katlı pamuklu pantolonumu alıp silkeledim.

Birinin arkadan bana yaslanmasıyla sırtımdan başlayıp uyluklarıma kadar ani bir sıcaklık yayıldı.

Mendax göğsünü bana bastırıp ellerini tezgâhtaki ellerime kenetlediğinde, pantolonu yere bıraktım ve heyecanla doldum.

Mendax kulağımın tam dibinde kibirli bir sesle “Seni burada bırakıp Unsee-lie'ye dönüyorum,” dedi.

Şaşkınlıkla ona dönerken “Ne? Gidiyor musun?” diye mırıldandım.

Tezgâhın keskin kenarı kalçama battı, o üzerime doğru yaklaşırken beni lavabonun üzerindeki elleri arasında hapsedti. Buz mavisi gözleri öfkeyle çıplak bacaklarım boyunca ilerledi ve üzerimdeki siyah tangada durakladı.

“Hayal kırıklığına mı uğradın?” Hafifçe gülümsediğinde yara izi olan gamzesi belirdi.

Aman Tanrım, o muhteşemdi.

“Ben sadece...” Ne diyeceğimi bilmiyordum. Beni bırakıp gittiği için fena hâlde hayal kırıklığına uğramıştım. Şoke ediciydi; o bile beni seçmemişti.

“Şato saldırı altında. Düşmüşler artık çok güçlü. Geri dönmeliyim,” diye mırıldandı nefes nefese. “Ladon ejderhasının kontrolünü ele geçirmişler ve...”

“Ejderhaları mı var? Ama... şato? Sen... her şey yoluna girecek mi?” diye sordum.

Az önce söylediği her şeyden sonra içimi parçalayan duyguları gizleyemedim. Ya ona veya Walter’a bir şey olursa?

Kontrol altında tutmak için çabaladığını anlayabiliyor olsam da hâlâ kızgın görünüyordu. Boynundaki nabız çılgınca atıyordu. Bana dik dik bakan gözleri bile silah gibi görünüyordu.

Kanatlarının açıldığını fark ettim.

Olamaz. Bunun iki anlamı olabilirdi. Tehlike ve güç; daha önce hiç görmediğim bir şekilde üzerinden akıp gitti.

Karnım şehvetle kasıldı.

“Seninle ve Walter’la geleceğim. Belki yardım edebilirim,” dedim, öyle yumuşak bir sesle konuşuyordum ki dudaklarındaki minik çizgilere bakarken ses çıkardığımdan bile emin değildim. *Ne diyordum ben?*

Göğsünün içinde hapsolmuş nefesini serbest bıraktı. “Seni yanımda götüremem. Kalbini alana kadar olmaz. Orada olman güvenli değil. Sana bir şey olmasını göze alamam. Orada hiç gücü olmayan tek kişi sen olursun,” dedi.

İşte yine aynı şey.

Bir kez daha, sadece zayıf, güçsüz bir aptaldım.

“Seni kaybedemem. Savaşmamın tek sebebi sensin. O tahtlar bizim. Bir hafta içinde seni almak için geri döneceğim.”

“Hayır. Ben de seninle geliyorum,” dedim meydan okurcasına. Herkesin beni küçük görmesinden bıkmıştım.

“Burada kalacaksın.”

“Lanet olsun. Ben—” diye bağıırken ciğerlerimdeki hava kesildi. Beni duvara dayadı ve yüzünü yüzüme bastırdı.

“Çok dikkatli ol, küçük cehennem tazısı. Bende kontrolün zerresi bile kalmadı ve şu anda seni öldürmeyi düşünüyorum. Eğer benim olamıyorsan belki de kimsenin olmamalısın,” dedi hırıltılı bir sesle.

“Eli’ye bağlı olduğumu öğrendin, değil mi?” diye fısıldadım.

Beni sertçe kaldırıp omzuna atarak banyodan çıkarmadan önce acımasız bir ifadeyle gülümsedi. Kapı yatak odasının duvarına çarpınca tabloyu düşürdü ve beni odadan koridora taşıdı.

“Beni nereye götürüyorsun?” dedim sertçe.

Bu hâlimden biraz korkmuştum. Çöküyordu ama o sıradan biri değildi. Zihninizin içine süzülme yeteneğine sahip bir Duman Avcısıydı. Özünde bir avcıydı ve hep de öyle kalacaktı. Besin zincirinin tepesindeyseniz diğer herkes sizin için avdır. Asıl soru, sizinle oynamaktan ne zaman sıkılacağıydı, sıkılıp sıkılmayacağı değildi.

Benimle sevişecek miydi yoksa beni öldürecek miydi bilmiyordum ve bu noktada biri diğerine sebep olabilirdi. İkisi için de kolay kolay teslim olmayacaktım. Bunun ne eğlencesi vardı ki?

Geriye doğru sendeledim ve sırtına var gücümle bir yumruk attım.

“Benimle savaşmayı düşünüyorsan, savaşma. Ben Aurelius değilim. Sana zarar veririm ve bu hoşuma gider. Uslu bir kız olursan daha sonra sana beni bıçaklaman için bir bıçak veririm. Bunun beni ne kadar tahrik ettiğini biliyorsun, cehennem tazısı,” dedi boğuk sesle.

Onu daha önce de oradan bıçaklamıştım. Bunu düşününce bir ürperti omurgamdan aşağı indi. Mendax’ın da aynı şeyi

hissettiğini, elinin uyluğumun arkasını sıkmasından anlamıştım.

Onun ölmesini hiçbir zaman gerçekten istememiştim ama bu onu öldürmeyeceğim anlamına da gelmiyordu. Keşke hayatta ve yanımda olsalar diyeceğim pek çok ölü vardı. Asıl istediğim, ona kirli sırlarımın hepsini anlatmak ve çakmağı bana uzattığında gökleri ateşe vermektir ama yapamadım. Yapmayacaktım.

Ona güvenemiyordum. Kötü adamların sorunu buydu: Onlara *asla* güvenemezsiniz.

Boğuk inlemeler ve ağlamalar dikkatimi çekti.

Ne oluyordu?

Koridorun her iki ucundaki puslu duvar, Seelie muhafız ordusunun daha fazla yaklaşmasına engel oluyordu ama çabalamayı sürdürüyorlardı. Her iki taraf da barikatı yıkmak için mücadele ederken bağırışlar ve gürültüler yankılanıyordu.

Midem bulandı. Panikle kanatlarını tutarak “Burada olduğunu biliyorlar mı? Ne oldu? Eli nerede?” diye sordum.

Hemen hareketsizleşti.

Avuçlarımdan güçlkle görülebilen bir duman yükseldi; ellerimin ve kollarımın üzerinde şehvetli bir okşama gibi dönüp kıvrılmaya başlayan dumanına karıştı.

Bir şekilde zaman durmuştu.

Bir an sonra uyluklarım Mendax’ın beline dolandı, sırtım koridorun duvarına yaslandı. Unseelie prensi büyük eliyle çenemin hemen altından tutuyordu.

Hızlıydı.

“Olan şey şu: ruhumu zehirledin ve kendini son derece tehlikeli bir konuma yerleştirdin. Uğruna dünyayı ateşe vereceğim tek kişi, dünyasını yakıp kül etmek için her şeyimi vereceğim kişiye bağlı.”

Vücudunu bana o kadar sert bastırdı ki düşünmekte zorlanıyordum. Buz mavisi gözlerini bana dikti ve alnının üstündeki küçük yaranın hafifçe kırıışmasına neden oldu.

Mendax'la hep böyle oluyordu; bana değen vücuduna odaklanırken gerginlik midemde nabız gibi atıyordu. Bu açıdan beni nasıl becerebileceğinden başka bir şey düşünmek imkânsızdı.

Paramparça ve karanlıktım; bu da bunu kanıtlıyordu.

Seelie muhafızlarını tekrar gördüğümde dehşetle sarsıldım. Hepsi karanlık prensin beni duvara yaslamasını izlemek için durmuştu. Seelie'ye ihanet etmek için birlikte çalıştığımızı düşüneceklerdi.

“Çekil üzerimden. Bütün bunları Unseelie'de olanların intikamını almak için mi yapıyorsun? Tebrikler, her şeyi mahvettin. Uğruna çalıştığım her şey senin yüzünden mahvoldu. Ona ulaşmadan beni öldürecekler. Bana neye mal olduğunu bilmiyorsun!” diye bağırırken boynumu da eline olabildiğince sert bir şekilde bastırdım.

Gözleri hafifçe kırışırken yüzünde hiçbir pişmanlık belirtisi yoktu. “Evcil hayvanım, hayatını mahvettiğimi düşünüyorsan, beni biraz küçümsüyorsun demektir. Daha yeni başlıyor.” Mendax boynumu daha sıkı kavradı, ağzıyla kulağıma dokunurken nefesimi kesti. “Ve sana söz veriyorum, hayatını tehdit eden başka bir şey yok. Seni öldürecek tek kişi ben olacağım.”

Bakışlarım onun yüzüyle solumdaki muhafızlar arasında gidip geliyordu.

“Sorun ne? Bunu yaparken beni görmelerinden mi korkuyorsun? Artık bana aitsin. Sen benim malımsın.” Parmak uçlarını çenemin üzerinde gezdirdi ve kendine doğru çevirdi. Çenemde olmayan eliyle popomu sıktı.

Gözlerim muhafızlara kaydı. Buradan canlı kurtulmanın bir yolu yoktu.

Mendax, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktayken yüzümü sıktı. Eli hafifçe titriyordu ve bunun boynumu kırmamaya çalıştığı için olduğu hissine kapıldım.

Ağzını benimkine bastırdı, yüzümü tutmaya devam ediyordu.

O kadar ıslanmıştım ki muhtemelen altımda bir su birikintisi oluşmuştu.

Geri çekildi ve yüzümü yana, muhafızlara doğru çevirdi, ağzını kulağıma bastırdı. “Kimse bana ait bir şeye dokunup da sonuçlarından kaçamaz.”

Yüzümün yan tarafını tek bir uzun hamleyle yaladı ve sonra yüzümü kendine doğru çevirdi. Dizginlenemeyen öfke solgun gözlerinde parıldayıp dans ediyordu, bu da bu sefer ne kadar zorlandığını sorgulamama neden oldu. Onu daha önce hiç bu kadar hazır görmemiştim. Kesinlikle vahşi görünüyordu.

Malum Mendax çıldırmıştı.

“Eli nerede?” diye sordum, aniden çok daha fazla endişelenmiştim.

Ben hayattaydım, yani sanırım o da hayattaydı ama Mendax’ın yüzündeki ifadeyi düşündüğümde içim rahatlamıyordu.

Beni belimden yakaladı, patates çuvalıymışım gibi kolunun altına soktu ve koridordan dumanlı odaya taşıdı. Büyük siyah çizmeleriyle kapıyı tekmeledi, kapı duvardan sekerek tekrar kapanmadan önce içeri adım attık.

Kızgın fae beni arka duvarı kaplayan büyük bir maun raf setinin yanından geçirdi ve sonra yere fırlattı.

Şu anda arkamda olmasına güvenmiyordum, bu şekildeyken olmazdı. Gözlerimi ondan ayırmayı reddettim, koyu ahşap bardan bir sürahi almasını, bir bardağı ağzına kadar koyu mor sıvıyla doldurmasını gergin bir vaziyette izledim.

Ayağa kalkarken “En azından pantolonumu almama izin veremez miydin?” diye homurdandım.

“İhtiyacın olmayacak,” dedi, mor içeceği umursamaz bir tavırla bana uzatıp bir tane de kendine koymak için geri döndü. “Ama buna ihtiyacın olacak,” dedi uğursuz bir gülümsemeyle.

“Yeni bir içki arkadaşı bulmalısın. İlgilenmiyorum. Dışarıda her şey altüst oluyor,” diye bağırırken öfkeyle koridoru işaret ettim.

“Her şeyi yanlış anladın, evcil hayvanım. Cehennem burada, şeytanın olduğu yerde.” Göz kırptı. Yanımdan geçerken hırıltılı sesiyle “Bal şarabını içmek için son şansın,” diye mırıldandı.

Fae’lerin bal şarabı, daha önceki kısa karşılaşmamızda bana çılgınca şeyler yaptırmıştı; en yakın arkadaşımın elbise-lerimizi çıkarmadan sevişmek de dahil.

Vurma ve homurdanma sesleri kulağıma çarptı.

Seelie muhafızları bariyeri aşmaya yaklaşmış olmalıydı. İçeri girmeleri ve Eli’yi de yanımda götürerek öldürülmem sadece birkaç dakika sürecekti. Her şey boşa gitmişti.

Tırnaklarım camın kenarına çarptıktan sonra, güzel sıvıyı içime çekerek bardağı boşalttım.

İhtiyacım olacaktı.

Mendax’a döndüm.

Küçük bir deri kanepeye yerleşmiş, bacaklarını iyice açmış ve bir kolunu rahatça arkaya atmıştı; sanki şatonun ve içindeki her şeyin sahibiymiş gibi oturuyordu.

Ve sonra onları gördüm.

Eli ve Walter yerde bağlanmış bir halde oturuyordu ve tanıdık siyah duman ağızlarını tıkiyordu. Sırtları, Mendax’ın rahatça oturduğu kanepeye doksan derecelik bir açıyla konumlandırılmış bir başka küçük kanepeye yaslanmıştı.

Eli bağlarını çözmek için uğraşıyordu; kocaman gözleri bana saf bir dehşetle bakıyordu. Walter ise daha rahat

görünüyordu, Mendax'a öfkeyle bakmak dışında bir şey yapmıyordu. Her ne oluyorsa, kuzenini hepimizden çok daha iyi tanıyan Walter için bir sürpriz gibi görünmüyordu. Ne onun ne de Eli'nin kaçmak için hayvan formlarına büründüklerini fark ettim. Başaramadılar mı yoksa denememeleri gerektiği için mi böyle davrandılar, bilmiyorum.

Ağzımı sıkıca kapadım, arkamı döndüm ve cam sürahiyi almak için tezgâha yürüdüm. Kapağını açtım, dudaklarıma götürdüm, birkaç büyük yudum aldım.

"Öp beni," diye emretti Mendax, alçak sesle verdiği emir pis kokulu odada yankılandı.

"Siktir git," diye karşılık verdim, sürahiyi yere bıraktım. Fae şarabının etkilerinin vücudumdaki her siniri aydınlattığını hissedebiliyordum. Şimdi ne önemi vardı?

"Önce sen," diye mırıldandı Mendax bir yudum daha alırken.

Karanlığın gölgesinden geçip Eli'nin yanına diz çöktüm ve Walter'ın uyluğunu hafifçe sıktım. Bu şekil değiştiren, son birkaç haftadır benim için farklı bir şeye dönüşmüştü. Bazen beni anlayan tek kişi olduğunu hissediyordum. Aptalca ve açıklayamadığım sebeplerden ötürü, Walter'ın iblislerle dolu yalnızlık kutumun içine girmesine izin vermiştim. Her şeyimi onunla paylaşmışım. Planımı anlattığım tek kişi oydu. Bütün gece göğsünde ağladım. Kurt formundayken ona sarılmak şimdiye kadar deneyimlediğim en keyifli ve rahatlatıcı şeylerden biriydi.

Eli acı içinde homurdanarak öne doğru eğildi. Nefesim odayı bıçak gibi yardı. Duman şeritleri boynunun derisini keserken yüzü soldu ve gerginleşti.

Eli'nin geniş omuzlarını tutarak "Kes şunu! Onu öldürüyorsun!" diye bağırdım.

Tenime sıcaklık yayıldı ve her yerim karıncalandı. Fae şarabının etkisi miydi yoksa Mendax'ın Eli'yle birlikte beni de öldürecek olması mıydı, bilemiyordum.

“İkimizi de öldüreceksin! Bu mu istediğin?” diye bağırdım. Dumanı Eli'nin boynundan çekmeye çalıştım ama çabalarım onu daha da sıkılaştırmak dışında bir işe yaramadı.

“Öp beni,” diye emretti Mendax.

Sesi sakindi ama ona bakınca sakın gibi görünen tek şey buydu. Mavi gözleri bir şahin misali beni izliyordu, incecik bir örtünün altına gizlenmiş bir öfke vücudunda geziniyordu. Gerginlik ve güç, ağır bir bulut gibi onu sarmıştı. Gözleri, Eli'nin göğsüne dokunduğum yere kilitlenmişti.

Bu tam bir güç gösterisiydi, başka bir şey değil. Beni terk etmek zorunda olduğu için mi yoksa başka bir şey mi olmuştu?

Eli'nin bedeni haliya düşerken odayı bir *güm* sesi doldurdu.

Eli'nin hareketsiz bedenini tutmaya çalışırken “Yeter. Kes şunu,” diye bağırdım. “Seni hasta psikopat, dur artık. Lütfen!”

Walter gözlerini kapattı ve dudaklarından gergin bir hırılma yükseldi; onun da acı çektiği her hâlden anlaşıyordu.

“Psikopatsın, değil mi? Üçümüzü de öldürüyorsun,” dedim, göğsüme bir ağırlık çöktü.

Yapamazdı. Onlara böyle zarar vermesine müsaade edemezdim.

Histerik bir hâlde Mendax'ın uzandığı yere koştum ve en sonunda dizlerinin arasına düşene kadar sert göğsüne defalarca yumruk attım. Nefes almakta zorlansam da ona vurmaya devam ediyordum.

Eli ve ben hayata zar zor tutunuyorduk.

“Öp beni,” diyen derin sesi, öne doğru eğilirken gürledi, yüzü benimkinden sadece bir nefes uzaktaydı şimdi.

Gözlerim onu öldürebilecek olsaydı, o anda öldürürdü. Ama şu an inat edecek bir durumda değildim ve onu her zaman öpmek istiyordum maalesef.

Elim göğsüne uzanan siyah tuniğini kavramaya çalışırken ağzımı onunkine bastırdım. Eli, yerde kıvrılmış ölmek üzereyken onu öptüğüme inanamıyordum.

Duyularım bal şarabıyla tatlandırılmış baharatlı dumanın odunsu tadıyla doldu. Tenimiz birbirine değdiğinde içimde fırtınalar koptu. Kendimi yenilmez hissettim.

Sağ tarafımızdaki havayı yüksek nefes sesleri doldurdu. Eli'nin bilincini tekrar kazandığını ve Walter'ın yumuşak gözlerinin açık olduğunu, Mendax'a öfkeli bir bakış attığını görünce geri çekildim.

“Bu senin için bir oyun,” diye fısıldadım, gömleğini tutmaya devam ediyordum. “Hayatlarımız sana kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyor.”

Mendax elini koltuğun ezilmiş durumdaki kol dayanağından çekerken tahta parçalanıp çatırdadı.

“Hayatın,” dedi, bir kez daha arkasına yaslanarak, “ve ölümün benim için *her şeyden* daha önemli. Bu yüzden seni burada bırakmalıyım.” Diğer elindeki içki bardağı tiz bir çıttıyla parçalandı. Kanlı parçaları yere bırakırken parmaklarının arasından simsiyah kanı damlıyordu.

Kalbimin kırıkları acıyla büzüldü.

Unseelie'de zarar görmemi istemiyordu ama beni Eli'yle birlikte bırakıp onu öldürememek de çıldırmasına sebep oluyordu.

Bu yüzden onunla birlikte olamayacaktım. Asla.

“Mendax, sen ve ben, biz... asla yürütemezdik,” dedim, hâlâ güçlü bacaklarının arasında üzerimde bir atlet ve tangayla diz çökmüş hâlde duruyordum.

Gerçekten ne istediğim önemli değildi, böyle olmak zorundaydı. Beni yalnız bırakmalıydı; her şeyi çoktan mahvetmişti zaten.

Eli kendini bana bağlamayı seçmişti. Hatta kalbimin nerede olduğunu bile biliyordu. Ona bunu yapmaktan nefret ediyordum ama işleri bitirmeme yardım etmesi gerekecekti. Tanrım, her şey sona erdiğinde benden nefret edecekti. Çocukken ona âşık olduğum için bunu hak ediyordum. Kimsenin bana bu kadar yaklaşmasına asla izin vermemeliydim.

“Mendax, başka bir hayatta...”

“Konuşmayı kes ve o günahkâr ağzını daha akıllıca şeyler için kullan,” diye emretti Mendax.

“Neresini anlamıyorsun?” diye sordum, hem sözlerinden hem de emri karşısında vücudumun şehvetle tutuşmasından şoke olmuş vaziyetteydim. Bal şarabı kesinlikle işe yarıyordu. “Beni burada bırak ve geri dönme. Hadi Mendax. Sana verecek hiçbir şeyim yok. Ben bir hiçim. Bağlandın; artık kral olabilirsin! Neden benimle vakit harcıyorsun? Ben zayıf, güçsüz bir canavarım,” diye bağırırken elimin tersiyle de göz yaşlarımı siliyordum.

Mendax kanepeden aşağı kaydı ve benimle göz hizasına geldi, yüzümü avuçlarının içine aldı.

“Anlamadığın kısım tam olarak neresi Calypso? Ciğerlerinden gelen tükenmiş nefesi tadabilecek kadar yakın olmak için yalan söyleyeceğim, hile yapacağım, çalacağım ve öldüreceğim. Benim tek ruhum sensin. Sen yokken, ben boş bir bedenden ibaretim, her adımını ve hamleni takip eden ve peşinde koşan bir hortlak. İster kabul et ister etme ama sen ve ben birbirimize aitiz. Birbirine bizden daha uygun başka hiçbir yaratık yoktur,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru, bir yandan da elleri yüzümü sıkıca tutuyordu.

“Seninle olamam. İyi bir insan olmalıyım; gerçek bir Seelie. Elysion Çayırları’na girebilmeliyim! Unseelie’ler öldüklerinde Tartarus’a giderler ama ben Tartarus’a gidemem. Eli’yi seviyorum ama sanırım bir şekilde sana âşık oldum,”

derken hıçkırır hıçkırır ağlıyordum ve sıcak gözyaşları yanaklarımdan ellerinin üzerine dökülüyordu. “Ben iyi bir insan olabilirim, sen olamazsın. Sen Unseelie prensisin, Tanrı aşkına! Eli gibi biriyle birlikte olmam gerek.”

Ayağa kalkıp siyah pantolonundan kırık cam parçalarını silkeledi. Artık iki irisi de kocaman açılmıştı; çenesindeki kaslar titreşiyor ve genişliyordu, bu da ona eskisinden daha gergin bir hava katıyordu.

Ayağa kalkıp Walter’la göz göze geldim. Güven verici bir şekilde başını salladı. Bir adım daha yaklaştım ama Eli’ye bakacak cesaretim yoktu. Tek kelime bile etmeden uzun uzun sohbet edebilirdik ama şimdi gözlerinin ne söylediğini görmekten ölesiye korkuyordum.

Boğuk ses üzerime doğru akınca donup kaldım.

“Yani sen iyi bir insansın ve Eli gibi biriyle birlikte olacaksın? Öyle mi? Kahramanla?” diye sordu. Tekrar kanepeye uzandı, kaslı bacakları açıldı, kolunu da koltuğun sırt kısmı boyunca uzatmıştı.

“Ben...”

“İyi kız, gel de dizlerinin üstüne çök. İyi adam, kötü adamın aletini boğazından aşağı kaydırmasını seyretsin.” Şeytani bir sırıtışla başparmağını altdudağında gezdirdi. Dudağından akan kan, gölgeli yüzüne bulaştı. “Bu odadaki her adam senin bunu istediğini biliyor. Tam tersiymiş gibi davranarak zamanımızı boşa harcama.”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. “Siktir...”

“Hemen yap yoksa Aurelius’u öldürürüm,” diye sözümü kesti.

Odadaki her şey sessizleşti, duyabildiğim tek şey gümbürdeyen kalbimdi. Mendax her kelimesinde çok ciddiydi ve hepimiz bunu hissedebiliyorduk.

Mendax'ın bacaklarının arasına yavaşça adım attığımda Eli'nin hafifçe kıpırdandığını göz ucuyla gördüm. Walter ve Eli'ye hızlıca baktım, dizlerim soğuk mermere değdiğinde yanaklarımın kızarmasına yol açtı. Mendax'ın kemerinin sıcak tokasına dokunduğumda bedenime bir ısı yayıldı.

Walter başını çevirdi. Gözlerim Eli'nin gözlerine kaydı. Yakışıklı yüzü duygu yoğunluğu ve hayal kırıklığıyla doluydu. Şövalyevari bakışları, Mendax'ın önünde diz çökmüş hemen hemen çıplak bedenimi gördüğünde gözlerinde beliren şehveti neredeyse gizliyordu.

Ben deri kemeri çıkarmak için uğraşırken Walter tekrar dönüp baktı. Kemerini katlayıp kanepenin altına sıkıştırdım. Daha sonra bunu Mendax'ı boğmak için kullanacaktım.

"Kemerini bana ver." Mendax sırttı ve kemeri elimden aldı.

Walter ve Eli'nin aç gözlerle bana baktığını gördüğümde tepkimin sebebinin fae şarabı olup olmadığından emin değildim ama üzerimdeki etkisini görebileceklerinden korktuğum için bacaklarımı sıkmak zorunda kaldım.

Koridorun aşağısındaki muhafızlar bağırmaya ve kalkanlar da çarpışmaya devam ettiler; her an içeri dalabilirlerdi. Kendimi... tehlikeli hissettim.

Aranıyordum.

Özgürdüm.

Saçlarımı başımın üstünde bir topuz hâline getirdim ve gergin bakışlarımı Mendax'ın gözlerine diktim, avucumu çekingen bir tavırla kasıklarında gezdirdim. Elimin altında sert aletini hissetmek, bacaklarımı tekrar sıkmama neden oluyordu ve bunun kimsenin fark etmemesini umuyordum.

Ama odadaki tüm gözler üzerimdeydi.

Mükemmeldi.

Şimdi kendimi daha özgüvenli hissederek, kalın aleti dışarı çıkarına dek pantolonunu aşağı çektim.

Aletini avuçladım, sıcak damarlarını ve yumuşak, kadifemsi tenini avucuma sürterek hissettim. Ucu daha pembeydi. Duman dolu odanın loş ışıklarının altında bir damla zevk suyu parlıyordu.

Avcum açgözlülükle bir aşağı bir yukarı aşağı hareket etti.
“Em dedim.”

Gözlerim sola doğru kaydı ve Walter ve Eli’nin ağızlarından dumanı çektiğini gördüm. Ağızlarının serbest olduğunu fark etmemiş gibilerdi, sadece öyle açık tutuyorlardı. Aç gözleri beni izlemekle meşguldü.

Gözlerim tekrar Mendax’a kaydı ve ağızlarında duman olmadığını fark edip etmediğini merak ettim ama gözlerindeki keyif bana istediğim cevabı verdi.

Sana olan açlıklarını izle. Hepimiz sana âşığız.

Mendax bağ aracılığıyla benimle konuşurken keskin bir nefes ciğerlerimi delip geçti.

Merak ve azgınlığın verdiği güçle dudaklarımı yaladım ve Mendax’ın üzerinde gezdirdim, aletini öğürene kadar gırtlığıma soktum. Tamamını ağzıma sığdıramamıştım ve sığdırayabileceğimden de şüpheliydim. Ama, Tanrım, onu çözmeyi ne çok istiyordum.

Bir el enseme dokunduğunda tenimde ürpertilere sebep oldu. Elindeki birkaç saç tutamını saçımın geri kalanıyla topladı. Bu hareket, ağzımı tekrar aşağı doğru kaydırduğımda kafamın derisinde ve vücudumda milyonlarca küçük karıncalanma yarattı.

Hevesim gitgide artıyordu, odada başka birilerinin olduğunu bile neredeyse unutacaktım. Mendax’ın küçük, neredeyse duyulamayacak türdeki inlemelerinin devam etmesine yönelik isteğim, aletini ağzımın daha derinlerine almamı ve kendimi daha da kaptırmamı sağladı.

Mendax nefes nefese “Sen her şeyimsin, Caly,” dedi, eliyle saçımı çekiştiriyordu. “Sana karşı daha sert olacağım, evcil hayvanım. İyi bir kız olup bunu kabul edecek misin?” Ağzımı onun aletinden sıyrıp meydan okuyan gözlerle ona baktım. Başımı sallayarak onayladım, aletin başına tükürüp çevresinde ağzımı şapırdatırken onunla göz teması kurdum, hassas tenine dişlerimi hafifçe değdirdiğimde tıslamasını ve küfür etmesini izledim.

Boğazımı becerirken başımı sabit tutmak için saçlarımı saran elini sıkması canımı acıttı. Nefes almakta zorlandım, gözlerim yaşarırken ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken bir yandan da öğürüyordum.

“O senin değil, Aurelius. Hiçbir zaman senin olmayacak. Sonsuza dek, o sadece benim.” Boğazıma doğru itmeye devam ederken nefes nefese kalmıştı. “Bana davranışındaki ilahiliği görüyor musun, Walter?” diye homurdandı. “Çünkü her bakımdan bana mükemmel uyuyor. Ne kadar kusursuz olduğunu görebiliyor musun? Boğazı benim aletime uyacak şekilde yaratılmış. Bunu mahvedecek bir şey yapmayı aklından bile geçirirsen kafanı koparırım, kardeşim olman bir şeyi değiştirmez.”

Mendax başımı geriye, kendisinden uzağa çekti ve aleti ıslak bir patlamayla ağzımdan çıkıttı.

Hırıltılı bir sesle “Geriye uzan,” dedi. “Geri kalan kıyafetlerini çıkar ve şu koltuğa yaslan.” Başıyla diğer ikisinin yaslandığı koltuğa çapraz duran berjeri işaret etti.

“Ben...”

“Şimdi, evcil hayvanım. Muhafızları sonsuza kadar tutmam ve senden ayrılmadan önce birkaç şeyi kesinleştirmem gerekiyor.” Bakışlarını benden ayırıp Eli'ye odaklandı ve pantolonunu tekrar giydi ama önünü iliklemedi, böylece hâlâ sert olan aleti zar zor gizlenebiliyordu.

Eli ona sessiz bir meydan okumayla baktı. Mendax'ın ağzının köşesinde kendine güvenen bir sırıtış belirdi.

“Beni onu sevmekten asla vazgeçiremeyeceksin. İkimizi de öldürmeden, bizi birbirimizden *asla* ayıramayacaksın. Bağımız ona olan aşkım kadar sağlam.” Eli bana bakarken dişlerini sıktı. “Ve bunu kanıtlamak için onu utandırmama gerek yok.”

İrkildim. Tırnaklarımı bükülene kadar avuç içlerime bastırdım. Olanlardan zevk aldığım için utandım, yanaklarım kızardı, bir şekilde onun önünde kontrolsüz parçalarımın ortaya çıkmasına izin verdiğim için mahcup oldum. Eli'nin veya Walter'ın beni bu şekilde düşünmesini istemiyordum. Onların beni iyi ve bütün olarak görmelerini istiyordum, gerçekte olduğum gibi boş bir katil olarak değil.

Resmen Seelie ailesinin bir mensubu kabul edilmem gerekiyordu.

Utanç ve mahcubiyet beni alt etmeye çalıştı ama fae şarabı bütün bu duyguları bir ihtiyaç havuzunda boğdu ve bana sadece uyluklarımın arasında zonklayan bir ağrı bıraktı.

Güç.

Bir utanç. Eli'nin sözleri zihnimde yankılandı.

Gözlerim, beni gergin bir gülümsemeyle izleyen Mendax'a kaydı.

Sen de onlar üzerindeki gücünü öğrenmelisin...benim üzerimdeki gücünü. Onlar anlayana kadar seni burada bensiz bırakmayacağım; ben yokken kontrol sende.

İkisi de savaşı. Eğer onlara hükmedersen her kaprisine ve emrine saygı gösterecek ve boyun eğecekler.

Senin üzerinde veya yaptığın hiçbir şey üzerinde kontrolleri yok.

İçimde kelebekler uçuştı.

Koridorun duvarlarını döven muhafızların ritmi davulları hatırlatıyordu. Walter ve Eli'nin bakış açısından benim

sahibimmiş ve bana hükmediyormuş gibi görünüyordu ama aslında öyle değildi; en azından tamamen. Bana, hiçbir gücüm olmadan da ne kadar gücüm olduğunu gösteriyordu.

Mendax kibirli bir şekilde kıkırdadı. “Onun en yakın arkadaşı olmana rağmen, onu gerçekten hiç tanıımıyorsun.”

Mendax’a bakmak için hızla geriye doğru dönünce boynum çatırdadı. Bilmiş bir şekilde göz kırparak endişemi yattırdı.

“Evet, seninle her zaman gülüyor ya da gülümsüyor, değil mi? Ah hayır, bekle. O benim,” diye bağırdı Eli. “Sense ona sadece öfke ve acı getiriyorsun. Bundan çok çabuk bıkacak.”

Mendax’ın kanatları açıldı ve odanın içinde bir duman bulutu oluşturdu. Eli’nin bağları biraz daha sıkılınca inledi.

“Anladık, kardeşim,” diye homurdandı Walter, canı sıkılmış gibiydi. “Ona dokunmayacağız. Şimdi dumanını geri çağır ve Unseelie’ye geri dönelim. Bize ihtiyaçları var.”

“Calypso, ben çıkarmadan önce kıyafetlerini çıkarmanı tavsiye ederim,” diye hırladı Mendax, gözlerini Walter’dan ayırmadan.

Atletimi çıkardım; kız kardeşimin kolyesi göğsümde sallanıyordu. Meme uçlarım soğuk hava ve aç gözlere karşı gerildi.

“Walter, sen burada kalıp onu koruyacaksın. Caly’nin beni öldürmediğini öğrenince Kraliçe Saracen’in nasıl bir misilleme yapacağından emin değilim. Onu güvende tutmana ihtiyacım var. *Neredeyse* güvendiğim tek kişi sensin.” Mendax yavaşça vücudumu incelerken sesi yumuşadı.

“Ne yapmamı bekliyorsun, Mendax? Yine onun hücre arkadaşı mı olayım? Artık burada, onlara ihanet ettiğini düşündükleri için neredeyse ölü sayılır ve sen de bunu biliyorsun,” dedi Walter.

“Gereken neyse yap. Bir zindan hücresi onu güvende ve hayatta tutabilir. Geri döndüğümde her şeyle ilgileneceğim. Yaralanmadığından emin ol.”

Mendax bana döndü. “Kraliçem, biz seni izlerken kendine dokun. Dikkatimiz tamamen sende.”

Adrianna’nın boynumdan sarkan külleri haricinde tamamen kıyafetsiz, üç yakışıklı fae’nin önünde çınlıplaktım.

Güvenle, büyük berjere oturdum, yumuşak kumaşın sırtımı okşadığını hissettim. Muhafızların içeri girme çabalarının ritmi ve adamların ağır nefesleri kulaklarıma şehvetli bir şarkı gibi geliyordu. Zincirinde hareket eden kolyemin küçük şingirtısı bile erotik uyuma katkı sağlıyordu. Kalçalarımı bu müziğe göre sallamak, vücudumu yavaşça tek bir uzun dalga gibi yuvarlamak, parmak uçlarım göğsümün ve karnımın ön ve yanlarında yavaşça aşağı doğru inerken çok iyi geldi. Ellerim bir kez daha karnımı okşarken ve bu sefer bacaklarımın arasına doğru inerken, kararan gözlerini izledim.

Gözlerinin dokunuşu, vücudumda kayan bir el hissi veriyordu.

Mendax kanepeye iyice yerleşti, onaylarcasına alçak bir mırıldanma sesi çıkardı, kendini iliklenmemiş pantolonundan kurtarırken sertçe aletini kavradı, gözleri tenime saplandı.

Unseelie prensi “Kraliçem çok güzel, değil mi, Aurelius? Walter?” dedi boğuk bir sesle. “O artık hepimiz için değerli olan *tek* şey, anlıyor musunuz? O sizin *her şeyiniz* ve onu tehlikeden uzak tutmak için hiçbir şeyden çekinmeyeceksiniz.”

“Elbette, ama...” dedi Eli.

“Hadi, evcil hayvanım, utanma. Bacaklarını aç da hepimiz taptığımız o kutsal vajinaya bir bakalım,” diye araya girdi Mendax.

Ayak parmaklarımı yere koydum ve dizlerimi birbirinden iyice ayırdım, Eli’nin şaşkınlığını görmek için can atıyordum.

Beni şimdiye dek sadece nazik, narin bir kız olarak düşünmüştü ve her zaman beni koruyup kollamaya çalışıyordu. Düşüncelerinin şimdi değişip değişmediğini merak ettim.

Gözlerim en yakın arkadaşımın yapılı vücudunda gezindi ve Eli'nin ağır bakışıyla karşılaştı. Kendime dokunurken onu şoke olmuş ve utanmış bir şekilde görmeyi bekliyordum ama bunun yerine yüzü katı, öfkeli ve şehvetle *doluydu*; bana dokunmamak için kendini tutmakta zorlanıyor gibiydi.

Kutsal güneşler aşkına.

O ankinden daha fazla tahrik olamazdım herhalde.

“O her şeye değer. Öyle değil mi, Aurelius?” Mendax'ın boğuk sesi gergin odaya yayıldı, ağzından çıkan kelimeler keskin ve tehlikeliydi.

Aurelius başını salladı, gözlerini benden ayırıp Mendax'a ölümcül bir bakış attı.

“Bırak da hareketleri şehvetli gözlerini beslesin ve uyarım kalın kafalarınızı doldursun: İkinizden biri ben yokken benim olana dokunursa, bu kısa hayatının en pişmanlık verici kararı olur. Sözüm söz. Sana gelince, Aurelius.” Bir an durakladı, hırslayarak konuşmaya çalıştı. “Yıldızlara yemin ederim ki seni öldüremesem bile, keşke öldürseydi diyecek hâle getiririm,” diye homurdandı.

Parmaklarım görevlerini sürdürürken kısık bir inleme sesi çıkardım. Mendax kötüydü, buna hiç şüphe yoktu ama kahramanımın, kötü adamımın ve en güvendiğim yoldaşımın kendime dokunurken açgözlülükle izlemesi beni eritiyordu.

Tek istediğim beni sevecek ve asla terk etmeyecek biriydi, kendi başıma neler yapabileceğimi göz ardı etmeden beni koruyup kollayacak biri.

Şu anda üç tane vardı. Şehvet bulutunun arasında bunun ne kadar da inanılmaz bir şey olduğunu fark ettim.

“Ona ne kadar güzel göründüğünü söyle, Walter,” diye fısıldadı Mendax ama bunun bir emir olduğuna şüphe yoktu.

“O... öff... sen çok güzelsin, Caly. Bence gitmeliyiz, Mendax, ne dersin?” dedi Walter kibarca başını sallayarak.

“Aç gözlerle nasıl izlediğine baksana, evcil hayvanım. Oraya sürünerek gitmeni ve Aurelius’a benim olanı tattırmanı istiyorum,” dedi, aklını kaçırmış gibi gülüyordu.

Her iki yanağında da gamzeler belirdi.

Ensemden yukarı bir ürperme yayıldı ve ağzım açık kaldı. Bu bir tuzak mıydı? Mendax, başka bir adamın kendisine ait olduğunu düşündüğü şeye dokunmasına izin vermeyecek kadar sahipleniciydi, özellikle de söz konusu olan düşmanıysa...

İçim yabancı, coşkulu bir hisle sallanırken merakım arttı. Bir sebeple bizi sınıyor muydu yoksa? Bu gerçekten sadece onlara nasıl tepki vereceğimi görmek için miydi? Bilmiyordum ama bunu yaptığımda ikisinin de tepkisini görmek istedim.

Cilalı zemin gıcırdıyor, Eli’nin bağlı olduğu yere doğru yavaşça sürünürken bacağımın derisine sürtünüyordu.

“Ciddi misin? Sen gerçekten ruh hastasısn.” Walter, Mendax’a kaşlarını çatarak başını salladı.

Mendax başını yana eğdi ve yüzünde kurtları anımsatan bir gülümseme belirdi.

Tam şu anda Eli’ye dokunursam ne yapacaktı? Mendax’ın ona... ya da bana zarar vermesini istemiyordum.

“Hadi, üstüne çık sevgilim. Tamamen bağlı vaziyette. Sana zarar veremez,” diye kıkırdadı Mendax, bunun benim için caydırıcı olmadığını biliyordu.

Coşku hissi mantığımı bulandırdı. Zihnimin derinliklerinde bunu yapmamam gerektiğini biliyordum, özellikle de Eli’yle ve kesinlikle gergin, öfkeli, ayrıca hepimizi öldürmeye hazır bir Unseelie’nin gözlerinin hemen önünde...

Gözlerim Eli'ninkilerle buluştu ve aklından neler geçtiğini tahmin etmeyi umdum ama onun gözleri tavana kilitlenmişti. Dudağımı sertçe ısırdım, verdiği acı ağzımda karıncalanma hissi uyandırırken içimi çekmeme neden oldu. Kanın keskin kokusunun beni biraz sakinleştirmesi gerekirdi ama maalesef beni daha da tahrik etti.

Bir takdir uğultusu duyunca bakışlarımı Mendax'a çevirdim.

Neşeli bir edayla "Benim için yaratıldığını biliyordum," dedi. Ayağa kalktı, bara doğru yürürken pantolonunu ilikledi ve bir bardak daha bal şarabı doldurdu, sonra da uzun bir yudum aldı.

"Bal şarabı fae'leri sakinleştirir, streslerini veya endişelerini biraz olsun alır. Ama fae olmayanlar, özellikle insanlar veya büyüü özümseme güçleri olmayanlar içerse, bastırdıkları şeyler için cesaret alırlar. Birçoğu dans etmeyi bırakmadıkları için ölür, bu onları öldürür." Göz kırparak bardağı kaldırdı. "Bu eğer varsa onların doğal... daha ilkel arzularını ortaya çıkarır. Kalbinin sendeki yarısının hiçbir gücü olmaya-bilir ama görünüşe bakılırsa bu yarısı son derece ateşli."

Hâlâ tavana bakan Eli'ye döndüm. Uyluğuna dokunmama rağmen bana bakmamasından aniden nefret ettim, muhtemelen bir tuzaktı. Ayrıca Mendax'ın beni bu kadar iyi tanıdığını düşünmesinden de nefret ettim.

İkisine inat, bacağımı Eli'nin üzerine attım ve kucağına yerleştim, kalçasını dizlerimle sıktım. Parmaklarım, ince beyaz gömleğinin altından teninin sıcaklığını hissetti. Dişlerini sıktı, bana bakmayı hâlâ reddediyordu. Bana bakmasını istiyordum. Gözlerini gözlerimde hissetmek istiyordum.

Bunun sebebinin beni istememesi olmadığını biliyordum. Sertleşmiş aletinin pantolonunun içinden bana doğru geldiğini hissedebiliyordum.

“Şans ayağına geldi Aurelius. O tamamen senin,” dedi Mendax, Eli’nin vücudunu saran duman bağlarını dağıtıp onu serbest bıraktı.

“Ona. Sakın. Dokunma.” Walter, Mendax’a ters ters bakmaya devam ederken Eli’ye sessizce uyarıda bulundu.

Aniden sinirlendim, ellerimi Eli’nin sert göğsünden çektim, başımı çevirip Mendax’a baktım.

“Ben...”

Mendax’ın vücudu siyah dumana dönüştü, oturduğu yerden kayboldu, ardından çok daha yakınımda yeniden belirdi, öyle ki çıplak sırtım bacaklarına değiyordu. Saçlarımın arkasını yumruğuyla kavrayıp boynumu geri çektiğinde ve ona doğru baktığımda nefesim kesildi.

Bardağını dudaklarına götürmeden önce “Sen de farkındasındır, şu an ona dokunmana *son kez* izin veriliyor, bu yüzden onu sisteminden hemen çıkarsan iyi olur, evcil hayvanım,” diye mırıldandı. “Belki de bir içkiye daha ihtiyacın vardır.”

Boynum daha da geriye büküldü. Eli’nin kucağında oturduğum yerde üzerime eğilip beni incelerken, başımdaki her saç telinin karıncalanmasını ve kanımın uğuldamasını hissedebiliyordum. Mendax’ın gök mavisini gözleri ve şeytani ağzı benimkinden sadece birkaç santim yukarıdaydı. Altdudağını indirdi ve soğuk bal şarabı ağzından benimkine aktı. Boynum arkaya doğru yatık olduğu için yutkunmaya çalıştım ve sonunda saçımı bırakmadan önce boğulup nefessiz kaldım. Doğrulduğum, kalanları yutarken mor sıvı şeritleri çıplak göğsümün önünden aşağı aktı ve Eli’nin üzerine sıçradı.

“Bırak o da tadına baksın,” diyen Mendax kanepeye dönerken çılgın ve hain biri gibi görünüyordu.

Parmaklarımı göğsümdeki şarap damlalarının üzerinde gezdirdim, sonra aşağı doğru devam edip hassas klitorisimin üstünden geçirdim, parmaklarım temas ettiğinde kalçalarımı

yuvarladım. Eli'nin aleti hemen altımda zonkluyor ve inlememe neden oluyordu.

"Eli," diye fısıldadım.

Yumuşak bir şekilde, bana bakması umuduyla yüzünü sol elimle kavradım. İki yanındaki ellerini esnettiğinde ve hâlâ tavana bakmaya devam ederken bir hareket gözüme ilişti.

Walter "*Bana güven, dostum. Ne kadar istersen iste, bunu yapma,*" diye tekrar sert bir şekilde uyardı.

İçimdeki iki parmağımı çıkarıp Eli'nin yakışıklı ağzına doğru kaldırdım ve içeri bastırdım.

Gözleri titreyerek kapandı ve kalçası hafifçe öne doğru eğildi. Bileğimi kavradı, diğer eli sırtımın alt kısmından dolandı ve beni kendine çekti. Sıcak dilini yumuşak bir inlemeyle parmaklarımın etrafında döndürdü. Eli'nin yüzü artık benimkinden sadece bir nefes uzaktaydı.

"Onun dediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, Calypso ve beni baştan çıkarma konusunda da endişelenmene gerek yok. Bu şatoda senin tarafından baştan çıkarılmadığım ve buna göre davranmadığım tek bir gün bile olmadı. Kadimlere yemin ederim ki seni tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam ve ikimizi buradan çıkaracağım," diye fısıldadı, sonunda teslim olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı ve gözlerime baktı.

Mendax ve Eli göz göze gelince odadaki enerji gerildi.

"Caly'nin aşkının ateşini şimdi tecrübe ediyor olabilirsin ama sen bu aşka daha yeni düştün." Eli'nin bakışları bana döndü. "Bense yıllardır yanıyorum. Bu sıcaklığı kaldırabilirim."

Çıplak hâlimle kucağında otururken ağzım açık kaldı.

Eli benim kahramanımdı; her zaman öyle olmuştu.

Mendax benim kötü adamımdı ve her zaman da öyle olacaktı.

Kalbimin derinliklerinde ikisini de sevdiğimi biliyordum. Ama sorun şuydu, kimdim ben? Geceye mi aittim yoksa güneşe mi? Kahraman mıydım yoksa kötü adam mı?

Kafam karışmıştı, Eli'nin yanında hâlen bağlı duran Walter'a baktım.

“Bana bakma,” diye cevapladı Walter gözlerinde bir ışıltıyla. “Artemi ataları tüm soyumu yarattı. Sen benim için hemen hemen bir tanrıçasın ve sana olan sevgim çok güçlü. Sana bu ikisinin duyabileceğinden çok daha büyük bir saygı duyuyorum ama gelip şu an kendi isteğinle kucağıma oturursan, sana yapacaklarım için Mendax beni öldürmek zorunda kalır.” Sırıttı.

Paniklemiş bakışlarım Mendax'a döndü, azgın beynim ise Walter ve Eli'yi güvende tutabilecek bir plan arıyor ama bulmayı başaramıyordu.

“Endişelenme,” diye yanıtladı Walter yumuşak bir sesle. “Mendax bunu biliyor. Ayrıca benim bir, şey, kurt kadar sadık olduğumu da biliyor ve senin gerçekten istediğin kişi ben değilim. Benim tek isteğim bir dostluk kaynağı olmak ve sana bir rahatlama getirmek ve -bilmiyorum- ihtiyacın olduğunda sana yuva hissi vermek. Etrafımda asla belli biri olmak zorunda değilsin ve ben her zaman senin için burada olacağım. Öfkeli ya da kusurlu olsan da. Her zaman *senin için* burada olacağım.”

Damarlarımda fae şarabı akarken bile bu ikisinin itiraflarıyla yanaklarım ısındı. Eli'nin kucağından kalktım.

Hâlâ serbest olan Eli, aniden uzanıp Mendax'ın kırıdığı camdan büyük bir parça kaptı.

Mendax'ın kanatlarının rahat pozisyonunu bırakıp genişlemesini izlerken endişeye kapıldım.

Hiç şüphesiz daha tehlikeli olmasına rağmen ikisinin arasında gidip geldim. Duman geri dönüp vücudunun etrafını

sararken ve sadece başını duman kozasından kurtarabilirken Eli sivri camı bana fırlattı.

Eğitimimi öyle iyi benimsemiştim ki hemen camı yakaladım ve arkamdaki adamla yüzleşmek üzereydim ama ben dönmenden önce üzerime geldi ve çıplak sırtıma sıkıca bastırdı.

Şehvetin ve bal şarabının sersemliği içinde, yıllarca süren acımasız eğitimim pusuda bekliyordu; bardağı tutmayan elim, başımın üzerinde bir şey hareket ederken boynumu korumak için kalktı.

Mendax'ın kemeri.

Kısıtlamayı gevşetmek için ön kolumu itmeye çalıştım ama o çok güçlüydü. Kemerini daha sıkı çekti, şimdi sol bileğim acı verici bir şekilde boynuma doğru yaklaşmıştı ve beni kendisine doğru geri çekiyordu. Boynumda keyif veren bir karıncalanma oluşmuştu ve vücudumdan aşağı doğru akıyordu, bedenim öyle güçlü bir coşkuyla doluydu ki dişlerim takırdıyordu.

Uyluklarımın arasındaki yoğun zonklamayla mücadele ederken boşta kalan elimdeki cam parçasını hatırladım ve onu aşağı doğru götürerek yan tarafına sapladım. Mendax kemeri tutmayan eliyle bileğimi yakaladı.

Boynumun kıvrıldığı yere doğru "Yani sözleri seni etkiledi, öyle mi?" diye mırıldandı.

Kemerin sert bir şekilde çekilmesi beni öğürmeye zorladı ve nefes nefese kaldım. Kulak mememi ağzına aldı, beni geriye doğru sürükleyerek kanepenin kenarına götürdü.

Bileğimi boynumdan uzaklaştırdım ve kemerin azıcık gevşediğini hissettim.

"Yeter. Bu iş çok uzadı. Benimle yeterince oynadın, Mendax. *Hemen* bizi serbest bırak, yoksa bedenine bir satranç tahtası oyacağım ve Eli'ye bir maç teklif edeceğim," diye hırladım.

Onunla mücadele ediyordum ama şimdi eskisinden de fazla tahrik olmuşum ve bunun bal şarabıyla zerre kadar ilgisi olmadığından şüpheleniyordum.

“Bir kahramanla bir kötü adam arasındaki temel fark nedir, bilir misin?” Sıcak nefesi kulağıma değdi. “Kahraman, seçme hakkı verildiğinde acıya yol açmayı reddeder, oysa kötü adam,” dedi hırıltılı sesiyle, kemeri bırakıp beni kendisine doğru çevirirken hâlâ bileğimi tutuyordu. “Kötü adamsa, acının sadece daha fazla zevke yol açtığını bilir.”

Bileğimi öyle sıktı ki tenimde iz bıraktığına hiç şüphe yoktu, beni aşağı çekerken kendisi de favori koltuğuna geri döndü. Zarafetten uzak bir şekilde üzerine düştüm, bacağını kucağına attım ve ayaklarımın üzerine kalkıp üst bedenimi toparlamak için üzerine oturdum. Niyetim güçlüydü; kararlılıkla doluydum. Ama çıplak, zonklayan cildim neredeyse giyinik aletine değdiği anda düşünmeyi tamamen bıraktım.

Bu kadar yakından bakınca tüm yüzünü düşmanca bir his sarmıştı ve kasvetli bir büyülenmeyle örtülüydü.

Sertliğinin beni neredeyse ikiye ayıracağını hissedebiliyordum. Bu açıdan, ne kadar tahrik olduğumu gizlemenin bir yolu yoktu. Muhtemelen pantolonunda ıslak bir leke bırakmıştım.

Mendax bileğimi boynuna doğru götürdü ve siyah tuniğinin üstüne sıkıca bastırdı. Daha önce reddettiğim ve şimdi bırakmadığım cam parçası, derisine zorla bastırıldı ve birkaç damla siyah kan sızdırdı. Aklım bir kasırğa gibi dönüyordu, nefes nefese kaldığım için dilim kupkuruydu. Hafifçe kıpırdandı, sertliği tekrar çıplak merkezime değdi ve kendimi ona bırakmamak için kararlılığımın her zerresini kullanmam gerekti.

“Yapsana. Sana acı veren, hissetmeni istemediğin her şeyi sana hatırlatan o eti kes,” diye fısıldadı.

“Seni iki kere bıçakladım. Benimle gerçekten tavuk oyunu oynamak mı istiyorsun, Prens?” dedim, uyarılmadan değil de boynumdan sarkan kemerden olmasını umduğum kısık bir sesle.

Gözleri karardı, tehlikeyle o kadar çok parlıyorlardı ki mavi rengini zar zor görebiliyordum. Bileğimi aşağı doğru itti, cam parçasını yavaşça göğsünün önünden aşağı doğru çekti, gömleğini keserken teninde sıg bir yarık oluştu.

Yüzümü buruşturdum ve elimi çekmeye çalıştım ama kaslı göğsü avcumun altına girene kadar bu harekete devam etti.

“Seni severek ölmeye can atıyorum, Calypso,” dedi, kalçamı kavrayıp beni öne çekti aletinin alt tarafını bana bastırdı.

Gözlerim arkaya kaydı, sanki içimde binlerce kıvılcım birden tutuşmuştu. Boğazımdan bir inleme sızdı, öne doğru sallandım, aletinin ucundaki kadifemsi deri, ıslaklığımı daha da tahrik etti.

“Aman Tanrım, ben sana aşığım, Mendax,” dedim, tamamen coşkuya kapılmışım.

Kalçalarımı kavrarken küfretti ve beni, sert aletini tamamen serbest bırakacak kadar kaldırdı.

“Evet!”

Acı ve zevkle haykırdım, içime girdiğinde karıncalanan vücudumun mest olduğunu hissettim. Daha da derine kaymasının verdiği hisse kendimi kaptırmıştım, kırmızı kan bileğimden ve Mendax'ın göğsünden aşağı damlayana kadar camı sıkmaya devam ettiğimi ve keskin kenarının elimi kestiğini fark etmemiştim.

“Senin için geri döneceğim,” diye fısıldadı. “Tartarus'un en derin köşesinden, senin için geri döneceğim.”

Kendimi tamamen bırakmanın verdiği coşkuyla aletinin üzerinde gidip gelmeye devam ettim. Gülümseyerek “O zaman ben de seninle gelemeyeceğim,” diye mırıldandım.

Başını kanepeye yaslarken gözlerini kapattı ve “Gelecek-sin,” diye homurdandı.

“Aman Tanrım, Mendax.”

Odada bir senfoni patladı. Hayatımın en güçlü orgazmı bir atom bombası gibi üzerime yağarken etrafımdaki her şey parıldadı ve sonra solup gitti.

“İşte bu, güzelim.” Hareketini hızlandırdı. “Onlara sahibinin kim olduğunu hatırlat.”

Kalçalarımıdaki elleri sıkılaştı ve beni kendine bastırdı, içime boşalırken inledi. Sıcak spermi beni doldururken aletinın zonkladığını hissettim.

Kara prens içimden çıktığında inledi. Spermi dışarı ve bacağımın iç kısmından aşağıya aktı; yakalamak için elini hareket ettirdi, parmaklarıyla sildi ve hepsini vajinama sürdü. Ben omuzlarını kavrayıp inleyene kadar avcuyla spermi tüm vücuduma yayarak bana masaj yaptı.

“İyi bir kız gibi elimin üstüne boşal; işte böyle.”

Bir kez daha orgazma hazırlanıyordum ve o da menisini cinsel organıma sürmeye devam ediyordu.

Diğer koluyla beni nazikçe kucağından indirip kanepeye taşıdı ve ayağa kalkarken alnımı öptü.

Mendax, Eli’nin bağlı ve ağzı tıkalı bir şekilde oturduğu yere doğru yürüdü.

Mendax ve ben sevişirken Eli’nin o kadar yakında ve tam bizi görececek bir pozisyonda olduğunu fark ettiğimde utançtan yanaklarım kızardı.

Mendax gülümseyerek onun üzerinde dururken ağzındaki duman şeridini çekti.

Aurelius’un ağzı serbest kalır kalmaz ağzından çıkan tek şey “Öldüreceğim...” olmuştu. Sonra Mendax, Eli’nin çenesini sertçe kavradı, açtı ve meniyle ıslanmış elini agresif bir şekilde Eli’nin yüzüne sürüp onu geriye doğru iterek susturdu.

“Sen de bir tadına bak, gün ışığı. Caly’nin üzerinden tadıma bak. Bundan sonra tek yol bu, şimdi siktir git.”

Walter’a döndü ve şekil değiştiriciyi saran dumanını geri aldı. “Walter, Caly’nin kalbini bul. Unseelie güvende olduğunda geri döneceğim. Şimdilik onu güvende tutmak üzere birlikte çalışacağız.” Eli’ye kaşlarını çattı. “Sözlerimi duydun mu Seelie, çünkü sana tek uyarım bu olacak: Calypso benim ve sadece benim. Caly ile bağını koparmak için hangi iblisi, tanrıyı veya cadıyı bulmam gerekiyorsa bulacağım. Seni, ona zarar vermeden öldürebildiğim *anda*, ölmüş olacağını bil.”

Mendax önümde gölge gibi belirdi, beni sıkıca kucakladı ve dudaklarımı şefkatle öptü. “Tekrar görüşeceğimiz güne dek...”

Eli ve Walter’a sert bir bakış atmadan ve siyah bir duman bulutuna dönüşerek Eli’nin bağlarını da beraberinde götürmeden önce bir an için beni daha sıkı kavradı.

Salonlar hareketle gürledi ve kapı turuncu bir ışık topuyla patlayarak açıldı.

Muhafızlar beni öldürmeye gelmişti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CALY

GÜNÜMÜZ

“DURUM KONTROLDEN ÇIKMADAN ÖNCE ANNEMLE KONUŞMALIYIZ.”

Kraliçenin odasına vardığımızdan bu yana Eli, hiç durmadan volta atıyordu. Walter, bir şekil değiştirici olarak yine sıçan formuna geçmişti ve muhafızlardan kaçarak kalbimi aramaya devam ediyordu.

“Bunun kontrolden çıktığını kesinlikle söyleyebilirim,” diye mırıldandım, daha önce olanların verdiği utancın etkilerini hâlâ hissediyordum.

Aydınlatılmış odanın arka tarafındaki Seelie muhafızları heykel misali hareketsiz duruyordu. Ne zaman Eli’ye bir adım yaklaşısam, saldırmaya hazır bir şekilde hareketleniyorlardı.

Muhafızlar odaya akın akın girdiğinde öldürülmeye kendimi hazırlamıştım. Olanlardan sonra Eli’ye bakmaya bile çok korkmuştum, ölümümü muhtemelen memnuniyetle karşılayacağını varsayıyordum. Onun gözünde bu, bana bağlanmaktan daha iyi olurdu.

Bunun yerine Eli, korumacı bir tavırla bana koşmuş ve kanatlarını açarak çıplak bedenimi muhafızlardan gizlemiş, bal

şarabı lekeli gömleğinin düğmelerini açıp omzunun üstünden bana fırlatarak beni şaşırtmıştı.

Muhafızlar beni almak istediklerinde bile elimi tutup kraliçenin odasına kadar benimle yürümüştü.

Muhafızların önünde düşmanla öpüşmeseydim her şey çok daha kolay olurdu diye düşünmekten kendimi alamadım. Bu yine de Mendax'ı öldürmediğimi bildikleri gerçeğini değiştirmezdi.

“Gitmelisin. Kalırsan annen senin de bunun bir parçası olduğunu düşünecek,” diye fısıldadım.

“Parçası olunacak bir şey yok. Emredildiği gibi Unseelie prensini öldürmeye çalıştın ama başaramadın. Onu yıllardır öldürmeye çalışıyoruz ve hiçbirimiz başaramadık. Güçlerin olmadan onu öldürebileceğini düşünmesi aptalcaydı zaten. Suçlanacak biri varsa o da annemdir, seni böyle tuhaf bir sadakat sınavına zorlamamalıydı,” diye homurdandı Eli, büyük bir maun masanın önünde volta atıyordu.

“Bence problem yaratacak olan şey bu değil,” diye mırıldandım.

Eli sandalyemin önünde dizlerinin üzerine çöktü, kolçaklarını kavradığında yerimden sıçradım.

“Onları öldüreceğim; seni onunla gören muhafızları. Kimse bilmeyecek.”

Gözlerimi devirdim. “İkimiz de biliyoruz ki masum Seelie ordusunu öldürmeyeceksin,” dedim.

Biraz morali bozuldu. “Biliyor musun, senin düşündüğün gibi bir kahraman falan değilim ben. Bu gerçekten utanç verici çünkü seni kurtaracak kişi olma fikri hoşuma gidiyor,” dedi hafif bir sırıtmayla.

“B-ben Mendax'ın orada sana yaptıkları için üzgünüm ve bunun bir kısmını görmek zorunda kaldığın için üzgünüm... ama bu olduğu için üzgün değilim. Muhtemelen duymak

istediğın şeyin bu olmadığını biliyorum. Yaralanmadığına eminsin, değil mi?” diye sordum.

Eli ayağa kalkmadan önce bir an için duraksadı. “Görebileceğın bir yerden yara almadım.”

Çift kanatlı kapılar bir gümbürtüyle açıldı ve muhafızlar da dahil olmak üzere odadaki herkesin zıplamasına ve yerinden doğrulmasına neden oldu.

Sarışın kraliçe, arkasında dalgalanan büyük kral kelebek kanatlarıyla içeri girdi, gördüğüm herhangi bir masal tablosundan daha güzeldi.

Boğazımdaki yeni yumruyu yutmaya çalışırken onu gördüğümde her zaman olduğu gibi kalp atışlarım hızlandı. Kanatlarının açılmış hâlini sadece birkaç kez görmüştüm ve hiçbirini hoş anlar değildi.

Ne olursa olsun, Seelie kraliyet ailesinin bir ferdi olana kadar kalmama izin vermesi için onu ikna etmem gerekiyordu. Yapmak zorundaydım.

“Majesteleri, ben...” diye söze girdim.

“Doğru mu bu?” Kraliçe Saracen, yumruğunu masanın arkasındaki cam vitrinin önüne vurarak orta kısımdaki rafları parçaladı. Tuzla buz olan parçalar beyaz mermer zemine düştü. “Tenebris’in oğlu, *Unseelie prensi*, hâlâ hayatta mı? Ve perdenin bizim de olduğumuz tarafında mı gerçekten?” diye bağırdı.

“Onun hayatta olduğunu bilmiyordu. Onu buraya kadar takip etti; bana söyledi ama ben inanmadım. Benim hatam...” Eli annesine doğru bir adım attı.

“Çık,” diye bağırdı Saracen oğluna dik dik bakarken.

Eli şansını tekrar denedi. “Calypso ile kalmak istiyorum. Onu kandırdı ve manipüle etti. Onun hatası değildi!”

“Muhafızlar,” diye seslendi, kaşlarını çatarak Eli’ye baktı. “Oğlumu, zihnini daha fazla zehirlemeden önce bu *hainden* uzaklaştırın.”

Muhafızlar çekingenlikle yaklaşırken Eli onlara doğru döndü. Meydan okuyan bir tavırla onlara doğru bir adım atarken kanatları açıldı. Boyu ve kaslarıyla onlara üstün gelmesi neredeyse gülünçtü, özellikle de güzel kanatlarını açarak yaydığı güçle.

Kendimi her zaman daha fazla belaya bulaştırmayı nasıl başarıyordum?

“Sorun yok. Gitmelisin. Tarani’nin iyi olduğundan emin ol,” dedim yumuşak bir sesle, hâlâ gerçek sesimi bulamıyordum.

Saracen büyük masanın arkasından “Dinlemeni öneririm yoksa senin kaderin de onunkiyle aynı olacak,” dedi.

Eli’nin bakışları ikimizin arasında gitti geldi, sonra hafifçe başını salladı ve kapıya yürüdü. Eşikte durdu. Kaba olmayan bir tavırla “Ona zarar verme, yoksa pişman olursun anne,” dedi.

Ayağa kalkarken kraliçenin beyaz elbisesi hışırdadı. Güzel turuncu ve siyah kanatları tehlikeli bir şekilde çırpındı.

“Sence beni tehdit etmek ne kadar akıllıca, oğlum?” diye meydan okudu.

Odadaki hava bile durmuş gibiydi.

Eli’nin bakışları sertleşti. “Seni tehdit etmiyorum anne. Kendimi Calypso’ya bağladım. Beni de öldürmek istemiyorsan, ona zarar vermezsin,” dedi gerçekçi bir şekilde.

“Sana inanmıyorum. Katiyen bu kadar pervasız olamazsın. Ne yaptığına bir baksana!” Saracen’in sesi yükselmeye başladı.

Eli odadan çıkmadan önce annesine ve bana saygıyla bir baş selamı verdi, görünen o ki güvenliğimizi sağladığı için rahatlamıştı.

Kraliçe, Eli’nin arkasından başını salladı ve muhafızlar da onun peşinden çıktılar.

Ensemde bir huzursuzluk hissettim; onun peşinden gitmelerinden hoşlanmamıştım. Yanlış gelen bir şey vardı.

Son muhafız da gitti ve kapılar kapandı, sessizlik geri döndü.

“Zekice,” diye mırıldandı Saracen.

“Onu öldürdüğümü sanıyordum,” dedim düz bir sesle. “Onu kanatlarının arasından bıçakladım. Bıraktığımda cansız bir top hâlinde toprakta öylece yatıyordu.”

“Karanlık prensle bağ kurman ve kendini ışık prensine bağlaman ne kadar da akıllıca... Artık kim zarar verebilir ki sana?” dedi monoton bir sesle. Az önce söylediklerimi görmezden gelmişti.

“Bunların ikisi de benim tercihim değildi!” diye bağırdım, öfkemin yükseldiğini hissediyordum.

Kraliçenin gözleri parmak uçlarıma kaydı, eklemlerimi okşayan duman şeritleri siyaha dönmeye başlamıştı.

Sinirle kanatlarını çırpıtı, dumanı kendisinden uzaklaştırdı.

Ellerime odaklanmaya devam ederek “Şimdi iki seçeneğin var,” dedi. “Ya sadakat görevini tekrar deneyip işi bitireceksin ya da diğer hainlerle birlikte Malvar’a gönderileceksin, yalanlarının ve ihanetinin bedelini sonsuz bir acıyla orada ödeyeceksin. Oradan Komutan Von sorumlu. Onu hatırlıyorsundur mutlaka.”

Onun adını tekrar duyduğumda vücudum titredi. Yumuşak bir sesle “Hayır,” diye cevapladım.

“Hayır mı?” Gözlerini o kadar kıstı ki güzel yüzü şimdi bir kuru üzüm gibi görünüyordu.

“Doğru duyduğun, hayır dedim. Mendax karşısında başarılı olmamı ve işimi tamamlamamı gerçekten isteseydin, bana neye bulaştığımı söyledin. Resmi bir Seelie olarak bana güç ver, ben de istediğin *her şeyi* yapayım, Saracen.”

Bana bir an baktıktan sonra masasına oturdu. Yüzündeki buruşuk ifade, tavandaki ışığın parıltısıyla hafifçe gevşedi.

“Kimse bir Unseelie kraliyet mensubuna ne kadar kolay âşık olunabileceğini benim kadar iyi anlayamaz.” Kollarını açarak gerginliğin omuzlarından akmasına izin verdi, birini arıyormuş gibi etrafına bakarken kanatlarını içeri doğru çekti. “Bundan sonra asla Seelie kraliyet ailesi mensubu olamayacaksın canım. Çocukken bile kendi iyiliğin için fazla kurnazdın. İlişkimiz hakkındaki bazı şeyleri öğrenmenin zamanı geldi galiba çünkü bugünden sonra seni bir daha asla görmeyeceğim.”

Hayır.

Hayır. Panik yapma ve aptalca bir şey yapma sakın. Her şey hâlâ değişebilir. Her ne ise her zaman değişebilir. Hâlâ Seelie kraliyet ailesine katılabilirim. Eli'yle evlenebilirim.

Düşüncelerimi ve eylemlerimi öyle mikroskobik bir filtreden geçiriyordum ki zaman bir anlığına durmuş gibiydi, sanki başka bir versiyonum her şeyi izliyordu.

Teselliye delicesine ihtiyacım vardı, parmaklarım kız kardeşimin küllerinin etrafında titriyordu.

“Mendax'ın babasına çılgınlar gibi âşıktım,” diye devam etti kraliçe.

“Kral Thanes,” diye fısıldadım, kendimi aptal gibi hissediyordum. Yapbozun parçaları, onlarca yıllık soruları da yanıtlayarak yerlerine oturmaya başladı.

“Hayatında hiç bu derece âşık bir çift görmemişsindir, Calypso.” Konuşurken usulca gülümsedi.

Gözlerindeki bir şey midemin altını üstüne getirdi. “Peki kocan? Eli'nin babası?” diye sordum bitkin bir tavırla. Gözlerindeki tuhaf donukluk, beni dikkatli olmam konusunda uyarıyordu.

Gülümsemesi silindi ve gözlerini boş köşeye dikti. “Onu öldürdü,” diye fısıldadı. “Mendax’ın annesi yüzünden her şeyimi kaybettim.”

“Kiminle konuştuğunu unuttun, kraliçem. Bana Kral Felix’in canını kendi ellerinle aldığını söylemiştin,” diye hatırlattım.

“Kraliçe Tenebris’i, Unseelie kraliçesini öldüreceksin, yoksa sen ölürsün,” dedi sert bir tonla.

“Ben... beni öldüremezsin; Eli’ye bağlıyım. Ve ben de Tenebris’i öldüremem.” Sandalyeyi tuttum.

“Sadakatini kanıtlamayacaksa sadakat görevinin ne anlamı var?” diye bağırdı. “Bir Seelie kraliyet ailesi mensubu olmak istiyorsan, Tenebris’i öldüreceksin.”

“Bir Duman Avcısı’nı öldüremeyeceğimi biliyorsun. Bunu zaten kanıtladım. Ama seni yeterince iyi tanıdığım için oğluna zarar vermeyeceğine inanıyorum,” dedim.

Yüzüne öyle büyük bir gülümseme yayıldı ki güzel, beyaz dişlerinin her birini gördüm. “Beni *tanıdığını* mı sanıyorsun?” diye güldü. “Krallığım bile beni tanımıyor. Ölmeyi dileyeceksin, çocuğum. Sen ve karanlık prens ne zamandır birlikte çalışıyorsunuz?”

“Birlikte çalışmıyorduk, Saracen! Öldüğünü sanıyordum! Bağlıydık...”

Altdudağını ısırarak “Bu da onun güçlerini neden hâlâ elinde tuttuğunu açıklıyor,” dedi. “Seni ele geçirmeleri üzücü, Calypso ama şaşırdığımı da söyleyemem. Sen her zaman korkunç küçük bir yaratık oldun zaten. Seni kendi çocuğum gibi sevdim; belki de kendi çocuklarımdan bile daha fazla. Benden ve oğlumdan başka kimsesi olmayan, yükselmemiş bir Artemi, ha?” Dudaklarını büktü. “Senin güçlü olacağını hayal etmiştim ama kötülüğünün hedefi olmayacağımı düşünmek saflık oldu. Bizim için çok umutluydum. Çok yazık ki artık kimseye bir faydan olmayacak.”

“Sen... ne?” Fae şarabının bünyemden çıktığını sanıyordum ama ne dediğini anlamakta da zorlanıyordum. “Ciddi değilsin. Bana kızgınsın, özür dilerim,” dedim kararlı bir şekilde. “Hata yaptım ama imkânsız bir görevi tamamlayamadım diye beni öldürecek de değilsin herhalde! Sadece seninle ve Eli’yle birlikte burada olabilmek ve Seelie kraliyet ailesine katılabilmek için benden istediğin her şeyi yaptım. Beni lanet olası bir Duman Avcısı’nı öldürmeye gönderdiğin ve başarısız olduğum için bunu benden alamazsın!” diye bağırdım. “Aileler böyle şeyler yapmazlar.”

“Ben senin ailen değilim, Calypso,” dedi Saracen. “Ailen öldü. Kalıntıları da kazadan sonra toprak oldu. Hiçbir şeyin ve hiç kimsen yok, neden biliyor musun? Çünkü kader bana bir fırsat verdi ve ben de bu fırsatı değerlendirdim. İnsanlardan oluşan küçük aileni öldürdüm,” dedi.

Titriyordum. Sözlerini duymak içimi patlayıcı, tetikleyici bir öfkeyle doldurdu. “Neden onları öldürmek zorundaydın? Neden sadece beni kaçırmadın?”

Saracen’in bana kazayı anlattığı anlar zihnimde bir film gibi canlandı. Canlı kanatlarının arkasında yavaşça çırpınışı. Ona sarıldığımda kulaklarıma ve kalbime ne kadar acı verdiği. Üzerinde çizgi film ninjaları olan mor örgü şapka.

Her şeyi hatırladım.

“Başka türlü seni nasıl yumuşak başlı ve istekli hâle getirebilirdim? Ben aptal değilim; güçlü bir yaratığı alıp iradesi dışında kullanırsan, senden nefret eder ve tasmaı kaydığı anda sana saldırır.” Saracen gururla doğruldu. “Aynı güçlü yaratığı alıp her şey için güvendiğı tek kişi olursun, seni sevip sana değer verene kadar küçük zihnini kil gibi işler ve yoğurursun ve böylece senin için her şeyi yapar; tüm diyarlara hükmetmek dahil.”

Sözleri kafamın içine akarken binlerce sinire dokundu. Kusacak gibiydim. Her şeyin böyle dağılmasına izin vermezdim. Bu kadar yaklaşılmışken olmazdı!

“Beni Yükselenlerle birlikte Moirai’ye gönder. Benimle ilgilenmelerine izin ver!” diyerek şansımı denedim.

“Thanes’le benim hayallerimizi gerçeğe dönüştürebilirdin. Düşmüşlerin kaybettiği şeyi kurtarabilirdin.” Döndü ve masasının sağında duran raflardaki kitapların üzerinde parmağını gezdirdi. “Her şey olabilirdin.”

“Bana kızgınsın ve seni anlıyorum ama plan bitmedi. Unseelie’yle çalışmıyorum. Hâlâ onları alt edebilirim!” diye bağırdım, işleri düzeltmeye uğraşıyordum. Nihayetinde gerekirse her şeyi ve herkesi yok ederdim.

“Plan sona erdi.” Başını salladı. “Epey zaman oldu. Kendi alışkanlıklarıma o kadar takılıp kalmıştım ki bunu fark edemedim. Yaşlandım ve yorgunum. Seelie’de yeni bir neslin zamanı geldi. Tarani kraliçe olup tahta geçecek. Gereken açık-gözlülük onda var. Kendi diyarlarımızda var olacağız. Bunca yıldan sonra bir Artemi silahına ihtiyacım olmadığına karar verdim.”

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıp öfkeyle karışık bir panik içimde büyürken göğsümdeki yarım kalbim neredeyse duracaktı. Tuzlu gözyaşları yanaklarımdan süzülürken hayal kırıklığıyla çığlığı basıp kendimi Saracen’in ayaklarının dibine attım.

“Biliyor musun... annen de çığlık atmıştı. Sesi seninkine çok benziyordu,” diye fısıldadı.

Daha fazla dayanamadım.

“Sevgilisini ve çocuğunu öldürdüğüm için babanın korkunç gazabını üstüme salacağını düşünerek kendimi hazırladığımı hatırlıyorum.” Başını yana eğerken gülümsemesi genişledi. “Aptalca bir fikirmiş bu. Neden umurunda olsun ki?

Artemi kanı sadece sana geçmişti ve belli ki seni de istemiyordu. Yine de senin kalbinin tamamı olmadan yapabileceği hiçbir şey yoktu galiba.”

Bir köpek gibi başımı okşadı, ardından bir rafa doğru yürüdü ve parmaklarını oradaki eski deri ciltlerin üzerinde gezdirdi.

Elim, karambitimi kavramak üzere içgüdüsel olarak kalçamın üzerinden kaydı ama bulduğu tek şey çıplak tenim oldu; üstümde hâlâ sadece bir atlet ve iç çamaşırı vardı. Bu durumda onu nasıl öldürebilirdim?

Göründüğünden daha güçlü olduğunu biliyordum. Tüm fae’ler öyleydi.

Eğitimden öğrendiğim bir şey varsa, o da asla dürtüsel olarak veya öfkeyle saldırmamak gerektiği idi.

“Kafan öyle çok plan ve hesaplâ dolu ki duygulara yer kalmamış.” Komutan Von’un tiz sesi kafamın içinde geziniyordu.

O fae’i bir daha asla görmemek için her şeyi yapardım. Eğitimime başlamak için insan âlemine geldiğinde on yaşındaydım. Burnumu kırdığı ve akşam yemeğinde öldürdüğümüz fae’i bana yedirdiği ilk seferde de on yaşındaydım.

“Bana öyle bakma. Düşmanından intikam almak için sen de aynısını yapardın. Sana garanti ederim ki yapardın. Tenebris’ten başka türlü nasıl intikam alabilirdim?” deyip cıkcıklandı.

Sesler boğuldu. Renkler bulanıklaştı. Kadından daha da uzaklaştım.

Şimdi ne yapabilirdim? Her şeyi bırakıp gitsem bile, Se-elie’nin her yerinde aranır ve tanınırdım. Eli’yle olan bağımızın bir önemi olmazdı; zaten daha en baştan kendi kendini mahvetmişti.

“Düşündüğümde bile kötüsün!” diye bağırdım, planladığım her şey gözlerimin önünde dağılırken kendi sesimi zar zor tanıyordum.

“Söyleyene bak,” diyerek güldü. “Amaçsızca veya sırf eğitim için kaç kişiyi öldürdün ve bil bakalım sonra ne oldu?” diye fısıldadı gülümseyerek. “Her biri hoşuna gitti. Karanlığın tüm beklentilerimin ötesindeydi. Tabii ki sadece söz konusu Mendax olmadığında. Bunu bilmeliydim. Her açıdan mükemmel bir küçük versiyonumdu sen benim. Thanes’in oğlunu istemen çok uygun düşerdi,” diye güldü. “Gerçekten, seni bu kadar iyi eğittiğim için bu benim hatam. Şimdi bana ihanet edip Unseelie’ye katılabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Öyle olmadı!” diye bağırdım.

“Oğluma bağlı olduğun için şanslısın ve ona ihtiyaç duyulabilir; öyle olmasa şu anda ölmüş olurdun, Artemi olman ya da olmaman bir şeyi değiştirmez.”

Silah olarak kullanabileceğim bir şey aradım ama tüm mantığım öfkeyle birlikte kafamdan uçup gitti.

“Kalbinin diğer yarısını asla ele geçiremeyeceksin. Malvar’a adımını attığın anda yok olacak,” dedi. “Belki onu kitap raflarımda bir andaç olarak saklarım; istersen bir sohbet konusu olarak da düşünebilirsin. Aptal çocuk, bana ihanet etmeseydin, bu topraklardaki her şey senin olabilirdi. Bana karşı gelmemeliydin.”

Ayağa kalktığımda, masasının üzerindeki bir kupada duran mektup açacağıının parıltısı ilişti gözüme.

Güzel, berrak ve buzlu camdan yapılma bir satranç tahtasının durduğu maun masanın köşesine doğru yürürken elbisesi hışırdadı.

“Eli’yi görmeme izin ver,” dedim. Ona her şeyi anlatmam gerekiyordu. Bilmesi gerekiyordu.

Aniden kapı açıldı ve muhafızlar içeri doluştu, bu sefer hepsi etrafımı sardı.

“Elveda, Calypso. Herkese veda edememiş olman çok kötü,” diyerek dilini şaklattı ve buzlu camdan vezirini satranç tahtasında hareket ettirdi. “Meseleleri kendim halledeceğim. Biz konuşurken Unseelie şatosu toza dönüşüyor. Görüyorsun ya, gelecekteki Unseelie kralı seninle çiftleşmeye çalışarak benim şatımda gezinirken ben piyonlarımı yerleştiriyordum.” Açık kapılara doğru başını salladı. “Rakibin vezirini korumasız bıraktığında ne olur, biliyor musun?”

Muhafızlardan biri, elinde bir çuval taşıyarak ona doğru ilerledi ve hemen önünde durdu.

Kraliçeden gelen küçük bir baş işaretiyle zırhlı muhafız çuvalı açtı ve içinden büyük, kıllı bir parça çıkardı. Soluk yeşil güveler kaçışarak etrafa uçtular.

“Vezirleri ele geçirilir, geriye kalan sözde şah da kolay bir hedef hâline gelir.”

Muhafız, nesneyi yeniden kavradı ve siyah saçları toplayarak buz mavisi gözleri ve kırmızı dudakları olan güzel, solgun bir yüzü ortaya çıkardı.

Kraliçe Tenebris.

Muhafız, Kraliçe Tenebris'in kesik başını bana doğru uzattı.

Midem kasıldı ve içinde ne var ne yoksa ağzımdan döküldü, çenemden aşağı sızarken dilimi bir asit tadı kapladı.

“Unseelie şatosuna saldıranlar Düşmüş fae'ler değildi, sendin,” diye fısıldadım, kendimi ayakta tutabilmek için arkamdaki duvara tutundum.

“Kraliçe olmanın en iyi yanı ne, biliyor musun?” diye sordu. “Halkım onlara söylediğim her şeye inanır. Düşmüş fae'ler uzun zamandır şatolarımızdan birini ele geçirmeye çalışıyor. Bunu yapanın onlar olduğuna herkesi inandırmak hiç

zor değildi. Bizi Unseelie’de bulduklarında günü kurtaran biz olacağız ve kötü Düşmüş fae’lerin kontrolü ele geçirmesini engellemek için şatoyu Seelie olarak sahipleneceğiz.”

Kraliçe Saracen, Tenebris’in kanlı kafasını kavrarken kocaman gülümsedi.

Yüzümdeki gıdıklanmayı savuşturdum ve gümüş güvelerin bana doğru akın ettiğini, ben onların sahibiymişim gibi vücuduma konduklarını fark ettim.

“Karanlık prensi, yola çıkmasına ramak kala yakaladık. Başından geriye pek bir şey kalmamıştı ama bunu bulduk.” Muhafız çuvalı karıştırarak ve ayaklarını sürükleyerek geldi.

Etli elleri ödülüne ulaştı ve bir zincir çıkardı.

Dişimin bağlı olduğu zincir.

“Hayır!” diye bağırdım.

Yere düştüm ama kalbimin daha da aşağılara indiğini hissettim. Nefes almak için çabalarken can yakan bir keder beni ele geçirdi. Sonunda aklım, sallanan dişe -sallanan dişime-bakarken çok tanıdık bir uyuşukluğa gömüldü.

“Harika. Kafasından geriye ne kaldıysa onu da istiyorum. Victor’a tahtın yanında sergilemesini söyle ki Duman Avcıları’nın tamamen yok olduğunu herkes görsün; şey, neredeyse,” dedi ve gülümseyerek bana baktı. “Onu Malvar’a götürün.”

Muhafızlar sıkıştığım köşeye doğru yürüdüler. Beni götürmelerine hiç karşı koymadan izin verdim. Çocukluğumdan ve Unseelie’de geçirdiğim zamanlardan sahneler, yıllarca memnun etmek için boşu boşuna çok uğraştığım kadına bakarken gözümün önünde tekrar tekrar dönüyordu. *Boşu boşuna.*

Muhafızlar beni kapıdan dışarı iterken çıplak kalçamı sertçe tuttular. Umursamadım.

Tenebris ölmüştü. Mendax ölmüştü. Annem ölmüştü, Adrianna ölmüştü, yakında ben de ölecektim.

Eli de ölecekti.

Resmen bir Seelie değildim ve zamanım tükeniyordu.
Kalbimi zamanında geri alamayacaktım.

Hiçbir şeyim yoktu.

Hiçbir şey değildim.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CALY

GEÇMİŞ

“**S**AAT ÜÇTE BURADA BULUŞALIM YOKSA YİNE KORİDORDA uyursun,” diye bağırdı Komutan Von, eski püskü Buick LeSabre arabasının camından.

Sarı ve mor neon tabelaların ışıkları tıraşlı kafasından yansıyor, ürkek yansımamsa onun pilot gözlüklerinden bana bakıyordu. Sadece ciddi bir baş sallamayla karşılık verdim ve parıldayan siyah asfaltın ufalandığı bir su birikintisine geri çekildim.

Büyük fae, ellerini direksiyondan çekip sertçe kucağına bıraktı.

Komutanın evde Cecelia’nın yerini almasının üstünden sadece birkaç ay geçmişti ama ona sırtımı dönmemem gerektiğini çoktan öğrenmiştim.

Gözlerimi ona dikmişim, o da pilot gözlüklerinin üzerinden sessiz bir meydan okumayla bakıyordu.

Tereddütle “Ne yaptılar?” diye sordum.

Bu, benim için zor olan görevlerin ilkiydi. Bu gece iki görev vardı: Kraliçeye karşı bir şey yapmış olan ama ne yaptıklarını bilmediğim iki elf. Ama beni zorlayan ne yaptıklarını

bilmemek değildi. Şehrin pek de ideal sayılmayacak bir yerinde bir bar işleten yaşlı bir çift olmalarıydı.

Yüzümde bir ağrı hissettim ve hayvansı bir çığlıkla kumlu kaldırıma düştüm.

“Sebepleri bilmek senin işin değil; senin işin zayıflıklarını ve onları nasıl öldüreceğini bilmek. Kraliçenin mantığını bir daha sorgulama.” Komutan, az önce yüzüme yumruk atan elini geri çekerek uzaklaşmadan önce gömleğinin önüne sildi, beni yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış hâlde bıraktı. Gece geç saatlerde çiseleyen yağmur bir kez daha hızlanmış, siyah elbisemi ağırlaştırmıştı.

“Hey!” Korkutucu fae, gazladığı yerin sadece birkaç adım ötesinden bağırdı. “Onun dilini bana getir, yoksa yine seninkini kullanırım!” Rüzgârla birlikte uzaklaşırken derin, boğuk kahkahası yankılandı.

Su birikintisine uzanıp ağladım. Ne kadar süre ağladığımı bilmiyordum. Annem ve Adrianna beni bırakıp gittiğinden beri zaman farklı akıyordu. Her şey sonsuz ve uzun geliyordu. Plana bağlı kalmak her saniye daha da zorlaşıyordu ama ne zaman ağlamak ve kendimi bırakmak istesem bunu yapamayacağımı biliyordum.

Bir daha asla ayağa kalkamayacaktım ve sonra salak bir insan olarak ölüp gidecektim.

Saracen'in Seelie'ye gidişimle ilgili şüphe duymaya başladığını düşünüyordum. Geçen hafta Peter denen çocuğun cesedini ormana sürüklerken ortaya çıkmıştı.

Kollarını kavuşturup ayağını yere vurarak “Bu suikastı sana ben emretmedim,” dedi.

“Biliyorum ama çok çirkin olduğum için anne babamın olmadığını söyledi,” dedim kayıtsız bir tavırla.

“Eğitimin başladığında sana yan bakan her şeyi öldürmeyi bırakacağın konusunda anlaşmıştık. Burada benim suikastçım

olmak istiyorsan bu anlaşmaya uyacaktın. Bu kadar kötölükle dolu olduğunu hiç bilmiyordum,” diye azarladı Saracen. “Barışıl bir Artemi değil de Tartarus’un iblislerinden biri olup olmadığını merak etmeye başlıyorum doğrusu! Annenin ve kız kardeşinin ölümlerinden ötürü öfkeli olduğunu sanıyordum. Burada bir suikastçı bulundurmak harika bir fıkirdi ve senin de öfkeni biraz olsun dışavurmana yardımcı olacağını düşünmüştüm ama çok karanlık olduğundan endişelenmeye başlıyorum, çocuğum. Güçlerin geldiğinde de böyle devam edersen kesinlikle bir yıkım silahına dönüşeceksin. On yaşındasın ve tanıdığım en korkunç fae’lerden bazılarının özel-liklerine daha şimdiden sahipsin. Güçlerini ve nefretini bana karşı kullanmayacağına asla güvenemem.”

Donakaldım. Bunun işe yarayacağını düşünmüştüm.

“Sadece pratik yapıyorum. Tek istediğim daha iyi olmak, böylece seninle ve Eli’yle birlikte Seelie’ye gidebilirim,” dedim düz bir sesle. Bu çok düz olmuştu; daha sonraki sözcüklere daha fazla duygu kattığımdan emin olmam gerekiyordu. “Sana *asla* zarar vermem. Seni seviyorum.”

“Bilmiyorum, Calypso. Kana susamış bir Artemi’nin Seelie’de dolaşmasına izin vermezler. Seni Seelie kraliyet ailesinin resmî bir mensubu yapmama izin vermeden önce beni Elysion Çayırıları’na gönderirler,” dedi ve bir ağaç kütüğünün üzerine oturdu.

“Elysion Çayırıları mı? Tartarus’a gitmeyeceğinden çok emin görünüyorsun,” diye homurdandım yerdeki yaprakları Peter’in koluna doğru tekmelerken.

Saracen bir kahkaha attı. “Haklısın. Muhtemelen Tartarus’un ateşli çukurlarına gitmeye daha uygunum.” Başını yavaşça salladı. “Kader Tanrıçaları’na şükürler olsun, ne olursa olsun tüm Seelie kraliyeti üyeleri otomatik olarak Elysion Çayırıları’na gider.”

Tuttuğum ipi bıraktım. Çılgına dönmüş gibi “Büyük bir testi tamamlayacağım. Bütün insanların etkileneceği bir şey, böylece sadece Seelie için savaştığımı bilecekler,” dedim. “İstediğin her şeyi yapacağım! Ne olursa olsun yapacağım ve sonra sen de beni Seelie kraliyetinin resmî bir mensubu konumuna getireceksin. O zaman Seelie’ye düşman olamam.”

Bedeni benden uzaklaşırken “Bu yine de güçlerini elde ettiğinde bana karşı kullanmayacağın anlamına gelmiyor,” dedi.

“Ben... sana kalbimi vereceğim!” diye haykırdım.

“Komutan Von’la çok fazla zaman geçirdin. Ben yamyam değilim, canım,” dedi yüzünü buruşturarak.

“Hayır, hayır! Bu Artemilerin yaptığı bir şeydir. Kalbini ikiye bölebilen bir cadı olduğunu duymuştum. Artemi’ye verilen güç çok büyük olduğunda ve artık dayanılamayacak bir noktaya geldiğinde tercih ettikleri bir şeydir bu. Genellikle çok fazla güç varsa, on sekiz yaşına gelip onu kullanabilecek duruma gelmeden önce o gücü elde ederler. Bir cadı bulacağım ve o da kalbimin, uyuyan güçlerin olduğu yarısını alıp sana verecek! Aileye ve saraya aidiyetimi kanıtlayana kadar üzerimde tam kontrole sahip olacaksın.” Göğsüm heyecanla kalkıp indi.

Bana kaşlarını çatarak baktı. “Bunu daha önce neden duymadım?”

“Çünkü bu bir güç transferi anlamına geliyor ve bunun yapılabileceğini kimsenin bilmesini istemiyorlar. Artemiler, hastalanırlarsa veya ihtiyaç duyarlarsa güçlerinden küçük parçalar bile verebilirler. Kimsenin bilmediği çok şey var,” dedim.

Şimdi, kirli sokakta, yüzümdeki kan elbiseme kadar ak-mıştı. Burnum kırılmıştı ve zonkluyordu, gözlerimden ve başımdan ağrı yayılıyordu. Sadece su birikintisinde biraz daha

uzanıp burada olmadığımı hayal etmek istiyordum. Ne yapıyordum ben? Daha on yaşındaydım. Geçen yıl az daha fen dersinden kalıyordum ve diğer her şeyden D alıyordum. Bu planı gerçekleştirebileceğimi de nereden çıkarmıştım? Zeki değildim, güçlü değildim. Hiçbir şeydim.

Küçük siyah bir kedinin oturup beni izlediği ara sokağa baktım.

Adrianna kedileri severdi. Her tişörtünün üzerinde yavru kedi desenleri olurdu. Hatta çantasının her tarafına annemin küçük kedi yamaları yapıştırmasını sağlamayı bile başarmıştı.

Kalbimin olabileceğini tahmin ettiğim yerde zaten çoktandır bir boşluk hissi vardı. Ne kadar saldırırsam saldırayım asla dolmuyordu.

Hayır, onları hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Onları öldüren kişi ölene kadar kendime engel olmayacaktım.

Siyah kedi bacaklarımın etrafına dolandı, yumuşak ve minik başını bana bastırıp duruyordu, en sonunda şişmiş yüzüme bastırmayı bıraksın diye park yerinde oturmak zorunda kaldım.

Bir araba fren yaptı, korna çaldı ve bana çarpmadan önce sağa doğru döndü. Yatıyor olsam beni asla göremezlerdi.

Sürücü “Ah! Bu bir hayalet dostum,” diye bağırdı yolcu koltuğundaki kişiye ve çığlık atarak uzaklaştılar.

Kalkık poposunu okşayarak “Teşekkürler,” dedim kediye.

Kedinin bana neden çekildiğini biliyordum ama yine de tuhaf geliyordu. Buna alışabileceğimi düşünmüyordum. Alışmak da istemiyordum.

Zarif kedi sokakta yürümeye başladı, sonra durdu ve öfkeyle geri gelip bacaklarımı itti.

Bu bara gitmem ve izleri yok etmem gerekiyordu yoksa kırık bir burun başıma geleceklerin ancak yarısı olabilirdi.

Komutan bana her zamanki gibi şirin bir elbise ve külotlu çorap giydirdi. Eğer şu anki hâlimle karşılarına çıksaydım, muhtemelen o arabanın yaptığı gibi benden kaçacaklardı ama onların kalkanlarını indirmeleri gerekiyordu.

Ayağa kalktım; ayakta durmanın kanı hızlandırmasıyla burnumdan daha da fazla kan fışkırdı, zonklayan başımı tuttum. Biraz temizlenmem gerekiyordu.

“Tamam, umarım beni lavabosu olan bir yere götürüyorsunuzdur,” diye mırıldandım, hâlinden memnun kediyi ara sokaktan aşağı takip ederek.

Birkaç uzun ara sokak ve köşeden devam ettik. Ara sokakta bir tür kötü niyetli eylemde bulunmaya çalışan herkesi korkuttuk ve çılgılık atıp diğer yöne doğru koşmalarına neden olduk, sonunda “Psişik Okumalar” yazılı, ışıkları yanıp sönen neon tabelalı küçük bir dükkâna geldik.

Kedi çatlak kapıyı iterek açtı ve zilin yüksek sesle şingirdamasıyla birlikte içeri girdi. Burası temizlenmek için başka bir yer kadar iyiydi, bu yüzden kapıyı ittim ve içeri girdiğimde kediyi, yüzünde en az dört tane piercing olan mor saçlı bir kadının kucağında kıvrılmış hâlde buldum.

“Vay, vay, vay. Kedimin getirdiği şeye de bakın,” dedi sert bir bakışla. “Seni temizlerken kime büyü yapmam gerektiğini söyle, küçük kız.”

“Sen bir... bir cadı mısın?” diye sordum, kediye baktım ve şansıma inanamadım.

“Evet, tatlım ama endişelenme. Filmlerdeki gibi korkutucu türden bir cadı değilim.”

Kasanın eski cam tezgâhının arkasına geçip ayağa kalkarken kedi kucağından atladı.

“Seelie.”

Sözlerimden irkilen cadı, kahverengi gözlerini dolduran bir tanıma ifadesiyle bana doğru döndü.

“Gerçek bir cadı olduğunu biliyordum,” diye mırıldandım zafer kazanmışçasına ve küçük siyah kediye sarıldım.

Üzeri güçlü kokulu yağlarla kaplanmış bir bez parçası fırlatarak “Bu daha mantıklı,” dedi.

Açıksözlü bir yaklaşım benimsemeye karar vermiştim, “Kalbimi bölebilir misin? Birine vermem gerek ve fiziksel olarak ona verebilmem önemli,” diye yalvardım.

“Kalbini bölmek mi? Bu tür vücut modifikasyonları inanılmaz derecede güvenilmez ve zordur. Bunu asla duymamanın bir nedeni var evlat, özellikle de hayati organlar söz konusu olduğunda. Hanabi’deki cadılar, güçleri onları öldürmeye başladığında Marongların kalplerini parçaladıkları için yakıldılar. Ayrıca bu, kısa sürmüştü.” Kan bulaşmış yüzüme bakıp suratını astı. “Gel de yardım edeyim.” Cadı, beni ürkütmekten korkuyormuş gibi yavaşça yaklaştı ve bezi aldı.

Keşke bilseydi.

“Ne kadar sürer?”

Bana bir saniye baktı. “Ne olduğuna bağlı ama genellikle sadece kırmızı daire ayın önünden geçene kadar.”

“O da ne demek?” diye sordum.

Güldü. “Cadı olmadığı sürece kimse ne anlama geldiğini bilmiyor. Yaklaşık yirmi yıl.”

“Lütfen, denemek istiyorum. Kalbimi ona vermeliyim,” diye yalvardım. “Ne olur.”

“Büyükannemi aramam gerekecek. O daha iyi...”

Sözünü keserek “Hayır. Burada olduğumu başka kimse bilmemeli,” dedim. Bunun Saracen’in kulağına gitmemesini sağlamam gerekiyordu.

“Tamam. O zaman sana pahalıya patlayacak,” dedi gülümseyerek.

Ben de uygun bir şekilde kıkırdadım ve hırkamın cebindeki karambiti avcuma aldım.

Ne yazık ki ona biraz daha pahalıya patlayacaktı.

“Nesin sen? O şapkanın altındaki kulaklarını göremiyorum. Elf misin? Biliyor musun, iki cadde ötede, çok tatlı bir elf karı koca var. İkinci caddedeki Hobbit Hole Bar’ın sahipleri,” dedi sıcak bir şekilde.

Tezgâhının arkasında kapı görevi gören koyu kırmızı perdeyi çekerek durakladı ve cevabımı bekledi.

“Pekâlâ,” dedim sahte bir samimiyetle, “ama kimseye söyleyemezsin.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

CALY

GÜNÜMÜZ

“H ÜCREME SÜZÜLEN AĞIR GÜNEŞ IŞINLARININ YAVAŞÇA YERİNİ Seelie alacakaranlığının turuncu-kırmızı parıltısına bırakışını izledim.

Son birkaç haftadır her gece olduğu gibi yakında geleceklerdi. Bu düşünceyle kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Kuruyup kan çanağına dönmüş gözlerimle göğe bakıyordum, gözümü kırpamıyordum. Diğerlerinin uzaktan gelen çığlıklarını her gün duymaya başladığımdan bu yana sonsuz bir zaman geçmiş gibiydi. Belki de bugün gerçekten benim için gelecekleri gün olacaktı. Güzel bir dağın zirvesinde, en yüksek kulenin de çok üzerinde ve neredeyse bulutlarla aynı hizada Malvar duruyordu. Son nefesimi vereceğim yer.

Buradaki zenginlik, zihninizi kırmak, güvende olmadığınız hâlde güvende hissetmenizi sağlamak için kullanılıyordu. Benim zihnim çoktan kırılmıştı, buna birkaç başka vücut parçam da eşlik ediyordu.

Güneş tekrar hareket etti, bunun sadece birkaç saat süreceğini biliyordum.

Orada en tehlikeli fae'lerden bazılarının atıldığı bir hapishane olduğunu duyduğunuzda, bulmayı bekleyeceğiniz şey Malvar gibi bir yer olmazdı.

Göz alıcı kristal avizeler, açık odadan gelen esintide hafifçe sallanıyordu. Hücrelerin üç tarafı vardı. Koridorun parmaklıklı kapısından hücreye girer girmez karşınıza açık gökyüzü çıkıyordu. Arka duvarla odanın kenarı arasındaysa yaklaşık yirmi metre uzunluğunda cilalı mermer zemin vardı. Doğa olaylarına tamamen açıktı ve günün çeşitli saatlerinde güneş odayı yakıp kavuruyordu. Güneş geceleri dağın diğer tarafına kaydığında oda aydınlık ama soğuk oluyordu, gelgelelim burada olan en kötü şey bu değildi.

Botların mermer üzerinde çıkardığı sesleri duydum ve kulak kesilmeye çalıştım. Bunlar daha yavaş muhafızlardı.

Daha önce hiç görmediğim kadar güzel bir et ziyafeti getirilip masada meyve ve peynirlerin yanma konurdu ama elimi sürmeyi reddederdim. Bunu her akşam yaparlardı ve artık yenmeyecek bir hâle gelene kadar orada bırakırlardı.

Malvar'a ilk geldiğimde hata olduğunu düşünmüştüm. Burası nasıl korkutucu ve kötü bir yer olabilirdi? Güzeldi ve neredeyse rahat bile görünüyordu; demir parmaklıklı üç duvara bakmazsanız.

Ama hayattaki her şey gibi, bazen en güzel şeyler en iğrenç olanlardır.

Seelie hapishanesi dağ boyunca farklı seviyeler hâlinde kurulmuştu. En kötü ve en tehlikeli mahkûmlar, dağın tepesinde benim de bulunduğum üç taraflı hücrelere yerleştirilirken geri kalanlar dağın alt yarısındaki hücrelerde tutuluyordu.

Beni neden buraya koyduklarını anlamıyordum. Artık tehlikeli biriymişim gibi hissetmiyordum. Kendimi zayıf ve aptal hissediyordum. Bu kadar yaklaşmışken her şeyin parmaklarımın arasından kayıp gitmesine nasıl izin verebilmişim?

Açık odadan bir esinti geçti ve beraberinde çürüyen cesetlerin kokusunu getirdi.

“Hey, Puddle*,” diye fısıldadı komşumun tanıdık sesi.

Her zamanki gibi onu görmezden geldim.

Buraya gelişimden bu yana komşu hücrelerin sakinleri birkaç kez değişmişti. İsterseniz bütün gün oturup parmaklıkların arasından diğer kişiyi izleyebilirdiniz, mahremiyet diye bir şey yoktu.

Benimle konuşmaya çalıştıklarında sinirleniyordum. Biriyle konuşmaya çalışmak nefesini boşa tüketmekten başka bir şey değildi.

Unseelie’de kalmalıyım. Zaten Tartarus’a gideceksem bunun Mendax’ın elinden olmasını yeğlerdim. Keşke numara yapmayı bıraksaydım ve yanımda o varken karanlığın beni tüketmesine izin verseydim. İçgüdülerime güvenmeli ve ona her şeyi anlatmalıyım. Bana yardım ederdi; edeceğini biliyordum. Eli’ye de tüm gerçekleri anlatabilseydim, onu ne kadar sevdiğimi bilmesini sağlasaydım keşke. Mendax’ın ölürken onu gerçekten ne kadar sevdiğimi bildiğini umuyordum.

“Puddle, bir fikrim var.”

Benim de bir fikrim vardı.

Oturduğum yerden kalktım, arkamı parmaklıklara vererek kendimi sabitledim. Hücremin açık kenarına doğru bir adım attığımda rüzgârla savrulan saçlarım yüzümü gıdıkladı. Bir adım daha attığımda altımda koca bir dünya gibi görünen bir şeyi görebiliyordum. Çok yüksekteydik.

Diğer komşum tiz sesiyle “Hareket ediyor!” dedi.

Sevdiğim her şey bir şekilde bana zarar vermişti. Dağılmak istediğimde güçlü olduğum her an, korkup sinmek istediğimde savaştığım her an... Her şey boşunaydı. Sonunda buraya konmuştum.

* (İng) Su birikintisi. -ç.n.

Saracen'i öldürmek için elime geçen pek çok mükemmel fırsatı kaçırmıştım. Birinden faydalanmalıydım. Törende resmen Seelie olduğumu ilan ettikten ve kalbimin parçalarını birleştirdikten sonra onu öldürmeyi planlamıştım. Hepsini öldürecektim. Milyonlarca kez öldürebilirdim. Eli hariç. Daha on üç yaşındayken ona asla zarar vermeyeceğime yemin etmiştim. O zamanlar onu öyle çok seviyordum ki bu sevgi canımı yakıyordu. Ölmeyecek tek kişi oydu. Kalbim olmadan yapmalıydım; uzun süre hayatta kalmayı planlamıyordum zaten.

Yorgun gözlerim kırmızı ve altın rengi gökyüzüne bakıyordu. Artık gözyaşlarım akmayacaktı.

Walter'ı da ne çok özlemiştim. Şatodan kaçmayı başarmış mıydı acaba? Mendax'a veda bile edememişti.

Bir adım daha attım. Yumuşak kürk ayağımın tabanına süründü; uyuşmuş bir şekilde büyük yığının üzerinden atladım.

Ben hiçbir şeydim.

Yıllarca aklımı başımda tutan tek şey olan bilim bile yanlış geliyordu artık. Fae diyarında hiçbir şey öngörülebilir değildi. Tıpkı sakinleri gibi.

Mendax'ın bir şekilde hâlen hayatta olduğu düşüncesine tutunuyordum. Onu alt edebilmeleri için ne kadar kırılmış olması gerektiğini hayal edebiliyordum. Annesinin cansız bedenini gördüğünde ve olanlara engel olmak için zamanında orada olmadığını anladığında aklını kaçırmış olmalıydı.

Benimleydi.

Bağımızda hissettiğim boşluk yüzünden boğazım düğümlendi.

Onun için kendimle asla savaşmamalıydım; o asla benim kötü adamım değildi.

Erkek sesi diğer komşuma "Edin, Puddle'ın görünüşünü sevmiyorum," diye seslendi.

Kız da “Tamam, kıç,” diye homurdanarak karşılık verdi.

Bir adım daha attım, ayaklarımın altında kemikler ve tendonların çıtırdadığını ve kırıldığını duydum. Kenara hemen hemen on beş santim kadar bir mesafe kalmıştı. Mandalina rengi güneş hareket ederken cildimi ısıtıyordu, şimdi neredeyse dağın arkasına ulaşmıştı. Kabarık beyaz bulutlar kaya çıkıntısının hemen altından geçti, rüzgâr onları iterken yollarına istikrarlı bir şekilde devam ediyorlardı. “Edin...”

“Hayvan gücü bile benim için fazla. Mendax’a asla ulaşamayacağım, kız kardeşime de asla ulaşamayacağım,” diye fısıldadım kendi kendime. Bir adım daha atsam tüm bunlarla işim bitecekti.

“Puddle, bu gece geldiklerinde ne yapacağımı biliyorum. Kaya çıkıntısından uzaklaş; bu işe yarayacak. Akşam yemeğinden kalan et suyunu sakladım. Sana süreceğiz. İşe yarayacak; Edin!”

“Gerçekten bu kadar aptal mısın ya?” diye sordu Edin adındaki kız. “O çıkıntıdan aşağı adım atarsan öleceğini mi düşünüyorsun? Ne halt ettiğini bilmiyorum ama yapmamalı-sın. Seni dağın bu kadar yüksek bir yerine koydularsa, düşmekle zaten ölmezsin demektir ve birkaç saat içinde yine gökyüzüne bakıyor olursun.”

“Ben hiçbir şeyim,” diye fısıldadım.

“Hiçbir şey olmanın ne kadar harika olduğunu biliyor musun?” diye sordu adam. “İstediğin her şey olabilirsin.”

Ayağımı kaldırdım, bir anda esen kuvvetli rüzgâra direndim.

Koridorda ağır ayak sesleri yankılandı. Buradaydılar. Çok geç kalmıştım.

“Edin!”

“Önemi yok zaten; buradalar,” dedi titrek bir sesle.

Her bir hücreye koca koca beyaz nesneler çarptı. Kan donduran çığlıklar boşlukta yankılandı.

Başım sağıma savrulurken ayağım içgüdüsel olarak yere çarptı. Kıvırcık, siyah saçlı kız yaratık tarafından yere sabitlenmişti.

Acı dolu çığlıklar başımın diğer yöne dönmesine neden oldu, orada da benzer bir sahne vardı. Bana Puddle diyen kahverengi saçlı adam, kuşu andıran dev yaratıklardan biri tarafından yakalanmıştı. Çevremizdeki ve altımızdaki diğer hücrelerden ruh parçalayan çığlıklar geliyordu.

Gözlerimi tekrar göğe çevirdim, tüylü canavar bana doğru uçuyordu.

Arkamı dönerek hücremin ortasına yürüdüm. Çığlıklar ve parçalanmış et sesleri her yönden beni sarıyordu. Karşısında kendimi hissizleştiremeyeceğim tek şey etin yırtılma sesi idi.

Canavar benzeri kuşlar insanları pençelediler, mahkûmların tüm iç organlarını sökmek için vahşice saldırdılar ve arkalarında kan ve kemik birikintileri bıraktılar. Kısa bir süre geçip de karınlarını doyurduktan sonra kuşlar, akşam vaktinin turuncu göğüne uçup gittiler, beyaz tüyleri kurbanlarının kanıyla çeşit çeşit renge boyanmıştı.

Sabahın ilk saatlerindeyse mahkûmların bedenleri tamamen onarılır ve sağlam hâle getirilirdi, geriye bir önceki gün yaşadıklarının anısından başka bir şey kalmazdı. Günün geri kalanını ise o akşam gerçekleşecek bir başka acı dolu katliama kadar kaç saat kaldığını sayarak geçirirlerdi.

Büyük yaratıklardan birinin hücreme inişini kızgınlıkla izledim. Efsanelerden fırlamış gibi görünüyordu, tüyleri yeni yağmış kar misali beyaz, vücuduysa bir tren vagonu büyüklüğünde olan kartallar gibiydi.

Yaratık pençeli ayaklarını açtı ve tam önümde kayarak durdu.

Bir tane daha kaldıramazdım. Neden hemen atlamamıştım ki? Bu cehennemden bir saat bile uzaklaşsam yeterdi bana.

Öte taraftan, hayatta kalmaya yetecek gücüm de olmayabilirdi. Kraliçenin kalbimin diğer yarısını neden yok etmediğini hâlâ anlayamıyordum ama yok etmediği kesindi yoksa ölmüş olurdum.

Canavara bakarken sıcak gözyaşları yüzümden aşağı yağmur gibi aktı.

“Yap hadi!” diye bağırdım, ağzımdan tükürüklerin fırladığını hissettim.

Keskin, sarı ve siyah gözleri bana bakarken yumuşadı. Öfkesi geçmiş ve beni parçalamaya hazır görüntüsü silinmişti.

Atletimi kaldırıp karnımı açtım. Boğuk bir sesle “Ne olur!” diye bağırdım.

Yırtıcı kuş önümde uzandı, başını eğdi ve bana saldırması için öfkelenendirme umuduyla onu iterken bacaklarımı dürttü.

Dizlerim yere çarptığında çatırdadı ve varlığımın her zeresiyle hayvanı kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Kuşun gözleri üzerimde gezindi; bedenini yere yatırırken başındaki tüyler yatıştı ve sakin bir şekilde bana sokulmaya devam etti.

Beni geniş kanatlarından birinin altına almaya çalışırken endişeli gözlerinden hüznün akıyordu.

“Git, lütfen! Lütfen!” diye bağırdım.

Gözyaşlarımdan etkisiyle beyaz bir lekeden fazlasını görmediğim için ellerim ipeksi tüylerini kavradı.

Hücremin kapısı açıldı. Nefessiz hıçkırıklar vücudumu sarstı. Olabildiğince derine uzandım ve sakin kuşu hücreden çıkarmak için kalan tüm gücümü topladım.

Hücremin içine çizme sesleri yayıldı.

Komutan Von.

Zihnim kararmayı denedi, hatları bulanıklaştı ve silindi, beni görmek üzere olduğum şeyden korumak için her yolu denedi.

Arkamdan vızıldayan bir sesle ışık küreleri fırladı, yarattığı kollarımda gevşemeden hemen önce vurdu.

Komutan hücre kapısının içinden kıkırdadı.

Parmaklıklı kapıyı yüksek bir çınlamayla kapatırken “Galiba öyle ya da böyle acı çekmeyi beceriyorsun, hain kaltak,” diye kıkırdadı. “Beni görmek için buraya kadar gelmene bakılırsa beni çok özlemişsin. Aletimden düşündüğün kadar rahatsız olmadın herhalde.”

Sabahlara kadar ağladım, öldürülen hayvanların tüylerine gömüldüm, aklıma gelen herkese lanetler ettim.

Yaratıklar gökyüzünde her gece belirdi ve seçtikleri mahkûmları yok ettikten sonra gittiler.

Ben hariç.

Güzel yaratıklar her gece geldi ve her seferinde bana zarar vermeyi reddettiler. Sonunda komutan veya muhafızlar içeri girip hayvanı öldürdü ve bedenini hücremde bıraktı. Gecenin geri kalanını ve ertesi günü, cansız bedenini çıkıntıdan aşağı itmeye çalışarak geçirirdim ve aynı şeyi birkaç saat içinde tekrar yaşırdım.

Dev beyaz kuşların bana dokunmadığını gördüklerinde başka hayvanlar göndermeye başladılar ama hiçbiri bana dokunmadı.

Bana zarar vermeyi reddettikleri için *çok fazla* hayvan ölmüştü. İronik olan şuydu ki, görünüşe göre, benim için yaratabilecekleri en kötü ceza buydu. Kırılacak her parçam kırılmıştı.

Hiçbir anlamı yoktu.

Unseelie'deki yaratıklar bana zarar vermekte hiç sorun yaşamamışlardı. Şimdi Malvar'da kilitli kaldığımda değişen ne olmuştu? Sadece Seelie yaratıkları için mi geçerliydi bu durum?

Her neyse, kalbimin diğer yarısını geri almak için sadece dört ayım kalmıştı, sonra ölecektim. Kraliçe onu yok etmese bile, temelde çoktan ölmüştüm.

“Puddle, her şey yolunda mı? Başka bir fikrim var... ama bundan hoşlanıp hoşlanmayacağından emin değilim,” dedi komşum alçak sesle.

Ona bakma zahmetine bile girmedim; o da hücredeki mahkûmların çoğundan daha uzun süre dayanmıştı ama önemi yoktu. En sonunda Malvar büyülerini zayıflatacaktı ve yaraları onları öldürecek; tabii öncesinde başlarından yaralanmazlarsa. Daha güçlü fae’lerin, şekil değiştirenlerin, elflerin ve diğer birkaç türün ölmek için gerçekten kafalarından yaralanmaları gerektiğini öğrenmiştim: çökmüş bir kafatası gibi iyileşemeyecekleri bir şey olmalıydı.

Malvar’daki mahkûmların çoğu kafalarını yere vurur veya gözlerini sandalye ayağıyla çıkarırlardı.

Oturduğum köşenin birkaç adım ötesinde ölü hâlde yatan ve çürüyen aslanlara benzeyen yaratıklara baktım. Şimdiye kadar sindirilmesi en zor olanlar bunlar olmuştu. Komutan onlarla saatlerimi geçirmeme sebep olmuştu. Yumuşak kürklerinin arasında kendimi yeniden neredeyse bütün gibi hissetmişim, gerçekten bir şeyler yapabilir ve buradan çıkabilirmişim gibi. Sanki babama ulaşmanın bir yolu olabilirmiş gibi.

“Puddle?”

Birkaç adım ilerledim, çevremi zar zor algılıyordum. Ölmemiştim belki ama hayatta da değildim.

Kanlar içindeki yaratıkların kürküne kıvrıldım, çürüme kokusunu görmezden geldim ve gözlerimi kapadım. Benim için ölenlerin bedenlerinin yanında uzandım ve Elysion Ça-yırları’nın tanrısı Aether’i, Seelie olmasam da beni yanına alması için ikna etmeye çalıştım.

Sıcak, hatta neredeyse kavurucu eller ön kolumu çekerken bir diğeri de bacaklarımın altından kayarak beni kaldırdı.

“Hadi, Puddle. Onları taşımana yardım edeceğim,” diye fısıldadı yabancı.

Mücadele etmedim. Hiçbir şey yapmadım. Orada öylece yattım.

“Edin...”

“Ben de buradayım,” dedi tanıdık bir kadın sesi.

Beni köşeme tekrar bırakırken “Ah, lanet olsun,” dedi adam.

“Bunu neden yapıyoruz?” diye sordu kadın.

“Çünkü bence bahsettikleri kişi o. Baksana, neler yapabileceğinden bile haberi yok. Hadi ama, biz de bir zamanlar onun gibiydik,” dedi.

“Kahretsin. Tamam ama sadece çürüyen hayvanların kokusundan bıktığım için.”

Bronz tenli adam yavaşça eğildi ve tuhaf bir şekilde sıcak olan elini kolumun üstüne tekrar koydu.

“Gitmeden önce onlara yapmak veya söylemek istediğin bir şey var mı? Senin türünün cenazelerde ne yaptığını hiç bilmiyorum,” dedi yumuşak bir sesle.

İlk kez, iki yabancıya gerçekten baktım.

Kadın ellerini kalçalarına koyup sabırsızlıkla dikiliyor ve hayvanlara bakıyordu. Kısa, -koyu teniyle çarpıcı bir tezat oluşturan- beyaz saçlarının alt tarafı kazınmıştı, geri kalanı ise bir taraftan çenesine uzanan sıkı bukleler hâlinde kıvrılmıştı. Meraklı gözlerim kıvrımlı vücudunu inceledikten sonra yuvarlak kulaklarında durdu.

“Sen insansın,” diye fısıldadım.

Güldü, gördüğüm en parlak, en karizmatik gülümsemelerden biriydi bu.

“Bir zamanlar öyleydi,” diyerek güldü adam. Boylu boynca doğruldu ve uzun, dümdüz ve siyah saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru attı.

“Sen de insansın,” diye mırıldandım kulaklarını görünce.

“Bir pürmüz ne kadar insansa,” dedi Edin gülerek.

Adam kadına başını salladı ve ölü hayvanları açık olan tarafta doğru itmeye başladılar.

“Bunu hak etmediler,” dedim ağlamaklı bir sesle.

“Sana profesyonel biri olarak bir ipucu vereyim: Bunu hak edenler, bu işi yürütenlerdir,” diye homurdandı Edin, bir yandan da dev aslanı itmek için çabalıyordu.

Vücutların kayalara çarpma sesini hayal ederek “Hayvanlar dağdan böylece atılmaktan daha iyisini hak ediyor,” diye bağırdım. “Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Burada bir ateş yakacak hâlim yok ya,” dedim boğuk hıçkırımlarla.

İki yabancı aniden ayağa kalkıp birbirine baktı. “Kesinlikle olmaz,” dedi Edin.

“Dört dakika sürecektir ve kimse bilmeyecek,” dedi adam nazikçe.

“Sid, hayır. Of, bir kez olsun emirleri yerine getiremez misin? Bunun için Roach’u seçmem gerektiğini biliyordum,” diye homurdandı.

“Hadi ama,” diye yalvardı adam.

Edin, adamın istediği şey her neyse gönülsüzce de olsa kabul ettikten sonra yanımdaki köşeye doğru yürüdü.

“Tamam, Puddle, neden hayvanlar için birkaç kelime söylemiyorsun?” diyerek başını salladı. Adam, üstünde sadece yırtık ve kanlı bir pantolonla en büyük hayvanın başında dikiliyordu.

Bir saniye.

“Siz buraya nasıl girdiniz?” diye sordum, birden kendimi daha uyanık hissettim.

“Atla deve değil ya. Parmaklıkların etrafından geçtik,” dedi Edin, kulaklarındaki pek çok küpeden bir tanesiyle oynuyordu.

“Neden riske girdiniz...” dedim.

“Tamam, Puddle, söyleyeceğin bir şey varsa şimdi de onları söyle,” diye nazikçe emretti.

Ne yapmayı planladığımı bilmeden ama zihnimle savaşılmayacak kadar yorgun olduğumdan, aslanın yanına yürüdüm, güzel gözlerini kapatıp başından öptüm. Bildiğim tek duayı ettim. Ne zaman evcil hayvanlarımızdan biri ölse ya da yolda ölü bir hayvanla karşılaşsak annem bu duayı ederdi.

Bu tuhaf kelimeleri yirmi yıldır ilk kez içimden söylerken, hiçbir anlamlarının olmadığını fark ettim, ne demek olduklarını bile bilmiyordum. Yine de ağzımdan çıkan kelimelerde doğru bir şeyler olduğunu hissettim, bu yüzden her öldürülen hayvan için aynı duayı etmeye devam ettim. “Tamam.” Başımı salladım ve büyük hayvanı itmeye başladım.

Edin beni nazikçe tutup hücrenin arka kısmına götürürken “Geri çekil,” dedi.

“Bu arada ben Sid.” Yabancı, kahverengi kısık gözlerinden anlayış fışkırırken nazikçe gülümsedi. Avcunu uzattı ve parlak, yuvarlak bir alev avucunun üzerinden geçti.

Komşu hücredeki atletik görünümlü adamın alevler çıkarmasını izlerken ağzım açık kaldı. Hayvanların önünde diz çöktü ve başını eğerek kollarını iki yana açtı. Vücudundan mavimsi bir ateş fışkırdı ve önündeki zeminin her yerini kapladı.

Yüzüme ve kollarıma vuran yoğun sıcaklığın etkisiyle şakaklarımdan aşağı boncuk boncuk ter döküldü.

Edin kolunu uzattı ve beni ikimizin de gidebildiği en uzak yere kadar hücre parmaklıklarına doğru itti.

Alevler büyümeye devam etti, mavi uçlar yukarıdaki tavanı yaladı.

“Sid, yeter artık,” dedi Edin ihtiyatlı bir tavırla.

Alevler içindeki figür, yangın bize gitgide daha da yaklaşılmaya başladığında kıpırdamadı.

Önüne geçerek “Sidney!” diye bağırdı Edin.

Yangın devam etti, uzun alevler hücrenin parmaklıklarına ulaştı ve mağara gibi koridora doğru sürünerek etrafımızda sadece küçük bir daire bıraktı.

Eski düşünce tarzım zihnime sızmaya çalıştı; alevlere giden hava akışını kesebileceğimi ya da yangını hafifletebileceğimi söylüyordu ama onu itip uzaklaştırdım.

O eski ben artık her yönüyle ölmüştü, umarım bu bitene kadar ben de ölmüş olurdum.

“Seni orospu çocuğu.” Edin ateşe ve Sid’e doğru ilerlerken dişlerini gıcırdattı.

İkisini de herhangi bir şey yapacak kadar umursamadım.

Edin, kirli bej renkli gömleğinin kenarlarına ellerinin üstünü sildi ve kollarını uzattı, avuçlarını ağzının yanında birbirinin önüne açtı, bu hâliyle Sid’e öpücük gönderecekmiş gibi bir hâli vardı.

Avuçlarından ve alevlerin üzerinden buz gibi esen rüzgârlarla beyaz benekler uçuştı.

Tenim anında soğudu, donan terden ötürü vücudumda bir titreme oldu.

Hareket etti, şimdi dönen karı etrafımızdaki yangına değil, Sid’e doğru yöneltiyordu.

Patlamayı hisseden Sid, hızla arkasına döndüğünde gözleri kocaman açılmıştı. Alevler hemen durdu, sadece ellerinde ve kollarında dans eden birkaç ateş kaldı. Son birkaç alevi omuzlarından silkti ve Edin’e doğru mahcup bir bakış attı.

Zeminde sadece birkaç küçük alev kalmıştı ve büyük yaratıkların az evvel yattığı kül yığınlarının üzerinde titreşiyordu.

Abartılı bir şekilde eğilerek kenara çekilen Sid, yolu açtı. Edin'in göğsü yükseldi ve hücreye büyük bir buzlu rüzgâr ve sulu kar fırtınası göndererek tüm saçlarımızın geriye savrulmasına neden oldu. Kül yığınlarını ve alevleri çıkıntıdan alıp temiz dağ havasına taşıdı.

Birbirlerine gülümsediler, sonra ikisi de bana bakmak için döndü. Yüzleri daha önce görmediğim bir ışıltıyla hayat dolu görünüyordu şimdi. Sid'in sıcak teninde hafif bir pembelik vardı, Edin'in koyu yanakları ise şimdi buz gibi bir kırmızılıkla renklenmişti.

Hayran olmuş vaziyette “Yani kesinlikle insan değilsiniz,” dedim. “Nesiniz siz?”

Sid, Edin'e çocuksu bir sırtıyla baktı ve büyük kahverengi gözlerini bana çevirdi. “Işıkbatalıkları,” dedi gülümsemesi tamamen silinmeden önce.

Işıkbatalıkları mı... Bu ifade neden bu kadar tanıdıktı? Nereden bildiğimi çıkaramadım.

“Muhtemelen bize Düşmüş fae’ler dendiğini duymuşsundur.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

CALY

GÜNÜMÜZ

YORGUN BİR HALDE “SİZ DÜŞMÜŞ FAE’LER MİSİNİZ? BANA neden yardım ediyorsunuz?” diye sordum. “Güçlerinizi hapisanede nasıl kullanabiliyorsunuz ayrıca? Dağın etkisiz hâle getirdiğini sanıyordum.”

Bacaklarımı, hücremi Sid’in hücrelerinden ayıran parmaklıklara dayadım.

Yangından sonra ikisi de hücrelerine geri dönmüştü. See-lie’deki en yüksek dağın üzerinde asılı durmuyormuşuz gibi kaya çıkıntısındaki son parmaklığın etrafından rahat rahat dolaşıyorlardı.

“Güçlerimiz hiçbir diyarın kuralına uymaz. Bizi bu kadar korkutucu yapan şey de bu,” dedi Sid göz kırparak. “Ama burada onları kullanmamam gerekiyor. Muhtemelen bu yüzden biraz fazla ileri gittim, anlarsın ya. Tekrar güçlerimi kullanmak çok iyi hissettirdi. Ve sana yardım etmemizin sebebine gelince, birbirimize yardım edebileceğimizi hissediyorum.” Kollarını uzattı, ellerini başının arkasında birleştirdi ve turuncu gökyüzüne baktı.

“Size yardım edemem,” diye mırıldandım.

“Prens Mendax’ı öldürdüğünü düşündükleri kişi sen değil miydin? Hani banyosunu mu bombalamışsın ne işte, öyle bir şeyler olmadı mı yani?” diye kıkırdadı, bana bakmak için eğildi.

“Önemi yok. O öldü,” dedim, dişlerimi sıktım. Midem bu düşüncenin verdiği acıyla kasıldı.

“Onu seviyor musun? Bu yüzden mi onunla çalıştın?” diye sordu.

“Onunla çalışmadım,” diye homurdandım. “Ama onu seviyordum. Aptal ve ahmaktım ve içgüdülerimi dinlemem gerektiğinde de dinlemedim.” Başımı diğer tarafa çevirdim, sırtımı parmaklıklara yasladım. Edin hücresinin köşesinde uyuyordu.

“Peki sen hangi taraftasın? Gerçi bunu önce öğrenmeliydim galiba, ne dersin?” Gülümsediğini sesinden anlıyordum.

Ağır başımı öne eğdim. “İki tarafta da değilim,” diye fısıldadım, gözümün köşesinden süzülen gözyaşı damlasını sildim.

“Seelie prensiyle evlenmeyecek miydin?”

“Evet,” diye cevap verebildim.

Biz konuşmaya devam ederken gökyüzü daha koyu turuncu ve kırmızı tonlara bürünüyordu, bu da kuşun tekrar gelme zamanının yaklaştığını gösteriyordu.

“Peki ya kendi iç organlarını söksen? Bilirsin işte, böylece muhafızlar yırtıcı kuşun görevini yerine getirdiğini düşünürler,” dedi Sid lakayt bir tavırla.

“Zaten denedim. Yırtıcı kuş dediğin şey beni durdurdu. Kendime zarar vermeme izin vermiyorlar. Ayrıca, işimi bitirmeden önce kan kaybından bayılmam da ihtimal dahilinde,” diye cevapladım.

“İkiniz de kafayı yemişsiniz,” diye seslendi Edin hücre-sinden.

Arkamızda ayak sesleri yankılanıyor, yaklaştıkça daha da yükseliyordu.

“Siktir.” Sid’in gözlerinin etrafındaki deri gerildi. “Yerde pençe sesleri duyuyorum, Puddle. Sana yine başka bir yaratık getiriyorlar galiba.”

Hava ciğerlerimi doldurdu ve kaburgalarımı acı içinde dışarı itti. Ayaklarımın dibinde bir başka sevimli hayvanın ölmesini izlemeye kendimi hazırlamaya çalıştım.

Hücre kapısı sertçe açıldı ve arkasındaki parmaklıklara çarpıp bir çınlama sesi çıkardı.

“Onun canına okusan iyi olur yoksa gözlerinin arasına güneş topunu yersin, köpek,” diye kışkırttı komutan.

Hücreme yeni giren yaratığı tekmelediğinde bir havlama ve hırlama sesi duyuldu.

Vücudumun her parçası hayal edebileceğimden çok daha fazla ağırlaştı. Daha fazla hayvanın zarar görmesine artık dayanamıyordum. Dizlerimin arasında duran ellerime bakmaya devam ederken gözlerim bulanıklaştı.

Ayak sesleri koridorda yankılandı.

Artık dayanamıyordum.

“Ne oluyor be?” dedi yanımdaki Sid.

Ağlarken yaratığın bulanık görüşümdeki bedeni gitgide uzuyordu sanki.

“Gerçekten böyle buluşmayı bırakmamız gerekiyor.” Sıcak ve rahatlatıcı bir ses bedenimi sardı.

Umut, içimi yakıp tutuşturacakmış gibi doldurduğunda başım hızla yukarı kalktı. “Walter!” dedim nefes nefese.

Bakışlarım en nazik kestane rengi gözlere kaydı. Ayağa kalktım, gözlerime inanamıyordum.

“Biliyor musun, zindandan kaçmana yardımcı olmak dışında hoşlandığım başka aktiviteler de var,” dedi kocaman bir gülümsemeyle.

Koşa koşa onun durduğu yere gittim ve kollarımı ona sardım.

“Caly, dışarı...”

“Mendax,” dedim, gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. “Söylenenler yalan, değil mi? Ölmedi, değil mi?”

Walter’ın alnı kırışırken boğazı sert bir yutkunmayla inip kalktı.

“Korkarım ki doğru.” Dişimin olduğu kolyeyi boynunda asılı durduğu yerden kaldırdı. “Kraliçenin odasından kolyesini alabildim. Unseelie hâlâ savaşıyor ama şato yıkıldı. Mendax yıkılmadan önce gitmişti,” dedi usulca.

“Bu olamaz, Walter. O bir yerde saklanıyordur!” diye bağırarak dişime baktım. Walter’ın boynunda olması yanlış görünüyordu. O Mendax’a aitti.

Walter beni göğsüne çekti.

“İkimiz de evi yerle bir edilirken saklanmayacağını biliyoruz. O öldü, Caly.” Walter’ın sesi, duygularının etkisiyle titredi.

“Seelie’den ayrılman gerek.” Walter’ı sıkı sıkı tuttum ve gömleğinin temiz kokusunu içime çektim. “Saracen, Tarani’yi kraliçe yapacak. Onu buna hazırlıyordu. Tarani’nin bu kadar korkunç biri olmasına hiç şaşmamalı. Eli’nin bu kadar tatlı olmasıysa hayret edilecek şey. Kalbimin zamanı dolmadan Moirai’ye ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım,” dedim, konuşurken yüzümden yaşların süzüldüğünü hissediyordum.

“Tatlı derken, son derece sert ve erkeksi bir şekilde, bir tür savaşçı gibi bir tatlılığı kastediyorsan buna katılıyorum.”

Dondum kaldım.

Seelie prensi hücremin kapısının hemen dışında duruyordu. Parlayan sarı ışık parmak uçlarından kapının anahtar deliğine doğru dönüyordu. Hücre kapısını iterek açtı ve içeri girdi, durup üzgün gözleriyle bana baktı.

Eli'ye koştum ve kollarımı boynuna sardım. Tanıdık yüzleri görmek çok iyi gelmişti.

“Puddle? Her şey yolunda mı?” diye seslendi Sid, endişesi sesinden okunuyordu.

“Evet, Sid,” diye cevapladım.

Eli kıpırdandı. “*Puddle mı?* Sana hakaret mi ediyor? Neden sana Puddle diyor?” diye sordu, kollarımın altında gerilerek.

“Bilmiyorum ki,” diye cevapladım dürüstçe.

“Caly, dışarıda ne olduğunu görmelisin.” Eli'nin gözleri duyguyla dolarken sesi titredi.

“Şimdi gitmemiz gerek. Moirai'ye giden bir yol bulmalıyım,” diye cevap verdim monoton bir sesle.

Eli, ciddi olduğumu anlayıp durmadan önce bir saniye güldü. “Moirai mi? Yükselenlerin ve Kader Tanrıçaları'nın diyarı mı yani? Neden? Davetiye olmadan içeri giremezsin, Cal. Seni çağırmadıkları sürece oraya girmenin bir yolu yoktur,” dedi nazikçe.

Omuzlarım düştü. “O zaman beni çağırma larını nasıl sağlayabilirim?”

“Neden bahsediyorsun?” Altın prens, şefkatle uzanıp yüzümden saçlarımı çekti.

“Öleceğim, Eli ve sen de bağ yüzünden öleceksin. Çok üzgünüm.” Daha fazla ağlamamak için dudağımın içini ısırdım. “Kendini ölmeye değer birine bağlamalıydın. Sen...”

Eli'nin dudakları dudaklarıma değdiğinde sözlerim yarım kaldı.

Her şeyi hissederken vücudumda duygu dalgaları yükseldi. Öfke, mutluluk, üzüntü, aşk, nefret; kısacası her şey.

Beni saran bir battaniye gibiydi, öpücüğüne karşılık verirken her olası duygu birbiriyle çelişiyordu, ta ki gerçek farkındalık kafama dank edene kadar.

Birden geri çekildim. "Mendax öldü."

Eli beni daha sıkı tuttu. "Evet ve bunun için üzgünüm çünkü sen üzülyyorsun. Ama en iyisi buydu. Aramızda bir bağ varken onunla da bağ kuramazsın. İkimizden biri ölmek zorundaydı. İkimize de bağlanman Kader'e aykırıydı. Annemin yaptıkları için çok üzgünüm ama onu bulduk." Eli gülümsedi ve Walter'a baktı. "Sonunda kalbini bulduk. Bana söylendiği yerde olmadığı anlaşıldı. Mendax şatoya saldırmadan önce onu senin için çalacaktım."

Yavaşça tekrar eğildi ve beni öyle bir duygu ve şefkatle öptü ki gözlerim yaşarmaya başladı.

"Acele ediyorsun. Sanırım biri ölmüşken neden olmasın, öyle değil mi? Bütün hayranlarını gördü mü?" diyen tanıdık bir ses açık hücre kapısından içeri geldi. Tarani kalabalık hücreye girdi.

"Hayır," diye fısıldadım küçük prensese bakarken.

Muhtemelen sokakta yanından geçsem, süslü elbisesi olmadan onu tanıyamazdım. Elbise yerine koyu renkli bir eğitim pantolonu ve koyu renkli, uzun kollu bir üst giymişti.

"Tarani bize yardım edecek," dedi Walter, Seelie prensesine doğru başını salladı.

Edin'in sert sesi yan hücreden duyuldu. "Tarani, sen ne..."

"Edin," dedi Tarani başını sallayarak.

"Hayır, Tarani kraliçe olması için annen tarafından eğitiliyor. O da işin içinde!" dedim Eli'nin kollarından sıyrılırken. "O kötü, Eli. Saracen iplerini çekmeye başladı bile."

Prensese dik dik baktım, gözlerimi ondan ayırmayı reddettim.

"Düşündüğün gibi değil..." diye başladı Eli.

"Saracen'le çalışıyormuş! Düşündüğün gibi değil. Her şeyi bizden saklıyormuş," diye bağırdım.

“Eh, haksız sayılmaz.” Tarani güldü. “Edin, C takımı hâlâ Unseelie’de. Yarın gece harekete geçmeye hazır ol. Kulağın sinyalde olsun,” diye bağırdı küçük prenses.

“Yarın mı?” diye homurdandı Sid hücrelerinden.

Ne oluyor be?

“Neler oluyor?” Dizlerimin beni taşımayı her an bırakabileceğini hissettim. Parçaları birleştirmeye çalışıyordum ama hiçbir mantıklı gelmiyordu.

“Görünüşe göre Tarani hepimizin bildiğinden biraz daha lidermiş,” dedi Eli, biraz da kızgınlıkla.

“Olan şey, *her* çocuğun annesinin yalanlarına kanmaması,” dedi Tarani ve gömleğini kaldırıp kaburgalarının arasındaki küçük siyah ölü başlı güve dövmesini gösterdi.

“Dürüst olmak gerekirse bunu görmemize gerek yok,” dedi Eli yüzünü buruşturarak.

“Bu da ne?” diye sordum.

“Düşmüşlerin işareti,” dedi Sid arkamızdan. Hücresinin parmaklıklarının yanında, sağ kolunu yukarı kaldırmış ve demir parmaklıkları kavramış bir şekilde duruyordu. Koltukaltına varmadan, kolunun iç tarafında aynı dövme vardı.

“Tarani, sen...”

“Evet. Aynı şekilde yaratılmamış olabilirim ama iki canavardan biri yine de beni yarattı ve kullanmaya çalıştı. Krallıklarda olan şeyler doğru değil. Seelie’nin mutlu bir yer olması, güneş ışığı ve iyilikle dolu olması gerekiyor, hile ve yalanlarla değil. Unseelie ise karanlık ruhların huzur bulduğu yerdir. İkisi farklılar ama bir zamanlar olduğu gibi huzur içinde yaşayamamamız için hiçbir sebep yok.” Yumruklarını sıktı. “Düşmüşlere yaptıklarının bedelini ödemeliler. Her iki taraf da ödemeli ve Seelie kralının kız kardeşinin senin tarafında olmasından daha iyi bir şey olabilir mi?” Eli’ye gülümsedi.

“Annemin de söylediği gibi Unseelie şatosuna saldıranlar Düşmüşler değildi,” diye açıkladı Eli.

“Biliyorum.” Walter’a bakarken akmaya çalışan gözyaşlarına engel olmak için dişlerimi sıktım. “Kraliçe Tenebris’in başıyla ve Mendax’ın kolyesiyle sunum yaparken ordusunun neler yaptığını da anlattı.”

Walter’ın yuvarlak gözleri öylesine üzgün görünüyordu ki yanına gidip ona sarılmaktan kendimi alamadım.

“Çok üzgünüm, Walter,” diye fısıldadım.

Beni sıkarak karşılık verdi. “Sadece Mendax’ın kolyesi mi vardı? Hiçbir vücut parçası yok muydu?” diye sordu. Sesinde bir şeyler vardı.

“Evet, sadece kolye,” dedim, bedenime dolan umudun sıcaklığını hissettim. “Üzerinde azı dişimin olduğu kolye.” Geri çekilip gözlerinin içine baktım. “Hayatta olabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordum.

“Hayır. Tam tersi,” dedi Walter ciddi bir şekilde. “Sahte bir kanat ya da vücut parçası verebilirdi ama senden geriye kalan tek şeyi birinin almasına katiyen izin vermezdi. Onu çok iyi tanıyorum. Korkarım o öldü, Caly.” Kızaran gözlerinden süzülen bir gözyaşı damlasını hızla sildi, ben de başımı salladım; umut beslediğim ve sonunda istemediğim şeyi kabul ettiğim için kendime kızdım.

Mendax artık gerçekten ölmüştü ve ben Saracen’i ve Seelie sarayını memnun etmeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki ruh eşim olabilecek adamın ölmesine izin vermiştim.

İçimde ufacık bir öfke kıvılcımı canlandı.

“Bunun için zamanımız yok,” dedi Sid sertçe. “Yakında gelirler.”

“Doğru söylüyor. Plan ne?” diye sordu Edin.

“Muhafızları ortadan kaldırmak ve Sidney ile Edin’i buradan çıkarmak. Onları güvenli bir yere götürmek,” dedim

yumuşak bir sesle. İçimdeki alevin faydalı bir şey yapmadan önce söndüğünü hissettim.

Tarani kıkırdadı. “Dışarı çıkmak için yardıma ihtiyaçları yok ki. Şatoyu ele geçirme zamanı geldiğinde şatoya yakın olmaları için buraya yerleştirilmişlerdi.” Eli’ye başını salladı. “Tam şu anda yapacağımız şey yani.”

“Walter ve ben kalbini bulduk, Caly ama o büyülenmiş. Senin etin ve kemiğinle bu büyüden kurtulabilir. Bağımıza rağmen onu büyüden kurtaramadım.” Eli, şekil değiştiriciye gülümsedi. “Walter’ın benden daha ileri gitmesine izin verdi. Sanırım bağın yapabileceği pek bir şey yok.”

“Düşmüşler, annemi yakalamaya yardım edecekler ve ben onun kızı olduğum için, onu öldürmek yerine kilit altında tutabileceğim bir hapishaneye göndermek konusunda gönülsüzce de olsa anlaştık ama senin yardımına ihtiyacımız var ve kalbin iyileştiğinde güçlerini Düşmüşlere karşı kullanmayacağına dair söz vermen gerekiyor,” dedi Tarani araya girerek.

“Tamam. Söz veriyorum,” dedim, yüzümü kırmızı gökyüzüne çevirdim.

“Caly, kalbini aldığımızda, sen... sen düşündüğünden çok daha fazlasını yapabileceksin. Buradaki her şeyi gerçekten iyileştirebilirsin,” dedi Eli yumuşak bir sesle.

Planım hâlâ işe yarayabilir... Bu düşünce beni bir kurtçuk gibi rahatsız etti. Yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeydi ve Eli’yi incitmek anlamına geliyordu. Zavallı Eli’nin benimle evleneceğini ve beni Seelie kraliyet ailesinin gerçek bir mensubu yapacağını biliyordum...

“Caly... annem şatodan gittikten sonra Tarani Düşmüşler tarafından yeni Unseelie kraliçesi ilan edilecek. Unseelie’de kalmayı seçenleri yönetmesi için onu seçtiler,” dedi Eli üzgün bir şekilde. Ellerini altın rengi saçlarında gezdirirken “Tekrar barışçıl bir diyar olduğumuzu kanıtlayana kadar, muhtemelen

birçok... zorlukla... ve..." diye bir şeyler gevelemeye devam etti.

"Senin kraliçesi olmanı istiyor," dedi Walter sırtarak.

Ağzım açık kalırken derin bir nefes aldım. Hayır! Bana bunu yapamazdı. Ona bunu yapamazdım. Midemde kelebekler uçuşuyordu. Belki planı bir şekilde değiştirebilirdim. Belki de evlenebilirdik ve o incinmezdi.

"Sonsuza dek bağlıyız, Caly. Hoşumuza gitsin veya gitmesin bu kopmaz bir bağ ve ben senin kadar güçlü olmayacağım ama sen de zaten bana bağlı olduğun için yükselemezsin ve Mendax'ı seçtiğini biliyorum ama..." Eli, Beyaz Atlı Prens edasıyla bana doğru yaklaştı.

"Düşmüşlerin yanında durman çok şey ifade eder," diye başladı Tarani.

Yılgınlıkla kaşlarımı çatıp "Ben bir maskot falan değilim. Kalbim onarıldığında çok güçlü olmayabileceğimi hiç düşünmediniz mi?" diye sordum.

"Güçte Artemilerin dengi yoktur, Caly. Bu yüzden Duman Avcıları çoğunu öldürdü ve yok oldular; Kadimlere yükselenler hariç. En azından bildiğimiz kadarıyla," dedi Eli.

Kalbim ağırlaşırken bir an durakladı. "Artemilerin yok olmasının sebebi Duman Avcıları mı? Artemilerin saklanmak zorunda kalmasının sebebi onlar mı yani?" diye fısıldadım.

"Adil olmak gerekirse, Artemiler de Duman Avcılarının neslinin tükenmesinin sebebidir... yani, bildiğimiz kadarıyla artık nesilleri tükendi." Walter titreyen altdudağını ısırdı.

"Başkasının silahı olma, Puddle, güven bana. Kendi silahın ol," diye mırıldandı Sid.

"Bana neden Puddle diyorsun?" diye sordum.

Sid'in bronzlaşmış boğazı yutkunurken titredi. "Çünkü ilk geldiğinde, bana bir su birikintisini hatırlatıyordun: durgun ve kasvetli. Bir su birikintisinin ne kadar derin veya sığ

olduğunu sadece bakarak asla anlayamazsın. Tek gereken biraz daha yağmurdur ve su birikintisi önce bir gölete, sonra da bir göle dönüşür. Diğer her şey suda boğulduğunda o büyür.”

“Bu, bir övgü mü,” diye başladım ama araya girdi.

“Gözlerinde gördüm bunu; Thanes beni bir canavara dönüştürdüğünde verdiğim mücadelenin aynısıydı. Sadece ne tür bir canavar olacağına karar vermen gerekiyor; gözyaşlarıyla su birikintileri yaratan türden mi yoksa onlara sebep olanları boğan türden mi olacaksın? Ne olursa olsun bir silahsın, aynı bizim gibi. Sadece kimin kullanacağına karar vermen gerekiyor,” dedi Sid.

“Unseelie’ye şimdi ne olacak?” diye sordum, Düşmüşlerin kontrolü ele geçirmesi hakkında ne hissettiğini merak ederek Walter’a baktım.

“Bu iş çözülür çözülmez Tarani’ye Unseelie’de yardım etmek için geri döneceğim. Hem Mendax hem de Tenebris gitmesine göre tahtı ele geçirecek başka kimse kalmadı demektir. Düşmüşlerin niyetlerinin iyi olduğuna ve sonunda yuva olarak görebilecekleri bir veya iki diyara sahip olmalarının zamanının geldiğine inanıyorum,” dedi ve Sid’e başını salladı.

Eli omuzlarımdan tutup “Seelie’de benimle kal, Caly,” diye yalvardı.

“Hayır, kalamam. Gitmem gerek...”

“Benimle evlen. Annem emrettiği için değil, ben yalvardığım için ya da bu evlilik seni kraliçe yapacağı için de değil. Benimle evlen çünkü seni sevdiğim gibi sen de beni seviyorsun.” Yere çöktü. Sıcak gözleri duyguyla dolarken bir dizini yere koydu.

Edin “Üzgünüm... Düşündüğüm şeyi mi yapıyor? Bir hapishanede mi?” diye atıldı, iğrenmiş gibiydi.

Cevap olarak sadece omuz silkmekle yetinen Walter’a dehşetle baktım. Bu şimdiye kadar yaptığım en canavarca ve

korkunç şey olacaktı. Tartarus'ta çürümeyi hak edecektim... ama planımın bir sonraki kısmı gerçekleşecekti.

“Evet,” diye fısıldadım. “Ama herkesin bilmesini isterim ki Mendax'ı, parçalanmış kalbimin her atışıyla sevdim. Bu odadakilerin çoğu için kötü adam o olabilir ama beni anlayamadığım şekillerde sevdi -bir insanın sevebileceğini bilmediğim şekillerde- çoğu kişinin anlamayacağı bir şekilde gösterse bile. Buradaki hiç kimsenin aklında, bu sevgiye ne kadar karşılık verdiğime dair bir şüphe belirmemeli. Gösteremesem bile verdim.”

Herkes başıyla kısaca onayladı.

Dağdan gelen serin esinti hızlanmış, saçlarımızı şiddetle savuruyordu. Ellerime baktım ve son kez dumanını çıkarmaları için sessizce yalvardım. Bana onun hâlâ hayatta olduğunu gösterecek duman.

Her zamanki siyah parıltıları aradığımda, tenimde çillerden başka hiçbir şey görmemek kalbimi ağırlaştırıyordu.

“Çok geç olmadan gitmemiz gerek. Evlilik seremonisini gerçekleştirmek için bize lazım olan her şey Tarani ve Walter'da var. Tacı bu gece alabilmek için evlenmemiz gerekiyor,” dedi Eli yumuşak bir ifadeyle. “Seni el üstünde tutmaktan hiç bıkmayacağım. Sen Mendax ile aramızdaki son savaş olacaktın ve onu öldürmek için elimden gelen her şeyi yapardım. Sanırım en azından bu şekilde, onu senden alan kişi olmadığım için bana nefret beslemeyeceksin. Her günümü seninle geçireceğim, en yakın arkadaşım ve ruh eşim.” Gözleri yumuşak ve anlayışla doluydu. İkisini de sevdiğimi biliyordu ve saygılı bir muzaffer olmak için elinden geleni de yapıyordu.

“Caly,” dedi Walter, geniş kolunu omzuma atıp beni diğerlerinin duyamayacağı bir yere götürürken. “Seni hâlâ hiç sahip olamadığım yengem gibi görüyorum ve

Mendax'ın ruhunun, senin mutlu ve güvende olmanı sağladığımı bilmesine tüm hayatımı adayacağım. Bütün bunların çok fazla geldiğini ve şu anda kendinde olmadığını biliyorum ama ben hâlâ bir Unseelie'yim. Tek bir kelime söyle, bir Mendax numarası çeker hepsini öldürürüm ve seni buradan çıkarırım,” diye fısıldadı karanlık gözlerinde beliren tehlikeli bir bakışla. “Hepsini yakından takip ettim ve Mendax duysa bunu söylediğim için beni öldürürdü. Eli seni gerçekten tüm kalbiyle seven iyi, sağlıklı bir adam. Pek çok gecemi Seelie şatosunda dolaşarak geçirdim ve Saracen'in yaptıklarından hiç haberinin olmadığına şahitlik edebilirim; tıpkı Seelie'nin geri kalanının onun yaptıklarının yarısını bile bilmediği gibi.” Yumruklarını sıkarken eklem yerleri beyazladı.

“Sorun değil, Walter. Eli'yi çocukluğumdan beri tanırım. İyi biri olduğunu biliyorum. Mendax'ı sevdiğim şekilde olmasa da onu her zaman sevdim ama zaten bu tür bir sevginin dünyanın sona ermesine sebep olmadan var olabileceğini de gerçekten düşünmüyorum.”

“Biri senin için ölecekti zaten,” dedi ciddiyetle.

“Buna gerek...”

“Vardı, Caly. Babanın çekiciliği senin hayal edebileceğinden daha fazla.”

“Babamın bununla ne ilgisi var?” diye bağırdım, arkadaşımın nazik ağzını babamdan bahsederek kirlettiğini duyunca öfkelenmişim.

Bana şaşkınlıkla baktı. “Aurelius'a bağlıyken aynı zamanda Mendax'la bağ kuramazsın. Ruhların bağlanması bu şekilde çalışmıyor, Caly. Senden geriye hiçbir şey kalmayana kadar çeker. Üçünüzden birinin öleceği belliydi. Sadece bir Kadim bunu bu kadar uzun süre devam ettirebilirdi.”

Gözlerim doldu, burnum yanıyordu.

“Zamanımız doldu,” diye fısıldadı Tarani nefes nefese. Gökyüzüne baktı.

Hücrelerimiz arasındaki altın renkli parmaklıklardan küfürler yankılandı.

“Git. Eden ve Sid’i de al,” dedim aceleyle.

“Caly haklı, bu gece şatoya girmeliyiz ve harekete geçmeden önce de senin ya da Sid’in güçsüz düşmenizi ve yaralanmanızı istemem. Zamanı geldi. Diğerlerini al. Bu gece tacı alacağız ve bu kolay bir zafer olmayacak.” Tarani sırtını dikleştirip çenesini havaya kaldırdı. “Malvar’ı ve şatoyu aynı gece alacak kadar güçlü değiliz, bu yüzden *yakalanmayın*.”

Nasıl olmuştu da onu sadece narin bir prenses olarak düşünebilmişim? Ona, birçok kişinin bana yaptığı şeyi yapmıştım: Sadece görünüşüne göre yargılamış, güzel elbiseleriyle kör olmuşum. Komuta ederken o kadar doğal bir hâli vardı ki onu kraliçeden başka bir şey olarak hayal edemiyordum.

Rüzgârlı hücreden teker teker kaçtık ve karanlık koridora koştuk. Muhafızlar neredeydi?

Hafifçe sendeledim, dengemi bulmak için salonun sert kaya duvarından güç aldım. Başka bir zaman ve başka bir dünyada olsak, gücümün bu kadar tükenmiş olmasından utanırdım. Önem vermediğim için yemek yememiştim ve şimdi bunun bedelini ödüyordum.

Kirli ellerim titriyordu. Az önce çıktığım hücrenin kanlı zeminine parmaklıkların arasından baktım. Parmaklarımı kulağımın yara izinde, yuvarlak ucunda gezdirip bir tutam saçımı arkasına sıkıştırdım.

Kırık silahları kullanmanın sorunu geri tepmesiydi. Eli ve ben evlendikten sonra, şatoya varır varmaz büyüyü bozar, kalbimi alevlerin içinden alırdım... ve giderdim.

Seelie, bu gecenin sonunda yeni kral ve kraliçesinin öleceğini bilmiyordu.

Çıktığım hücrede binlerce kez ölmek için dua etmiştim. Ne zaman yaratıklar benim yüzümden öldürülse ben de yalvarıp yakardım; onun yerine beni almalarını, sadece ölmeme izin verilmesini istedim.

Ve yakında öyle olacaktı.

İçimde sıcaklık yükseldi, muhtemelen sebebi hücremde uzun süre hareketsiz kaldıktan sonraki basit efordu. Ne olursa olsun gözlerim bileğime kaydı, Mendax'ın dumanını ararken göğsüm umutla doldu.

Ama yine hiçbir şey yoktu.

Tanrım, dumanını benimde hissetmem gerekiyordu. Sadece son *bir* kez. Zihnimde yeterince yer etmemişti. Son seferinde olması gerektiği gibi tadını çıkarmamıştım. Ya nasıl hissettirdiğini unutursam ne olacaktı?

Gözyaşlarıyla savaştım ve gözlerimi tavana çevirdim. Birkaç damla kulağıma aktı. Ağlamaktan çok yorulmuştum.

Hafifçe nasırlı parmaklar benimkilerin arasına girerken sıcaklık da avucuma kaydı.

Walter elimi sıktı. Kahverengi gözleri benimkiler kadar üzgün görünüyordu. Planım hakkındaki her şeyi zaten biliyordu, bu yüzden şimdi ne yapmam gerektiğini anladığından da hiç şüphem yoktu. Ona saçma bir açıklama yapmak veya endişeli ifadesini yatıştırarak bir şey söylemek için kendimi hazırladım ama ağzımdan hiçbirisi çıkmadı.

Bunun yerine, sadece elimi sıkıca tuttu, orada olduğunu ve anladığını hissettirdi.

Bu kadar safkan bir şekil değiştirici olarak, Walter'ın benimle bağı diğerleriyle kurabileceğimden farklıydı. Hayvan güçlerim çok az olsa bile, içime bakabiliyor ve hissettiklerimi hissedip anlayabiliyordu sanki. Hayvanlarla olan bağım, onlar varken, birbirimizin parçasıymışız gibi kendimi bütün hissetme şeklim; Walter'la her zaman böyle hissetmiştim.

Boğazını temizledi. "Caly şimdi şatoda olmamalı. Onu saklanmak için insan âlemine götüreceğim."

"Ne? *Olmaz*," dedim Walter'ın yavru köpeklerin kahve-rengi gözlerine benzeyen gözlerine öfkeyle bakarak.

Elimi çekmeye çalıştım ama o sıkıca tuttu ve bana sert bir bakış attı.

"Haklısın," dedi Eli. "Kraliçe hâlâ oradayken Caly'nin kalbini geri alması çok tehlikeli olur. Kan dökmek isteyecek ve Caly de dahil olmak üzere herhangi birinin eline geçmeden önce kalbi yok etmeye çalışacak." Yakında kral olacak kişi bize doğru döndü ve kenetlenmiş ellerimize baktı. "Ama o bu diyarı terk etmiyor. Annemi şatodan çıkarırken Caly güvenli bir yerde bekleyecek ve sonra içeri girip kalbini alabilecek."

"Evet, bunu size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedim işaret parmağımı dudaklarıma vurarak. "Ama ikinizden de emir almıyorum."

Eli kaşlarını çatı. "İçerideki savaş sırasında kalbinin korunmasını sağlayacağım. Ona hiçbir şey olmasına izin vermem. Onu bir şekilde alevlerden kurtarabileceğime inanıyorum ve Seelie'de olacaklarla beraber ona her zamankinden daha fazla ihtiyacın olacak. Bağlı olduğumuz için ruhum senin ruhunla akıyor. Kalbinin üzerindeki büyü onu sadece senin almana izin veriyorsa, ben neden alamayayım, anlamıyorum," dedi Eli, yüzünde sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi yenik bir ifade vardı. "Eğer onu senin için geri alamazsam, en azından sen içeri girene kadar korurum."

Eli bizi derin bir girintiden ve komik derecede dik ve rüzgârlı bir dizi merdivenden aşağı götürene kadar altımız koridorda sabit bir hızla ilerlemeye devam ettik, basamaklar öyle küçüktü ki her bir demir plakaya sadece topuğumun arkası sığabiliyordu. Bu böyle devam etti, hepimiz daha fazla

merdivenden ve koridordan aşağı koşturuyorduk ki birden aklımıza geldi.

Edin grubu durdurarak “Muhafızlar nerede?” diye sordu.

Donmuş yüz hatlarına teker teker bakarak “Gelirken onları çıkardığınızı düşünmüştüm,” diye karşılık verdim.

“Hayır, şanslı olduğumuzu ve hepsinin başka bir katta olduğunu varsaydık,” diye düzeltti Walter.

“Burada olduğumuzu biliyorlar,” diye tısladı Tarani. “Biz...”

“Dinleyin,” diye bağırdı Eli, başını yana eğip normalden de daha fazla tilki gibi görünerek.

Uzaklardaki gürültüler ve gümbürtüler, Malvar’ın ön kapılarının bulunduğu koridorda boğuklaştı. Tarani başıyla işaret verdi, ardından Eden ve Sid’le birlikte başka bir koridora yöneldi.

Walter’ın elimi tutuşu sıkılaştı, öyle ki acı vermeye başlamıştı. “Hadi, git!” diye bağırdı Eli’ye.

Eli’nin gözleri bir an için Walter’a kaydı. “Lütfen onu koruyun. Muhafızlar tekrar içeri girene kadar Malvar’dan ayrılmayın ve güneş aşkına, her yer temizlenene ve ben kral olana kadar Seelie şatosuna yaklaşmasına izin vermeyin.”

“Ne oluyor? Bekle... Kraliçen olmam için bana ihtiyacın olduğunu sanıyordum. Beni öylece bırakıp gidemezsin!” diye bağırdım Eli koridorda koşarken.

Durdu, arkasını dönüp bağırdı: “Mendax’ın aksine, kral olmak için tahta geçmene *ihtiyacım yok*. Sana karım olarak *ihtiyacım var...* bu da seni kraliçe yapıyor.”

Sözleri nefesimi kesti. Gözlerimi tekrar açtığımda, Eli altın kanatlarını açmış bir şekilde önümde duruyordu.

“Başarısız olursam ve seninle geçireceğim son an bu olursa...” Gözleri cam gibiydi. “Yaptığım her yanlış için özür dilerim, Calypso.” Hafif sakallı çenesinden aşağı yaşlar

süzülüyordu. “İnsan âleminde daha fazla yanında olmadığım için üzgünüm. Kendimi asla affetmeyeceğim. Senin üzüntünde rol oynadığım için ruhumun her köşesiyle pişmanlık duyuyorum. Benimle olmanı isteyecek kadar bencil olduğum için kendimden nefret ediyorum, ilk başta seni Unseelie’ye göndermesine izin verdiğim için.”

“Aurelius...”

“Lütfen, Cal,” diye mırıldandı başı öne düşerken. “Bana söylediğin son şey o isim olmasın.”

“Eli,” diye fısıldadım, nihayet söylediği her şeyi anlamıştım. “Gitmemi engelleyebileceğini düşündüğün için aptalsın. Hiçbiri için üzgün değilim.”

Sert göğsüne bastırdım ve parmak uçlarım soluk saçlarına değinceye kadar ellerimi bronz boynundan yukarı kaydırdım. “Her şekilde, benim kahramanım ve arkadaşım olduğunuzu kanıtladınız,” dedim, Eli ve Walter’a bakarak. “Kendi duygularımı sahiplenmeyerek birini ve onun sevgisini çoktan kaybettim. Mendax’a olan sevgimi asla unutamayabilirim ama kendime tekrar hissetme izni vermeme hatasını asla yapmayacağım. Seni seviyorum, Eli.”

“Araya girmekten nefret etsem de... ne oluyorsa olsun, hemen buradan çıkmalıyız,” diye belirtti Walter.

“Savaşırken beni başka bir diyarda bırakmayacaksın. *Hep birlikte* şatoya gideceğiz,” diye itiraz ettim.

“Hayır,” diye cevapladı iki adam aynı anda.

Tüm hapisane sarsılırken herkes şaşkınlıkla soluk soluğa kaldı. Altımızdaki zemin deprem oluyormuş gibi titredi, az daha hepimizi yere serecekti.

“Git!” Walter sert bir bakışla Eli’ye bağırdı. “Onlara yardım et!”

“Kime yardım etsin?” diye bağırdım.

Yüksek, tiz sesler havayı yırtıyordu. Sessiz hapishanenin içinden gelen çaresiz enerjiyi hissedebiliyorduk. Savaş çıkmıştı sanki.

“Onu mahzene götür,” dedi Eli, Walter’a üzgün bir bakış attı ve sonra bir kez daha koridordan hızla uzaklaştı.

“Tanrım, nişanlını veda etmenin ne sert bir yolu bu,” diye homurdandım.

“Kalbinin saklandığı yer orası. Şatonun altındaki mahzende, mavi alevlerle ve akla hayale gelebilecek her türlü ateş ve büyü kalkınıyla korunuyor,” diye açıkladı Walter ve tekrar elimi tuttu. Bunu beni rahatlatmak için mi, kendisi için mi yoksa sadece kaçıp gitmeyeyim diye mi yapıyordu anlayamamıştım. Üçünün bir arada olduğunu tahmin ediyordum.

“Bu yüzden taht odasında hissedebiliyordun...” Sözlerim yarıda kaldı.

Walter bana uzun bir süre takdirle baktı. “Evet, kalbin taht odasının hemen altında. Resimlerden birinin arkasında mahzene açılan gizli bir kapı var.”

Eli’nin peşinden gitmek için Walter’ın elini ters yöne doğru çektim.

“Hayır, şimdilik dışarı çıkamazsın, Caly,” dedi, beni çarpışma seslerinden uzaklaştırarak.

Fakat aniden silah ve tek başına dövüş seslerinden fazlası gelmeye başladı.

Hırlamalar da duydum.

Göğsümün içinde bir sıcaklık hissettim ve yanıımızdaki açık hapishane hücrelerinden sola doğru baktım. Kadın ayakta duruyor, ürkütücü derecede boş gökyüzüne bakıyordu.

Yırtıcı kuş, mahkûmlarla ziyafet çekmeye gelmemiştir. Neredeydiler?

Gözlerim Walter’a kaydığında derin bir nefes aldım.

Elimi kurtarıp kapılara doğru koşarken Walter arkamdan “Caly, hayır!” diye bağırdı.

Yarım saniye içinde bana yetişti ama beni yalnızca gözlerindeki bakışla durdurmaya çalıştı. O bakışlarda gizlenen bir şey ise görmek üzere olduğum şeyi aslında görmemi istediğini fısıldıyordu.

Söylediği tek şey “Üzgünüm,” oldu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

CALY

GEÇMİŞ

ARKAMDAKİ TEL KAPI GICIRDAYARAK ÇARPILDIĞINDA TOST makinesinde yaptığım waffle'ımın son parçasını ağızıma tıktım. Adrianna ve annem şehre gitmişti ve bu zamanın bir dakikasını bile boşa harcamak istemiyordum.

Arkaya doğru koşarken çiy kaplı çimenler ayak tabanlarımı ıslattı. O fae şeylerinin olduğu yerden geçtim. Çok havallıydı.

Güzel altın fae bana onu sık sık göreceğimi söylediği için sabırsızlanıyordum. Çok düzenliydi. Adrianna, gerçek bir fae'yi nasıl kurtardığımı anlatmayı bir türlü bırakamadığım için bana çok kızıyordu.

Acaba benimle sunum için okula gelir mi diye merak ediyordum. *Bu* kesinlikle bana daha fazla arkadaş kazandırır. Herkesin etrafımda neden hep rahatsız görüldüğünü bilmiyordum.

Bacaklarım çiçekler ve uzun otların üzerinde hızlandı.

“Merhaba!” diye seslendim yakındaki bir sincaba.

Kucağıma gelip sokulurdu, şimdi de bunu yapacağını biliyordum.

Bu benim en sevdiğim şeydi. Birinin beni sevdiğini hissettiğim tek zamandı, şey, annem ve Adrianna hariç ama onlar beni sevmek zorundaydı zaten.

Özbabam bile beni kalmaya yetecek kadar sevmemişti. Hakkında hiçbir şey hatırlamadığım için mutluydum. Ona veya başka birine ihtiyacım yoktu. Annem bana yeterdi. Annem benim her şeyimdi.

Heyecanla oturdum, bağdaş kurdum, aniden cildim karıncalanmaya başladı. Damarlarımdaki güç çekiliyormuş gibi ama bir şekilde geri de itiliyormuş gibi hissediyordum. Midedim, örs yutmuşum gibi ağrıyordu. Neler oluyordu?

Güçlerim zonkluyordu; sonra tüm bu parlak, yanıp sönen ışıklar görüş alanıma girdi. Sesler kafamın içinde titreşip duruyordu.

Bir arabanın içinde miydim? Seslere dikkat kesildim, dengeyi sağlamak için uzun otlara tutundum.

“Üzgünüm ama artık yoluma çıkmama izin veremem.”

O kimdi? O sesi tanıyordum.

“Merhaba?” diye bağırdım.

“Zaten iki insana ait değil. Seelie Diyarı’nın kahramanı olacak. Elysion Çayırları onu dışarıda tutamayacak.”

Durun, o güzel fae’di bu! Arabada ne yapıyorlardı? Beni neden yanlarına almamışlardı?

Görüşüm titreşmeye devam etti, başıma ağırlar giriyordu. Neler oluyordu?

“Artemi olduğu için zaten reddedilecek falan değil. Elysion Çayırları sizin cennetiniz gibi. Maalesef ikiniz de yakın zamanda onunla orada buluşamayacaksınız. İnsanlar oraya ait değil.”

Ne? Fae neden Elysion Çayırları’ndan bahsediyordu?

Karnımdaki örs ters döndü.

Hayır. O, kötü olamayacak kadar güzel ve nazikti.

Ayağa kalkarken bacaklarım karıncalanıyor ve iğneler batıyor gibi oluyordu, yürüyüşüm koşuya dönüşüyordu.

Komşunun evi bir hayli uzaktaydı ama başarabilirdim. Yardım almam gerekiyordu.

Onları incitmişti.

Birisi bisikletle geliyordu. Bana yardım edebilirdi.

“Lütfen bana yardım edin! Annem ve kız kardeşim yaralandı! S-sanırım öldüler!” Yaklaşan bisikletlinin Kyle Pierce olduğunu fark etmeden önce ağladım. Sokağın aşağısındaki kötü çocuktu bu.

“Ne? Onlar da senin çevrende olmak istemediler mi yani? Aynı baban gibi bırakıp gittiler mi?” Çocuk kıkırdadı. Bisikletini önüme çekip yolu kapattı.

“Lütfen! Bu ciddi. Git anneni getir. Wetzels’e gidiyorum. Lütfen bana yardım et!” diye bağırdım.

“Lütfen bana yardım et, lütfen bana yardım et,” diye beni taklit etti.

“Kes şunu!” diye bağırdım etrafından dolaşmaya çalışırken.

Kyle benden bir yaş büyüktü ve sürekli benimle uğraşıyordu. Onunla otobüse binmek zorunda kalmayayım diye beni okula annem bırakıyordu.

“Sen ineğin tekisin, bunu biliyor musun? Bu yüzden kimse seninle takılmıyor. Çünkü çirkin bir ineksin!” diye bağırdı bana.

Şimdi beni okula kim götürecekti?

Annem gitmişti. Sonsuza dek. Kyle’ın bana zorbalık yapmasına kim engel olacaktı?

Kimse. Çünkü kimsem yoktu.

Tek başımaydım. Artık her şey bana bağlıydı...

Bahçe makası Kyle’ın karnına çarpıp onu yere serdi.

Fae onları incitmişti.

Bunun sorumlusu babamdı. Bunu *o* yapmıştı. Bunu onlara *ikisi* yapmıştı!

Makasla ona tekrar vurdum, bu kez sırtına. Bağırды ama hiçbir şey duyamadım. Suyun altındaymışım gibi hissettim; her şey boğuk ve donuk geliyordu.

Makasla vurmaya devam ederken içimde biraz umut kabardı.

Tek başıma yapabilirdim. Kimseye ihtiyacım yoktu.

Arkamı döndüm ve geldiğim yoldan geri yürüdüm. Kanlı bahçe makasını tutarken, saatlerdir ilk kez iyi olabileceğimi hissettim.

Zihnim tekrar tekrar dönüp durdu, ta ki bir plan ortaya çıkana kadar.

Kafamın içinde, “Sahip olmaya değerse, beklemeye de değer,” diyen annemin sesini duydum.

Haklıydı.

Gırç, bam! Eve girerken tel kapı arkamdan çarpıldı. Evde kimsenin olmamasının o sessiz havası göğsümü acıttı.

Banyoya dönerken kanlı yüzüme ve elbiseme baktım.

Tanımadığım birine bakıyordum sanki... yeni birine. Bana benziyordu ama gözlerinde farklı bir ışık vardı. Yetenekli ve zeki biri gibi bakıyordu. Tek başına her şeyin üstesinden gelebilirdi.

Yeni çökük gözlerime boş boş baktım ve mutfak makasını kulağıma götürdüm. Makası kullanırken hiçbir şey hissetmediğimde çok şaşırdım. Diğer tarafı da kestim. Kan yüzümün yanlarından aşağı aktı ve görüşüm karardığı için birkaç dakika duvara yaslanmak zorunda kaldım.

Banyo zemininde uyandığımda bunun bir rüya olmadığını ve hâlen bir başıma olduğumu biliyordum.

Annem ve Adrianna olsa, beni yerde böylece yatarken bırakmazlardı.

Her yerde çok fazla kan vardı, bu yüzden duş aldım ve annemin istediği gibi kauçuk paspası kullanmayı ihmal etmedim.

Dışarı çıktığımda kulaklarım hâlâ kanıyordu, bu yüzden bir tüp süper yapıştırıcı aldım ve büyük kesikleri yapıştırdım. Bazen annemin bahçede bir yerini kestiğinde bunu yaptığını görürdüm. İşe yaramasını umuyordum.

Her ihtimale karşı biraz da yarabandı yapıştırdım ve sonra onları saklamak için tezgâhtan mor beremi aldım.

Arka kapıdan bir tıklama sesi gelince donakaldım.

“Tık, tık! Calypso, tatlım, sana korkunç haberlerim var. Ama endişelenme, her şey yoluna girecek.”

Gelen fae'ydi ama ben hazırdım.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

CALY

GÜNÜMÜZ

MALVAR'IN DIŞINA AÇILAN KAPILAR ALÇAK, METALİK BİR GICIR-dama sesi çıkardı. Kapı sürünerek açılırken tüm gücümle ittim. Walter da kalın demiri kavradı.

Kapılar arasındaki boşluk genişlerken Eli'nin sesini duyabiliyordum.

Çeliğin çeliğe çarpmasıyla çıkan ses havayı deldi ve görüş alanım gölgeler ve hareketlerle doldu.

Sessiz bir çığlık ciğerlerimi öyle keskin bir acıyla doldurdu ki göğsüm bundan sonra içeri çökecekmiş gibi geldi.

Seelie muhafızlarını -kendi muhafızlarını- tekmelemek ve doğramak için savaşıırken Eli'nin güçlü sırtı ve kanatları kızıl güneşin altında parıldadı ve ışıldadı. Sahneyi yavaş yavaş kavırıyordum. Savaşıyordu ama tam da şüphelendiğim gibi Tarani'yi veya Düşmüşlerin geri kalanını kurtarmak için değil.

Binlerce yaratık Malvar'ın girişini sarmıştı. Dik taşlı basamaklar, aşağıdaki eğimli alanda süren savaştan -Malvar ile Seelie şatosunun bitişiğindeki küçük kasaba arasındaki alanı kaplayan savaştan- arınmış tek bölgeydi. Gözlerim nereye

değse, en çılgın rüyalarımnda dahi göremeyeceğim yeni bir hayvan ve yaratıklar görüyordum. Bazıları neredeyse şeytani görünüyordu, siyah, kıvrık boynuzları vardı, diğerleri nazik ve kabarık tüylüydü. Siyah, hançer benzeri boynuzları olan gümüş tek boynuzlu atlar ve büyük dokulu kanatları olan yılanlar vardı.

Hayvanlar, sayılarının çokluğuna bakılırsa kraliyet güçlerindeki *tüm* Seelie muhafızları olduğu varsayılabilir düşmanla savaşırken, kan ve tüy yığınları savaş alanına yağmur gibi yağıyordu.

“Neler oluyor?” diye bağırdım, dehşet içinde Walter’a döndüm.

Üstümüzden jet motoru gibi yüksek, sert bir ses geldi. Dağ öfkeden patlıyor gibiydi.

Walter savaşa daldı, hapishanenin yüksek basamaklarına doğru platformdaki uzun altın topları ateşleyen bir dizi muhafızı devirdi. Kırmızı ve turuncu renkte parlayan toplar hayvan kalabalığına çarptı ve yaralayıcı bir ışığa dönüştü. Savaş şiddetlenirken yaralı hayvanlardan ve yerdeki muhafızlardan çığlıklar ve feryatlar yükseldi.

Dağ sarsıldı, hapishaneden gelen parçalar kapıların dışındaki platforma düştü.

Bu da neydi böyle?

Açık ağzım tozlu havayla doldu, şaşkın gözlerim arkamdaki dağın eğimli yamaçlarına odaklandı. Keskin kanatlarıyla dört siyah ejderha, karanlık dağ arazisine çömelmiş hâlde duruyordu. Tam zamanında arkamı dönüp Eli’nin uzaktaki hayvanları çevreleyen muhafızlara uzun ışık çubukları fırlattığını gördüm.

O, kraliyet muhafızlarına değil, hayvanlara yardım ediyordu. Muhafızlar kendi prenslerini dinlemiyorlardı.

Eli, rüzgâr saçlarını savururken altınla kaplanmış bir tanrı gibi görünüyordu. Güçlü kanatları, güneşin ışığında

parıldayarak çırpındı ve yakında kral olacak bu adam, yere iner inmez birkaç metre ötedeki bir muhafızın boynunu kırdı. Muhafızın parlayan turuncu kılıcı, kalabalığın karşısında kesmek üzere olduğu hayvanın önüne düştü. Hayvanın gözleri bana doğru kaydı.

Çukurdan kurtardığım eval'ı hemen tanıdım. "Senin için savaşıyorlar çünkü senin savaşamayacağını hissediyorlar," dedi Walter, bir yandan da beni yakalamaya çalışan bir muhafızın boğazını kesiyordu. "Ama hâlâ kalbindeki Artemi'yi hissediyorlar."

"Ama..."

"Biz geldiğimizde buradaydılar ama sayıları daha azdı."

Havada uçan düzinelerce beyaz yırtıcı kuş, araba büyüklüğünde martılar gibi süzülüyordu. Bir balık için denize dalmak yerine ceset okyanusuna daldı ve parçalamak için zırhlı muhafızları çekip çıkardı.

Altın ve kızıl akıntılar yerde dönüyor, orada yatan birçok ölü bedenden sızıyordu.

Seelie ne yapıyordu? Hücremde bu kadar çok hayvanın ölmesi yetmez miydi?

Dizlerimin üzerine çöktüm, rüzgâra doğru "Hayıııır!" diye bağırdım. Daha fazla hayvanın benim yüzümden ölmesini izleyemezdim.

"Artemi kaltağını yakala! Hâlâ yapabiliyorken öldür onu!" diye bağırdı arkamdan biri. Metal bir boru kadar sağlam bir kol boğazımı sararak beni yerden kaldırdı.

Tırnaklarımı etlerine batırmaya çalıştım ama zırhı vardı.

Arkamdan sevdiğim bir hırlama sesi duyuldu. Walter kurt formuna geçmişti ama sesinden anlaşıldığı üzere ona da engel oluyorlardı.

"Benimle savaşma, yoksa Tartarus'ta takınabileceğin o Artemi suratına kalıcı bir gülümseme çizerim," diye uyardı

muhafız, bir ejderhanın kesik pençesini yanağıma sürterken. Keskin, kancalı pençe tenime takılınca acıyla irkildim.

Bunun benim son dövüşüm olabileceğini fark ettim.

Eli bana doğru atlarken gökyüzünde ışık değişti ama muhafızlar bir adım önde durarak prensin yaptığı şeyi yapmasını beklediler. En azından on beş adam onu engellemiştii ama öncesinde gözlerimiz mıknatıs gibi birbirine kenetlendi.

İşte bu, ikimizin sonu olacaktı.

Beni tutan iri adam sendeleyerek geri çekildi, saçımı sıkıca kavrarırken ve beni kendine çekerken kolunu boynuma bastırdı.

Gözlerimi kapadım ve Eli ile Walter'ın kaçması için dua ettim.

Öfke, bedenimde zonklamaya başladı. Bir hayvanın daha benim yüzümden öldürölmesini görmek istemiyordum.

Büyük bir ejderha kayalık çıkıntıdan aşağı, bizim olduğumuz yere doğru sürünürken gürleyen bir kükreme omurgamdan yukarı bir ürperti gönderdi. Seelie muhafızlarıyla değil bizimle savaştığını umabilirdim sadece ama o kadar korkutucu görünüyordu ki bir parçam ejderhanın Seelie'den olduğundan bile şüphe etti.

Muhafız bedenlerimizi yılan benzeri yaratığa doğru çevirirken zümrüt yeşili yarıklar bizi izliyordu.

“Bir pençe hareketi daha görürsem kanı akar!” diye bağırdı çatallı bir ses.

Çok geçti.

Eski eğitimcim platformda göründüğünde, tiz kahkahalar omurgamda hamamböcekleri geziniyormuş gibi hissettirdi. Komutan ejderhaya garip görünen bir silah doğrulttu ve ateş etti, basketbol topu büyüklüğünde altın bir ışık topu yaratığa doğru fırladı.

HAREKETE GEÇ! Sessizce onu teşvik ettim.

Küre omzuna çarpınca vücudunun yarısını yok etti, geri kalanı da devrilip altındaki en az elli yarattığı ezdi.

Eval da dahil.

Ölü ejderhanın altına düşerken üzgün, yuvarlak gözleri benimkilerle buluştu.

Komutanın kahkahasının üzerine umutsuz bir şekilde “HAYIR!” diye bağırdım.

Komutanın adımları aramızdaki boşluğu yuttu. Onu bir daha görürsem öldüreceğime yemin etmişim.

Tanıdık yüzüne bakarken damarlarımda öfke dolaşıyordu. Bana yüz ifademle hiçbir şeyi belli etmememi öğreten yüz. Siyah çizmesiyle ölü hayvanlardan birini tekmeledi. Bana kaburgalarımı veya yüzümü asla açıkta bırakmamayı öğreten çizmelerin aynıları. Komutan kibirli kahkahasını attı. Bana ne kadar iyi olduğumu asla belli etmemem gerektiğini çünkü bunu onlara karşı kullanmak zorunda kalabileceğimi öğreten kahkaha.

Gözlerim son adımlarını atıp soğuk namlusunu alnıma dayayan komutandaydı.

“Seni bulduğu anda öldürmeliydi,” diye homurdandı Komutan Von, parmağını tetiğe götürüp çekti.

Hiçbir şey olmadı.

Mendax’ın gölgelerden fırlayıp hepimizi kurtarmasını beklerken nefesim kesildi.

Hiçbir şey.

Komutanı ne kadar uzun süre izlersem, içimdeki karanlık da yüzeye o kadar çok çıkıyordu. Şimdi beni ele geçirmesine izin versem ne olacaktı ki? Eli ve benim zamanında evlenmemizin hiçbir yolu yoktu zaten. Özellikle ikimiz de hemen şimdi ölürsek. Yirmi bir yıldır ilk kez, karanlığın ortaya çıkmasına izin verdim.

Beni tutan muhafıza karşı mücadele ederken eski eğitmenime gülümsemek için durmadan hemen önce gözlerim

Komutan Von'un gözlerine sıkıca kenetlenmişti. İfademden rahatsız olmuş gibi kaşlarını çattı ve tetiği tekrar çekti, yine hiçbir şey olmayınca bir dizi küfür savurdu. Öfkelenen muhafız, kendi silahını almak için beni tutan elini çekti.

Ben en leziz, derin korkunun aniden yüzüne yayılmasını izleyip tadını çıkarırken Komutan "Hayır, yapma..." demeye çalıştı.

Arkama uzanıp ejderhanın kesik pençesini avucuma aldığımda gülümsemeden edemedim, bunu yaparken silahı da muhafızın beceriksiz ellerinden kurtardım. Kaşla göz arasında pençe ağzımda ve silah koltukaltımdaydı, kemerindeki hançeri de kınından çıkardım. Hızlı hareket ediyordum, bıçağı çenesinin altına ve kafasına geçirdim, ardından da berbat zırhlarının açığa çıkardığı üç hayati organına sapladım. Muhafızın yere düşmesine bile fırsat olmadan bıçağı Walter'ı tutan muhafızın boynuna fırlattım, o da kendini hemen kurtardı. Silahı ateşledim, Eli'nin sağındaki muhafıza büyük bir küreyle vurduğum, sonra silahı Eli'ye fırlattım ve komutana döndüm.

"Seni kahrolası..." diye başladı Komutan Von.

Bitirmeden yumruğumu burnuna geçirdim, ışıltılı altın rengi bir kan aktı. Burnunu kırmanın daha iyi yolları vardı ama hiçbirinin bu kadar tatmin edici olacağını düşünmemiştim.

Benden çok daha hızlıydı, yan tarafıma iki sert tekme attı.

"Caly!" diye bağırdı Eli.

Ejderhanın pençesini bir karambit gibi kullanarak boynunu kestim, sonra kolunu kaldırdım, pençeyi koltukaltına, mümkün olduğunca derinlere sapladım.

Büyük fae öfkeyle homurdandı. "Birkaç şey öğrendiğini görüyorum."

Beni tekrar tekmelemek için bir hareket yaptı ama bu sefer bacağını savuşturduğum ve düşmesine yol açtım. Bir saniye

içinde üzerine atıldım, pençemin ucunu beyninin ön kısmına bastırdım; tam ucunun, anterior singulat korteksine dokunacak kadar.

Artık tamamen hareketsizdi, heyecandan tenimin ürpermesine neden olan acı bir çığlık attı.

Rahatladım, göğsüne oturdum, bacaklarımı uzatıp gevşettim.

“Eğitimimizden beri birkaç şey öğrendim,” dedim sırtarak.

Ceplerini kontrol ettim, gevşek kollarını bir kenara çekip çantasında kısa bir İsviçre çakısı gibi bir şey bulana kadar karıştırdım. “Bu iş görür,” dedim yumuşak bir sesle.

Söylediklerim umurunda bile olmadı çünkü acı içinde çığlık atmakla çok meşguldü.

“Tam buradan mı?” diye mırıldandım, ince çakıyı beyninin farklı bir yerine bastırırken; onu öldürmeye değil de farklı türde bir hasara yol açacak kadar bastırıyordum. “Evet, gördüğün gibi bu birincil somatosensoriyel korteks.” Komutan, gözleri kafasının içinde geriye doğru dönerken ve vücudu tamamen hareketsiz kalırken boğuk bir ses çıkardı. “Biliyorum, konuşmak zor, değil mi? Beynin acı merkezleri onlar. Büyüleyici, sen ne dersin? Şimdi sessiz ol, yoksa bir sonraki kısmı kaçıracaksın, Komutan.” Altdudağımı ısırdım, düşünüyormuş gibi yapıyordum. “Şimdi, bana her zaman söylediğin şey neydi? Ah, evet: Bir adamın acısı bir başka adamın zevkidir. Vay be, bakalım hoşuna gidecek mi?” dedim alaycı bir şekilde, her iki bıçağı da kafatasına sapladım.

Bedeni tamamen hareketsizleşmeden önce sarsıldı, kelimenin gerçek anlamıyla beyni bu kadar çok acıyı kaldıramadığı için ölmüştü.

Ejderhanın pençesini kafatasının tepesine geri sokmadan çekip çıkardım. Bir el hafifçe sırtıma bastırana kadar bunu tekrar tekrar yaptım ve teması hissedince elimdeki pençe hazır bir şekilde o tarafa döndüm.

Eli ve Walter gözleri kocaman açılmış bir şekilde geri sıçradılar.

“Sen... sen iyi misin?” diye sordu Eli gergin bir şekilde.

Walter karşısındaki sahneye Eli'den çok daha rahatlamış bir şekilde bakarken “Mendax şu anda bir yerlerde sertleşmiş aletiyle mezarında dört dönüyordur,” dedi. “İyi misin?” diye sordu, Eli'yi taklit ederek.

Yerdeki parçalanmış komutana bakarken ejderhanın pençesini tek seferde yaladım. Kanı bile acıydı.

“Çok iyiyim,” diye cevapladım göz kırparak.

Derin bir nefes aldığım da hafif bir duman kokusu olduğunu fark ettim. Arkamı döndüm, ağzımın köşeleri çoktan kıvrılmıştı, Mendax'ın arkamda olduğunu görmeyi bekliyordum.

Gülümsememi yakalayan tek şey koyu gri kaya duvarı oldu. Ama tam o anda onun kokusunu aldığımı yemin edebilirdim.

Gözlerimi arkamdaki yere çevirdiğimde platformun üzerine yanmış bir ağaç dalının düştüğünü gördüm.

Aah.

Eli ve Walter platformdaki muhafızların çoğunu alt etmeyi başarmıştı ama aşağıdaki mücadele hâlen sürüyordu.

Göğsümde aniden bir şey çatladı ve boğuk bir gümlemenin derin sesi bulanık kafamı doldururken kanımın çekildiğini hissettim.

Hayır!

“Hayır!”

Aşağıdaki son muhafızlardan biri dikkatsiz bir ânımızda karnıma ateş etmişti.

Telaşlı eller beni kaldırdı.

“Hayır! Cal!” Eli'nin paniğini beni tutuşundan bile hissediyordum.

Platformun kenarından aşağıdaki kaya çıkıntısına düşmüştüm. Eli beni göğsüne doğru çekti. Kalbi güm güm atıyordu... çok hızlıydı.

“Calypso Petranova, lütfen, lütfen beni bırakma.”

Eli’nin ağır nefesi alımda bir tüy gibi gezindi.

“Walter!”

Başım yana düştü ve gözlerimi açmak için elimden geleni yaptım.

Kalabalığı incelerken homurtular ve hırlamalar sessizliği doldurdu. Hayvanlar şimdi muhafızları kolayca alt ediyordu. Ama topların şangırdaması vücudumu geriyordu.

Muhafızlar kalabalığın içine dalmadan önce birkaç saniye daha mücadele ettiler ve paniğe kapıldılar. Toplar ateş etmiyordu ve sayıca çok azdılar.

Birdenbire nefesim kesildi.

Büyük eller omuzlarımdan tuttu, kendi başıma ayağa kalkıp yürümeye çalışırken yaptığım sert, sarsıntılı hareketlerimi durdurmaya çalıştı.

“Yok bir şey... Yok bir şey.” Walter’ın rahatlatıcı yüzü karşımda belirdi.

“Çok fena vurulmuş.” Eli titredi.

“Güçlerin yerinde mi?” diye sordu Walter.

“Hayır ve şimdi kalbini alamazsak o... *biz* birkaç saat içinde ölmüş olacağız. Kalbinin kalan yarısı için bu çok fazla. Hemen almalıyız.” Eli’nin sesi titriyordu.

“Güçlerine ne oldu?” diye sordum, başımı dik tutmaya çalışarak. Sadece nefes almam gerekiyordu ve iyi olacaktım. Erkekler yaralanma konularında daima çocukça davranırdı zaten.

Soğuk havanın alımdaki saçları geriye ittiğini hissettim. Temiz, taze sabun ve güneş ışığının kokusu burnumda geziniyordu. Eli ağırlığımı yeniden ayarlayarak beni göğsüne daha sıkı bastırdı.

“Yeni bir plan gerek bize. Kalbini kurtarmak için binlerce yol denedik. Şato şu anda kuşatma altında. Hiçbir gücün yok ve onunla birlikte ölüyorsun.” Walter’ın öfkeli sesi dağlardan yankılanıyormuş gibi geliyordu.

“Ama buna ihtiyacı var! Bana ihtiyacı var.” Eli’nin sesi titredi. “Bana ihtiyacı var ve onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Göğsüm acıyla kasıldı ama kalbim bütün olsaydı bile aynı olurdu sanırım.

Sıcak damlalar nemli yüzüme değdi ve bir an için gri bulutların arasından süzülen güneş ışığı gibi geldi ama bu yağmur değildi; Eli ağlıyordu.

“Beklenmedik bir arkadaş oldun, Aurelius... Eli. Seelie olsan da olmasan da, Seelie tacı ile Düşmüşler arasındaki savaşın ortasında kalmana müsaade edemem. Tarani affedildi çünkü onlarla çalışıyor. O şatoya girersen, dışarı çıkamazsın.” Walter’ın sesi yumuşadı.

“Ben tacım. Şu anda başıma gelen tehlikeleri ortadan kaldıracak hiçbir dostluk yok ama şato benim yuvam ve esas savaş annemle kız kardeşim arasında. Annem şatonun zindanına atılacak ve Tarani Unseelie tahtını alacak.” Eli titrek bir iç çekti. “Gerçekten, bir anda güç kaybetmiş olsam bile, benim gitmem diğerlerinden daha güvenli.”

“Bunu al o zaman,” dedi Walter, Mendax’ın diş kolyesini boynundan gülümseyerek çekip Eli’ye uzattı. “Mendax, sen ölürken orada olmak isterdi.”

“Ha ha,” dedi Eli, dişimi avucuna alarak.

“Beni yere bırak. Güçlerine ne oldu, Eli?” diye mırıldandım sesimi bulmaya çalışırken.

“Hayır. Seni taşımayı seviyorum ve benimle mücadele edemeyecek kadar zayıf olmasaydın buna asla izin vermezdin,” dedi Eli, üçümüz yamaçtan aşağı yürümeye devam

ederken. “Komutanla konuştuğun zamanki gibi çılgına dönme yeter. Güçlerime gelince, karnındaki yara ve yarım kalbin seni öldürüyor, bu ikimizin de öldüğü anlamına geliyor. Kalan azıcık gücüm, bağımız sayesinde bizi hayatta tutuyor.”

Walter’ın sıcak kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve Unseelie zindanında Kahverengi Sıçan olarak tanıdığım andan beri onu ne kadar sevdiğimi ve güvendiğimi fark ettim. Gururlu, dans eden gözleri şu anda ruhuma merhem gibi geliyordu. Tuhaf, alışılmadık bir şekilde Mendax, Eli ve Walter bir aile olmuştu; benim için tuğla ve kirişlerden oluşmayan bir yuvaydı onlar.

Eli’nin tuniğini tuttum, bacaklarımı yere doğru indirmeye çalıştım.

Beni sıkıca tuttu, hepimiz yaratıklardan uzaklaşıp şatoya doğru yürümeye devam ederken uzaklara baktı.

“Beni yere bırak. Şimdi daha iyiyim,” diye yalan söyledim.

Aslında korkuyordum. Ölmekten değil ama zamanımın tükenmesinden.

İçimde şimdi sarsılmaz bir şey yanıyordu, serbest kalmış ve daha güçlü.

Nefret.

Canavarı kafesinden çıkarıp ona kaşığı yalatmanın nasıl bir şey olduğunu daha yeni tatmıştım ve biliyordum ki eğer kalbimin geri kalanını alabilirsem, o kahrolası kâsenin tamamı benim olacaktı.

Bana haksızlık edenlere bedel ödetmenin zamanı gelmişti.

Bir tavşaninki kadar hızlı atan kalp atışlarım kulaklarımda gümbürderken sıcaklık içimden öyle bir güçle geçiyordu ki Eli’nin kollarında çılgılık atmamak için ayak parmaklarım kıvrıldı.

Eli'nin adımları toprak yamaçta sendeledi ve beni intikam dolu düşüncelerimden çekip çıkarttı.

"Yıldız aşkına," dedi Walter, Eli beni yere düşürmeden önce yakaladı. "Bu Calypso'dan mı?"

"Ne benden mi?" Gözlerimi devirdim. İzin verselerdi şimdi yürüyebilirdim.

"Artemiler, sadece doğayı kontrol etme ve yönlendirme yetenekleri nedeniyle değil, güçlerinin başkalarına yapabilecekleri nedeniyle de korkutucu bulunmuş ve yok edilmeye çalışılmıştır," dedi Walter, Eli'nin sendelediği yere bakıp başını sallayarak.

"Yakışıklı bir fae'i toprağa mı düşürdüm?" dedim yüzümü buruşturarak.

"Duydun mu?" dedi Eli ve küfretti. "Yakışıklı."

"Neredeyse *ölümlü*, yakışıklı bir fae toprağa düştü," diye cevapladı Walter. "Artemi'nin en korkunç yeteneği, başka bir ölümsüzün güçlerini alıp onları bir insan kadar işe yaramaz hâle getirmektir... Kusura bakma. Annenin ve kız kardeşinin ikisinin de insan olduğunu biliyorum." Gökyüzüne bakarken bir matematik denklemini çözüyormuş gibi irkilerek ağzını sıkıp bir çizgi hâline getirdi.

"Güçlerinden çok bağımızdan kaynaklanıyor olabilir," dedi Eli, durduğumuz yere dönerek. "Yine de kalbin onarıldığında sahip olabileceğin güçleri düşününce korkuyorum. Sen yükselmemiş gizli bir Artemi değilsin; sen *Zef'in* lanet olası kızısin."

Zef.

Babam.

Walter'ın tutuşundan kurtulup yavaş yavaş yürümeye başladım. Aslında o kadar da kötü değildi.

İki adam da itiraz etti ama beni yakalamaya çalıştıklarında ejderhanın pençesini uzattım ve hemen geri çekildiler.

“Zef, Artemilerin kralıydı, o zamanlar Artemilerin krallığı vardı. O, Yükselenlerin Titanı,” diye cevapladı Walter. “Var olan en güçlü Artemi, bu da kızının çok fazla gücünün olacağı anlamına geliyor.”

Ayrıca Artemi güçlerini hangi çocuğun elde edeceğine karar veren ve bu kararın bedelini ödeyecek olan da oydu.

“Yükselenler eski tanrıların torunlarıdır -şu anda Kader Tanrıçaları’ndan sonra tanrılara ve tanrıçalara en yakın olan şey- ve baban Yükselenlerin Titanı, Tanrıların Kralı,” diye bağırdı Eli öfkeyle. “Ve sen, kalbinin ve güçlerinin diğer yarısına sahip olmadığın için asla yüksellemedin.”

Yürümeye devam ederken havayı sessizlik kapladı, şatoya vardığımızda olacaklara hazırlanırken kimse ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Eli boğazını temizledi. “Eğer senin için uygunsa, annem çıkarılır çıkarılmaz seremoniyi şatonun içinde yaparız.”

“Kilit altında tutulabileceğini mi düşünüyorsun sahiden?” diye sordum. “Gerçekten vahşi güçleri olmadığını biliyorum ama ona bir bak. Şimdiye dek bunun onu durdurmasına izin vermedi. Belki de Düşmüşler...”

“En üst düzeyde önlemlerle kilit altında tutulacak. Korkunç, çok korkunç şeyler yaptı ama kimsenin aileme zarar vermesine izin vermeyeceğim, buna annem de dahil,” diye gürlledi Eli.

İçimden asitli bir öfke fişkırdı. “Yaptıklarının bedelini ödemeyi hak ediyor,” diye mırıldandım dişlerimi sıkarak. Vücudumun her bir gözeneğinden sıcaklık yükselirken kulaklarımda sesler yankılandı. Gözlerim sıcak, öfkeli gözyaşlarıyla doldu.

Walter elimi sıkmaya çalıştı ama onu ittim. Elimde değildi, beni soğukkanlı biri olarak yetiştirmişti.

Akşam gökyüzü Seelie'de olabilecek en karanlık gökyüzüydü, ağaç tepelerinin üzerinde koyu kırmızılar ve turuncular görülüyordu.

“Ödeyecek, sana söz veriyorum. Ama hayatıyla değil. Her şeyin ölümle sonuçlanması gerekmiyor.” Eli'nin uzun gövdesi bana doğru bir adım attı. Büyüleyici fae ellerini yüzümün iki yanına koydu ve duygu dolu gözleri benimkilere kaydı. “Artık içindeki kötü yanı tutmak zorunda değilsin,” diye fısıldadı. Eğilerek dudaklarını dudaklarıma hafifçe sürttü.

Dudaklarım onun dudaklarına bastırıldı, geri çekilmeden önce güneş ışığının tadına baktım, öpücüğün içinde hissettiğim şefkate hazırlıksız yakalandım. O hareket edemeden ona yaklaştım. Tüm dünya ve tüm acım arka planda bulanıklaştı sanki.

“Seninle evlenmek istiyorum, Eli,” diye fısıldadım. “Şatoya girer girmez bunu resmileştirmek istiyorum.”

Onu seviyordum ve hayatlarımız kelimenin tam anlamıyla birbirine bağlıydı ama bunu yapmayı istememin en önemli sebebi kız kardeşimi tekrar görebilmemin tek yolunun bu olmasıydı.

Öyle bir gülümsedi ki daha yakına eğildiğinde gözlerinin kırışıklıklarının bile yeni gülümsemeler oluşturduğunu fark ettim. “Altın gibi bir kalbin var, karıcığım.” Dudaklarıma, sonra da alınma bir öpücük kondurdu. “Evlendiğimizde, içindeki tüm bu karanlık gidecek. Seni mutlu etmek için *her şeyi* yapacağım,” dedi ve ağzını tatlı bir öpücükle benimkine bastırdı.

“Evli olsun ya da olmasın, karanlığım ve ben yine de onun içine gireceğiz,” diye ekledi her yerde tanıyacağım derin, çattallı bir ses.

Malum Mendax.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

CALY

GÜNÜMÜZ

SATONUN YOLUNDAN BİR HAYALET GİBİ TOPALLAYARAK ÇIKTI. Siyah zırhı vücudunun çoğu yerine güçbela tutunuyordu. Kirli yüzünü ve vücudunu kanlı çizikler ve morluklar kaplamıştı. Geniş, kaslı göğsü zor aldığı nefeslerle inip kalkıyordu ve Walter'ın yanında dururken keskin hatlı çenesini sıkıyordu.

Hırıltılı bir sesle “Mendax!” dedi Walter, dev fae'nin etrafına kollarını sardı.

Malum, gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama başaramadı, kardeşinin sırtını sıvazladı ve sonra onu itti.

“Hayattasın! Neredeydin? Ama... Tenebris Teyze? O...?” diye sordu Walter, yüzü umutluydu.

“Hayır,” dedi Mendax bakışlarını bana çevirirken. “Annem öldü ve ben de neredeyse ölüyordum. Seelie ordusu gittikten sonra Düşmüş yağmacıları istila etti.”

Kelimeler oluşturacak kadar düşünemiyordum. Rüyalarımla ve kâbuslarımla adamı tam önümde duruyordu. Bir insan kaç kez ölü taklidi yapabilirdi? Belki de asıl ona *evcil hayvan* lakabı verilmeliydi.

“Nasıl oldu...?” diye sordu Eli, şaşkın ve sinirliydi.

Mendax gözlerini Eli'nin belimden tuttuğu yere doğru çevirdi.

“Karanlık yerlerde bir sürü aldatıcı, kanun tanımaz arkadaşım var.” Yüzünü Walter'a doğru eğdi. “İtäre'ye gitmeden önce Eromreven'deydim. Eletha bana rehberlik etti.”

Eli şaşırılmış gibiydi. “Ah, tabii, sen Eromreven'deydin. Eromreven'de dinleniyor muydun?”

Walter bariz bir ilgiyle “Eletha'yı gördün mü?” dedi.

Mendax gülümsedi ve başını yana eğerek Eli'yi görmezden gelip bana baktı. “Bana borcu vardı.”

“Nasıldı? Nasıl görünüyordu? Birinden bahsetti mi?” diye sordu Walter, daha önce hiç görmediğim kadar telaşlıydı.

Eli'nin şaşkın bakışları Walter'a yöneldi.

“Gidip yeraltı dünyasının oyun parkına saklandın, öyle mi? Eromreven'de arkadaş edindin ve öylece gittin yani?” dedi Eli inanamayarak. “Kulağa korkunç geliyor.”

Eli'nin göğsünden elimi çekmeye çalıştım ama elini benimkinin üzerine koydu ve Mendax'la göz göze geldi.

“Karanlıktan gelmiyorsan, o zaman o kadar da kötü değil,” dedi Walter gülümseyerek. “Diğer diyarların cennet ve cehennem versiyonu. Karanlıktan gelenler Tartarus'ta huzur bulurken iyinin yolundaki Seelie'ler, Elysion Çayırıları cennetine gider.”

“Eğer Seelie kraliyet ailesinin mensubu değilseniz, o zaman ne kadar kötü veya şeytani olursanız olun, Elysion Çayırıları'na girişiniz garantidir,” diye beklenmedik bir şekilde araya girdim.

Mendax ilgiyle beni izliyordu. “Evet ve Unseelie kraliyet ailesi için de aynı şey geçerli,” dedi. “Ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, otomatik olarak Tartarus'a kabul edilirler.” Herkes sadece izlerken bana dik dik baktı.

“Tam tersine diğer diyarın cezası ya da barışı olarak işlev görürler, o belirli fae’nin en çok acı çekeceği ya da en çok keyif alacağı şeye bağlı olarak,” dedi Eli.

“Yani, cehenneme gittin ve geri döndün,” diye mırıldandım, gözlerimi ondan ayıramadan.

“En başından beri söylediğim gibi sana geri dönmemi engelleyecek hiçbir şey olamaz,” diye cevapladı Mendax.

Eli ve Mendax arasında bir gerilim, şimşek gibi çıktı.

“Kalbinin yerini bulduk. Şatonun altındaki mahzende. Sadece Caly’nin açabileceği bir şekilde büyülenmiş ve kalbe hemen ihtiyacı var. Malvar’da tutuluyordu, sonra hayvanlar ona yardım etmeye geldi.” Walter durakladı. “Onu görmek gerekiyordu, Mendax. Bir adamı lanet olası bir Ladon ejderhasının pençesiyle parçaladı,” dedi Walter gururla.

“Kalbini alacağım. Şato zaten yarı harabe hâlinde,” dedi Mendax sertçe.

“Ben alıyorum,” diye bağırdı Eli. Mendax’a doğru gitmek için beni bıraktı. “Ruhlarımız bağlı ve burası *benim* şatom.” Eli’nin çizmeleri Mendax’ın ayak parmaklarına çarptı. “*Karımın* kalbini ben alacağım.”

“Bu doğru mu, aşkım? Ben yokken başka biriyle evlenmeye söz mü verdin?” diye sordu Mendax, sesinde biraz da eğlence vardı.

“Ben... ben... sen yaşıyorsun” diyebildim sadece.

“Söz verdi,” diye homurdandı Eli, “ve onu incitmene veya kafasını karıştırmaya izin vermeyeceğim. Yeterince şey yaşadık, Mendax. *Git buradan*. Mutlu olmasına izin ver. İkimiz de biliyoruz ki sen onu sadece rekabetimiz yüzünden istiyorsun. Bir Seelie olarak bedel ödememi istiyorsun, bu yüzden beni mutlu eden tek şeyi elimden alıyorsun.” Eli yumruklarını sıktı. “Şu anda Seelie’nin yeni kralı ve kraliçesinin önünde duruyorsun. Şatoya girer girmez evleneceğiz.”

Mendax sakince ellerini ceplerine soktu ve eğlendiğini belli eden ifadesiyle bana döndü. “Eğer bir düğünün beni yolundan döndüreceğini düşünüyorsan, o zaman ona olan hislerimin veya ahlak eksikliğimin hakkını vermiyorsun demektir, Aurelius,” dedi yakışıklı bir sırıtışla.

“Siz iki ayyaş burada horoz dövüşü yaparken ben mahzene gidiyorum ve kalbini alana kadar da dönmeyeceğim çünkü siz fark etmiyor olabilirsiniz ama kız hâlâ ölüyor,” diye homurdandı Walter öfkeyle, kolunu benimkine doladı ve bizi şatoya doğru giden yola doğru çekti.

“Yaşıyor,” diye fısıldadım Walter’a, hâlâ şoktaydım.

“Neredeyse,” diye cevapladı. “Ona baksana. Senden daha kötü durumda.”

Mendax bir saniye içinde yanıma geldi, beni kucaklayıp sert vücuduna yasladı. “İyi misin?” Sıcak göğsü yanağımın altında gümbürdedi.

Kalbinin çarptığını hissettiğimde boğazımın arkasından bir iç çekiş yükseldi. “İyi misin?” diye sordum, beni taşırken topalladığını fark etmiştim.

Dumanlı bakışları yüzümde gezindi. “Hemen hemen.”

“Cal, bu devin pençesinden kurtulmak istediğinde bana söyle,” diye homurdandı Eli yanıımızdan yürürken.

“Teşekkür ederim,” dedim, omzunu sıkmak için uzandım. “Ama o zaman, kırık bacağıyla tepeden aşağı düştüğünde onu kim taşıyacak?”

Dördümüz de gerginlikten bir an için sıyrılarak gülümstedik. Karar vermemiz gereken şeyler vardı ama o an hepimiz birlikte daha güçlü olduğumuzu biliyorduk.

Mendax’ın yürürken aksamasını izledikten sonra “Onu bana ver, inatçı pislik,” diye homurdandı Walter.

“O benim,” dedi Mendax, diğerlerinden birkaç adım önden yürürken ve kırımı avuçlarken kaşlarını çatıp hafifçe gülmüseddi.

Yanımıza gelen Eli “Hemen kes şunu,” diye homurdandı. Eli’ye gülümsemeden edemedim.

“O benim kocam olacak,” dedim Mendax’a sır verir gibi bir tonla.

Herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle “Ben bir şey söylemezsem tabii,” diye fısıldadı.

Şatoya doğru ilerledikçe vücudum güçsüz düştü.

Malvar’da savaşı hayvanlardan birkaçı, geldikleri yere geri dönerken yanımızdan geçti. Bize katılmaya birkaç sefer çalıştılar ama sonunda, büyük ihtimalle yavaş tempomuzdan rahatsız oldukları için uzaklaştılar. Ejderhalar ağaç tepelerinin üzerinden uçtular ve Seelie şatosuna yaklaştığımızda üzerimize hoş bir esinti gönderdiler.

Tüm şato, farklı şekil ve büyüklüklerde kalabalıkla sarılmıştı ve tek bir ortak noktaları varmış gibi görünüyordu: çok insani görünüyorlardı ve bir yerlerde derilerini veya pullarını süsleyen ölü başlı güve işaretleri vardı.

Birçoğunun ellerinde ateş veya kıvılcımlar vardı. Bazıları neredeyse şeffaf gibiydi, diğerleri ise deri yerine statik elektrik benzeri bir sisle kaplıydı. Gördüklerimin hiçbirinin silahı yoktu ve silahın *bizzat kendileri* olduğunu çok belirgin bir şekilde hissettim.

Eli şatoya kasvetli gözlerle bakarak “İçeri girip kalbini alacağım ve anneme zarar vermediklerinden emin olacağım,” dedi.

Mendax’ın kollarından kaydıktan sonra sadece hafifçe sallandım, “Ben de geleceğim,” dedim.

Üç adam hep bir ağızdan “Hayır,” dediler.

“Sen burada kal, burası daha güvenli.” Eli yutkunmakta zorlandı. “Walter benimle gelecek, olur da... bana bir şey olursa ve kalbine daha hızlı ihtiyacın olursa diye.”

“Evlilik işi ne olacak?” diye çıkıştım. “Hemen halletmeliyiz.”

Eli bana gülümsedi, sonra ayağa kalkıp Mendax’a baktı. “Her şey yoluna girdiği an sen benim karım olacaksın.”

“Ah, tamam, tabii.” Başımı salladım. “Kalbimi almaya çalışmam için her şey hazır olduğunda gelip beni alırsın. Lütfen ölme.”

Eli, bir Mendax’a bir bana baktı.

“Zaten diğer ikisinin yaşaması için... birimiz ölmeli. Benim ölmem senin için işleri daha da kolaylaştırır,” dedi boğuk bir sesle.

Onu öyle sıkı sıkı sardım ki bayılacağımı sandım. Yüzüm ve parmaklarım, harcadığım çabanın etkisiyle karıncalanıyordu ama kendimi geri çekemedim. “Ölmeyeceksin. İkiniz de ölmeyeceksiniz,” dedim ve Walter’ı kendime çekip sarıldım. “Mevzu oraya gelirse kalbi bırak. Artık önemi yok.”

Mendax “Haklı. İkiniz geri dönmezseniz kiminle dövüşeceğim?” diyerek Walter’ın sırtına, Eli’nin yanağına hafifçe vurdu. Eli doğruldu ve Walter araya girene kadar Mendax’a doğru yürüdü.

Eli “Kalbini aldığımda ve kraliçenin kilit altına alındığından emin olduğumda geri döneceğim,” dedi elimi tutarak.

Gözleri, *beni bekle* diye yalvarıyordu.

Ellerimle bronz boynunun etrafına sarıldım. Onu kendime çektim ve dudaklarına hem teşekkür hem de özürle dolu bir öpücük kondurdum. Mendax’ın gözlerinin üstümde olduğunu hissettiğim zaman hafifçe gerildim ama bu beni durdurmadı.

Walter ve Eli, ciddi bir tavırla başlarını salladıktan sonra bizi ormanın kenarında bırakıp gittiler, orada durduk ve şekillerinin gitgide küçülmesini, Düşmüşlerden oluşan kalabalığın ardında kaybolmalarını izledik.

“Tamam, hadi gidelim,” dedi Mendax, beni ormana doğru çekti. “Şu çimenlikten geçerse orman yolunun hemen aşağısında bir geçit var.”

Geçidi biliyordum. Eli’nin bana *floricorn*’ların merasında gösterdiği geçitti bu.

“Ne?” Hafifçe geri çekildim, gözlerimi şatonun girişinde tutmaya çalışıyordum.

“Eğer tırmanalım dersen, çatılarının dışında bizimki gibi bir tane olması çok muhtemel. Saracen ve babamın ilişkilerini bu kadar gizli tutmalarının nedeninin bu olduğundan gayet eminim,” dedi umursamaz bir tavırla ve vücudumu kendisine doğru çekti.

Karnımdaki yaraya dokunduğunda acıyla tısladım. Karşılığında o da sanki dramatik davranıyormuşum gibi gözlerini devirdi.

“Onları bırakamayız. Ya yardıma ihtiyaçları olursa? Önemseydiğin insanları öylece geride bırakmazsın,” diye çıkıştım.

“Walter kalbini Unseelie’ye getirecek ve ben de seni kendime alacağım. Burada bize ihtiyaçları olmayacak... büyük ihtimalle yani,” dedi fısıltıyla.

“Gitmiyorum... henüz. Kalbimi almam gerekebilir... ayrıca Eli ve Walter’ın iyi olduğundan emin olana kadar da gitmeyeceğim.” Ondan ve derin ormanın kamuflajından uzaklaşarak şatonun bahçesine döndüm.

Saracen’in icabına bakılana kadar hiçbir yere gitmeyecektim. İçimde Walter için koruyucu bir his parladı. İkimiz de şatoya bakarken Mendax’ın birkaç adım önünde durup başımı sabit tuttum ama sağımda dururken onu mümkün olduğunca görebilmek için çevresel görüşümden yararlanmaya çalıştım.

Karanlık bakışları takıntılı bir trans hâlinde benim üzerimdeydi; Walter’ın olduğu şatoda değil.

Arkadaşını nasıl böyle bırakabilirdi?

“Her iki adamla da daha kötü tecrübelerim oldu. Walter’ın Unseelie kanı sadece idrar ve sirke gibidir. Onu Tartarus’a göndermek için bu görevden çok daha fazlası gerekir. Aurelius’a ise saygı duymaya başladım ve nadiren de olsa onu arkadaş gibi görebiliyorum artık. Senin hayatının anahtarını ellerinde tutmasından endişeliyim ama Walter da orada olacak.” Bileğimi sımsıkı kavradı. “Bana sık sık hatırlattığın gibi, evcil hayvanım, ben kötü adamım ve *her zaman* öyle olacağım. Arzularım tamamen bencilce. Hadi gel de gidip biraz sorun çıkaralım ve o küçük prenses aradığı şansı yakalamadan önce tahtımı geri alalım,” diye mırıldandı gülümseyerek.

Arkamı döndüm, bileğimi çektim ve önümdeki adama bakarken şatoya doğru bir adım daha attım.

“Beni sadece Eli’nin bana olan ilgisi yüzünden mi istiyor-sun? Artemi olduğum için mi?” Şatoya doğru bir adım daha atarak ondan uzaklaştım.

“*Aptal* olma, Calypso,” diye hırladı Mendax. “Bunların birini bile bilmeden önce de sana ilgi duyuyordum. Şatoya doğru yürümeyi de kes.”

“Bana bağlandığında güçlerimi biliyor muydun? Annen beni çocukken görmüştü. Aradan on dokuz yıl geçtikten sonra beni tanıdığından şüpheliyim ama hâlâ bir ihtimal vardı,” dedim. Ağzımdan çıkan her hece midemi bulandırıyor. “Beni kraliçe yapmayı kafana koymuş gibisin.” Bir adım daha geri çekildim. “Bu yüzden güçlerinin bir kısmı bunca zamandır elimdeydi, değil mi? Sebebi bağ değildi. Artemiler istedikleri zaman diğer fae’lerin güçlerini emebiliyordu, öyle değil mi? Çünkü ben senin güçlerinden bazılarını hiç bilmeden almış-tım. O zaman anlamış olmalıydın.”

Mendax’ın hayal kırıklığıyla dolu gözleri bir avcınıninki gibi kısıldı.

“Seninle gelmeyeceğim. Sana gelemeyeceğimi söylemiştim,” dedim. “Moirai’ye gitmem gerek.”

Yüksek bir patlama sesi havayı doldururken ellerimiz kulaklarımıza gitti. Ayaklarımızın altındaki zemin ikiye bölünecekmiş gibi sallanıyordu.

Şatodan turuncu bir ışık patlaması yükseldi, etrafa camlar saçılırken yüzlerce pencere parçalandı. Uzak uçtaki sivri kule, şatonun ana yapısına çarpmadan önce hafifçe sallandı. Kenarlardan kükürtlü duman fışkırırken altın tuğlalar yuvarlandı.

Çevredeki Düşmüş fae kalabalığı hareketlendi. Bir ordu gibi hesaplı hareketlerle şatonun açıklığına doğru aktılar, açıklığı doldururken sahip oldukları birçok farklı gücü sergilediler ve içeride kayboldular.

“Mendax, Walter ve Eli’yi oradan çıkarmamız gerek!” diye bağırdım. “Walter içeride!”

“Benimle gel, Caly. Onlar iyi!” diye bağırdı Mendax öfkeyle. “Onu kalpsiz olduğum için bırakıp gitmiyorum. Walter tanıdığım en zeki ve yetenekli stratejistir. İçgüdülerini kusursuz. Eğer o bile senin kalbine ulaşamıyorsa, senin ulaşabileceğinden şüpheliyim.”

“Peki ya Eli?” diye sordum.

“Peki ya Eli mi? Umarım ölür. Ölmezse onu öldürmek zorunda kalacağım. Neden terli yüzünü senin yüzüne sürmesine izin verdim sence?” Mendax sırttı. “O miadı dolmuş bir adam, Caly. Ya onunla ya da benimle olan bağın kopmalı ve bil bakalım ne olacak, evcil hayvanım? Kopan bağ, benimle olan bağın olmayacak.” Mendax’ın derin sesi yıpranmış sinir uçlarıma dokundu.

Sonsuza dek yok olduğunu düşünmek, ona karşı hislerimin ne kadar güçlü olduğunu görmemi sağladı. Onu ne kadar istediğimi. Ona en karanlık taraflarımı göstermişim ve o daha fazlasını istemişti. Benimle başa çıkabileceğini biliyordum.

Birlikte olduğumuz her ânımız tutku ve tehlikeyle doluydu ve ben bunu seviyordum. Canım kaos istiyordu.

Ama içimde başka bir taraf daha vardı ve o tarafın da ihtiyacı Eli'de bulduğum şefkatti. Eli'yi isteyen taraflarım sadece şehvetle ya da öfkeyle dolu ya da nefretle çılgına dönmüş değildi. O taraflar hâlâ gülüyor ve gülümsüyordu. Kendilerine değer verildiğini ve sevildiklerini hissediyorlardı. İyi hissediyorlardı.

Güvensiz zihnim dört dönmeye başladı. Kendime aslında önemli olmadığını hatırlattım. İstedğim şey önemli değildi. Kalbimi alıp devam etmem gerekiyordu.

Beklemekten yorulmuştum.

Beni tutmasından korktuğum için Mendax'a sırtımı dönmeyi reddederek, yanan şatonun girişine doğru geri geri yürümeye devam ettim.

"Kahretsin, uzaklaşmayı kes. O şatonun içine bir adım bile atma, Calypso."

O hareket ettikçe kalbim küt küt atıyordu, benden sadece birkaç adım ötedeydi. Yine de ayaklarım yavaşça geriye doğru yürümeye devam etti. Merdivenlere vardığım anda kaçacaktım.

"Onlara yardım etmem gerek... ve kalbime ihtiyacım var, Mendax. Tek parça olmanın nasıl bir şey olduğunu bile hatırlamıyorum," diye fısıldadım yalvaran bir sesle.

"Kalbini alacaksın," diye homurdandı Mendax. "Ama oraya girersen olmaz..." Sesi kısıldı.

Etrafımdaki enerji değişti ve Mendax tamamen hareketsizleşti, gözleri arkamdaki bir şeye kilitlendi.

"Calypso." Sesini sakın ve dengeli tutmaya çalışıyordu. "Bana doğru gel. Hemen," diye seslendi sanki evcil bir hayvanı yoldan uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi. Hareket eden tek kısmı, büyümeye devam eden gözleriydi.

Donakaldım. Arkamda korkutucu bir şeyin olduğunu anlayınca vücudum karıncalandı.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve... beni dinleyecek herhangi bir tanrıya sessizce dua ettim. Damarlarımdaki kanın sesi kulaklarımda yankılanıyor ve bana hâlâ ne kadar zayıf olduğumu hatırlatıyordu.

Mendax'ın parmağı seğirdi ve küçük bir siyah duman bulutu gönderdi.

“Ben olsam bunu yapmazdım.”

Hızla döndüğümde en üzücü kâbuslarımdaki görüntüyü karşımda buldum. Göğsümün içinde bir şey çatladı, neredeyse dizlerimin üstüne çökecektim.

“Bir duman daha atarsan Caly'nin kafasını da anneninki gibi yerden alırsın.” Saracen'in sesi zehir gibi etrafımda dolaşmıştı.

Aramızdaki iki basamağı indi, saçları sert görünümlü yüzünün etrafında kıvrılmıştı. Krem rengi elbisesi is ve kirle öylesine kaplanmıştı ki geceliğiyle kendini bir anda savaş alanında bulmuş gibi görünüyordu.

Kusursuz manikürlü tınakları olan bir el, inanılmaz derecede büyük, parlayan bir hançer tutuyordu. Kırık ve parçalanmış kral kanatlarından biri, diğerinin altından cansız bir şekilde sarkıyordu.

“Bunların hepsi senin suçun.” Sesi titriyordu. Elleri parlayan bıçağı hafifçe salladı, kehribar parıltısı gözlerinde ateş gibi dans etti. “Her şeyi mahvettin,” diye fısıldadı. “Yaşayabileceğin en iyi hayata kavuşman için her şeyi ayarlamıştım.”

Kapılar açılıp Eli dışarı fırladığında yüksek bir patlama sesi duyuldu.

Ellerinde atan kırmızı bir kalp vardı.

Onu almıştı.

Olanlara inanamayarak “Eli!” diye bağırdım.

“Anne, onun saçının teline bile dokunmayacaksın!” diye bağırdı ve aramıza girdi.

“Bunu nasıl yaptın? Büyüyü nasıl bozdun?” diye sordu kraliçe.

Walter kapıdan içeri süzüldü, Eli ve Saracen'den birkaç adım ötede durdu.

İki adamın da zarar görmediğini anlayınca öyle rahatlamıştım ki bayılabilirdim.

Eli boynundaki bir şeyi kavradı ve yukarı kaldırdı; Mendax'ın kolyesi. Dişim. “Görünüşe göre ihtiyacım olan tek şey biraz umutsuzluk ve bir parça kemikti,” dedi, Mendax'a hafifçe başını salladı. “Al, bunu sahibine götür. Çok uzun zamandır ayrılır,” dedi, kırmızı kalbi Walter'a uzatmak için hareketlendi.

“Hayır! Aptal bir âşık gibi davranma! Yoluna çıkan her şeyi yok edecek, Aurelius. Artemilerin neler yapabileceğini sen benim kadar iyi bilmiyorsun. Onu ve kalbini yok etmelisin,” diye haykırdı Saracen oğlunu tutarken.

Eli, parlayan kalbimi Walter'a uzattı ve bıçağı Saracen'in elinden alarak onu sıkı sıkı kavradı.

Walter iki adım atarak onu bana uzattı.

İşte oradaydı.

On dokuz yıl sonra, tekrar bütün bir kalbim olacaktı.

“Ona biraz alan tanı! Güçleri geri geldiğinde içinden neler çıkacağını kim bilir,” dedi Mendax, sesi heyecanlı gibi geliyordu.

Walter bana cesaretlendirici bir şekilde başını salladı. Gerçeği bilen tek kişi oydu.

Eli'nin nazik gözlerine baktım. Muhtemelen bana böyle son bakışıydı.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım ona.

Kaşlarını çattı. “Üzgün olma. Halledeceksin,” diye cesaret verdi.

Küt küt atan kalbi göğsümün üzerinde gezdirdim ve Saracen'e baktım.

Büyük bir nefes alarak organı diğer yarısının yattığı yerin hemen üstüne, tenime bastırdım.

Etrafımızdaki hava, herkes nefesini tutup neler olacağını izlerken sakinleşti.

İlk başta kalp hiçbir şey yapmadı. Tenime değdi, korkunç sesler çıkardı ve yanlış hesapladığımdan, muhtemelen on dokuz yıl sekiz ay değil de yirmi yıl geçmiş olabileceğinden endişelenmeye başladım... ama sonra oldu.

Göğsüm, tenimde bozuk paradan büyük olmayan ufacık bir çatlak belirdiğinde alev alev yandı. Ellerimdeki kalp açıklığa doğru hareket etti, göğsümün tamamen içine girene kadar kaydı, sönmüş bir balona benziyordu.

Çatlak bir pıt sesiyle kapandı ve nefes almak için içime hava çektiğimde göğsümün dolduğunu hissettim.

Bitmişti.

Başarmıştım.

“Nasıl hissediyorsun? İyi misin?” diye sordu Eli, hem o hem de Saracen dik dik bakıyordu.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu Walter.

“Bize bir numara göster, evcil hayvanım,” dedi Mendax arkadan.

Ellerimi yana doğru açtım ve avuç içlerimi açarak Saracen'e baktım. Yavaşça ve biraz dramatik bir şekilde yukarı kaldırdım. Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. Sonra ellerimi yanlarıma indirdim.

Her biri şaşkınlıkla birbirlerine bakıyordu.

“Hiçbir şey olmayacak.” Kocaman gülümsedim. “Ben insanım.”

Herkes nefesini bıraktı.

Şaşkın şaşkın bakan Saracen'e yaklaştım, yüzlerimiz karşı karşıyaydı, ifadesinin her milimini görebildiğimden emin oldum. Bu ânı sonsuza dek hatırlamak istiyordum.

İfadesinin tadını çıkararak “Yanlış kızı öldürdün,” diye fısıldadım. “Artemi olan Adrianna'ydı.”

“Bu imkânsız,” diye itiraz etti.

“Artemiler güçlerini hangi çocuğun alacağını seçer ve babam da Adrianna'yı seçti.”

Tırnağımı baş parmağımdaki yara izine batırdığımda canım acıdı.

“Adrianna, statüsünden dolayı güçlerini normalden daha erken elde etti. İki yaşındaydı ve bunlarla başa çıkamıyordu. Küçük bedenine ve zihnine ne kadar acı verdiğini hayal bile edemezsiniz. *Babamın* ona verdiği acı, annemin ve benim onun acı çekmesini izlememiz... Kız kardeşim beş yaşındayken, güçlerini sadece birkaç saatliğine de olsa bizden birine aktarabileceğini öğrendik ve ufacık bir miktar bile olsa bu onu biraz olsun rahatlatmaya yetiyordu. Güçlerini geri çektiğinde, her şey bir saniyeliğine bulanıklaşırdı ve biz de bir dakika boyunca Adrianna'nın gördüklerini görebilirdik. Onunla saklambaç oynardık.”

Dişlerimi sıktım. “Adrianna, annemle şehre gitmeden önce bana hayvan yeteneklerinden bazılarını vermişti.” Gözyaşlarımı durdurmak için yanağımın içini ısırdım. “Her şeyi gördüm, Saracen... her şeyi. Kız kardeşimin ağzından duyduğum son sözler, o gün seni kurtararak ne yaptığımı sormasıydı.”

“Aman Tanrım, Caly,” diye mırıldandı Eli.

“Her şeyi gördüysen, neden bir şey yapmadın? Neden bunca zaman bekledin?” diye sordu Saracen.

Ağzının küçük çizgilerinin seğirmesini izledim. “Çünkü seni hem içten hem de dıştan incitmek istiyordum. Sevdiğin

her şeyi yok etmek istiyordum. Bir gün seni inciteceğimi bilerek beklemek kolaydı. Zor olansa sevdiğin hiçbir şey olmadığını öğrenmek olmuştu.” Gözlerim Eli’ninkilerle buluştu.

“Ya ben... ben?” diye sordu.

Bakışlarımı yere çevirdim; ona söylemek üzere olduğum şeyi yüzüne bakarak söylemeye çok korkuyordum. “Planım, Seelie kraliyet ailesinden biri olarak güçlendiğim anda gelip hepinizi öldürmektir. Sonra, Moirai’ye gidip Adrianna’ya yaptığı şey için babamı öldürecekdim.”

Başımı kaldırdım ve Eli’nin ağzının açık kaldığını, gözlerinde bir acıyla baktığını gördüm.

“Sen benim ilk hatamdın,” derken sesim hafifçe titredi. “O seni hiç sevmeydi ama ben sevdim. Kız kardeşimin intikamını almak için ne kadar yalan söylemem veya öldürmem gerekirse gereksin, sana asla olması gerekenden daha fazla zarar vermeyeceğime dair bir söz verdim. Kız kardeşimi yeniden görebilmemin tek yolu Elysion Çayırları’na gitmem,” dedim, yanan gözlerimi silerek. “İnsanlar cennete veya cehenneme gider ama ben... ondan özür dilemeliyim. Seni o çayırılıkta kurtardığım ve hayatımıza soktuğum için özür dilemeliyim!” diye bağırdım öfkem yükselirken. “Sen zaten beni Artemi sanıyordun; bu şekilde Adrianna ile tekrar birlikte olabilir ve babamı görebilirdim.”

Saracen şaşkın görünüyordu. “Ama kalp...”

“Bu zor olan kısımdı. Hiçbir gücüm olmadığını anladığında bu oyun hemen bitecekti. Beni perdeden geçirme konusunda endişelenmeye zaten başlamıştın. Seelie’ye ulaşabilmek için sadakatimi sana kanıtlayacak bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordum ve bu mükemmeldi.”

Saracen, Eli’nin kavrayışından kurtulmaya çalışırken gülümsedi ama Eli onu sıkıca tuttu. “Bana insan olduğunu

söylememeliydin.” Kraliçenin boğazından ürkütücü bir kahkaha yükseldi. “Bunu çok kolaylaştırdın.”

Seelie kraliçesi Eli'nin kemerinden parlayan bıçağı aldı ve başımın üzerine doğru kuvvetle indirmeden önce yukarı kaldırdı.

Birdenbire Walter bana bir omuz atarak beni tehlikeden uzaklaştırdı.

Ben çığlık bile atamadan kraliçenin hançeri Walter'ın kafasına saplanırken bıçak ve kemiğin birbirine sürtünmesinin mide bulandırıcı sesi açık arazide yankılandı.

Dünya durdu.

Arkamdan bağırışlar duyuldu ama her şey ağır çekimde hareket ediyordu sanki.

“Walter! Hayır!” Durduğum yerden tüm gücümle çığlık attım, yeteri kadar yoğun hissedersen onu güvenli bir yere götürebilecektim sanki.

Walter sendeledi, dizlerinin üzerine çöktü ve kafasının üstünden çıkan bıçağın etrafından siyah kanı köpürüp akmaya başladı. Koyu renk akıntı nazik gözlerine damlamadan önce, dağınık kahverengi saçlarının üzerinden aktı.

Arkamdaki yüksek sesler şimdi boğuk geliyordu. Artık Walter'dan sadece birkaç adım uzaktayken, dünyanın dönmelerini engellemek için ellerimi çimlere bastırdım.

Gözlerini benimkilere ve sonra arkamdaki birine çevirdi, şekil değiştiricinin kanla kaplı ağzının köşesinin acınası bir sırtışıla kıvrılmasına bakarak Mendax olduğunu tahmin edebildiğim birine. Gözleri tekrar benimkilerle buluştu ve yumuşak bir baş sallamasıyla bunu benim için yaptığını hissettirdi, sonra çöktü ve yüzü basamakların altındaki sert taş platforma çarptı. Sırtı son bir nefesle hafifçe kalktı, ardından vücudu taşa biraz daha gömüldü, hareketsiz kaldı.

“Şimdi...” ona doğru atıldığımda kraliçe sözlerine devam edemedi.

Eli hâlâ annesini tutuyordu, ne yapması gerektiğinden emin olmadığı belliydi.

“Benden sevdiğim birini bir daha asla alamayacaksın! Asla! Başından beri biliyordum, beni gerçekten bunun için eğitiyordun.” Saracen’in yüzünün yanlarını tuttum ve pıt sesini hissetmek için sağa doğru çektim. C3 ve C4 omurları yüksek sesle çatırdadı.

“Caly! Hayır!” diye bağırdı Eli onu tutmaya devam ederken.

Ejderhanın pençesini savurup başının yanına sapladım, Walter gibi o da yere düştü.

“Anne!” diye bağırdı Eli. Kemerinden küçük bir bıçak çıkarıp bana doğru tuttu.

Beni öldürmeye hazır bir şekilde üstümde dikilirken çimenlere doğru sendeledim. Hareketsizleşirken nefes nefeseydi, gözleri annesine doğru kaydı.

Prences Tarani merdivenlerin tepesinde, onun hemen arkasında duruyordu, güzel yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı.

Mendax öne atılıp Walter’ı yakaladı ve sert hareketlerle cesedini kucağına çekti. Yüzünü Walter’ın göğsüne bastırırken boğuk hıçkırıkları duyuldu.

Onlara doğru sürünerek ilerlerken taşlar dizlerimi çiziyordu. Ellerim Walter’ın kir pas içindeki yüzünde gezindi. Kahverengi gözleri soğuk ve tanımadığım bir ifadeyle uzağa bakıyordu; artık sıcaklıkla ya da yuva hissiyle dolu değildi.

“Hayır. Tanrım, hayır! Lütfen, hayır,” diyerek kanlı ellerimi yüzünde ve kollarında gezdirdim, hayat dolu sıcak bir yer bulacağımdan emindim. “Hepsi benim suçum,” diye bağırdım.

Gözlerim teselli umuduyla Mendax'a baktı ama aradığım teselliği bulamadım. Bir şey söylememek için dişlerini sıktı ama içinde tuttuğu o şeyin korkunç bir şey olduğunu biliyordum.

Düşmüşlerden birkaçı dışarıya çıkmış, kraliçenin cansız bedenini ve yanında diz çökmüş hâlde hıçkıra hıçkıra ağlayan prensi gördükleri anda sevinç çılgınlıkları ve tezahüratlara başlamışlardı.

Tarani, Eli'ye "Hepiniz gitmelisiniz. İyi niyetli olduklarınızı biliyorum ama hâlâ kana susamış vaziyetler," dedi, sonra bana döndü. "Bunu neden yaptığını anlıyorum ve sana karşı hiçbir kötü hissim yok ama Seelie'de kalamazsın. İnsanlar, ne kadar sert olurlarsa olsunlar, Seelie'ye ait değiller," dedi Tarani, gözleri benimkilere kenetlenmişti.

Eli'yle konuşurken sesini yumuşattı. "Döndüğünde şato senin olacak. Bir ay içinde restore edeceğiz."

Eli, annesinin yanında diz çökmeye devam etti, önündeki sahneye bakarken donup kalmıştı. Gözleri Walter'ın kafasındaki kanlı bıçaktan yerdeki cesetlere kayarken uyurgezer gibi görünüyordu.

"Evet," diyebilirdi sadece.

"Düşmüşler hâlâ Unseelie tahtını talep ediyor," dedi Tarani.

Mendax kımıldamadı.

Düşmüşlerin seslerinden oluşan koronun şarkı söyleyip dans etmesi duyuldu. Birkaçı Saracen'in cansız bedenini almaya çalıştı, Eli onları uzaklaştırırken onunla kavga etmeye başladılar.

"Şimdi git. Burada uzun süre kalmak istemezsiniz," diyen Tarani bizi tekrar gitmeye teşvik etti.

Eli uyuşuk bir şekilde yanıma yürüdü ve Walter'a baktı. Nazikçe "Çok üzgünüm... Hem benim hem de Caly'nin

hayatını kurtardı,” dedi Mendax’a. “Anıları ve iyi kalpliliği Seelie’de unutulmayacak,” diye söz verdi.

Eğilip Walter’ın yanağını son kez öperken yüzümden sıcak gözyaşları aktı.

Son kez.

Eli ayağa kalkmama yardım etti, o ve ben Tarani’ye veda edip ormanın kenarına doğru yürüdük.

Mendax homurdandı ve Walter’ın cesedini kaldırmaya çalıştı, onu olabildiğince nazik bir hareketle omzuna yatırdı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Önemsediğin insanları geride bırakmazsın. Walter uygun bir şekilde gömülecek,” dedi kısaca.

OTUZUNCU BÖLÜM

MENDAX

GÜNÜMÜZ

SORMANA ADIM ATIP SEELIE ŞATOSUNU ARDIMIZDA BIRAKTIĞIMIZDA hava kederle doldu. Her çekirge ve serçe geçerken başlarını eğdi ve hangilerinin Walter gibi şekil değiştirici olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Onu benim gibi tanımışlar mıydı acaba?

Cesedi, olanca ağırlığıyla omzumun üstünde asılı duruyordu, attığım her acı dolu adımda kaskatı bir şekilde sarsılıyordu.

Yürüyebildiğim anda Caly'yi bulmak için geri dönmüş-tüm. Vücudumun iyileşmesine fırsat olmamıştı. Alaycı bir şekilde güldüm. Asla iyileşemeyecektim.

Ellerimi tuniğinin ağır, korkunç, kaşıntıran kumaşı üzerinde hareket ettirdim. Giymesin diye zorbalık ettiğim ama giymeye devam ettiği tuniğin ona kürk hissi verdiğini söyledi. Çok soğuk, çok boş geliyordu şimdi.

Kaohs, lütfen onu Tartarus'a al ve ona bolca kadın ve sorun ver, diye düşündüm gülümseyerek.

Cesedini, yaşlı bir dişbudak ağacının yanına, benim gibi birinin gösterebileceği en fazla özenle yerleştirdim ve neredeyse huzurlu görünecek ağaca yasladım.

“Eromreven’e bir savaşçı olarak varacaksın.” Kanlı kah-verengi saçlarını yüzünden çektim. “Eletha seni görünce ne yapacağını bilemeyecek.”

Elimi boş gözlerinin üzerine koyup kapattığımda kirpiklerinin avucumda yarattığı gıdıklanmayı hissettim. Sonra kardeşimle yapacağım son yolculuk başladı.

Yüzündeki kanı silmeye çalışırken boğazımda kaya misali sert bir yumru oluştu.

“Tartarus’ta görüşürüz, kardeşim,” diye fısıldadım ve kanlı alnını öptüm.

Daha sert bir ifade takındım, duyguların çoğunu sildim ve sonra, Aurelius’un Calypso’yla durduğu yere yürüdüm. “Yak onu,” diye emrettim Seelie’ye.

Bir Güneş Dizginleyici alevinin Walter’ın tenine dokunması fikrinden bile nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu. Uygun bir yerde dinlenmeyi hak ediyordu.

Aurelius, Caly’nin yanındaki görevinden ayrıldı ve dişbudak ağacının önüne geçti. Walter’ın cesedine sessizce birkaç kelime söyledikten sonra geri çekildi ve ellerini kaldırdı. Avuçlarından dökülen parlak güneş, ağacın kabuğuna tutundu. Walter ve ağaç, bir anda parlak aleve dönüştü.

Altın oğlanın Caly’nin yanına dönüşünü izledim. Caly bakmadığı anlarda ona dik dik bakıyordu. Fae’in çenesi, hafifçe sırtını ovma için uzanmadan önce kasıldı.

Aramızdaki gerginlik patlayacak gibiydi.

Aurelius, annesini sıkı sıkı tutarken hayatının aşkının gelip kadının boynunu kırmasını izlemişti. Ben de onun annesinin Walter’ı öldürmesini izlemiştim. Benim açımdan, onun bunu yapmasıyla aynıydı.

Sabırım tükeniyordu. Bakışlarını beğenmemiştim. Ama daha da kötüsü, *evcil hayvanımın* ona bakışlarını da beğenmemiştim.

Özellikle şimdi.

Daha önce tanrıçayı sinsi ve çıldırtıcı buluyordum ama şimdi? Şimdi diyarların gördüğü en büyük karasevdalıyım. Bir insan tarafından bu kadar büyülenmek nasıl mümkün olabilirdi? Ona *evcil hayvanım* diyordum ama kuyruğundan ayrılmayan asıl bendim. Kısa, ölümsüz hayatına tasmayla bağlı olan bendim.

Onun insanlar kadar çabuk ölmesi düşüncesine dayanamıyordum.

Aurelius ikisini de öldürmeden önce bağlarını koparmanın bir yolunu bulacaktım. Seelie'yi koruma fikrinden nefret ediyordum ama o ve Caly birbirlerine bağlı oldukları sürece ikisine de zarar gelmesine izin vermeyecektim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

CALY

GÜNÜMÜZ

“**K**ES ŞUNU. İSTEMİYORUM,” DEDİM, ELİ’NİN KOLLARIMA GEÇİRMeye çalıştığı zırhı reddettim.

Her iki adam da insan olduğum için zırh giymem gerektiğine karar vermişti. Onların zırhından. Ağırdı ve 1,95 boyundaki bir fae’in bedenine göre yapılmıştı.

“Al şunu. Nereye gittiğimizi bile bilmiyoruz. Fae diyarları bir ölümlü için çok tehlikelidir,” dedi Eli sabırla.

“Ben başından beri bu diyarda gezinen bir insandım zaten,” diye şansımı denedim. Dürüst olmak gerekirse, sadece benimle konuştuğu için mutluydum. Yaptığım şeyler yüzünden aşırı derecede üzgün olduğunu biliyordum.

“İyi bir kız ol ve benimkini al, Cal,” dedi Mendax, Unseelie göğüs zırhını kollarıma itmeye çalışırken gözleri alev alevdi.

Uzaktaki ateşin sıcak parıltısı, gölgeli ormanın üzerinde ürkütücü bir titreşim yaratıyordu.

“Senin ağır zırhına ihtiyacım yok ve onu istemiyorum,” diyerek geri çekildim.

Mendax arkamdaki boşluğu doldurdu, sert göğsünü sırtıma bastırmadan hemen önce ellerini kalçalarımın koydu.

Eli, Mendax'a dik dik baktı, sonra önüme doğru yaklaştı ve beni engelledi. "Bu kahrolası zırhı alacaksın ki bir yere gidip bağınızı nasıl koparacağımızı çözebilelim."

"Senin bağını nasıl koparacağımızı," dedi Mendax, kaslı vücudunu sırtıma biraz daha bastırdı.

"Peki, zırhına o zaman senin de ihtiyacın var çünkü sen ölürsen ben de ölürüm," dedim Mendax'tan Eli'ye doğru dönerken. "Ne yapmam gerekiyor, ikisini de mi giyeyim?" diye alay ettim. İkisi de gülünçtü.

"Zırhlarının da adamları gibi zayıf ve dayanıksız olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı Mendax kulağıma. "Benimkini al. Senin için her zaman sert."

Eli gözlerini devirdi ama bunu kendi avantajına kullanmaya karar verdi.

"Ne olursa olsun, senin için burada olacağım. Benden ne istersen iste." Eli bana yaslandı, bacakları benimkilere değdi. "Zırhlı olsan da olmasan da seni koruyacağım."

Vücudumdaki her sinir, iki fae'in vücudumu kendi vücutlarının arasına sıkıştırmasının verdiği hisle ezildi. Eli'nin parmakları saçlarımdan üzerinden geçerken duman ve taze turuncu kokusu hâlâ üzerimdeydi. Aynı anda Mendax, boşta elini boynumun yanına doğru hareket ettirdi ve kulağıma fısıldamak için eğildi.

"Hadi, Cal. Al şunu." Derin sesi beynimin içine sıcak çorba gibi aktı.

"Benim için yap." Eli'nin başparmağı altdudağıma sıyırdı. "Hâlâ beni sevdiğini bileyim."

Vücudum titredi ve zonkladı, yeni bir enerjiyle doldu.

Artık siyah ve altın zırhla kaplı bir vücudum vardı.

Eli bana gülümsedi, kolumu sıkarken yüzü ışıldıyordu.

Hayati organlarımın ve zayıf noktalarımın çoğu, iki adamın zırhının bir karışımıyla kaplıydı. Gözlerimi devirirken “Gerçekten mi?” diye bağırdım.

İki adam da saçlarımın arasına bir örümcek saklamış küçük çocuklar gibi birbirine sırttı.

Yukarıdan güçlü bir çatırtı duyuldu ve gökyüzü köşelerden karararak bulutların yaklaştığını gösterdi.

İncecik görünen bir bulut, yarıp açılmadan önce yavaşça aşağı kaydı.

Hepimiz merakla izledik, siyah bir şahin oradan uçarak sessizce süzüldü ve tam üstümde durdu, pençelerini açtı ve bir şey bıraktı.

Ellerim refleksle açıldı. Kuşu hayranlıkla izlerken camdan bir değnek olduğunu düşündüğüm bir şeyi yakaladım.

“Onu yakalamalı mıyız?” diye sordu Mendax ama bu işe yaramaz bir soruydu.

Şahin çoktan uçup gitmişti, keskin bir çığlıkla buluttaki çatlağa girdi.

Bana verdiği şeye baktım ve bunun rulo yapılmış bir cam parşömen olduğunu fark ettim.

Eli’ye yorgun gözlerle baktım, hareket etmesini beklemeden pürüzsüz camı çektim ve üzerinde siyah el yazısıyla karanlanmış bir not belirdiğinde şoke oldum. Toprağın tozu ve yosununun üzerinde harfleri okumak çok zordu, bu yüzden onu kolayca okuyabileceğim yere, göğe kaldırdım ve bunun nasıl okunması gerektiği konusunda hiçbir şüphem kalmadı.

Calypso Petranova,

İyi günler. 14.2 ve 370.003 numaralı kanunları ihlal ettiğiniz için Kader Tanrıçaları’nın huzuruna çağrıldınız.

Kader Tanrıçaları’nın huzuruna çıkmamanız durumunda, tüm taraflara derhal ölüm cezası uygulanacaktır.

Daha fazla talimat Sheridon Gölü’nde bulunacaktır.

Kader Tanrıçaları adına,

Zef.

Namı diğer Babanız

“Ee, ne diyor?” diye sordu Eli.

Uyuşmuş bir hâlde mektubu ona uzatırken “Babamdan,” dedim.

“Görünüşe göre Moirai davetini aldın,” dedi Mendax yanıma doğru gelirken.

“Moirai’ye gidiyoruz...” Şaşkınlıktan sözlerimin devamını getiremedim.

“Hayır,” diye iç geçirdi Eli. “Kader Tanrıçaları’yla ve babanla yüz yüze gelmeden önce Sheridon Gölü’nde bir hazine avına çıkacakmışız gibi görünüyor,” dedi.

“Babam...”

“Bizi Kader Tanrıçaları’nın önünde yargılanmamız için çağırdı,” dedi Mendax.

“Ne... ne olacak yani?” diye sordum, bu durum midemi ekşitiyordu.

Mendax’a bakarak “Hangimizin öleceğini seçecekler,” diye yanıtladı Eli. “Ve kurduğun bağı kesecekler.”

Mendax, Eli’yi öldürmeden Kader Tanrıçaları’na varmamızın bile çok olası olmadığını anlatan bir bakışla “Senin bağını koparacaklar,” diye hırladı.

“Başka bir yol vardır elbet,” dedim gülerek.

İkisi de bana döndü, ölümcül derecede ciddiydiler.

“Fae yasası, insan âleminin yasalarına benzemez. Büyüyle yazılmıştır. Kırılamaz ve bükülemez. Bundan kaçış yoktur. Bunun sonunda ya Aurelius ya da ben ölmüş olacağız,” dedi Mendax ciddi bir şekilde.

Her şey birdenbire ciddi ve önemli bir hâl aldı.

“B-ben onu öldürme fırsatını yakalayacağım,” diye mırıldandım cam parşömene bakarken.

“Nihayet, değil mi?” diye sordu Mendax.

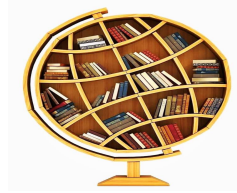
“Ee, ne? Evet... nihayet,” diye yanıtladım.

“O zaman gitmeliyiz,” dedi Eli. “Caly’yi kimin alacağıyla ilgili nihai kararı verelim.”

Yolculuğumuz ormandan uzaklaşıp patikaya doğru yürürken başladı, sırtlarımız hâlâ Walter’ın ateşiyle sıcaktı.

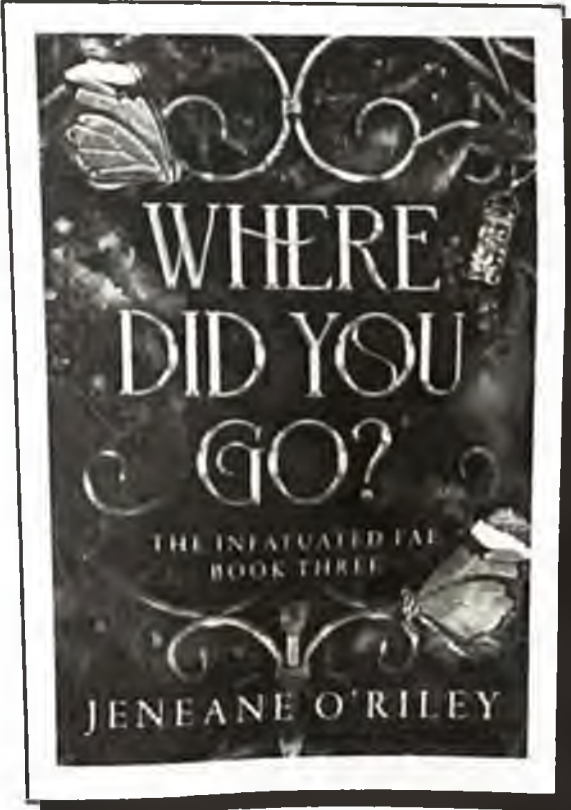
“Seni kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım,” dedi Eli, yanıma doğru gelerek.

“Ben de,” dedi Mendax, Eli’ye dik dik bakıyordu. “Her şeyi.”

SEN NE YAPTIN
kitabı için özel hazırlanan
müzik listesi:

ÂŞIK FAE serisi
WHERE DID YOU GO?
ile devam edecek.